

CALEA DE FOC

Christian Jacq

AL TREILEA VOLUM DIN SERIA
MISTERELE LUI OSIRIS

Christian Jacq

MISTERELE LUI OSIRIS

Calea de Foc

rao international publishing company

CHRISTIAN JACQ s-a născut la Paris, în 1947. Doctor în studii de arheologie şi egiptologie la Sorbona, el este autorul a peste douăzeci de eseuri şi a numeroase romane.

Din creaţia sa literară se remarcă romanele *Champollion l'Egyptien,* din 1987, care l-a făcut celebru, *La Reine Soleil,* 1988, *L'Affaire Toutankamon,* 1992, ca şi seriile *Le Juge d'Egypte* (3 volume), 1993-1994, *Ramses* (5 volume), 1995-1997, *La Piene de lumiere* (4 volume), 2000.

Cariera sa de egiptolog se întrepătrunde cu cea de romancier, cele două domenii dialogând în eseurile şi romanele sale. „Fiind pasional de muzică, consider că romanele mele sunt opere, iar eseurile, sonate“, declară autorul într-un interviu.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JACQ, CHRISTIAN
Calea de Foc / Christian Jacq; trad.: Mihaela Stan
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006
ISBN (10) 973-576-867-4 ISBN (13) 978-973-576-867-6

I. Stan, Mihaela (trad.)

821.133.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

CHRISTIAN JACQ
Le Chemin de Feu

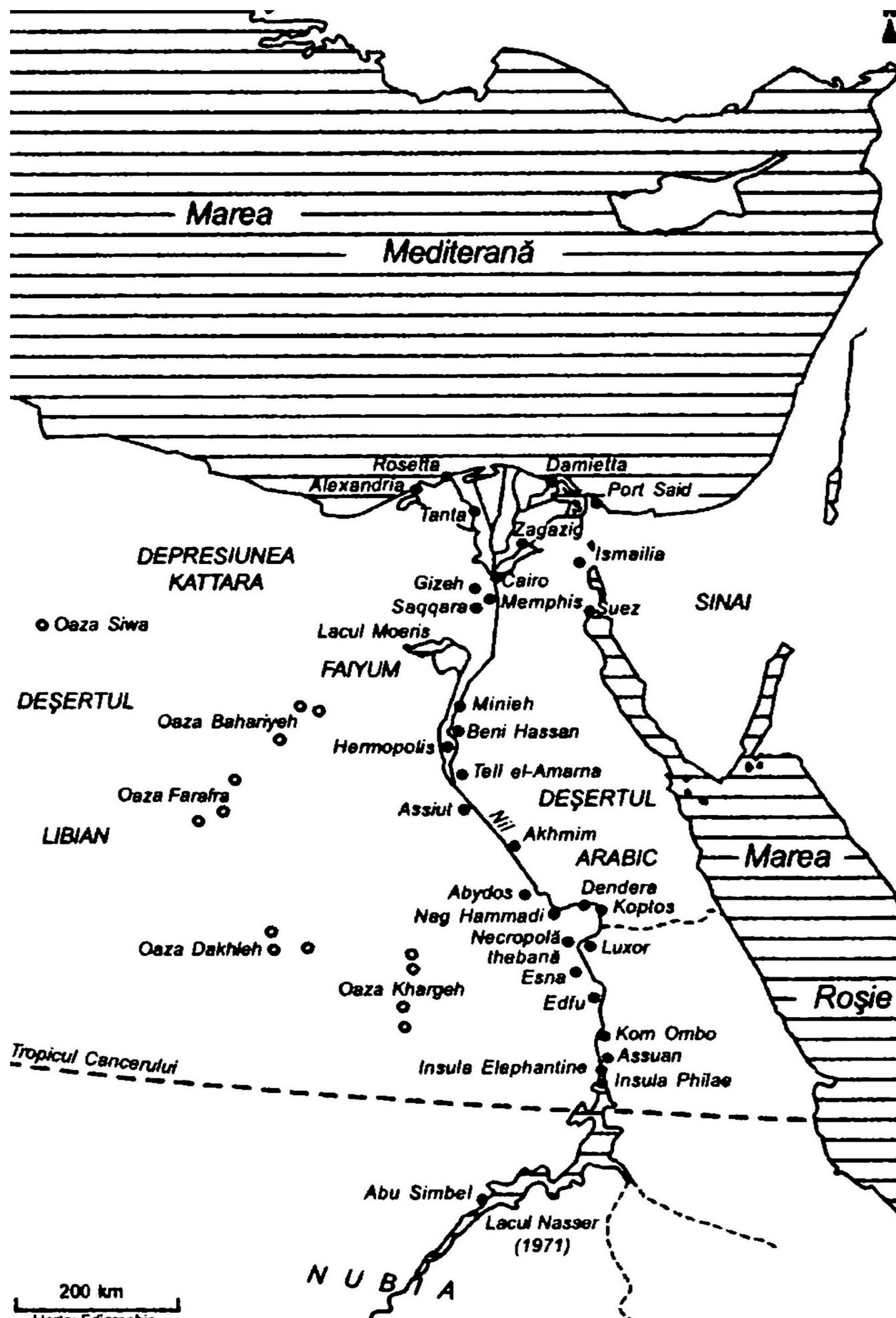
Traducere din limba franceză
Mihaela STAN

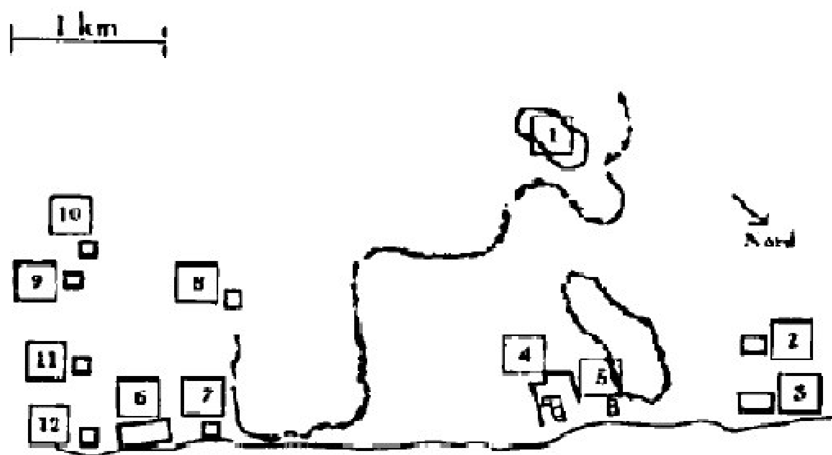
Tiparul executat de
ALFOLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

noiembrie 2005

ISBN (10) 973-576-867-4
ISBN (13) 978-973-576-867-6

Regele este precum o flacără în vânt
Ce străbate hotarul dintre pământ și cer
Înălțându-se într-un suflu de foc.

Marea
Mediterană
Rosetta
Damietta
Alexandria
Port Said
Tanta
Zagazig
DEPRESIUNEA
KATTARA
Ismailia
Gizeh
Cairo
Saqqara
Memphis
Suez
SINAI
Oaza Siwa
Lacul Moeris
FAIYUM
DEŞERTUL
Minieh
Oaza Bahariyeh
Beni Hassan
Hermopolis
Tell el-Amarna
Oaza Farafra
DEŞERTUL
Assiut
Nil
LIBIAN
Akhmim
ARABIC
Marea
Abydos
Dendera
Neg Hammadi
Koptos
Necropolă
thebană
Luxor
Oaza Dakhleh
Esna
Oaza Khargeh
Edfu
Roşie
Kom Ombo
Assuan
Tropicul Cancerului
Insula Elephantine
Insula Philae
Abu Simbel
Lacul Nasser
(1971)
NUBIA
200 km

1. Mormintele regale ale primei dinastii
2. Mormintele străvechi
3. Templul lui Osiris
4. Templul lui Sethi I şi al lui Osireion
5. Templul lui Ramses al II-lea
6. Oraşele Noului Regat
7. Templul lui Sesostris al III-lea
8. Cenotaful lui Sesostris al III-lea
9. Cenotaful lui Ahmose
10. Templul lui Ahmose
11. Piramida lui Ahmose
12. Capela lui Teti-sheri

1.

Stăpânul micii caravane se felicită pentru că alesese calea cea mai primejdioasă, ieşind de pe drumul controlat de gărzile deşertului. Bineînţeles că se temea de tâlharii nisipurilor, acei hoţi care rătăceau prin toată Syro-Palestina, pândindu-şi victimele, dar cunoaşterea locului îi îngăduia să se ferească din calea lor. Protecţia forţelor de ordine nefiind pe degeaba, ar fi trebuit să le cedeze şi lor o parte din încărcătură, verificată cu multă băgare de seamă ca să nu conţină arme. Pe scurt, o grămadă de neplăceri şi o scădere importantă a câştigului său.

Caravana se îndrepta spre principalul oraş din regiune, Sichem, reşedinţa neînduplecatului general Nesmontu, comandantul armatei egiptene, hotărât să lupte aprig împotriva micilor grupuri violente, cu neputinţă de prins, ce semănau spaima în tot ţinutul. Dar oare acestea chiar deveniseră cu adevărat o ameninţare sau la mijloc era doar o născocire de-a lui Nesmontu, menită să îndreptăţească prezenţa soldaţilor egipteni? Sichemul încercase să se răscoale, dar răzmeriţa izbucnită fusese înăbuşită cu sălbăticie, iar căpeteniile ei – osândite.

În mai puţin de trei ore, caravana avea să intre în târg şi tocmelile să înceapă. Cel mai mult îi plăcea negustorului să fixeze un preţ neînchipuit de ridicat, să vadă faţa cumpărătorului înroşindu-se de furie neputincioasă şi să-i rabde ocările, apoi să înfiripe o discuţie aprinsă şi îndelungată, pentru ca, în cele din urmă, să cadă la o învoială care-i bucura pe amândoi.

Deodată, în faţa lui, cam la treizeci de paşi, se iviră un bărbat şi un copil.

Fără să primească nicio poruncă, măgarii se opriră. Slobozind un răget puternic, unul dintre ei stârni neliniştea printre semenii săi.

— Uşurel, frumoşilor, uşurel!

Având capul acoperit cu un turban, bărbatul era înalt, bărbos şi purta o tunică din lână, care îi cădea până la călcâie.

Apropiindu-se de el, stăpânul caravanei îi zări faţa suptă pe

care o însufleţeau ochii roşii, adânc înfundaţi în orbite.

— Cine eşti?

— Prevestitorul.

— Aha… Chiar exişti?

Cel întrebat se mulţumi să zâmbească.

— Băiatul ăsta e fiul tău?

— Ucenicul meu. Treisprezece-Ani a înţeles că Zeul îmi vorbeşte. Şi fiecare va trebui, de-acum înainte, să mi se supună.

— Nicio grijă! Eu respect toţi zeii.

— Nu-ţi cer respect, ci ascultare deplină.

— Uite ce e, mi-ar plăcea să mai trăncănim, dar mă grăbesc să ajung la Sichem. Ziua de târg e sfântă pentru mine.

— Marfa ta mă interesează.

— Nu-mi pari prea bogat!

— Credincioşii mei au nevoie de merinde. Aşa că ne vei dărui toate mărfurile tale.

— Urăsc soiul ăsta de glume! Feriţi la o parte din calea mea şi tu, şi copilul.

— Trebuie să mi te supui, ai şi uitat?

Negustorul simţi cum îl cuprinde mânia.

— N-am vreme de pierdut, voinicule! Noi suntem zece, voi – unul şi jumătate. Dar dacă vrei câteva lovituri de baston ca să-ţi recapeţi judecata, nu ne vom dovedi zgârciţi.

— Îţi spun pentru ultima oară: sau te învoieşti, sau veţi fi omorâţi.

Mai-marele caravanei se întoarse spre însoţitorii săi.

— Haideţi, băieţi, să-l învăţăm minte!

Şi atunci, pe neaşteptate, Prevestitorul se preschimbă într-o pasăre de pradă. Nasul deveni un clonţ care se înfipse în ochiul stâng al victimei, iar mâinile – gheare ce îi sfâşiară inima.

La rândul său, Treisprezece-Ani, înarmat cu un pumnal cu două tăişuri, lovi cu iuţeala şi precizia unei vipere cu corn. Profitând de groaza ce-i încremenise pe conducătorii de măgari, băiatul le tăie tendoanele şi le împlântă pumnalul în şale şi în spate.

Curând, nu se mai auziră decât vaietele şi gemetele muribunzilor şi ale răniţilor grav.

Mândru de el, Treisprezece-Ani se înfăţişă înaintea stăpânului său.

— Minunată ispravă, fiule! Tocmai ţi-ai arătat iscusinţa.

Închis după ce atacase un soldat egiptean, luat la întrebări, apoi eliberat, tânărul cananean visa răzvrătiri şi masacre. Convins că Prevestitorul i-ar fi putut oferi cea mai bună îndrumare cu putinţă, băiatul nu înceta să-şi laude peste tot meritele, într-un târziu, fu găsit de unul dintre oamenii de încredere ai Prevestitorului şi condus într-una dintre taberele ascunse ale acestuia. Aici, pe Treisprezece-Ani îl aşteptau două descoperiri fabuloase: pe de-o parte, învăţătura Prevestitorului, care predica nimicirea Egiptului şi repeta fără încetare, până la extaz, aceleaşi vorbe duşmănoase, pe de altă parte, un antrenament soldăţesc sever, de pe urma căruia tânărul trăgea azi primele foloase.

— Stăpâne, cer o răsplată.

— Spune, Treisprezece-Ani.

— Neisprăviţii ăştia sunt nişte gângănii prăpădite, care nu sunt în stare să-ţi recunoască măreţia. Îngăduie-mi să termin cu ei.

Prevestitorul nu avu nimic împotrivă, aşa că băiatul, nesimţitor la rugăminţi, îşi duse treaba la capăt cu multă cruzime.

Şi, în felul acesta, deveni un adevărat războinic în slujba cauzei. Cu fruntea sus, el luă apoi conducerea şirului de măgari, călăuzindu-l spre tabăra credincioşilor Prevestitorului.

☥☥☥

Roşcovan, dibaci mânuitor al unui cuţit de silex cu ajutorul căruia îşi omora victimele pe la spate, Shab Strâmbu’ se număra printre cei mai vechi adepţi. Întâlnirea cu Prevestitorul îi răsturnase din temelii viaţa de tâlhar de rând. Capabil să stăpânească demonii deşertului şi să ia înfăţişarea unui şoim, înzestrat cu puteri neomeneşti, stăpânul său răspândea o învăţătură care avea să schimbe lumea.

Ucigaş înrăit, convins că violenţa e necesară pentru ca noua credinţă să cucerească întreaga lume, Shab Strâmbu’ cădea tot mai des sub înrâurirea cuvintelor Prevestitorului, cufundându-se într-un soi de veneraţie care îi întuneca judecata.

— Caravană în zare, îl înştiinţă un pândar.

— Câţi oameni?

— Numai doi: Treisprezece-Ani şi marele comandant.

Shab îl înşfacă de gât pe pândar.

— Obişnuieşte-te să fii cuviincios, vierme! Să-l numeşti pe Prevestitor „stăpân” ori „învăţător”, doar aşa. Ai priceput? Altminteri, ai să-mi simţi cuţitul pe pielea ta.

Cananeanului nu avea să-i mai fie de trebuinţă o a doua lecţie.

Shab se repezi să întâmpine caravana.

— Noul nostru ucenic s-a purtat cu vrednicie, recunoscu Prevestitorul.

— I-am omorât pe toţi! strigă băiatul, îmbujorat de plăcere.

— Felicitări, Treisprezece-Ani! Dacă stăpânul încuviinţează, tu vei cerceta prada şi o vei împărţi.

Tânărul nu se lăsă rugat. Niciun luptător al adevăratei credinţe n-ar fi îndrăznit să râdă de tinereţea sau de statura sa măruntă. Datorită ţinerii sale de minte, ştia pe de rost vorbele stăpânului. Iar azi, zdrobise un număr însemnat de duşmani fără să şovăie! E adevărat că nu se luptase cu soldaţii egipteni, dar Treisprezece-Ani dobândise o experienţă care îl va ajuta să se măsoare şi cu aceştia.

— Ne-ar prinde bine mai mulţi ca el, băgă de seamă Strâmbu’.

— Nu te teme! îl sfătui Prevestitorul. O groază de oameni vor trece de partea noastră.

Cei doi bărbaţi se retraseră într-un cort.

— Complicii noştri din Memphis au ajuns teferi şi nevătămaţi în Canaan, spuse Shab, în afara celor rămaşi pe loc sub supravegherea Libanezului.

— Vreo ştire din partea lui?

— Ultima era liniştitoare. Niciuna dintre iscoadele sale n-a fost arestată şi nici măcar bănuită. Palatul regal tremură. În ciuda măsurilor de siguranţă luate de mai-marele gărzilor, Sobek Păzitorul, faraonul Sesostris ştie că poate cădea, oricând, pradă unui atac.

Prevestitorul îşi ridică privirea, ca şi cum ar fi căutat să desluşească un semn în depărtare.

— Regele acesta nu cunoaşte frica. Puterile sale sunt uriaşe şi rămâne cel mai mare vrăjmaş al nostru. Fiecare faptă de-a lui va fi primejdioasă pentru noi. E nevoie să distrugem unul câte unul scuturile sale, văzute şi nevăzute, iar izbânda noastră va fi

deplină doar în ziua în care el însuşi şi toţi faraonii, care îşi închipuie că sunt împuterniciţii zeilor pe pământ, vor dispărea pentru totdeauna. Lupta noastră se anunţă îndârjită, vom pierde bătălii şi vor muri destui credincioşi.

— O să meargă în paradis, stăpâne, nu-i aşa?

— Sigur, viteazul meu prieten! Dar trebuie să le ţinem mereu trează dorinţa de a învinge, oricare ar fi piedicile şi dezamăgirile. Iar trădătorii, laşii şi cei nehotărâţi vor fi pedepsiţi.

— Bizuiţi-vă pe mine!

— Tot nicio veste de la Gură-Pocită?

Aflat în fruntea trupei însărcinate să-l ucidă pe Sesostris, în timpul somnului, Gură-Pocită era convins că va reuşi. Înţelegând că a dat greş şi văzându-şi oamenii pierind, fugise.

— Niciuna, stăpâne.

— Gură-Pocită cunoaşte locul unde ne găsim acum. Dacă a fost prins şi a suflat vreo vorbă, suntem în primejdie.

— De vreme ce nu mai aşteptăm pe nimeni, în afară de el, să pornim mai bine spre cel de-al doilea loc de întâlnire. Mai multe triburi cananeene ni se vor alătura acolo.

— Îngrijeşte-te fără întârziere de pregătirile pentru plecare.

Prevestitorul îi socotea pe cananeeni lăudăroşi şi fricoşi, dar necesari pentru împlinirea unei părţi a planului său ce l-ar fi împins, poate, pe faraon spre săvârşirea unor greşeli de nereparat. Între oraşe şi sate, ba chiar şi înlăuntrul lor, între diverse triburi şi căpeteniile clanurilor domneau tulburarea, loviturile pe la spate, pâra şi uneltirile. Prevestitorul avea de gând să pună, cât de cât, în ordine toată această învălmăşeală şi să înfiripeze o mică armată, pe care Sesostris s-o creadă o ameninţare pentru regat. În acest scop, el voia să unească mai multe triburi, în numele eliberării Canaanului care însă, la drept vorbind, nu era în stare să supravieţuiască fără sprijinul permanent al Egiptului.

O tânără asiatică pătrunse în cort. Cine n-ar fi avut încredere în această brunetă fermecătoare, cu ochii plini de dulci făgăduinţi?

Numai că, amestecându-şi sângele cu al ei şi siluind-o, Prevestitorul o transformase în regina nopţii, armă de temut pe care avea s-o folosească la timpul cuvenit.

— Am primit asta, zise frumoasa Bina şi, ascultătoare, îi înmână stăpânului ei un mesaj încifrat, pe care bărbatul îl citi cu atenţie.

— Veşti însemnate?

— Învaţă să nu-mi mai pui întrebări şi mulţumeşte-te să mă asculţi orbeşte.

Tânăra femeie se înclină supusă.

— Cheamă-l pe Treisprezece-Ani.

Povestindu-şi isprăvile, băiatul câştigase admiraţia tuturor. Singurul care se îndoise de el fusese un ţăran ursuz şi neîncrezător. Tânărul însă nu stătu prea mult pe gânduri şi îi înfipse cuţitul în piciorul drept. Apoi, fără să-i pese de soarta nefericitului, al cărui urlet stârnise râsul întregii adunări, îşi văzu mai departe de împărţirea merindelor purtate de caravană.

O discuţie între patru ochi cu Prevestitorul avea să-i sporească faima abia născută.

— Ai întâmpinat necazuri, Treisprezece-Ani?

— Nicidecum, stăpâne! Acum toţi mă respectă.

— Să ne rugăm împreună. Rosteşte blestemele împotriva faraonului.

Visând să devină braţul înarmat care să-l lovească pe tiran, băiatul se supuse cu înflăcărare.

Când şirul vorbelor grele conteni, ochii Prevestitorului scânteiau. Înrobit, Treisprezece-Ani îi sorbea spusele.

— Ca să atingem ţinta hotărâtă de Zeu, îi vom trimite la moarte pe necredincioşi. Dar, vai! Mulţi nu înţeleg acest lucru. Însă tu vei şti să te arăţi demn de cele mai anevoioase misiuni. Cea pe care am să ţi-o încredinţez o să ţi se pară neobişnuită, dar du-o până la capăt fără să cauţi răspunsuri. Doar aşa vei izbândi.

— Voi putea să mă slujesc de pumnal, stăpâne?

— Chiar o să ai neapărată trebuinţă de el, copilul meu.

2.

Fiul regal Iker se plimba, singur, prin splendida grădină a palatului din Memphis. Oricine l-ar fi văzut şi-ar fi închipuit că

acest tânăr elegant şi mândru aştepta să treacă timpul dinaintea vreunui ospăţ unde fiecare mesean avea să-l felicite pentru înalta demnitate, dobândită de curând, încercând, totodată, să-i câştige favorurile. Oare el, un biet scrib dintr-o provincie îndepărtată, nu ajunsese atât de iute şi de uşor, într-un rang râvnit de mulţi?

Dar cine şi-ar fi făcut o astfel de părere s-ar fi amăgit, căci ea era întru totul ruptă de adevăr!

Iker se aşeză sub rodiul ce fusese martorul cuvintelor sale de iubire către Isis, o preoteasă din Abydos, de care se îndrăgostise nebuneşte încă de la prima lor întâlnire. Însă ea nu-i dăduse decât o slabă speranţă, spunându-i că: „Unele dintre gândurile mele te vor însoţi mereu”, simple cuvinte de prietenie, de bunăvoinţă chiar. Dar privirea minunatei femei nu avea să-l mai părăsească nicicând pe Iker, scăpat deja din numeroase primejdii de prezenţa ei nevăzută. Cum să trăiască departe de ea?

Totuşi, n-o va mai revedea, probabil, niciodată, în curând, o misiune tainică urma să-l poarte în Syro-Palestina. Trebuia să se strecoare printre luptătorii cananeeni, dându-se drept unul dintre susţinătorii lor, să descopere ascunzătoarea căpeteniei, Amu, căruia ei îi spuneau Prevestitorul, şi să trimită aceste informaţii, atât de preţioase, armatei şi gărzilor egiptene care aveau apoi să-l distrugă.

Numai că acest Prevestitor nu semăna cu un răzvrătit oarecare. El stârnise forţele Răului, abătând vraja cea rea asupra Arborelui Vieţii, salcâmul lui Osiris din Abydos. Fără truda zilnică a preoţilor permanenţi, copacul ar fi pierit. Dar oare cât timp vor mai izbuti ritualurile de apărare să încetinească uscarea lui? Numai vindecarea deplină ar fi dovedit biruinţa luminii împotriva întunericului, dar, deocamdată, viitorul părea sumbru, întrucât căutarea aurului tămăduitor fusese zadarnică.

Prin urmare, se impunea o sarcină grabnică: arestarea Prevestitorului. Apoi trebuiau să-l facă să vorbească pentru ca faraonul să afle cum anume lucra blestemul.

Ducând la îndeplinire această misiune, Iker încerca să-şi ispăşească greşelile din trecut când, lăsându-se amăgit de către asiaticii fideli Prevestitorului, plănuise să-l ucidă pe faraon, pe

care-l socotea un tiran sângeros. În cele din urmă, înţelesese că se înşelase. Dar în loc să-l osândească la moarte, aşa cum se cuvenea, Sesostris, spre surprinderea tuturor, îl numise „pupil unic” şi „Fiu regal”, spre paguba numeroşilor curteni care jinduiau la aceste titluri.

Pentru Iker, singuratic, aplecat spre cugetare şi având prea puţină chemare către tot soiul de uneltiri, această onoare nu însemna cine ştie ce faţă de învăţătura despre zei, divinităţi şi Maat pe care i-o oferea regele. Rostind într-un fel anume două cuvinte obişnuite, „fiul meu”, faraonul pusese capăt rătăcirilor lui Iker.

Să nu se abată de la calea Maat, aceasta se vădea a fi prima îndatorire, atât de greu de respectat. De la un adevărat Fiu regal, în vârstă de numai 17 ani, monarhul cerea o voinţă puternică şi neabătută, judecată şi înţelegere, spirit plin de gânduri curate, curajul de a înfrunta frica şi primejdia, şi o dorinţă vie de a căuta mereu adevărul, chiar cu preţul vieţii. Doar aceste virtuţi duceau spre *hotep,* deplinătatea fiinţei şi pacea sufletului. Iker se simţea încă atât de departe de toate acestea, încât îşi amintea cuvintele primului său învăţător, un bătrân scrib din Medamud, cuvinte ce fuseseră repetate în chip neaşteptat de însuşi Sesostris: „Oricare ar fi încercările, mă voi afla întotdeauna alături de tine ca să te ajut să-ţi împlineşti destinul, pe care nu-l cunoşti încă”.

Iker ieşi din grădină şi o porni cu paşi mari pe străzile capitalei. În ciuda cumplitelor întâmplări petrecute de curând şi a atacului, ce dăduse greş, împotriva faraonului, Memphisul era la fel de vesel şi de pestriţ. Inima negoţului ţării încă din vremea primei dinastii, el reprezenta răspântia dintre valea Nilului, adică Egiptul de Sus, şi uriaşele întinderi de apă şi vegetaţie ale Deltei, Egiptul de Jos.

Preoţii se îngrijeau cu sârg de îndatoririle lor rituale, însufleţind numeroasele temple ale oraşului, scribii îşi vedeau de treburile lor administrative, meşterii modelau felurite obiecte trebuincioase atât sacerdoţilor, cât şi oamenilor de rând, vânzătorii forfoteau prin târguri, muncitorii din port descărcau mărfurile… Această mulţime colorată şi gălăgioasă nu ştia că Arborele vieţii sta pe cale să piară şi, odată cu el, Egiptul.

Lui Iker îi apăru deodată înaintea ochilor, parcă aievea, o priveliște îngrozitoare: dacă Prevestitorul îl va învinge, dacă salcâmul murea, Memphisul se va preschimba în ruine. Şi aceeaşi nenorocire va lovi tot regatul.

Oferindu-se de bunăvoie să-l ademenească pe vrăjmaş afară din bârlog, tânărul scrib voia să şteargă amintirea greşelilor săvârşite odinioară şi să-şi purifice sufletul, cu toate că îşi dădea seama că mergea la moarte sigură. Deşi în provincia Oryx fusese instruit ca un adevărat soldat, nu credea că are sorţi de izbândă. Totuşi, regele nu-l descurajase, îndemnându-l să-şi facă rost de arme provenite din lumea de dincolo.

Dacă femeia pe care o iubea i-ar fi împărtăşit sentimentele, poate că ar fi renunţat. Ba nu, era nedemn din partea lui să pună în seama lui Isis o asemenea răspundere! Chiar dacă îl chinuia teama, trebuia să plece! El, care nădăjduise să devină mai întâi un bun scrib, apoi mare învăţat. I-ar fi plăcut atât de mult să copieze scrierile înţelepciunii, precum şi *Cugetările* lui Ptah-Hotep şi să descopere comorile Celor din Vechime. Nicicând aceştia nu vorbiseră despre ei înşişi, totdeauna se străduiseră să transmită legea Maat fără să treacă sub tăcere josnicia firii omeneşti. Ca să nu mai vorbim despre frumuseţea şi profunzimea scrierilor rituale pe care Iker le cunoscuse după ce fusese primit în rândul preoţilor lui Anubis. Împuternicită să cerceteze bibliotecile din Locaşurile Vieţii, Isis avea ştiinţă, fără îndoială, şi despre multe alte minunăţii.

La un astfel de viitor visase Iker, şi nu la acela de trimis special al faraonului, osândit să scormonească într-un cazan clocotind de vrăji, în care el însuşi avea să ardă fără întârziere.

Adâncit în gânduri, Fiul regal văzu deodată că se rătăcise, nimerind pe o străduţă ciudat de liniştită, fără copii care să se joace, fără femei care să sporovăiască în pragul caselor, fără sacagii care să te îmbie cu marfa lor.

Vrând să se întoarcă din drum, Iker se izbi de un bărbat vânjos şi pus pe harţă. Ţinând în mână o ditamai piatra, omul se uită lacom la tânărul scrib.

— Frumoase veşminte şi sandale, n-am ce zice… Pe-aici nu prea întâlneşti aşa ceva! Ia binevoieşte să mi le dai.

Iker privi înspre celălalt capăt al străzii şi zări acolo proţăpiţi încă doi tâlhari, la fel de ameninţători.

— N-ai scăpare, băiete. Dacă nu te-mpotriveşti, n-o să-ţi facem niciun rău. Hai, dă-mi tunica şi sandalele! Iute!

Iker trebuia să-şi aleagă fără întârziere unghiul de atac, înainte ca laţul să se strângă şi cei trei hoţi să-l ucidă în bătaie, punând capăt astfel, înainte de vreme, misiunii sale.

Scribul regal se năpusti spre primul bărbat care, brusc, scoase un soi de guiţat prostesc, scăpă din mână piatra şi se prăbuşi cu faţa la pământ.

Tovarăşii săi veniră în fuga mare spre el. Cel mai sprinten încremeni deodată ca lovit de fulger şi căzu pe spate. Îngrozit, celălalt o luă la goană.

Ca din senin, învârtind vesel o praştie, apăru un voinic cu faţa pătrată, sprâncene stufoase şi pântece rotund.

— Sekari! M-ai... m-ai urmărit de la palat până aici?

— Dacă n-aş fi avut eu grijă de tine, uite ce era să păţeşti! Poate ai fi izbutit să-i spargi unuia nasul, dar ăştia sunt nişte nelegiuiţi, pricepuţi în lovituri pe la spate. Ce ţi-a venit să te plimbi îmbrăcat aşa prin astfel de locuri?

— Tot cugetam ba la una, ba la alta şi...

— Hai să bem o bere. O să-ţi limpezeşti gândurile. Ştiu o tavernă curată unde n-ai să baţi prea mult la ochi.

Om de încredere al lui Sesostris, Sekari primise ordin să-l protejeze pe Iker în orice împrejurări. Întărită de fel de fel de peripeţii, o prietenie trainică îi lega acum pe cei doi tineri. Născut într-o familie simplă, Sekari avusese o sută de îndeletniciri: servitor, miner, îngrijitor de păsări şi grădinar. În stare să păşească fără zgomot, ştia totodată să se furişeze aidoma unei umbre. Deşi înfăţişarea sa putea fi socotită de unii grosolană, iar veselia sa îi îngăduia să se amestece cu uşurinţă printre oamenii de rând, Iker îl bănuia că ştie multe despre Cercul de Aur din Abydos, confreria cea mai tainică din Egipt. Dar când aducea vorba despre ea, Sekari ocolea cu încăpăţânare întrebările, ca şi cum ar fi jurat să păstreze tăcere deplină.

Berea, dintre cele mai tari, îi întremă pe amândoi.

— Presupun că te apasă ceva pe suflet, observă Sekari.

— Crezi cu adevărat că am vreo şansă de izbândă?

— Crezi cu adevărat că regele te-ar trimite la moarte sigură?

întrebarea îl tulbură pe Iker.

— Singur în Syro-Palestina, un tărâm străin şi având de înfruntat vrăjmaşi cu neputinţă de prins... Oare nu voi fi o pradă uşoară?

— Greşeşti, prietene, greşeşti amarnic! Tocmai slăbiciunea ta are să te salveze. Luptătorii cananeeni recunosc numaidecât un duşman, oricât de dibaci ar fi el. Dar, în ochii lor, tu n-o să pari primejdios. Aminteşte-ţi de isprăvile tale trecute! Ce nebun ar fi pus rămăşag, chiar şi numai pe o zdreanţă, că ai să scapi, atunci când stăteai legat de catargul *Fulgerului,* jertfă sigură, făgăduită mării, apoi naufragiat! Şi acum iată-te aici, teafăr şi Fiu regal pe deasupra! Nu ai de ce să deznădăjduieşti, deşi călătoria nu se va dovedi lesnicioasă. Să ştii că eu am îndurat lucruri mai rele, şi tot am scăpat.

Lui Iker îi veni în minte întrebarea şarpelui uriaş, de pe insula lui „Ka”: „Eu n-am putut să împiedic sfârşitul lumii mele. Dar tu o vei salva pe a ta?”

— Îţi aminteşti de regina turcoazelor pe care am descoperit-o împreună? întrebă Sekari. Dacă Prevestitorul a pus mâna pe ea, cum plănuieşte oare s-o folosească? Neîndoielnic, o asemenea piatră este înzestrată cu puteri fără seamăn. Dacă s-ar dovedi tămăduitoare, atunci ne-ar fi şi nouă de mare trebuinţă.

— Poate că Prevestitorul o păstrează în cufărul din lemn de salcâm, făcut anume la porunca sa.

— Mai ascunde el şi alte taine pe care ai să i le smulgi tu, Iker! Şi ai să afli dacă într-adevăr Prevestitorul e ucigaşul învăţătorului meu, generalul Sepi. Judecata cea dreaptă a regelui îl va ajunge mai devreme sau mai târziu şi mi-ar plăcea să fiu eu braţul ei înarmat. Tare mă bucură viitorul acesta plin de făgăduieli!

Sekari se străduia cu disperare să pară încrezător, dar nici el, nici prietenul său nu se amăgeau.

— Să ne întoarcem la palat! hotărî Iker. Vreau să-ţi dau ţie bunul meu cel mai de preţ.

Lipsit de Vânt-de-Miazănoapte, măgarul şi, totodată, părtaşul frământărilor sale, lăsat de-acum în grija lui Isis, scribul se simţea singur. Ei doi luptaseră împreună împotriva duşmanilor, ajutându-se unul pe altul. Dar la capătul unei despărţiri sfâşietoare, tânăra preoteasă se purtase cu atâta blândeţe, încât câştigase iute încrederea animalului.

Iker şi Sekari ocoliră intrarea principală. Sekari, despre ale cărui sarcini cei mai mulţi dintre curteni nu ştiau nimic, se furişă nevăzut. După ce străbătu drumuri lăturalnice, se întâlni iar cu Iker în carnera acestuia, situată lângă cea a regelui.

— Sobek Păzitorul îşi cunoaşte bine treaba, recunoscu Sekari, şi socot că paza faraonului e fără cusur. Chiar şi mie mi-a fost greu să trec nebăgat în seamă. Dar mă tot chinuie o întrebare: din a cui poruncă a încercat falsul soldat să te omoare? Dacă Prevestitorul a fost acela, atunci lucrurile sunt limpezi, dacă nu, înseamnă că avem încă o pricină de îngrijorare. După mine, asta ar arăta că mai există încă un trădător, poate chiar înăuntrul palatului.

— Îl bănuieşti pe Sobek?

— Mă înspăimântă gândul acesta, dar voi fi în continuare cu ochii în patru.

— Nu uita că veştile trimise de mine vor ajunge mai întâi la el.

— Am să-l împiedic să-ţi facă rău.

Iker depuse în mâinile prietenului său uneltele sale de scrib, de o calitate neasemuită.

— Le-am primit în dar de la generalul Sepi, îşi aminti el. În Canaan nu-mi sunt de folos.

— Voi păzi această comoară şi ai s-o găseşti neatinsă la întoarcere. Ce arme iei cu tine?

— O amuletă în formă de sceptru „putere” şi cuţitul duhului păzitor pe care mi l-a dat regele.

— Stai mereu la pândă, nu te încrede în nimeni şi gândeşte-te întotdeauna la ce e mai rău. Aşa n-o să te ia nimic prin surprindere.

Iker rămase nemişcat lângă fereastra odăii sale şi privi îndelung cerul de un albastru strălucitor.

— Cum să-ţi mulţumesc pentru ajutor, Sekari? Fără tine, aş fi fost mort de mult. Şi acum, să ne luăm rămas-bun.

Sekari îşi întoarse capul ca să-şi ascundă emoţia.

— Devotamentul tău faţă de rege e neclintit, nu?

— Să nu te îndoieşti de asta, Iker.

— Înţeleg că nu ţi-a trecut nicio clipă prin minte să-i nesocoteşti poruncile.

— Nicio clipă.

— Aşa că vei rămâne la Memphis şi n-ai să mă urmezi în Canaan.

— Asta e cu totul altceva.

— Nu, Sekari. Trebuie să plec singur, să răzbesc singur sau să dau greş singur. De astă dată, nu poţi să mă aperi.

3.

Să se îndepărteze de Abydos era, pentru Isis, o suferinţă. Indiferent de frumuseţile Memphisului sau ale oricărui alt loc spre care o chemau îndatoririle sale de preoteasă, ea nu se gândea decât să se întoarcă, pe cât de iute cu putinţă, pe marele pământ al lui Osiris, insula celor drepţi.

De îndată ce zări ţărmul abrupt, casele înşirate de-a lungul canalului şi deşertul în care se înălţau monumentele, inima i se umplu de bucurie. În acest ţinut sacru se găseau locaşul de veci şi sanctuarul lui Osiris, spre care ducea un drum mărginit de capele şi stele funerare. Acolo creştea Arborele vieţii, stâlpul întregii lumii.

Abydosul tocmai se îmbogăţise cu două construcţii, adevărate culmi de măiestrie, templul şi vastul mormânt al lui Sesostris, unde Isis urcase una din treptele cele mai însemnate ale iniţierii sale în marile mistere. Un mic oraş, Cetate întărită, completa acest ansamblu arhitectural. Aici trăiau meşteri, slujbaşi, preotese şi preoţi permanenţi, precum şi câţiva temporari care veneau să îndeplinească anumite sarcini timp de câteva zile sau chiar mai multe luni.

Din pricina vrăjii ce lovise salcâmul lui Osiris, un brâu de soldaţi proteja Abydosul. Atacurile împotriva oraşului Kahun şi a piramidei regale, Dachur, dovedeau înverşunarea duşmanilor Egiptului.

De-a lungul călătoriei, Isis nu-şi simţise sufletul împăcat. Neîndoielnic, numărul şi greutatea sarcinilor încredinţate de faraon ar fi descurajat pe oricine, dar tânăra femeie ştia că va rezista. Împlinindu-le cu dăruire şi sârguinţă, dobândea puteri nebănuite.

Totuşi, prea puţinele biruinţe împotriva forţelor întunericului nu trezeau mari speranţe, dar salcâmul era încă viu! Două

ramuri chiar înverziseră şi fiecare cucerire, oricât de măruntă, o făcea pe Isis să creadă că victoria va fi, în cele din urmă, deplină.

Pricina tulburării sale erau vorbele Fiului regal Iker. Tânărul o iubea cu atâta înflăcărare încât o înspăimântă, împiedicând-o chiar să răspundă la o întrebare simplă: ea, Isis, îl iubea pe Iker?

Până atunci, din pricina vieţii de preoteasă şi a strădaniei de a pătrunde misterele şi ritualurile, lăsase deoparte zbuciumul sentimentelor şi al pasiunilor.

Dar de când îl întâlnise pe Iker, Isis încerca senzaţii ciudate, care nu se asemănau defel cu trăirile spirituale din trecut. Apăreau orizonturi necunoscute. Trebuia oare să le cerceteze?

După cum ea însăşi mărturisise, unele dintre gândurile sale aveau să-l însoţească mereu pe Iker, indiferent dacă el era Fiu regal, simplu scrib sau un biet servitor. Doar sinceritatea lui conta.

Iker se deosebea de toţi ceilalţi.

Părăsindu-l, pe Isis o cuprinse teama. Teama de a nu-l mai revedea niciodată, căci el pornise într-o aventură din care nu avea să se mai întoarcă poate. Şi această frică se preschimbă curând în tristeţe. Nu s-ar fi cuvenit, oare, să-i povestească despre truda vieţii de preoteasă şi să se arate mai prietenoasă?

Prietenie, respect, încredere… Să fi slujit aceste cuvinte frumoase drept măşti în spatele cărora se ascundea un sentiment pe care tânăra femeie refuza să-l numească, pentru că ar fi abătut-o din drumul ei?

O privire stăruitoare îi aminti că sosise vremea să coboare de pe corabie. Isis surâse. Vânt-de-Miazănoapte se uita la ea cu ochii săi mari şi căprui. Încă de la prima lor întâlnire, se înţeleseseră de minune. Îndurerat de plecarea lui Iker, puternicul animal îşi găsise alinarea lângă această tânără femeie, blajină şi strălucitoare. Îşi transmiteau unul altuia gândurile fără nicio greutate şi nu încercau să se amăgească. Ştiau amândoi că şansele ca Fiul regal să supravieţuiască erau neînsemnate.

Isis trecu lesne de primul control. Soldaţii o cunoşteau şi se bucurau s-o revadă. În absenţa ei, Abydosul li se păruse puţin cam cenuşiu.

Dar la al doilea control se stârni o mare agitaţie, care însă nu o miră pe tânăra femeie. Gărzile şovăiră s-o oprească, dar un preot temporar nu putu să-şi înăbuşe indignarea.

— Un măgar la Abydos… Un măgar, animalul lui Seth! Uitaţi-vă la grumazul lui! Are un smoc de păr roşu. În fiara asta s-a întrupat spiritul răului! Îi dau de ştire numaidecât Pleşuvului.

Isis aşteptă cu răbdare sosirea marelui preot.

Numit în fruntea preoţilor permanenţi din Abydos, reprezentându-l aici pe faraon, Pleşuvul nu lua nicio hotărâre fără consimţământul precis al monarhului. Însărcinat să vegheze asupra arhivelor sacre ale Locaşului Vieţii, în care nu se pătrundea fără încuviinţarea lui, acest bărbat în vârstă de şaizeci de ani, ursuz şi fără urmă de tact, nu părăsise niciodată ţinutul lui Osiris. Dispreţuia onorurile şi nu îngăduia nicio greşeală în săvârşirea ritualurilor. Pedepsea fiecare abatere de la regulă, socotind lipsită de temei orice încercare a făptaşului de a se dezvinovăţi.

— Un măgar cu un smoc de păr roşu, zise el uimit. Nu încetezi să mă surprinzi, Isis!

— Fiul regal Iker mi l-a încredinţat pe Vânt-de-Miazănoapte. Îi voi găsi un adăpost în apropierea casei mele şi nu va pricinui niciun neajuns ţinutului sacru. Printre îndatoririle noastre nu se numără şi aceea de a stăpâni forţa lui Seth? Măgarul e una dintre întruchipările lui, nu tăgăduiesc. Dar preotesele lui Hathor sunt chemate să-i domolească focul.

— Seth a fost osândit să-l poarte pe Osiris în spinare, recunoscu Pleşuvul. Însă acest animal va şti să respecte liniştea?

— Sunt sigură.

— La prima dovadă de nesupunere, la primul răget, va fi izgonit.

— Ai priceput? îl întrebă Isis pe Vânt-de-Miazănoapte.

Animalul ridică urechea dreaptă în semn că înţelesese.

Pleşuvul bodogăni ceva nedesluşit şi mângâie măgarul pe cap.

— Du-l unde îi e locul şi apoi vino după mine, la templul lui Sesostris.

☥☥☥

Menit să dea naştere lui „Ka” şi prin acesta să întărească

apărarea magică a Arborelui vieţii, templul, ce avea să dăinuiască milioane de ani, se înfăţişa ca o construcţie puternică, împrejmuită de un zid şi în faţa căruia se ridica un pilon. Înzestrat cu o întreagă încrengătură de şanţuri subterane ce serveau la înlăturarea apei întrebuinţate la purificări, acest vast patrulater, spre care ducea un drum pietruit, părea că veghează deşertul.

Isis pătrunse în curtea mărginită de o galerie susţinută de paisprezece coloane, apoi în sala acoperită unde domnea o linişte profundă şi sălăşluia cuvântul divinităţilor, cărora monarhul le aducea ofrande. Tavanul sălii era zugrăvit aidoma cerului înstelat.

Pleşuvul medita în faţa chipului tăiat în piatră al lui Osiris.

— Ce roade au dat cercetările tale în marea bibliotecă din Memphis? o întrebă el pe tânăra femeie.

— Bănuielile noastre s-au adeverit: doar aurul cel mai pur, zămislit în pântecele muntelui divin, va tămădui arborele.

— Ne este deopotrivă de folos şi pentru celebrarea marilor mistere. Fără el, ritualul e literă moartă şi Osiris nu va învia.

— La drept vorbind, asta şi doresc vrăjmaşii noştri, fu de părere Isis. În ciuda morţii generalului Sepi, Luminăţia Sa a înteţit căutările, dar nimeni nu ştie unde se găseşte oraşul aurului şi ţinutul Punt.

— Simple nume date de poeţi!

— Voi continua să citesc vechile papirusuri, cu speranţa că voi descoperi unul sau mai multe amănunte care să ne ajute.

— Ce a hotărât faraonul?

— Vinovat de nenorocirile noastre e, după câte se pare, un răzvrătit care-şi spune Prevestitorul şi se ascunde în Canaan. Sesostris l-a trimis acolo pe Fiul regal Iker, ca să încerce să-i dea de urmă. Doar cei din cercul restrâns de prieteni devotaţi ai Luminăţiei Sale cunosc lucrul acesta.

Isis avea de îndeplinit încă o misiune delicată: să fie mereu cu mare băgare de seamă şi să se asigure că niciunul dintre preoţii permanenţi sau temporari din Abydos nu era complicele duşmanului. Cu îngăduinţa regelui, care nu se îndoia de marele preot, Isis îi împărtăşise Pleşuvului şi acest secret.

— În lipsa ta, n-am observat ceva nefiresc, îi spuse Pleşuvul. Nimeni nu şi-a neglijat îndatoririle. Cum ar putea izbuti un

demon să se strecoare printre noi?

— Cei din atelierul templului lui Hathor din Memphis mi-au dat un obiect preţios. Mi-ar plăcea să-i verific puterile.

Pleşuvul şi Isis ieşiră din sanctuarul lui Sesostris şi se îndreptară spre Arborele vieţii, ce creştea în inima pădurii sacre Pekar. Ca în fiecare zi, preoţii permanenţi îl îngrijeau cu multă migală. Ca să păstreze energia spirituală a acestor locuri şi să menţină legătura cu făpturile luminii, slujitorul lui „Ka” celebra cultul strămoşilor. Preotul însărcinat cu libaţia de apă proaspătă nu ocolea nicio masă de ofrandă. Cel care vedea secretele se ocupa îndeaproape de buna desfăşurare a ritualurilor şi cel care veghea asupra integrităţii marelui trup al lui Osiris controla sigiliile de pe uşa mormântului său. Cât despre cele şapte cântăreţe care trebuiau să desfete sufletul divin, muzica lor se împletea cu armonia cerului.

Pe de altă parte, oriunde s-ar fi aflat, faraonul, ca purtător al paletei de aur pe care erau înscrise formulele cunoaşterii dezvăluite la Abydos, le rostea zilnic în mare taină, împiedicând astfel ruperea şirului revelaţiilor.

Pleşuvul şi preoteasa turnară apă şi lapte la rădăcina salcâmului, în care se mai vedeau doar câteva semne firave de viaţă. Patru salcâmi tineri, sădiţi la apus, răsărit, miazăzi şi miazănoapte, alcătuiau un câmp de forţe protectoare.

— Rămâi pe mai departe în acest arbore, Osiris! imploră Pleşuvul. Fie ca el să păstreze legătura între cer, pământ şi adâncurile lui, să dăruiască lumină iniţiaţilor şi belşug acestei ţări iubite de zei.

Isis îi înfăţişă salcâmului o minunată oglindă formată dintr-un disc gros de argint şi un mâner din jasp, împodobit cu chipul zeiţei Hathor. O lucrătură fin meşteşugită din aur înconjura incrustaţiile de lapislazuli şi de comalină.

Preoteasa îndreptă discul spre soare, astfel încât, reflectată în oglindă, o rază mângâie trunchiul arborelui şi îi insuflă puţină căldură, fără să-l ardă. Se cereau multă atenţie şi delicateţe ca salcâmul să nu fie rănit.

Mulţumită celebrării ritualului bulgărilor de argilă ce reprezentau ochiul soarelui, faraonul întărise brâul magic din jurul arborelui. De-acum înainte, nicio undă vătămătoare nu va mai reuşi să treacă dincolo de el. Dar aceste măsuri de

prevedere nu se dovedeau, oare, prea târzii?

Isis depuse oglinda într-una dintre capelele templului lui Osiris, rezervată corăbiei folosite în timpul ritualului marilor mistere. După cum observase Pleşuvul, perechea sa cerească nu mai străbătea bolta în mod firesc. De aceea, ca să împiedice distrugerea ei, Isis primise poruncă de la monarh să numească fiecare dintre părţile corăbiei, păstrând astfel strânsa lor unire. Doar această soluţie disperată ţinea în viaţă unul dintre simbolurile cele mai de preţ ale Abydosului, chezaşul energiei fără de care renaşterea nu era cu putinţă.

Oraşul Cetate Întărită fusese ridicat respectând întocmai planurile precise ale lui Sesostris. Fiecare stradă avea o lărgime de cinci coţi, casele erau împărţite în grupuri bine conturate şi fiecare casă, construită din cărămizi, cuprindea o curte, o sală de primire şi mai multe odăi. Frumoasele clădiri şi grădinile lor păreau să privească spre deşert. În colţul de sud-vest al oraşului se înălţa impunătoarea locuinţă a primarului.

Casa lui Isis număra patru încăperi, cu uşi din lemn împodobite cu canaturi din calcar. Albul pereţilor exteriori şi culorile vii dinăuntru contrastau izbitor. O mobilă simplă şi trainică, vase din piatră şi ceramică, aşternuturi din in, aceasta era întreaga avere a preotesei, care îi ajungea cu prisosinţă. Datorită rangului ei, o femeie se îngrijea de curăţenie şi de pregătirea bucatelor, scutind-o astfel pe Isis de treburile gospodăriei.

În prag, Vânt-de-Miazănoapte făcea de strajă. Tot Abydosul ştia deja că un animal al lui Seth primise drept de şedere vremelnică, dar numai dacă păstra o tăcere pioasă.

— Mori de foame, nu-i aşa?

Măgarul ridică urechea dreaptă.

— Astă-seară va trebui să rabzi. Însă de mâine am să-ţi dau să mănânci pe săturate.

Se plimbară împreună până la hotarul deşertului, admirând apusul soarelui. Razele sale scăldau în rubiniu un bătrân tamarin. Numele lui, *iser,* amintea de *usir,* cel al lui Osiris. Uneori, erau aşezate înăuntrul sarcofagului ramuri din acest arbore care înlesnea transformarea mumiei în trup osirian.

Puternic, tamarinul biruia uscăciunea deşertului, căci rădăcinile sale sorbeau apa din adâncuri.

Isis înălţă rugi pentru ca Osiris să-l protejeze pe Iker şi să-i îngăduie să urmeze calea cea bună prin ţinutul plin de primejdii, unde îşi punea în joc viaţa ca să salveze Abydosul şi Egiptul întreg.

4.

În plină putere la cei peste patruzeci de ani pe care-i avea, cu părul negru lipit de ţeasta rotundă, cu faţa visătoare, pieptul lat, gambele scurte şi labele picioarelor umflate de grăsime, Medes, Secretarul Casei Regelui, întocmea decretele regale potrivit cu hotărârile luate de faraon şi consiliul său, apoi le răspândea în toată ţara. Celor care lucrau sub conducerea sa nu le iertase niciodată vreo greşeală.

Deşi se mândrea cu această numire, care făcea din el unul dintre cei mai înalţi demnitari din regat, Medes nutrea alte ambiţii. Mai presus de orice, voia să ajungă chiar în inima puterii, nu ca să slujească Egiptul, ci ca să-l distrugă. Uciderea lui Sesostris nu avea să fie lucru uşor, căci protecţia sa magică se arăta puternică, după cum dovedise ultimul atac neizbutit împotriva lui. Dar Medes nu era omul să se dea bătut, tocmai acum, după alianţa încheiată cu Prevestitorul, un bărbat ciudat şi primejdios, hotărât să sfarme tronul faraonului.

Fiind primul care intra în clădirea administraţiei şi ultimul care pleca, Medes se purta ca un demnitar sârguincios şi neînduplecat, căruia nu i se putea aduce nicio învinuire. Încredinţându-i slujba de vizir lui Khnum-Hotep, Sesostris micşorase influenţa Secretarului Casei Regelui. Bătrânul Khnum-Hotep îşi ducea sarcinile la bun sfârşit cu străşnicie, vădind supunere deplină faţă de un suveran împotriva căruia odinioară se răzvrătise. Prudent, Medes avea grijă să nu încalce poruncile vizirului, să-l asculte fără crâcnire şi să nu-i ofere nicio pricină de nemulţumire, căci Khnum-Hotep era urechea regelui.

Gândindu-se la întâlnirea ce urma să se desfăşoare după căderea nopţii, întâlnire pe cât de importantă, pe atât de riscantă, Medes nu-şi găsea locul. Pe măsură ce timpul se scurgea, devenea şi mai nervos decât de obicei, mustrându-i cu

asprime pe unii scribi prea leneşi, după socoteala sa.

Chiar când isprăvise de citit un teanc de papirusuri, Marele Trezorier Senankh, aflat în fruntea Dublei Case Albe, sosi pe neaşteptate.

Medes îl ura pe acest bărbat mare iubitor de mâncăruri alese. Cu obrajii rotunzi şi pântece proeminent, Senankh avea o înfăţişare înşelătoare. Iscusit administrator al tezaurului, inspirând teamă şi respect celor care-l cunoşteau, nesimţitor faţă de linguşeli, nu şovăia să se poarte fără milă cu trântorii şi nepricepuţii, fie ei chiar şi curteni. Medes încercase să-l compromită şi să-l silească să-şi părăsească slujba. Cu şiretenia unei vulpi, Senankh adulmecase loviturile pe la spate şi zădărnicise lesne planul cel josnic.

— Întâmpini greutăţi?

— Niciuna, Mare Trezorier.

— Într-adevăr, treburile de care te ocupi merg bine.

— Lupt împotriva oricărei risipe. Dar vai! Munca aceasta nu are sfârşit. Cum îţi slăbeşte o clipă atenţia, delăsarea te biruie.

— Mulţumită priceperii tale, Secretariatul Casei Regelui merge mai bine ca niciodată. Aşa că am o veste bună pentru tine: cererea ta a fost primită. Vei dispune de încă cinci corăbii uşoare şi iuţi. Ia în slujbă câţi scribi găseşti de cuviinţă şi veghează ca decretele regelui să fie cunoscute în toate colţurile regatului.

— Nici nu puteaţi să-mi faceţi o bucurie mai mare. Cu mijloacele acestea, îmi voi da întreaga silinţă ca hotărârile Luminăţiei Sale să ajungă degrabă la supuşii săi.

— Şi astfel, unirea Celor Două Regate va câştiga în trăinicie, încuviinţă Senankh. Dar aştept de la tine să laşi odihna deoparte.

— Fiţi fără grijă.

Întorcându-se acasă, Medes se întrebă dacă Marele Trezorier Senankh chiar avea încredere în el. Nici cuvintele, nici purtarea sa nu lăsau să se bănuiască însă nimic. Dar Senankh era îndeajuns de viclean ca să nu-şi trădeze adevăratele gânduri şi totdeauna cel căruia îi vorbea trebuia să fie prevăzător. Una peste alta, Medes dobândise ceea ce dorea. Noii oameni aflaţi la porunca sa, mesageri şi corăbieri, vor fi, de fapt, iscoadele sale. Acum va putea să trimită mult mai uşor

veşti complicilor săi.

Medes locuia într-o superbă clădire din centrul Memphisului. La stradă, se găseau intrarea servitorilor şi poarta principală cu două canaturi, în permanenţă supravegheată de un paznic. La fiecare din cele două etaje erau uşi-ferestre cu apărători din lemn. O terasă susţinută de coloane mici vopsite în verde se deschidea spre grădină.

De-abia păşi Medes în sala de primire, că soţia lui îi şi sări de gât.

— Sunt bolnavă, scumpul meu, tare bolnavă! Iar ţie nu-ţi prea mai pasă de mine.

— Ce te doare?

— Mi-e greaţă, îmi cade părul şi n-am poftă de mâncare… Să vină îndată doctorul Gua.

— Am să trimit după el mâine.

— Ba chiar acum! Fără întârziere!

Medes o împinse încetişor la o parte.

— Am o altă treabă grabnică.

— Vrei să mă vezi moartă!

— O să supravieţuieşti până mâine. Porunceşte să mi se aducă masa şi apoi lasă-te pe mâna slujitoarelor. Un masaj o să-ţi aline suferinţa.

După ce-şi potoli foamea, Medes aşteptă miezul nopţii ca să plece de acasă pe furiş. Chipul îi era acoperit de o glugă. Pe drum se opri şi privi înapoi de mai multe ori, convingându-se că nu-l urmăreşte nimeni. Ca să stea fără grijă, dădu mai întâi ocol pe departe locului unde voia să ajungă.

În sfârşit, liniştit, bătu la uşa unei case arătoase, ascunse într-un cartier sărăcăcios. Apoi îi arătă paznicului morocănos, care îi ieşi înainte, o mică bucată de lemn de cedru pe care era scrijelită hieroglifa arborelui.

Uşa se deschise şi Medes urcă la primul etaj unde îl întâmpină un bărbat vorbăreţ, care semăna cu o amforă grea, parfumat peste măsură şi înveşmântat într-o mantie lungă, plină de broderii.

— Scumpe prietene, ce plăcere să vă revăd! Gustaţi câteva prăjituri?

Cu toate că Libanezul se căznea să slăbească, vasta încăpere era ticsită de măsuţe joase, încărcate din belşug cu dulciuri,

care mai de care mai ispititoare.

Medes îşi scoase gluga şi se aşeză.

— Dă-mi nişte vin de curmale.

— Numaidecât!

Micuţa cupă de argint era ea însăşi o culme a meşteşugului.

— Un dar de la unul dintre căpitanii mei de corabie care a încercat să mă înşele, glăsui Libanezul. Înainte să moară în chinuri groaznice, mi-a lăsat moştenire toată averea lui. Chiar şi cei mai ticăloşi se dovedesc darnici câteodată.

— Răfuielile tale nu mă interesează. Iker a părăsit palatul. Sunt sigur că nu se îndreaptă spre provincia unde s-a născut, ci spre Canaan.

— Oamenii mei au fost deja preveniţi, dar care să fie, oare, misiunea acestui tânăr?

— Să descopere ascunzătoarea Prevestitorului şi să înştiinţeze armata egipteană.

Libanezul surâse.

— Acest Fiu regal nu vi se pare pe cât de tânăr, pe atât de înfumurat?

— Nu-l socoti un oarecare! Iker a scăpat de la moarte de câteva ori şi puterea lui de a face rău e dovedită. Acum se încumetă să pătrundă într-un ţinut străin, crezând că va trece nebăgat în seamă. Să tragem foloase de pe urma greşelii pe care o săvârşeşte!

— Dar de ce vă neliniştiţi atât?

— Pentru că Iker a fost trimis de însuşi faraonul, deci este înzestrat cu puteri neobişnuite! Sesostris nu face nimic la nimereală. Dacă Fiul regal a primit poruncă să se strecoare în rândurile răzvrătiţilor cananeeni înseamnă că lucrul e cu putinţă.

Vorbele lui Medes îl tulburară pe Libanez.

— Vă gândiţi să-i întindem o capcană?

— Dacă nu mă înşel, Iker a pornit spre Sichem. Iscoadele tale o să-ţi dea de veste când ajunge acolo. Lasă-l să intre într-un clan care să-l omoare fără multă zarvă, după ce va smulge câteva răspunsuri de la el. Poate ne va da unele informaţii preţioase despre planurile vrăjmaşului nostru.

Libanezul îşi scărpină bărbia.

— Am putea face precum spui.

— Fă cum vrei, dar scapă de acest Iker! Dispariţia lui îl va slăbi pe Sesostris.

— Am să mă îngrijesc de „protejatul vostru”, făgădui Libanezul. Şi-acum, ce-ar fi să vorbim despre negoţul nostru? Vă aduc aminte că o nouă încărcătură de lemn preţios tocmai a plecat din Liban. Vameşii trebuie să închidă ochii.

— Vor primi poruncile de cuviinţă.

— Trebuie, de asemenea, să descărcăm lemnul în alte magazii decât până acum.

— N-am uitat. Dar… uleiurile?

— La timpul potrivit, am să vă trimit vorbă.

În caz de reuşită, planurile cumplite ale Libanezului urmau să curme viaţa a sute sau chiar mii de egipteni.

Răul avea să lovească în curând. Uşor tulburat, Secretarul Casei Regelui savură plăcerea pe care i-o trezea gândul acesta. Să apere legea Maat, aidoma lui Sesostris, însemna să venereze un trecut cu desăvârşire apus.

Bineînţeles, violenţa şi suferinţa s-ar răspândi din ce în ce mai mult, dar cucerirea puterii oare nu le îndreptăţea? De multă vreme, Medes îşi alesese calea. Acum, orice amânare îi încurca planurile. Întâlnirea cu Prevestitorul îi oferise prilejul nesperat de a răsturna toate piedicile pe care le credea de netrecut. Îşi vânduse sufletul unui demon ivit din întuneric, iar acest lucru îi va aduce faimă şi avere.

— Până acum s-a ivit vreo pricină de nelinişte?

— Gărzile n-au dat de urma iscoadelor mele. Totuşi, străjile lui Sobek Păzitorul nu vor sta cu mâinile în sân! Mă bucur că nu i-am păstrat la Memphis decât pe cei mai buni oameni ai noştri, atât de bine amestecaţi printre egipteni, încât nu dau de bănuit.

Din ordinul Prevestitorului, grosul trupelor sale se retrăsese în Syro-Palestina, iar Libanezul conducea doar un grup devotat de luptători din umbră, alcătuit din vânzători, negustori şi frizeri. Cu toţii erau neîntrecuţi în meşteşugul de a-i descoperi pe cei prea curioşi, iar, la nevoie, de a-i ucide. Niciunul dintre ei nu-i cunoştea pe toţi ceilalţi, astfel încât să nu-i poată da în vileag pe ceilalţi.

Libanezul nu l-ar fi trădat nicicând pe Prevestitor. O dată, o singură dată, îndrăznise să-l mintă. Predicatorul cu ochii de jar

aproape că-i smulsese atunci inima, lăsându-i o cicatrice care îi servea mereu drept pildă. La prima slăbiciune, negustorul ştia că nu va mai scăpa de ghearele omului-şoim.

— Dar domnia ta, Medes, nu veţi fi bănuit?

Înaltul demnitar cugetă adânc înainte de a răspunde.

— Nu sunt naiv şi îmi pun neîncetat această întrebare. Până acum n-am zărit vreun semn în această privinţă, dar sunt prevăzător. Când Marele Trezorier Senankh îmi încuviinţează propunerile, mă întreb dacă se gândeşte la binele regatului sau mă pune la încercare. Poate că şi una, şi alta.

— Nu ne este îngăduită nici cea mai mică nechibzuinţă, îi reaminti Libanezul, altminteri, vom fi nevoiţi să renunţăm la planurile noastre. Dacă vreunul dintre cei devotaţi lui Sesostris se apropie prea mult de domnia ta, nu şovăi să mă anunţi. Vom tăia atunci în carne vie. Ţineţi minte, Medes: Prevestitorul nu ne-ar ierta nici cea mai măruntă greşeală.

5.

O mulţime de muncitori lucrau la extinderea Zidurilor Regelui, o linie de forturi mici, menite să întărească hotarul de nord-est al Egiptului şi să descurajeze orice încercare de năvălire a triburilor răzvrătite care străbăteau în lung şi-n lat o parte a Syro-Palestinei. Erau consolidate vechile construcţii şi, pe alocuri, înălţate altele noi. Forturile comunicau între ele prin diferite semne şi porumbei călători. Garnizoanele, alcătuite din soldaţi şi vameşi, verificau amănunţit mărfurile şi pe cei care voiau să treacă dintr-o parte în alta. După atacul împotriva faraonului Sesostris, controalele se înăspriseră. Câţiva luptători cananeeni fuseseră doborâţi, dar alţii aveau să încerce, fără îndoială, să pătrundă în Deltă şi să-şi răzbune tovarăşii. Aşa că armata îi întorcea din drum pe cei care trezeau bănuieli şi nu înmânau permisele de liberă trecere decât după ce drumeţii răspundeau la o mulţime de întrebări. „Oricine va trece acest hotar, scria în decretul dat de faraon, va deveni unul dintre fiii mei.”

Cei dornici să se îndrepte spre Canaan, ieşind din Egipt, aveau de respectat o rânduială severă: să-şi spună numele,

motivele călătoriei şi ziua întoarcerii. Scribii adunau teancuri întregi de papirusuri, pe care le păstrau cu grijă.

Sarcina lui Iker se anunţa delicată, căci nu trebuia să lase nicio urmă a trecerii sale. Această primă încercare nu numai că va arăta dacă era vrednic de misiunea ce-o primise, dar îi va îngădui să le spună cananeenilor că fugise din ţara sa unde era urmărit de gărzi. Socotind că răzvrătiţii aveau vreun complice printre soldaţii sau lucrătorii de la Zidurile Regelui, acesta ar fi încercat să afle dacă Iker se comportase într-adevăr ca un fugar.

Iker observă mulţimea măsurilor de pază: numeroşi arcaşi se zăreau în crenelurile turnurilor, ca şi trupe de pedeştri gata de luptă oricând. Niciun atac n-ar fi putut să le ia prin surprindere. Un fort asaltat avea timp să le prevină pe cele vecine. Vestea se răspândea iute şi ajutoarele soseau degrabă.

Fără informaţii precise, Iker n-ar fi izbutit să se strecoare. Dar Sehotep, Purtătorul Sigiliului regal, îi încredinţase o hartă pe care era însemnat ultimul punct slab al fortificaţiilor. Cunoscând aceasta, tânărul scrib pătrunse, la căderea nopţii, într-un loc plin de mărăcini.

Înaintea lui se ridica un vechi fort singuratic, aflat acum în reparaţii. Aprinderea torţelor dădea de ştire că e ora schimbării străjilor. Iker plănuia să se folosească de neorânduiala ce se stârnea cu acest prilej timp de câteva clipe, să alerge din răsputeri şi să treacă în Canaan.

☥☥☥

Comandantul fortului nu aprecia câtuşi de puţin noua sa mutare şi suspina după cazarma din Memphis, situată în preajma capitalei şi a nenumăratelor ei distracţii. În schimb, aici timpul părea să se scurgă mult mai încet.

A doua zi va da ordin să fie arşi toţi mărăcinii aceştia. Cine s-ar fi încumetat apoi să se apropie de fort urma să fie zărit fără greutate. Iar dac-ar fi rupt-o la fugă, arcaşii aveau poruncă să tragă. În felul acesta soldaţii şi-ar fi desăvârşit pregătirea, iar el îşi va alunga plictiseala. Din fericire, generalul Nesmontu, ca un ofiţer cu experienţă ce era, dădea des permisii şi înlocuia garnizoanele, pentru ca oboseala să nu slăbească atenţia soldaţilor şi a ofiţerilor. Cu un comandant ca el, oamenii ajungeau să-şi iubească meseria.

Veni şi ora schimbării străjilor.

În fruntea unui grup de zece arcaşi, ofiţerul se îndreptă spre turnul de pază unde se aprinseseră torţele. De obicei, lucrurile se desfăşurau cu iuţeală, soldaţii care stătuseră de veghe până atunci lăsându-i bucuroşi pe ceilalţi în locul lor şi grăbindu-se spre bucătărie.

Dar în seara aceasta se iscase o agitaţie neaşteptată. Arcaşii din turn vorbeau tare, gata să se ia la harţă, şi nu coborau în ruptul capului.

— Ce se petrece acolo sus?

— Veniţi, comandante, că ăştia nu se mai potolesc!

Ofiţerul urcă într-un suflet scara, sărind câte patru trepte deodată şi găsi un soldat întins pe spate şi cu nasul sângerând. Alţi doi îl ţineau cu greutate pe bătăuş care spumega precum un taur furios.

— V-aţi încăierat, bag seamă!

— El e vinovat, şopti rănitul, nebunul ăsta… M-a lovit degeaba.

— Ba nu degeaba! urlă celălalt. Ai furat de la mine, scârnăvie!

— Nu vreau să mai aud nimic, hotărî ofiţerul. Veţi apărea amândoi în faţa judecătorului şi o să lămurim atunci faptele.

Un arcaş care ar fi trebuit să se afle deja la masă îşi aruncă privirea din întâmplare spre câmpia cananeană.

Şi ceea ce îi fu dat să vadă în lumina lunii îl uimi peste poate.

— Comandante, uitaţi-vă acolo jos! Un fugar!

— Trageţi, porunci ofiţerul, trageţi toţi şi să nu greşiţi ţinta!

☥☥☥

Iker era încă aproape de fort când prima săgeată îi şuieră pe la urechea stângă. A doua îi zgârie umărul. Pregătit la şcoala aspră a provinciei Oryx, tânărul scrib se bucură în sinea sa că devenise un straşnic alergător pe distanţe mari, care nu-şi pierdea lesne răsuflarea. Deplasându-se în zigzag, îşi înteţi goana, privind mereu înainte.

Şuierăturile înfricoşătoare ale săgeţilor se răriră, puterea lor slăbi, apoi de la un timp nu se mai auzi decât zgomotul regulat al tălpilor sale care loveau pământul.

Iker trecuse hotarul teafăr şi nevătămat!

Totuşi, nu se opri din goană de teamă să nu fie trimisă o

patrulă pe urmele sale. Dar se înnopta şi comandantul nu-şi scoase oamenii din fort de frica altor încercări de trecere forţată. Iar Fiului regal nu-i mai rămânea decât s-o apuce înspre Sichem.

☥☥☥

Căţărându-i-se pe obraz, furnica uriaşă îl trezi din somn, salvându-i astfel viaţa.

Doi bărbaţi cu feţele nerase se apropiau de tufişul la adăpostul căruia Iker dormise câteva ore. Deşi nu puteau să-şi ţină gura, îşi închipuiau că se furişează în mare taină.

— E ceva acolo, îţi spun eu.

— O grămăjoară de zdrenţe, cred.

— Şi dacă e un om între ele? Uită-te mai bine.

— O fi vreun călător şi bagajul său.

— Ce noroc pe noi!

— Dar dacă nu vrea să ni-l dea?

— Tu, în locul lui, l-ai da de bunăvoie?

— Cu niciun chip!

— Aşa că mai bine să nu i-l cerem. Îl atacăm şi-l jefuim. Şi o să-l lovim atât de tare, că n-o să-şi mai amintească nimic.

În clipa în care cei doi hoţi se pregăteau să se repeadă asupra lui, Iker sări brusc în picioare, învârtind ameninţător cuţitul duhului păzitor.

— Nu mişcaţi! strigă el. Altminteri vă tai beregata.

Cel mai fricos căzu în genunchi, iar celălalt făcu un pas îndărăt.

— S-ar zice că nu glumeşti, prietene! N-oi fi vreun soldat sau vreo gardă?

— Niciuna, nici alta, dar ştiu să mânuiesc armele. Voiaţi să mă prădaţi?

— Nici vorbă! zise cel îngenuncheat. Încercam doar să te ajutăm.

— N-aţi aflat că tâlharii sunt osândiţi la muncă silnică, iar ucigaşii – la moarte?

— Suntem doar nişte bieţi ţărani care caută de mâncare! N-o ducem prea uşor pe aici.

— Generalul Nesmontu nu se îngrijeşte de bunăstarea acestui ţinut?

Cei doi nelegiuiți schimbară priviri neliniştite.

— Eşti… egiptean?
— Întocmai.
— Şi… lucrezi pentru general?
— Nicidecum.
— Atunci ce cauţi prin părţile astea?
— Mă străduiesc să scap de el.
— Ai fugit din armată?
— Cam aşa ceva.
— Şi încotro mergi?
— Să mă alătur celor care luptă împotriva generalului pentru eliberarea Canaanului.
— Primejdios lucru!
— N-oţi fi şi voi credincioşi de-ai Prevestitorului?
Cel îngenuncheat se ridică şi se trase aproape de tovarăşul său.
— Noi nu ne amestecăm în treburi de soiul ăsta.
— Câtuşi de puţin?
— Foarte puţin. Foarte, foarte puţin. Şi nici atât.
— Acest puţin ar putea să vă aducă un câştig frumuşel.
— Cam ce anume, prietene?
— Un lingou de aramă.
Cei doi tâlhari îşi linseră buzele. O asemenea avere le-ar fi îngăduit să bea pe săturate şi să se desfete cu fetele din lupanare.
— E ziua ta norocoasă, prietene.
— Călăuziţi-mă până în tabăra Prevestitorului, ceru Iker, fără să-şi pună însă prea mare nădejde.
— Visezi sau ce? Nimeni nu ştie unde se ascunde!
— Dar, neîndoielnic, îi cunoşti pe câţiva dintre oamenii săi.
— Se poate… Dar de ce-am avea încredere în tine?
— Din pricina lingoului de aramă.
— Ai mijloacele potrivite ca să-i convingi pe oameni!
— Atunci să pornim. Vă urmez.
— Lingoul, mai întâi.
— Nu mă luaţi drept un nătărău. Voi mă duceţi până la credincioşii Prevestitorului, iar eu vă plătesc după aceea. Dacă nu, ne despărţim acum. Găsesc eu drumul şi singur.
— Trebuie să ne sfătuim.
— Bine, dar iute.

Între cei doi tâlhari se iscă o discuţie aprigă. Unul invoca prudenţa, celălalt, câştigul. Într-un târziu, aleseră o cale de mijloc.

— Cel mai nimerit loc pentru tine e Sichem, grăi primul. În câmpie se pot ivi tot soiul de necazuri. Dar în oraş ne putem mişca mai lesne.

— Dar soldaţii nu străbat în lung şi-n lat întreg oraşul?

— Bineînţeles, dar nu supraveghează chiar fiecare casă. Acolo avem legături cu oamenii care te vor ajuta să ajungi la Prevestitor.

— Haideţi, luaţi-o înainte!

— Ţine-te cât mai departe în urma noastră, prietene! Noi ştim cum să ne descurcăm cu egiptenii. Dacă te arestează, n-o să-ţi sărim în ajutor.

— Gândiţi-vă la răsplata ce v-aşteaptă şi feriţi-vă de încurcături.

— Dar ce-ţi închipui? Dacă te prind pe tine înseamnă că noi am muncit pe degeaba.

Aceste vorbe rostite din toată inima îl liniştiră pe Iker.

Străbătură cărări lăturalnice, făcând popasuri dese, şi în apropierea oraşului se abătură din drum înainte de a pătrunde într-un cartier ticsit, unde casele dărăpănate se întreceau una pe alta în sărăcie.

Tâlharii schimbară vorbe binevoitoare cu bătrânii aşezaţi pe pragurile cocioabelor. Fără îndoială, cei doi nu treceau drept nişte necunoscuţi.

Dintr-odată, o ceată de copii îl înconjurară pe Iker.

— Tu nu eşti de pe-aici!

— Plecaţi şi lăsaţi-mă-n pace!

— Răspunde sau aruncăm în tine cu pietre!

Iker nu dorea să se bată cu nişte copii, dar aceştia nu păreau să glumească.

Cu lovituri de picior, unul dintre hoţi îi împrăştie.

— Staţi la pândă în altă parte! le porunci el. Băiatul ăsta e cu noi.

Copiii se supuseră şi se îndepărtară văicărindu-se.

Iker îşi urmă călăuzele până lângă o casă cu pereţii murdari. Pe o grămadă de gunoi stătea chircită o bătrână acoperită de zdrenţe şi cu privirea goală. În soarele arzător, un măgar era

priponit de un ţăruş cu o frânghie atât de scurtă încât abia se putea mişca.

— Barem daţi-i puţină apă, grăi cu milă Iker.

— Nu-i decât un animal. Haide, intră!

— Cine locuieşte aici?

— Oamenii pe care-i cauţi.

— Mai înainte, mi-ar plăcea să mă încredinţez că nu mă păcăliţi.

— Noi am respectat înţelegerea. Acum trebuie să ne plăteşti.

Lucrurile luau o întorsătură urâtă.

Iker scoase din sac un lingou de aramă. Pe dată, o mână lacomă îl înhăţă.

— Intră! Intră!

Odaia cu pământ bătătorit pe jos mirosea atât de urât, încât Iker şovăi. Şi, în clipa în care Fiul regal păşi peste prag ţinându-se de nas, fu împins cu putere înăuntru. În spatele său, uşa se închise cu zgomot.

În penumbra încăperii se zăreau vreo zece cananeeni înarmaţi cu furci şi hârleţe. Un bărbos cu părul încâlcit şi plin de păduchi se răsti la cel nou-venit.

— Cum te cheamă?

— Iker.

— De unde vii?

— De la Memphis.

— Eşti egiptean?

— Da, însă mă împotrivesc domniei lui Sesostris. După ce i-am ajutat pe prietenii mei asiatici, la Kahun, am încercat să-l ucid pe tiran. După ce am dat greş, m-am ascuns, nădăjduind să-i regăsesc odată şi-odată. Ca să scap de gărzi nu-mi rămânea decât o cale: să trec Zidurile Regelui şi să mă adăpostesc în Canaan. Vreau să încep iar lupta împotriva celui care ne asupreşte. Dacă Prevestitorul mă primeşte printre credincioşii săi, n-am să-l dezamăgesc.

— Cine ţi-a vorbit despre el?

— Aliaţii mei asiatici. Şi apoi, pretutindeni faima sa sporeşte de la o zi la alta. Faraonul şi apropiaţii lui au început să tremure de frică. Şi alţi egipteni se vor alătura curând Prevestitorului.

— Cum ai trecut de Zidurile Regelui?

— Am ales un fort mai dosnic şi m-am furişat în timpul nopţii. Arcaşii au tras în mine şi m-au atins la umărul stâng.

Şi Iker îşi arătă rana.

— Şi-a făcut-o singur! îl învinui un cananean. Nu-mi place defel înfăţişarea egipteanului ăstuia. Neîndoielnic e o iscoadă.

— Şi atunci, i-o întoarse Iker, aş fi fost atât de prost încât să mă arunc de bunăvoie în gura şacalului? În mai multe rânduri mi-am primejduit viaţa apărându-vă ţara şi n-am să mă opresc până nu va fi liberă.

Un copil din ceata care îl întâmpinase pe Iker reapăru şi şopti câteva cuvinte la urechea căpeteniei cananeenilor. Apoi plecă alergând.

— Ai venit singur, nimeni nu te-a urmărit, grăi bărbosul.

— Dar asta nu dovedeşte nimic! strigă unul dintre tovarăşii săi. Să ne arătăm prevăzători şi să-l omorâm.

Atmosfera deveni şi mai apăsătoare.

— Nu săvârşi o faptă cu neputinţă de îndreptat. Sunt un scrib care are ştiinţă despre obiceiurile de la palat şi despre tot ce se petrece în Memphis. Aş putea să vă fiu de mare folos.

Aceste vorbe iscară tulburare printre cananeeni. Cei mai mulţi le socoteau demne de încredere şi erau gata să-l primească pe Iker, dar doi se încăpăţânau să ceară moartea lui.

— Trebuie să ne mai gândim, încheie bărbosul. Până vom lua o hotărâre, eşti prizonierul nostru. Dacă încerci să fugi, nu vei scăpa cu viaţă.

6.

Isis pătrunse în capela templului lui Sesostris unde era depusă corabia din aur a lui Osiris. Supravegheat fără odihnă, edificiul oferea un adăpost sigur. Doar perechea regală, preoţii permanenţi şi tânăra preoteasă puteau să intre în sanctuar ca să împlinească ritualurile. În absenţa faraonului şi a Marii Soţii regale, Isis reînsufleţea corabia aceasta căreia, din pricina bolii salcâmului, îi lipsea energia necesară celebrării misterelor. Doar rostirea cu voce tare a părţilor sale o menţinea în viaţă.

Cu smerenie, tânăra femeie ridică vălul ce acoperea nepreţuita comoară.

— Prora ta e pieptul stăpânului Apusului, Osiris reînviat, iar pupa ta, cel al zeului Min, focul înnoitor. Ochii tăi sunt ochii spiritului în stare să-l vadă pe Cel Mare. Cârma ta e alcătuită din cuplul divin din cetatea Zeului. Catargul tău dublu este steaua fără seamăn, care îşi croieşte drum printre nori, parâma din faţă e judecata cea limpede, parâma din spate – coada panterei Mafdet, păzitoarea Locaşului Vieţii, parâma tribord – braţul drept al Creatorului, Atum, parâma babord – braţul său stâng, cabina ta e zeiţa Cer cu toate puterile sale, iar vâslele sunt braţele lui Horus când călătoreşte.[1]

Timp de câteva clipe, aurul păru să răspândească o lumină vie ce scălda toată capela. Tavanul se preschimbă în cer înstelat, iar corabia pluti iar prin univers.

Apoi întunericul se înstăpâni din nou, strălucirea aurului se stinse şi mişcarea corăbiei se opri.

Atâta vreme cât salcâmul nu va înverzi şi Abydosul va fi lipsit de aurul zeilor, Isis nu putea să obţină mai mult. Dar formulele cunoaşterii păstrau cel puţin corabia întreagă şi o împiedicau să-şi părăsească locul.

După ce-şi isprăvi treburile, tânăra femeie se încredinţă că Vânt-de-Miazănoapte era hrănit cum se cuvine. În fiecare zi, se plimbau împreună la marginea ogoarelor. Întotdeauna pregătit să care orice poveri, măgarul izbutise, până la urmă, să cucerească şi inimile celor mai neîncrezători. El, animalul lui Seth, se înfăţişa acum ca un spirit bun, protector al ţinutului. Şi toţi recunoscură că Isis nu se înşelase aducându-l la Abydos.

— Iker, a trecut, fără îndoială, Zidurile Regelui, începu ea.

Vânt-de-Miazănoapte ridică urechea dreaptă.

— Se află acum în Canaan.

Animalul încuviinţă.

— Trăieşte, nu-i aşa?

Urechea dreaptă se înălţă iar, cu tărie.

— Tu nu minţi niciodată! E viu, dar în mare primejdie.

Răspunsul fu acelaşi.

— Nu ar trebui să mă gândesc la el, murmură tânăra femeie. Oricum, nu atât de des… Mi-a cerut un răspuns. Dar e lucru înţelept să iubeşti o preoteasă din Abydos? Iar eu am dreptul să iubesc un Fiu regal? Viaţa mea se desfăşoară aici, nicăieri în

[1] Din *Texte ale Sarcofagelor,* cap. 398.

altă parte, şi trebuie să-mi îndeplinesc îndatoririle fără urmă de slăbiciune. Mă înţelegi, Vânt-de-Miazănoapte?

În ochii căprui şi mari se citea o imensă tandreţe.

☥☥☥

Bega îşi privi îndelung palma mâinii drepte, în căuşul căreia era săpat pentru totdeauna un cap micuţ al lui Seth, cu urechile sale mari şi botul uşor de recunoscut. Această pecete îi unea pe aliaţii zeului distrugerii şi al violenţei: Medes, Secretarul Casei Regelui, omul său de încredere, Gergu, şi el însuşi, Bega, preot permanent la Abydos.

El, deşi sortit să-l slujească pe Osiris toată viaţa, îl trădase.

Dar, oare, faraonul însuşi nu-l umilise refuzând să-l numească mare preot al Abydosului şi să-i încredinţeze cheia marilor mistere? Şi totuşi, o merita cu prisosinţă. Dusese o viaţă pilduitoare, toţi îi apreciau cunoştinţele, iar asprimea şi severitatea sa erau demne de laudă… Nimeni, nici măcar Pleşuvul, nu-l întrecea.

Să nu primească, aşadar, ceea ce el socotea că i se cuvenea era o jignire de nesuportat pentru care Sesostris avea să plătească scump. Călcându-şi jurământul, urând ceea ce până deunăzi venera, Bega dorea acum moartea tiranului şi pieirea Egiptului, împreună cu dispariţia Abydosului, inima ţării.

Rece ca un vânt de iarnă, înalt, cu un chip respingător, schimonosit de un nas proeminent, Bega avea să-şi guste răzbunarea, distrugând spiritualitatea osiriană, temelia pe care se înălţau poporul şi ţara faraonului.

Tocmai când se afla în culmea amărăciunii, Bega îl întâlnise pe Prevestitor.

Cu forţa nimicitoare a unei furtuni, Răul pusese atunci stăpânire pe sufletul său. Nici când fusese cuprins de supărarea cea mai adâncă, nu-şi închipuise întinderea puterii lui Seth.

Bega îi dispreţuia pe noii săi aliaţi, Gergu şi Medes, deşi acestuia din urmă nu-i lipseau nici energia, nici voinţa, chiar dacă era una făţarnică. Totuşi, în faţa Prevestitorului se purta ca un băieţandru îngrozit şi nevoit să se supună. El însuşi, Bega, în ciuda vârstei şi a experienţei sale, nu se putuse împotrivi.

De când jurase credinţă forţei întunericului, preotul

permanent se simţea mai împăcat. Aruncând vraja asupra salcâmului lui Osiris, Prevestitorul îşi dovedise puterile. Doar el ar fi izbutit să-l zdrobească pe faraon şi să secătuiască Abydosul. Iar Bega ocupa un loc de seamă printre aceşti uneltitori ai Răului, căci deţinea o parte dintre tainele lui Osiris.

Tocmai îşi isprăvise treburile rituale, când o văzu pe Isis îndreptându-se spre biblioteca Locaşului Vieţii.

— Cercetările tale înaintează?

— Nu pe cât aş vrea eu de iute, dar nu-mi pierd speranţa. În vechile scrieri am descoperit informaţii preţioase din care faraonul va culege roadele.

— Din fericire, salcâmul nu se mai usucă acum. Ţi se cuvin laude pentru priceperea pe care ai arătat-o.

— Nu e meritul meu, Bega, ci doar al oglinzii zeiţei Hathor. Strălucirea ei asigură mişcarea sevei prin trunchiul arborelui.

— Faima ta nu încetează să crească şi asta mă bucură nespus.

— Nu mă gândesc decât la supravieţuirea Abydosului.

— În timpul acestui război nemilos care ne pune faţă în faţă cu forţele întunericului, sunteţi un luptător aflat în primele rânduri.

— Nu fac altceva decât să împlinesc voinţa faraonului şi a marelui preot. Dacă dau greş, o altă preoteasă a lui Hathor mă va înlocui.

— Starea corăbiei lui Osiris ne îngrijorează pe toţi. Dacă ea nu se mai mişcă, atunci cum se va răspândi energia trebuincioasă reînvierii?

— Deocamdată, am împiedicat fărâmiţarea ei.

— Să mărturisim că n-am făcut mare lucru.

— Cel puţin sufletul corăbiei rămâne printre noi. Ce putem nădăjdui mai mult în împrejurările de acum?

— Devine tot mai greu să nu te laşi pradă gândurilor negre! Mulţumită ţie, Isis, preoţii permanenţi vor încă să creadă că nu e totul pierdut.

— Ne călăuzeşte voinţa de neclintit a unui monarh fără seamăn. Atâta vreme cât el va domni, izbânda e cu putinţă.

— Fie ca Osiris să ne protejeze!

Bega o privi pe Isis intrând în bibliotecă. Ea avea să lucreze

acolo tot restul zilei şi o bună bucată din noapte, lăsându-i lui Bega cale liberă ca să-şi pregătească următoarea nelegiuire.

Căci azi sosea Gergu, câinele credincios al lui Medes.

☥☥☥

Ca să mai îndulcească plictiseala călătoriei, Gergu se ameţise cu bere tare. Înaintea plecării, o prostituată siriană îi alungase puţin încordarea, deşi se împotrivise celor câteva palme pe care i le dăduse Gergu. Îi plăcea tare mult să bată femeile! Fără ajutorul lui Medes, plângerile celor trei soţii ale lui Gergu l-ar fi aruncat în temniţă. Şi fiindcă acum stăpânul său îl oprise să se mai însoare, se mulţumea cu târfe ieftine şi de cea mai joasă speţă.

Strângător de dări la început, Gergu fusese apoi numit inspector principal al hambarelor, tot graţie lui Medes, al cărui fidel şi devotat slujitor era. Noua sa slujbă îi permitea să-i jecmănească pe oamenii cinstiţi, ameninţându-i cu felurite pedepse, şi să atragă de partea sa o grămadă de netrebnici care îi aduceau o adevărată avere, furând grâne din magazii. Mâncău şi beţivan, Gergu ar fi fost mulţumit de traiul acesta uşor, dacă stăpânul său n-ar fi râvnit la mai mult.

De când îl întâlnise pe Prevestitor, Medes voia nu doar să-l răstoarne pe Sesostris, ci să pună mâna pe bogăţiile regatului şi să încurajeze credinţa în atotputernicia unui nou zeu, care le obliga pe femei să rămână la adevărata lor menire, aceea de făpturi supuse bărbaţilor.

Planul acesta primejdios îl îngrozea pe Gergu. Totuşi, nici nu putea fi vorba să-l înfrunte pe Medes şi cu atât mai puţin pe Prevestitor, care îi ucidea cu sălbăticie pe trădători. Aşa că trebuia să le dea ascultare, luându-şi cât mai multe măsuri de prevedere ca să nu-şi pună viaţa în pericol.

Din când în când, Gergu mergea la Abydos unde dobândise rangul de preot temporar, ceea ce îi înlesnea ticălosul negoţ pus la cale cu părtaşul său, preotul permanent Bega. Niciodată inspectorul principal al hambarelor n-ar fi crezut că un iniţiat în misterele lui Osiris s-ar fi lăsat pradă lăcomiei. Însă, cum în joc era cel mai mare câştig din viaţa lui, nu avea de gând să facă nazuri.

În port, Gergu schimbă cuvinte prieteneşti cu străjile, felicitându-le pentru liniştea ce învăluia aceste locuri. Socotind

după paza impusă de rege, Abydosul nu avea să se mai teamă de nimic!

Ca de obicei, Gergu adusese merinde dintre cele mai alese, pânzeturi, uleiuri, sandale şi alte obiecte pe care Bega le ceruse, chipurile ca să asigure bunăstarea preoţilor. Cei doi bărbaţi stătură îndelung de vorbă, verificând lista mărfurilor şi pregătind viitorul transport.

În realitate, ei se îngrijeau de un negoţ tainic şi mult mai rodnic.

Odată isprăvite treburile administrative, Bega îl conduse pe Gergu până la terasa Marelui Zeu. Aici apucară pe un drum rezervat procesiunilor, pustiu în afara zilelor de sărbătoare care nu urmau să fie organizate prea curând, presupunând că vor mai fi vreodată celebrate.

De o parte şi de alta a cărării ce ducea spre scara lui Osiris, se găseau numeroase capele, care adăposteau statui şi stele funerare, menite să unească sufletele stăpânilor lor cu veşnicia Celui Reînviat. Doar câtorva aleşi, după ce fuseseră iniţiaţi, li se îngăduise să-şi continue astfel viaţa de după moarte, formând curtea lui Osiris şi aici, pe pământ, şi în Lumea de Dincolo.

O tăcere adâncă învăluia aceste monumente, ancorate în nevăzut. Niciun om de rând, niciun soldat nu tulbura pacea locului. Aşa că lui Bega îi trecuse prin minte o idee vicleană: să scoată din Abydos mici stele funerare de mare preţ şi să le vândă pe aur unor cumpărători bogaţi şi nespus de fericiţi să-şi dobândească astfel nemurirea. Dar preotul permanent nu se oprise aici. Încredinţându-le complicilor săi o pecete şi dezvăluindu-le formulele ce trebuiau gravate pe stele, îi ajutase pe aceştia să facă şi unele false ce-i păcăleau cu uşurinţă pe necunoscători.

Tristeţea dispăruse din sufletul lui Bega. Pe de-o parte, se îmbogăţea în sfârşit, după atâţia ani de sacrificii în slujba lui Osiris; pe de altă parte, slăbea magia Abydosului furându-i câteva pietre sacre, fie ele şi dintre cele mai modeste.

— Mă simt rău printre mormintele astea, mărturisi Gergu. Mi se pare că morţii se uită la mine.

— Chiar dac-ar fi aşa, nu-ţi pot pricinui niciun rău! Cine se teme de ei e legat de mâini şi de picioare. Eu am zdrobit aceste

oprelişti. Crede-mă, Gergu, aceste făpturi care zac fără suflare, asemenea pietrelor, n-au nicio putere. În schimb, noi suntem vii.

În ciuda acestor încurajări, inspectorul principal al hambarelor se îndepărtă în grabă de terasa Marelui Zeu. Oare Osiris nu veghea asupra protejaţilor săi, iar hoţii nu-i stârneau mânia?

— Cum facem?

— Ca şi până acum, răspunse Bega. Am ales o stelă minunată, ascunsă printre alte douăzeci, uitate în fundul unei capele. Vino cu mine s-o scoatem de acolo.

Deşi monumentele înconjurate de grădini micuţe nu conţineau nicio mumie, Gergu avu sentimentul că pângăreşte un mormânt. Înfăşură cu grijă într-o pânză albă piatra acoperită de hieroglife şi o cără până în deşert. Picături de sudoare i se broboniseră pe frunte, nu din caza poverii, ci pentru că îi era frică de un atac neaşteptat venit din partea acestei pietre încărcate de magie. Cu mare zor o îngropă în nisip.

— Ai pregătit totul?

— Bineînţeles, răsuflă Gergu uşurat. L-am plătit pe soldatul care stă de strajă în noaptea asta. El are să dezgroape stela şi să o încredinţeze căpitanului unei corăbii ce pleacă spre Memphis.

— Mă bizui pe tine, Gergu. Să nu săvârşeşti nici cea mai măruntă greşeală.

— Suntem în aceeaşi barcă amândoi!

— Nu te lăsa orbit doar de câştiguri. Aminteşte-ţi că ţinta hotărâtă de Prevestitor e mai presus de ele.

— Dacă năzuim prea sus, nu e cu putinţă să dăm greş?

Deodată, palma mâinii drepte a lui Gergu fu străbătută de o durere vie. Privind-o, Gergu băgă de seamă că micul cap al lui Seth se înroşise.

— Nu te gândi să-l trădezi, îl povăţui Bega. Altminteri, Prevestitorul te va ucide.

7.

Cananeanul care se arătase duşmănos faţă de Iker îl supuse pentru a treia oară unui lung şir de întrebări. Răspunsurile date până atunci de tânărul scrib nu le îngăduiseră temnicerilor săi să ia o hotărâre.

Iker încă nu se obişnuise cu duhoarea şi mizeria locului. Călătoria sa începuse prost şi risca să se încheie înainte de vreme.

— Mărturiseşte că eşti o iscoadă plătită de faraon! ţipă la el cananeanul.

— Văd că părerea ta rămâne neschimbată, aşa că de ce să te contrazic?

— Care e misiunea ta adevărată?

— Doar Prevestitorul mi-o va încredinţa.

— Ştii unde se găseşte el şi câţi luptători îl înconjoară?

— Dacă aş fi ştiut lucrul acesta, acum eram lângă el.

— Care sunt planurile de război ale generalului Nesmontu?

— Mi-ar plăcea să le aflu, ca să le zădărnicesc.

— Vorbeşte-ne despre palatul din Memphis.

— Aceste informaţii sunt doar pentru urechile Prevestitorului şi ale nimănui altcuiva. Când are să prindă de veste cum te-ai purtat cu mine, va fi vai şi amar de tine. Ţinându-mă prizonier aici, cauza noastră pierde un timp preţios.

Cananeanul îl scuipă pe egiptean, apoi îi smulse de la gât amuleta şi o călcă în picioare cu furie.

— Acum nu mai ai nicio apărare, trădător nenorocit! Să-l schingiuim. Aduceţi-mi cuţitul pe care-l ascunsese. Are să vorbească, o să vedeţi.

Iker tresări. Moartea îl înspăimânta îndeajuns, dar să mai treacă şi prin asemenea suferinţe! Totuşi, nu va sufla un cuvânt. Orice-ar fi spus, l-ar fi întărâtat pe călăul său. Mai bine să-l lase să creadă că se înşela şi să-şi atragă, poate, simpatia tovarăşilor lui.

Cananeanul agită cuţitul, trecând cu iuţeală lama pe sub nasul tânărului scrib.

— Ţi-e frică, nu?

— Bineînţeles că mi-e frică. Şi nu pricep de ce mă pedepsiţi

forţându-mă să îndur o asemenea încercare.

— Mai întâi am să-ţi crestez pieptul. Apoi am să-ţi tai nasul şi, la sfârșit, testiculele. Când voi isprăvi, n-ai să mai fi bărbat. Aşa că ce zici, mărturiseşti?

— Cer să fiu dus în faţa Prevestitorului.

— Ai să spui tot, iscoadă nenorocită!

Prima tăietură îi smulse un strigăt de durere Fiului regal. Legat zdravăn de mâini şi de picioare, nu putea să se apere.

Lama i se înfigea iar în carne, când, brusc, uşa se deschise, lovindu-se de perete.

— Soldaţii! Să fugim iute!

Lovit de o săgeată ce i se înfipsese în spinare, pândarul se prăbuşi. Vreo douăzeci de soldaţi năvăliră în odaia rău mirositoare şi-i măcelăriră pe cananeeni.

— Şi cu el ce facem, comandante? întrebă un soldat arătând spre Iker.

— Dezleagă-l! Generalul Nesmontu o să fie fericit să stea de vorbă cu unul dintre nelegiuiţii ăştia de luptători cananeeni.

Iker era închis în cazarma principală, unde Nesmontu, încântat că arestase, în sfârșit, un credincios de-al Prevestitorului, îi punea întrebare după întrebare, cu atâta cruzime încât nimeni nu căpătase îngăduinţa să rămână în odaie.

Slujind în armată de tânăr, morocănos, cinstit, indiferent la onoruri, generalului îi plăcea să trăiască printre oamenii săi şi nu-l speriau greutăţile de niciun fel. În ciuda vârstei sale, avea un trup robust şi cei tineri se străduiau din răsputeri să ţină pasul cu el.

— Rana e uşoară, zise el întinzând un unguent pe carnea înroşită. Cu leacul acesta, ai să te vindeci repede.

— Dacă nu apăreaţi…

— Cunosc obiceiurile sălbaticilor ăstora şi începusem să mă plictisesc. E limpede că n-ai izbutit să-i convingi. Ai avut noroc, soldaţii mei ar fi putut ajunge prea târziu.

Tânărul nu-şi mai putu stăpâni lacrimile.

— Plângi pe săturate, ai să te mai uşurezi. Chiar şi pe cei mai viteji îi cuprinde spaima înaintea torturii. Bea din vinul acesta vechi, rod al viei mele din Deltă. Biruie orice boală. Două cupe

pe zi alungă oboseala.

Într-adevăr, licoarea îl înzdrăveni pe tânărul scrib. Puţin câte puţin, tremurul i se potoli.

— Nu-ţi lipseşte îndrăzneala, Fiule regal, dar te-ai izbit de nişte duşmani de temut, mai răi decât fiarele, şi nu-mi pari pregătit pentru soiul acesta de misiuni. Toţi cei care au încercat să se strecoare printre luptătorii cananeeni au sfârşit în chinuri groaznice şi tu ai fi avut parte de aceeaşi soartă. Îţi dau un sfat: întoarce-te la Memphis.

— Cu mâna goală?

— Ai scăpat cu viaţă şi asta e mare lucru.

— Aş putea să trag foloase de pe urma acestei întâmplări, generale.

Nesmontu se uită la Iker nedumerit.

— Cum anume?

— Întrucât sunt de partea luptătorilor cananeeni, m-aţi arestat şi m-aţi judecat. Daţi de ştire lucrul acesta ca nimeni să nu pună la îndoială credinţa mea faţă de Prevestitor. Şi atunci, tovarăşii mei au să mă scoată din închisoare înainte ca osânda să fie dusă la împlinire.

— Îmi ceri prea mult. Temniţa mea e sigură şi faima ei nu trebuie pătată. Dar există o cale mai simplă: cuşca.

— Despre ce anume e vorba?

— Osândit la muncă silnică, vei fi dus în afara Sichemului, unde îţi vei ispăşi pedeapsa. Mai înainte însă, vei fi închis într-o cuşcă şi astfel vei străbate oraşul, ca fiecare să-şi dea seama ce-l aşteaptă dacă îi atacă pe egipteni. În timpul unui popas, cuşca nu va fi păzită. Dacă oamenii Prevestitorului vor să te scape, li se va ivi atunci prilejul s-o facă.

— Minunat, generale!

— Ascultă, fiule, aş putea să-ţi fiu bunic. Oricât eşti tu de Fiu regal, n-am să mă pierd în plecăciuni şi vorbe curtenitoare fără rost. Mai întâi, consider că planul acesta e sortit dezastrului, apoi, chiar dacă merge, o să te arunce drept în foc. Păţania pe care tocmai ai trăit-o nu ţi-a fost de ajuns? Lasă-te păgubaş şi întoarce-te în Egipt!

— Peste putinţă, generale.

— De ce, Iker?

— Pentru că trebuie să şterg orice amintire a greşelilor mele

trecute, să mă supun faraonului şi să salvez Arborele vieţii. În împrejurările de acum, singura noastră şansă e să găsim bârlogul Prevestitorului.

— Cele mai bune iscoade ale mele au dat greş!

— Tocmai de aceea e nevoie să schimbăm mijloacele şi din pricina aceasta mă aflu aici. Începutul a fost greu, recunosc, dar putea să fie altfel? Dacă ne gândim bine, lucrurile nici nu stau prea rău. Urmărindu-mă şi protejându-mă, aţi zdrobit un grup de luptători ascunşi în Sichem. Întrebuinţarea cuştii mi se pare nimerită. Toţi vor afla că sunt de partea cananeenilor şi mă vor elibera.

— Şi tragi nădejde că te vor conduce în faţa Prevestitorului?

— Fiecare lucru la timpul lui, generale! Deocamdată, să mergem mai departe.

— Mare nesăbuinţă, Iker!

— Părintele meu mi-a încredinţat o misiune şi am s-o îndeplinesc.

Vocea gravă a lui Iker îl mişcă pe bătrânul soldat.

— N-ar trebui să-ţi mărturisesc asta, fiule, dar, în locul tău, şi eu aş fi făcut la fel.

— Aţi găsit cuţitul cu care m-a tăiat cananeanul?

— Aş jura că e al unui duh păzitor! A ars mâna soldatului care mi l-a adus.

— Şi puteţi să-l atingeţi fără să vă răniţi?

— Într-adevăr.

— Nu este acesta privilegiul celor care alcătuiesc Cercul de Aur din Abydos?

— De unde ai scos-o şi pe-asta, Iker? Soldaţii mei se tem de vrăji, eu – nu. Să înţeleg că te preocupă Abydosul.

— Inima Egiptului.

— Aşa se spune.

— Mi-ar plăcea atât de mult să-l cunosc!

— Atunci n-ai luat-o încotro trebuia!

— Cine ştie? Astăzi drumul meu trece prin Canaan.

Nesmontu îi arătă Fiului regal cuţitul.

— Dar ţie nu-ţi arde mâna?

— Nu, mai degrabă îmi dă putere.

— Din nenorocire, n-ai cum să-l iei cu tine. Cel închis în cuşcă e gol şi stâlcit în bătaie. Eşti la fel de hotărât?

— Mai mult ca oricând.

— Dacă te întorci teafăr, am să-ţi înapoiez această armă.

— Când voi descoperi sălaşul Prevestitorului, cum să vă dau de ştire?

— Prin orice mijloace care-ţi trec prin minte, dar niciunul nu va fi lipsit de primejdie. Să zicem că vei fi primit într-un clan cananean. Acesta va fi, neîndoielnic, unul nomad care rătăceşte dintr-un loc în altul. La fiecare oprire, lasă un mesaj cifrat. Doar eu îl voi putea citi şi-l voi trimite apoi lui Sobek Protectorul care i-l va înmâna Luminăţiei Sale. Scrie pe orice: trunchiul unui arbore, o piatră, o bucată de pânză… cu mare fereală ca să nu te vadă nimeni, şi să ne rugăm ca gărzile deşertului să dea peste mesajul tău. Străduieşte-te să ademeneşti un nomad, făgăduindu-i un câştig însemnat. Poate el se-ncumetă să vină aici, la Sichem, ca să-mi aducă veşti. Dar dacă nimereşti peste un slujitor devotat Prevestitorului, eşti un om mort.

Iker se simţi descumpănit.

— La drept vorbind, nimic nu e sigur.

— Nimic, fiule.

— Pot să izbutesc şi să dau greş în acelaşi timp, să-l găsesc pe Prevestitor şi să nu pot să vă înştiinţez!

— Întocmai. Te încăpăţânezi să încerci?

— Fără şovăire.

— O să mâncăm împreună aici, pretinzând că n-am scos de la tine toate răspunsurile pe care le aşteptam. Apoi n-ai să mergi în temniţă, ci drept în cuşcă. Începând din clipa aceasta, nu mai ai cum să faci cale întoarsă.

— Generale, aveţi încredere în Sobek Păzitorul?

Nesmontu avu o tresărire.

— Ca în mine însumi. De ce-mi pui asemenea întrebare?

— Nu mă prea are la inimă şi…

— Nu vreau să aud mai multe! Sobek este cinstea întruchipată. Şi-ar jertfi bucuros viaţa ca să-l salveze pe rege. E firesc să se arate bănuitor faţă de tine. Dar prin faptele tale ai să-l convingi să te preţuiască. Cât despre informaţiile pe care tu şi cu mine i le vom încredinţa, nu le va dezvălui nimănui altcuiva în afară de faraon. Sobek îi urăşte pe linguşitorii de la curte şi are de o mie de ori dreptate.

Mâncând o gustoasă coastă de vacă şi bând un vin roşu dintre cele mai alese, Iker îşi dădu seama de nebunia sa. Întâmplările neprevăzute şi ameninţătoare erau atât de numeroase, încât nu avea, cu adevărat, nicio şansă de reuşită.

8.

Aşezată pe nişte tălpici din lemn traşi de doi boi, cuşca fu plimbată prin tot Sichemul. Obligat să stea în picioare, Iker se agăţase de zăbrele şi îşi îndrepta ochii spre cananeenii care se uitau la această privelişte tristă.

Nenumărate vânătăi, pictate cu îndemânare, răspândite pe trupul tânărului dovedeau cruzimea caznelor la care fusese supus. Însă, de vreme ce trupele generalului nu scotociseră prin anumite cartiere ale oraşului însemna că nefericitul acesta nu vorbise.

Soldaţii însărcinaţi să supravegheze cuşca nu se grăbeau. Trebuia ca fiecare locuitor să priceapă ce soartă îi aştepta pe răzvrătiţi.

— Bietul băiat n-a cunoscut încă tot răul, murmură un bătrân. Acum au să-l ducă la muncă silnică şi nu va rezista multă vreme acolo.

O tăcere grea se aşternea la trecerea cuştii. Unora le-ar fi plăcut să atace convoiul şi să-l salveze pe prizonier, dar nimeni nu se încumeta, de frica unor pedepse cumplite.

Iker nădăjduia să zărească un semn care să-i făgăduiască libertatea, un simplu gest sau o privire cu subînţeles.

Dar nu văzu nimic de felul acesta.

Copleşiţi de neputinţă, oamenii rămâneau pe loc.

La capătul călătoriei, osânditul primi puţină apă şi o bucată de plăcintă uscată.

Apoi soldaţii însoţiră cuşca în afara Sichemului şi o apucară spre miazănoapte.

☥☥☥

Cei doi luptători devotaţi ai Prevestitorului nu cădeau la învoială asupra a ceea ce se cuvenea să facă.

— Ordinele sunt ordine, reaminti cel mai nervos dintre ei. O să ucidem această iscoadă.

— De ce să ne vârâm singuri în vreo încurcătură? se împotrivi cel bălai. Egiptenii vor duce treaba asta la bun sfârşit în locul nostru!

— Nu ştii tot.

— Atunci spune-mi tu!

— Prevestitorul mi-a destăinuit că acest Iker e înţeles cu egiptenii.

— De necrezut!

— După veştile sosite de la Memphis, n-a mai rămas nicio îndoială. Se spune că Iker ar fi chiar un Fiu regal trimis de Sesostris ca să se strecoare printre noi.

— Dar a fost schingiuit şi închis în cuşcă!

— O înşelătorie de-a generalului Nesmontu. În felul acesta, oamenii o să creadă că Iker e gata să moară pentru cauza noastră.

Nemaiavând ce să zică, Bălaiul nu se pierdu cu firea. Deşi era singurul om al generalului Nesmontu care pătrunsese într-un clan cananean, el nu-l întâlnise niciodată pe Prevestitor şi se întreba adesea dacă acesta nu era cumva doar o amăgire, însă lupta cananeenilor exista cu adevărat! Bălaiul urma să transmită curând generalului informaţii care vor zădărnici viitoarele atacuri şi vor înlesni multe arestări.

Dar în clipa de faţă trebuia să îndeplinească o misiune la care nu se aştepta. Şi ceea ce tocmai aflase îi îngreuna şi mai mult sarcina.

— Doar nu te gândeşti să atacăm convoiul, îi spuse celuilalt. Suntem doar doi!

— Nu vor păzi cuşca tot timpul, căci acest fals prizonier aşteaptă să-l ajutăm. Când o să facă popas la căderea nopţii, îl vom elibera.

Din teama de a nu trezi bănuieli, Bălaiul nu se putea împotrivi unui ordin al Prevestitorului. Dar cum să descurce iţele acestei poveşti atât de încâlcite? Sau lua parte la uciderea unui om de acelaşi sânge cu el şi Fiu regal pe deasupra, sau îl salva şi zădărnicea luni întregi de trudă, căci s-ar fi dat în vileag.

Pe înserat, convoiul se opri lângă o pădurice. Soldaţii aşezară cuşca sub un tamarin şi se apucară să mănânce, schimbând între ei glume deocheate. Apoi se culcară, sub paza unei

santinele, care nu întârzie nici ea să aţipească.

— Vezi, observă cananeanul, ne lasă cale liberă.

— Şi dacă ne întind o capcană? se nelinişti Bălaiul.

— Da' de unde, totul se petrece după cum a spus Prevestitorul! El nu se înşală niciodată.

— Ce-ar fi să-i ucidem mai întâi pe soldaţi? îşi dădu cu părerea Bălaiul, sperând că această încercare de atac se va isprăvi cu fuga lor pripită.

După aceea nu i-ar mai fi rămas decât să găsească un mijloc de a-l preveni pe Iker că fusese descoperit şi că trebuia să renunţe la planurile sale.

— Nici să nu te gândeşti! Soldaţii se prefac a nu vedea nimic. Hai să-i dăm drumul egipteanului!

Bălaiul se hotărâse. După eliberarea lui Iker, o să-l omoare pe cananean. Misiunea sa, ca şi cea a lui Iker, avea să se oprească aici. Dar, cel puţin, supravieţuiau amândoi.

☥☥☥

Să stea închis în cuşcă îl istovea, dar tânărul scrib se ţinea încă bine, amintindu-şi cuvintele înţelepţilor şi visând la Isis. Uneori, îl încerca şi dorinţa de a râde, întrebându-se oare ce-ar crede ea despre cuvintele lui de dragoste, dacă l-ar vedea acum.

Dar apoi frica revenea, cu încăpăţânare, înşelătoare şi vicleană.

Vor apărea luptătorii cananeeni? Şi ce anume vor face? Îi vor măcelări pe toţi?

Să aştepte ferecat în cuşcă îi zgândărea nervii mai mult decât putea el îndura. Neizbutind să adoarmă adânc, Iker tresărea la orice zgomot.

Deodată desluşi în întuneric doi bărbaţi care se târau spre el.

Santinela sforăia.

Necunoscuţii se ridicară în picioare şi, ducând un deget la buze, îi porunciră lui Iker să tacă. Apoi tăiară frânghiile ce legau strâns zăbrelele din lemn.

În sfârşit, Fiul regal putea să se smulgă din închisoarea sa.

Cananeanul avea încredere în tovarăşul său. Dar, în clipa în care prizonierul, tremurând, păşi afară din cuşcă, bălaiul se trase îndărăt şi se aşeză în spatele cananeanului. Însă, tocmai când îşi scosese cuţitul şi se pregătea să i-l înfigă acestuia în

spate, o lovitură fulgerătoare îi zdrobi ceafa.

Durerea fu aşa de năprasnică, încât omul deschise gura, fără să strige, scăpă arma şi căzu în genunchi. Îndată, aceeaşi lamă îi tăie beregata.

Treisprezece-Ani ucidea bine şi iute.

— Putregaiul ăsta era un trădător în slujba lui Nesmontu, îl lămuri el pe cananean, care rămăsese încremenit. Eu sunt ucenicul Prevestitorului.

— Tu eşti copilandrul care a pus mâna de unul singur pe o caravană întreagă?

— Chiar eu, dar nu sunt un copilandru. Ia în spinare stârvul trădătorului şi să plecăm de aici.

— De ce să mai cărăm şi leşul ăsta?

— O să te lămuresc îndată.

Cei trei bărbaţi se îndepărtară în grabă.

Când socotiră că se află în siguranţă, se opriră să-şi tragă sufletul. Frânt de oboseală, Iker se întinse pe pământ şi închise ochii, nemaiputând să-şi biruie somnul. Trebuia să doarmă măcar o oră. Lipsit de vlagă cum era, nu mai avea putere să lupte.

— Are să fie uşor, grăi cananeanul, lepădându-şi povara.

— Ce tot spui acolo? îl întrebă Treisprezece-Ani.

Cananeanul îl trase deoparte pe băieţandru.

— Am primit un ordin.

— Care?

— Lasă-mă să-l îndeplinesc şi nu te amesteca!

— Mi-ar plăcea totuşi să pricep şi eu!

— Ascultă, micuţule, Prevestitorul este marea noastră căpetenie.

— În privinţa asta, suntem de aceeaşi părere.

— Tu ai ucis un trădător, eu am să-l ucid pe celălalt.

— Vrei să zici că…

— Egipteanul ăsta nu e un prizonier adevărat, ci un supus al faraonului. Face pe nevinovatul ca să ne câştige încrederea. Din fericire, noi ştim tot. Nu l-am scos din cuşcă decât ca să-l omor. Iar acum doarme, aşa că nici măcar n-o să se zbată.

Cananeanul se apropie de Iker şi îngenunche.

În clipa când să-l înjunghie în inimă, vârful unui cuţit îi străpunse violent şalele. Limba îi ieşi din gură ca unui şarpe,

mâinile şi picioarele i se încordară, prăbuşindu-se alături de egiptean.

— Prevestitorul este marea noastră căpetenie, încuviinţă Treisprezece-Ani, şi mi-a poruncit să-l salvez pe Iker.

☥☥☥

Primele raze ale soarelui îl treziră pe Fiul regal.

Sleit de puteri, de-abia se ridică în picioare. Mai întâi, văzu un băiețandru care mesteca slănină, apoi două leşuri, din care unul sluţit cu sălbăticie. În locul feţei era doar un terci însângerat.

Deşi nu avea ce să verse, lui Iker i se întoarse stomacul pe dos.

— Ce s-a petrecut?

— Bălaiul era o iscoadă de-a generalului Nesmontu. De mai bine de un an intrase într-un clan cananean, dar l-am dibuit noi! Aşa că l-am omorât.

Iker se cutremură.

— Şi celălalt?

— Se supunea ordinelor, dar era un prost. Avea de gând să-ţi facă de petrecanie.

— Şi tu… tu m-ai salvat?

— Asta a fost porunca. Numele meu e Treisprezece-Ani, căci voi avea mereu vârsta primei mele isprăvi. Sunt un discipol credincios al Prevestitorului care îmi încredinţează misiuni dintre cele mai tainice.

— Ştii… ştii cine sunt?

— Te cheamă Iker, Fiul regal al lui Sesostris pe care visai să-l asasinezi. Ţi-era frică să nu fii arestat, de aceea ai fugit şi vrei să te alături răzvrătiţilor cananeeni.

— Eşti gata să mă ajuţi?

— Am să te duc la clanul meu. O să lupţi cu noi împotriva asupritorului.

Iker nu-şi credea urechilor. Un prim pas, dar atât de încurajator!

— De ce l-ai pocit pe nefericitul ăsta?

— O să ne folosim de stârvul lui. Uită-te bine la el! E cât tine de înalt, are părul ca al tău şi trupurile voastre seamănă. Singura deosebire dintre voi era chipul. Prin urmare l-am distrus. Şi n-am uitat cele două cicatrice ale tale: una pe umăr

şi una pe piept. Când soldaţii egipteni îl vor găsi pe el şi pe bălai o să priceapă că au pierit cele două iscoade ale lor.

Iker tresări.

— Mă iei drept o iscoadă.

— Clanul meu are să facă din tine un luptător cananean. Fiul regal Iker a dispărut pentru totdeauna, acum începe noua ta viaţă. Şi o să fie pe de-a-ntregul în slujba cauzei noastre.

Iker se simţea în stare să se descotorosească de acest băiat şi să se întoarcă la Sichem. Dar zâmbetul plin de cruzime al lui Treisprezece-Ani îl ţintui pe loc.

Răsăriţi parcă din pământ, vreo douăzeci de cananeeni înarmaţi cu pumnale şi lănci îşi înconjurară prada.

☥☥☥

Împietriţi, soldaţii din cazarma cea mare a Sichemului priveau cu durere cele două trupuri neînsufleţite care zăceau pe pământ, în curte.

Până şi generalul Nesmontu, obişnuit cu cele mai groaznice privelişti, era răscolit. Îl iubea mult pe băiatul cel bălai, soldat curajos, care plecase de bunăvoie în această misiune şi care tocmai urma să culeagă roadele unei trude îndelungate. Fără îndoială, săvârşise vreo faptă necugetată pentru care plătise cu viaţa. Generalul se încredinţă acum de zădărnicia încercării oricui de a se strecura printre luptătorii cananeeni şi prezenţa celui de-al doilea leş îi întări această părere.

Cum putea fi cineva atât de crud încât să ciuntească astfel o făptură umană, chiar dacă era vorba de un duşman? Trupul nu mai avea chip, dar se ghicea lesne al cui era.

Îngreţoşat, un ofiţer îl acoperi cu o pânză.

— Ce ordonaţi, generale?

— Cercetaţi tot Sichemul şi luaţi-i la întrebări pe toţi cei care dau de bănuit. Sporiţi numărul patrulelor din jurul oraşului. Cât despre aceşti doi viteji, să fie mumificaţi şi trimişi la Memphis.

— Îl cunosc bine pe cel bălai, spuse ofiţerul, abătut. Dar celălalt cine e?

— Un băiat fără pereche.

Nesmontu se îndreptă încet spre odaia sa de lucru ca să scrie un mesaj în care-i vestea lui Sesostris moartea cumplită a Fiului regal Iker.

9.

— Hotărât lucru, nu sunteţi bolnavă.

— Dar, doctore, se văită soţia lui Medes, sufăr!

Mărunt, slab, cărând mereu după el o traistă grea din piele, Gua îşi părăsise provincia fără tragere de inimă. Devenit unul dintre medicii cei mai renumiţi din Memphis, aspru cu bolnavii săi, pe care îi învinuia pentru traiul dulce şi hrana prea îmbelşugată, se învoise totuşi să-i îngrijească şi obţinea rezultate bune care îi întăreau faima.

— Dacă o s-o ţineţi tot aşa şi o să vă înfruptaţi de dimineaţa până seara din mâncăruri scăldate în grăsime, ficatul o să se umfle. Şi cum Maat îşi are locul în el, o să vă cuprindă ameţelile la tot pasul şi răul o să vă doboare.

— Daţi-mi nişte leacuri, doctore, pilule şi unguente!

— Degeaba, dacă nu vă reţineţi de la mâncare. Fiţi mai cumpătată şi mai vedem.

Cu toată împotrivirea pacientei sale, doctorul Gua rămase de neclintit. Fu nevoie chiar de vorbele răstite ale lui Medes pentru ca femeia să se liniştească. După ce o închise în odaia ei, Secretarul Casei Regelui îl primi pe credinciosul său Gergu, proaspăt întors de la Abydos.

— Viteazul nostru Bega se arată la fel de pus pe treabă?

— Vrea să se îmbogăţească, dar asta nu-i ajunge. A strâns atâta ură împotriva faraonului, încât ea îi sporeşte hotărârea.

— Preotul acesta bătrân mi se pare un om de nădejde, încuviinţă Medes. La drept vorbind, îşi dezvăluie adevărata faţă. Ros de lăcomie, s-a amăgit singur, crezând că-l slujeşte pe Osiris şi mulţumindu-se cu puţin. Însă singurul său stăpân e, de-acum, Prevestitorul. Răul mă ademeneşte şi mă încântă, Gergu, căci el poate oricând, orice. Într-o clipă, distruge ceea ce Maat a construit de-a lungul multor ani. Atunci când ţara aceasta, cu orânduirea şi templele ei, nu va mai fi decât un câmp de ruine, vom putea face tot ce dorim, după bunul nostru plac.

Vinul alb şi rece îi potoli setea lui Gergu. Când stăpânul său îşi deschidea astfel inima în faţa lui, Gergu prefera să nu asculte. Iar dacă existau judecători pe lumea cealaltă, avea să

le spună că el, unul, nu ştiuse nimic şi să dobândească astfel iertarea păcatelor.

— Ce-ai cules de data asta?

— O stelă minunată, cu chipul lui Osiris pe ea şi cu formula sacră de la Abydos care îl leagă pe cel mort de strămoşii săi. O să câştigăm o avere!

— Oamenii tăi sunt cu toţii de încredere?

— Pe soldatul din Abydos care m-a ajutat l-am răsplătit cu dărnicie, iar unul dintre mesagerii aflaţi în slujba voastră transportă prada la Memphis cu o corabie a administraţiei. Nici cu el nu m-am dovedit zgârcit. Bega zice că trebuie să fim cu băgare de seamă şi să nu scoatem din Abydos mai multe stele deodată.

— Nu uita să le dai prietenilor noştri vameşi partea ce li se cuvine şi să alegi o altă magazie pentru lemnul preţios ce va sosi din Liban.

Lui Gergu îi plăcea negoţul pe ascuns, căci nu avea de-a face nici cu zeii, nici cu demonii. Nu era nevoie decât să cunoşti pe de-a-ntregul administraţia portului şi pe slujbaşii care se lăsau cumpăraţi.

Atmosfera întunecată de la palat îl surprinse pe Medes. Bineînţeles, faraonul le cerea scribilor şi slujitorilor să dea dovadă de purtări alese, dar, de obicei, aceştia aveau mereu zâmbetul pe buze şi se arătau binevoitori. Astăzi însă, chipurile tuturor erau posomorâte şi domnea o tăcere apăsătoare.

Ca în fiecare dimineaţă, Medes se duse la Purtătorul Sigiliului regal ca să afle poruncile din acea zi. Sehotep lipsea, aşa că Medes vru să-i vorbească lui Senankh. Marele Trezorier nu se găsea nici el în odaia sa de lucru. Nedumerit, Secretarul Casei Regelui ceru audienţă la vizir, care îl primi pe dată.

Bătrân, gras şi cu vorba tăioasă, fostul guvernator al provinciei Oryx şi potrivnic pe faţă lui Sesostris, Khnum-Hotep recunoscuse în cele din urmă necesitatea unirii Egiptului de Sus cu Egiptul de Jos, sub conducerea faraonului. Administrator iscusit, muncind cu încrâncenare, vizirul se ţinea departe de chinurile bătrâneţii, slujindu-şi ţara cu un devotament şi o pricepere admirate de toţi. Oricine se încumeta să-i ceară o favoare nemeritată avea de îndurat mânia lui

cumplită.

În cupa sa preferată, împodobită cu frunze de aur şi petale de lotus, Khnum-Hotep amesteca trei soiuri de vinuri vechi. Mulţumită acestui leac întineritor şi a unor mese îmbelşugate, dobândea o energie uimitoare, iar, adesea, slujitorii săi nici nu puteau să ţină pasul cu el.

Cei trei câini ai lui, un mascul vioi şi două femele dolofane, îi stăteau mereu în preajmă. De două ori pe zi, animalele aveau dreptul la o lungă plimbare şi păşeau în urma stăpânului lor, care continua să cerceteze felurite înscrisuri, aşezat comod într-o lectică al cărei spătar se putea ridica şi coborî după voie.

— Care e pricina acestei vizite, Medes?

— Doream să ştiu dacă avem sarcini grabnice de îndeplinit, însă nu i-am găsit nici pe Sehotep, nici pe Senankh.

— Mărgineşte-te la treburile obişnuite. Astăzi, membrii Casei Regelui nu vor ţine sfat.

— S-a petrecut vreo nenorocire? Palatul pare copleşit de tristeţe.

— Luminăţia Sa trece printr-o încercare cumplită, căci au sosit veşti proaste din Canaan. De aceea nimănui nu-i dă prin minte să zâmbească.

— S-au răsculat iar cananeenii?

— Fiul regal Iker a fost ucis, îi destăinui vizirul.

Medes se prefăcu îndurerat, aşa cum se cuvenea.

— N-am decât o singură dorinţă: să fie pedepsiţi vinovaţii.

— Generalul Nesmontu n-o să stea degeaba, iar regele îi va zdrobi pe răzvrătiţi.

— Ar trebui să mă îngrijesc de aducerea trupului neînsufleţit în Egipt?

— Sehotep a luat deja asupra sa această sarcină, iar Senankh pregăteşte mormântul. Iker se va odihni la Memphis, iar ritualurile se vor săvârşi cu fereală. Duşmanul nu trebuie să afle că l-a rănit adânc pe Luminăţia Sa. Iar tu şi cu mine vom veghea ca nimic să nu tulbure bunul mers al treburilor regatului.

Ieşind din odaia de lucru a lui Khnum-Hotep, lui Medes îi venea să cânte şi să danseze de bucurie. Se descotorosise de Iker, care îi stătea ca un ghimpe în coastă, şi acum se gândea cu încredere la viitor. Iar Prevestitorul, scăpat de ameninţarea

unei iscoade, nu mai era în primejdie să fie descoperit.

☥☥☥

Cu mâinile legate la spate, Iker nu făcuse altceva decât să schimbe o temniţă cu alta, fără nădejdea că va scăpa. De vreme ce Treisprezece-Ani ştia totul, soarta lui era pecetluită. Îl aşteptau interogatoriul, caznele şi moartea. Totuşi, băieţandrul nu-l privea cu ochi răi şi îi oferea el însuşi hrană şi apă viitoarei sale victime.

— Nu te speria, Iker, o să-ţi arătăm cum să trăieşti după legile adevărate. Până acum credinţa ta a fost greşită. Dar eu nu te-am salvat degeaba.

— Înainte de a muri, aş putea să-l întâlnesc pe Prevestitor?

— N-ai să mori! Sau oricum, nu azi. Mai întâi trebuie să înveţi să te supui. Apoi ai să lupţi cu adevărat împotriva tiranului. Iar când vei fi ucis, ai să ajungi în paradis.

Fiul regal se prefăcu mâhnit. Poate, dacă se arăta umil, va găsi o ieşire.

— Faraonul îl socoate pe Prevestitor un ucigaş, grăi el cu voce stinsă. Spune că doar Egiptul poate să aducă bunăstarea în Canaan.

— Minte! se mânie Treisprezece-Ani. El e ucigaşul! Te-a amăgit, Iker, dar cu ajutorul tribului meu ai să devii un alt om. Bina zice că la început ai fost un băiat de treabă, dar pe urmă ai căzut în greşeală. Sau recunoşti dreapta noastră credinţă, sau vei sluji drept hrană porcilor.

Având din naştere o fire plină de cruzime, Treisprezece-Ani nu cunoscuse niciodată remuşcările sau părerile de rău. Omora aidoma unei fiare sălbatice şi nu suferea să fie contrazis. Să-i câştige prietenia părea curată amăgire, dar tânărul scrib încerca să-l păcălească, încuviinţându-i vorbele pătimaşe.

Cu şiretenie, mica trupă ocoli patrulele egiptene. Înainta iute spre miazănoapte, îndepărtându-se de locurile mai mult sau mai puţin controlate de Nesmontu.

Mort, uitat, Iker se afunda în neant.

☥☥☥

Priveliştea nu se asemăna nici cu cele din valea Nilului, nici cu cele din Deltă. Ascunşi în mijlocul unei păduri de mărăcini din care gurile de apă nu lipseau, oamenii din clanul lui Treisprezece-Ani se hrăneau cu vânat şi fructe. Femeile ieşeau

rar din colibele lor.

După ultimele sale isprăvi, băiatul trecea drept un mare viteaz. Chiar şi căpetenia clanului, un bărbos cu nas turtit, îi dădu bineţe.

— Am adus un egiptean pe care l-am prins din porunca Prevestitorului, rosti mândru Treisprezece-Ani.

— De ce i-ai cruţat viaţa?

— Pentru că e osândit să ne ajute.

— Un egiptean să-i ajute pe cananeeni?

— Prevestitorul a hotărât să facă din el o armă împotriva alor săi. Iar tu ai să te îngrijeşti de învăţătura lui.

Un câine enorm se dovedi la fel de neprietenos ca şi stăpânul său. Uitându-se ţintă la nou-venit, scoase un mârâit atât de ameninţător încât îl nelinişti chiar şi pe Treisprezece-Ani.

— Stai cuminte, Sângerosule!

Fără să-l piardă din ochi pe prizonier, monstrul îşi domoli puţin furia.

— Poveştile astea nu mă privesc, zise răspicat căpetenia clanului. Eu am nevoie de un sclav care ştie să facă pâine din grânele furate de la egipteni. Sau e în stare de aşa ceva, sau îl las în seama câinelui.

Crescut la sat, Iker se lovise de tot soiul de treburi de-ale casei şi adesea îl ajutase pe brutarul din Medamud să pregătească plăcinte.

— Aduceţi-mi cele de trebuinţă.

— Încearcă să nu mă dezamăgeşti, băiete.

— Eu mă întorc lângă Prevestitor, încheie Treisprezece-Ani.

Şi dispăru fără să-i arunce vreun cuvânt lui Iker.

— La muncă, sclavule! îl îmbrânci căpetenia, încântată de acest ajutor nesperat.

Istovitoare, orele se scurgeau unele după altele. Cu un oboroc, Iker măsura cantitatea de boabe pe care le trecea printr-un ciur şi le deşerta într-o piuă din pământ ars. Apoi le strivea cu maiul, obţinând o făină care, chiar şi cernută de mai multe ori, tot plină de pleavă rămânea şi din care plămădea un aluat deloc mulţumitor. Scribul nu dispunea nici de unelte potrivite, nici de îndemânarea unui brutar adevărat, dar se străduia din greu.

Trebuia să fie cu mare băgare de seamă când potrivea

aluatul din sare şi îl cocea pe jăraticul păstrat cu grijă. Pâinile luau forme felurite, după tăviţele ciobite furate de la caravane, în care se odihnea aluatul în cuptor.

Pe lângă această muncă, tot în seama lui Iker era lăsată şi corvoada de zi cu zi a căratului apei şi a curăţeniei. Seara, Fiul regal se prăbuşea, frânt, într-un somn greu din care de-abia se putea smulge în zori.

În câteva rânduri, îşi pierdu cu totul nădejdea, încredinţat că nu va răzbi. Dar în el mai stăruia încă un grăunte de voinţă şi, sub privirile batjocoritoare ale cananeenilor, îşi ducea truda până la capăt.

Totuşi, spre sfârşitul unei zile sufocante, Iker era sleit de puteri într-atât încât se prăvăli în faţa cuptorului de pâine, aşteptând cu un soi de împăcare lovitura ucigaşă care l-ar fi eliberat de această viaţă îngrozitoare.

Dar o limbă îi linse cu blândeţe obrajii. În felul său, Sângerosul îl îmbărbăta. Şi această neaşteptată dovadă de prietenie îl salvă pe Fiul regal. Se ridică şi, începând din clipa aceea, trupul său îndură mai uşor toate încercările. Şi, în loc să-l nimicească, greutăţile îl întăriră.

☥☥☥

Când căpetenia clanului îşi văzu câinele alături de prizonier, apărându-l împotriva unuia dintre oamenii săi, care încerca să-l lovească, rămase mut de uimire. Ucigaş înnăscut, Sângerosul ar fi trebuit să-l rupă în bucăţi pe sclav! Dacă acesta îl atrăsese până într-atât de partea sa, însemna că avea puteri de mag. Altminteri, cum de nu-l doborâseră până acum nenumăratele poveri?

Nimeni, nici chiar căpetenia unui clan cananeean, nu lua în râs un mag. Dacă murea, n-ar fi aruncat el oare un blestem asupra călăilor săi? Şi, cât îi îngăduia mândria, căpetenia se hotărî să-l cruţe puţin pe Iker. Iar împrejurările erau tocmai bune, căci clanul trebuia să-şi găsească alt adăpost. Tribul petrecuse vreme prea îndelungată în acelaşi loc.

Fiul regal fu însărcinat să pregătească merindele pentru drum. Iker se supuse fără să crâcnească. Iar dacă îşi închipuia că acesta era un prilej de fugă, se înşela amarnic. Sângerosul îi sfâşia de îndată pe fugari.

10.

Mulţumită planurilor lui Gergu, o nouă stelă funerară fu scoasă din Abydos în deplină siguranţă. Cunoscând ce adăpostea fiecare capelă, Bega avea la îndemână numeroase comori de vânzare, fără a pune la socoteală şi viitoarele revelaţii despre misterele lui Osiris. Asemenea dezvăluiri îl obligau să-şi calce pe de-a-ntregul jurământul, dar lucrul acesta nu-l tulbura. Aliat al lui Seth, discipol al Prevestitorului, Bega avea să fie primul, după înlăturarea ierarhiei, care va pătrunde ultimele taine la care, deocamdată, nu putea ajunge.

Nimeni din oraşul sacru nu se îndoia de el. Pleşuvul îi aprecia mult sârguinţa şi nu bănuia că dorinţa cea mai arzătoare a unui preot permanent, cu renumele nepătat, ar fi fost nimicirea Abydosului.

Bega însă nu avea încredere în Isis al cărei drum spre ranguri tot mai însemnate era departe de-a se fi încheiat. Până acum. Tânăra se arătase nepăsătoare faţă de putere şi onoruri, dar oare purtarea ei nu se va schimba în cele din urmă?

Ca să ocolească orice neplăcere, Bega o supraveghea atent pe Isis. Dar nu observă nimic nefiresc. Tânăra femeie îşi îndeplinea sarcinile rituale, petrecea ore lungi în biblioteca Locaşului Vieţii, medita în templu, stătea de vorbă cu ceilalţi preoţi şi îşi îngrijea măgarul care nu săvârşise încă vreo faptă necuvenită.

Chiar dacă preoteasa mergea adesea la Memphis, o făcea tot din pricini ce ţineau de credinţa ei adâncă, credinţa care în curând avea să dispară pentru totdeauna. Faraonul îşi datora puterea misterelor lui Osiris. Când Arborele vieţii avea să se usuce, iar corabia divină va fi distrusă, Sesostris va rămâne doar un conducător şovăielnic şi slab, căruia Prevestitorul îi va da ultima lovitură.

Dar oare de ce Bega ura azi într-atât ceea ce venerase cândva? Pentru că regele nu-l răsplătise aşa cum merita. Iar această greşeală era de neiertat.

Dacă faraonul ar fi reparat această nedreptate, poate că Bega ar fi renunţat la răzbunare. Dar acum, după întâlnirea cu Prevestitorul, era prea târziu ca să mai dea înapoi.

— Azi te vei îngriji tu de templul lui Sesostris, îl înştiinţă Pleşuvul.
— Şi ceilalţi preoţi permanenţi?
— Fiecare va veghea asupra locurilor pe care le-am hotărât. Mâine-dimineaţă ne vom întoarce la îndatoririle obişnuite, cerute de ritualuri.
Bega pricepu: Cercul de Aur avea să se reunească. De ce nu îl primiseră şi pe el în rândurile confreriei? Această umilinţă îi sporea încrâncenarea. O să le dovedească el adevărata lui însemnătate, chiar dacă drumul pe care apucase îl îndepărta pentru vecie de Maat.

☥☥☥

De cum apărea Sesostris, oricine înţelegea că el era faraonul. Uriaşul cu chip sever, urechi imense, pleoape grele şi pometţi ascuţiţi, avea o privire atât de pătrunzătoare, că nimeni n-o putea îndura.
Mai-marele gărzilor din întreg regatul, voinicul Sobek Păzitorul, îl sfătuia în zadar pe monarh să nu mai călătorească. Asigurarea pazei faraonului la Memphis întâmpina multe greutăţi, iar plecările dese ale acestuia ridicau şi alte probleme cu neputinţă de rezolvat. Instruiţi de Sobek însuşi şi supuşi unui antrenament aspru, şase soldaţi de elită alcătuiau garda personală a lui Sesostris, care nu-l părăsea niciodată şi ar fi împiedicat pe oricine să-i pricinuiască vreun rău.
Sobek era neliniştit mai ales când Sesostris celebra ritualurile, singur în sanctuarul templului, sau când se întâlnea cu vreun supus între patru ochi. După Sobek, toţi aveau gânduri primejdioase. Şi cele două încercări de a-l ucide pe rege îi întăreau această părere. Mereu pradă îngrijorării şi având un somn uşor, Păzitorul nu voia să lase nimic la voia întâmplării.
Sobek cunoştea visul duşmanilor săi: să-i păteze cinstea, ca să atragă astfel dizgraţia lui Sesostris. Ultima lor uneltire, pusă la cale de un grup de curteni nesuferiţi care îl urau de moarte, dăduse greş. Rămas în slujba faraonului şi bucurându-se de toată încrederea acestuia, Sobek turba din pricină că nu izbutise să-i nimicească pe luptătorii cananeeni care, era sigur, continuau să pătrundă în Memphis şi poate şi în alte părţi. Un număr mare din aceşti ucigaşi se întorseseră, fără îndoială, în

ţinuturile lor de baştină, dar alţii rămăseseră amestecaţi printre egipteni, fără să se trădeze printr-o faptă nechibzuită. Dar câtă vreme se vor mulţumi doar să stea ascunşi în vizuinile lor? Şi ce nelegiuiri puneau la cale?

Mai ales unul dintre curteni îl scotea din fire pe Păzitor: Fiul regal Iker, vinovat de a fi încercat să-l omoare pe Sesostris şi de căinţa căruia se îndoia. Deşi primise un rang înalt, Sobek nu-l privea cu ochi buni pe acest scrib pe care-l socotea complicele cananeenilor.

Acum însă, această ameninţare dispăruse, căci trupul neînsufleţit şi sluţit al lui Iker tocmai fusese înmormântat în necropola din Memphis.

Sobek Protectorul verifică paza locului sacru. Niciun preot temporar nu va pătrunde aici câtă vreme preoţii permanenţi slujeau în templul menit să dăinuiască milioane de ani, al lui Sesostris. Pe deasupra, soldaţii umblau încolo şi-ncoace pe străzile Cetăţii Întărite.

Regele putu, în deplină siguranţă, să reunească, aşadar, Cercul de Aur într-una din sălile templului lui Osiris.

Patru mese de ofrandă erau aşezate în cele patru zări. Înspre răsărit stăteau faraonul şi regina, spre apus, Pleşuvul, Djehuty, primarul din Dachur, unde se construia piramida regală, şi jilţul gol al generalului Sepi, la miazăzi, vizirul Khnum-Hotep, Marele Trezorier Senankh şi Sekari, iar la miazănoapte, Purtătorul Sigiliului regal Sehotep şi generalul Nesmontu.

Monarhul îi îngădui Pleşuvului să vorbească primul.

— Nicio altă vrajă n-a mai atins Arborele vieţii, grăi acesta. Totuşi, salcâmul nu s-a tămăduit. Toate măsurile de apărare magică şi-au arătat puterea, dar vrăjmaşul nu le va înlătura oare până la urmă?

— Ritualul îndeplinit de Isis s-a dovedit de folos? întrebă regina.

— Da, Luminăţia Ta. Întrebuinţând oglinda lui Hathor, a izbutit să redea salcâmului puţină vigoare. Dar toate îngrijirile noastre n-au dat cine ştie ce roade şi mă tem ca arborele să nu se veştejească dintr-odată.

Neîncrezător din fire, Pleşuvul nu obişnuia să îndulcească adevărul. Totuşi, cuvintele sale nu şubreziră speranţa trainică a elegantului şi distinsului Sehotep, al cărui chip cu trăsături fine

şi ochi strălucitori fermecau cele mai frumoase femei din regat. Iute din fire, nervos, el veghea asupra păstrării secretelor din temple şi a bunăstării turmelor, fericit că putea alătura grijilor spirituale pe cele materiale, aşa cum îi cerea cealaltă slujbă a sa, de mai-mare peste toate lucrările faraonului.

— Datorită muncii îndârjite a lui Djehuty, zise Sehotep, construcţiile de la Dachur vor fi isprăvite în curând. Din piramidă se naşte „Ka", prin care se asigură pacea regatului şi se hrăneşte Arborele vieţii. După ce am primit lovituri grele, dintre care unele ar fi putut fi ucigătoare, am trecut acum la atac. Înălţând piramida, slăbim puterea vrăjmaşului.

Djehuty încuviinţă. Friguros, suferind de reumatism, mereu înfăşurat strâns într-o mantie groasă, bătrânul se împotrivise morţii, punându-se în slujba regelui, după ce ani întregi cârmuise bogata provincie a Iepurelui. În fiecare seară, îşi închipuia că a doua zi nu se va mai putea ridica din pat. Dar dimineaţa, dorinţa de a-şi duce lucrarea mai departe îi dădea forţe proaspete şi pleca pe şantier cu aceeaşi bucurie. Iniţierea în Cercul de Aur îi întărise inima şi, cu toate că era mare preot al misterelor lui Thot şi preot al lui Maat, se minuna descoperind măreţia tainei lui Osiris. Acordându-i acest uriaş privilegiu, Sesostris lumina amurgul unei existenţe îndelungate.

— Misiunea mea se apropie de sfârșit, Luminăţia Voastră. Dachur a fost ridicat după planurile desenate de mâna voastră şi, peste puţină vreme, o să vă încredinţaţi cu ochii voştri.

— Paza locului mi se pare temeinică, adăugă vizirul Khnum-Hotep. M-am sfătuit cu generalul Nesmontu ca să aleg ofiţerul care va comanda garnizoana şi vă asigur că orice încercare de atac din partea cananeenilor e sortită înfrângerii.

Ştiind că lui Khnum-Hotep îi e silă de lăudăroşenii, membrii Cercului de aur se simţiră ceva mai liniştiţi.

— Cercetările asupra morţii lui Sepi înaintează?

— Din nenorocire, nu, se plânse Senankh. Trupele noastre plecate într-acolo nădăjduiesc să culeagă informaţii şi să găsească drumul spre aurul tămăduitor, dar până acum totul a fost zadarnic.

Veni rândul lui Nesmontu să vorbească. Cute adânci, ivite în ultima vreme, îi brăzdau chipul aspru.

— Planul pus la cale împreună cu Fiul regal Iker a dat greş. Cunoştea primejdiile ce-l pândeau şi m-am străduit să-l fac să se răzgândească. Dar a arătat o hotărâre de neclintit. Aşa că am încercat să-i păcălim pe cananeeni că e un aliat de-al lor.

— În ce fel? întrebă Sekari, cu nespusă tristeţe.

— Supunându-l umilinţei de a fi închis într-o cuşcă plimbată prin tot Sichemul. De obicei, lucrul acesta îl păstrăm pentru cei mai înrăiţi. Aşa că, pentru cananeeni, nu mai exista nicio îndoială. Iker era unul de-al lor.

— Şi ce s-a petrecut după aceea?

— Ca orice răzvrătit osândit la muncă silnică, Iker trebuia dus într-o temniţă unde să-şi isprăvească pedeapsa. Străjile aveau poruncă să-i lase pe cananeeni să-l elibereze pe prizonier. Planul a mers, dar urmarea a fost un dezastru.

— Ce lămuriri poţi să ne dai?

— Nu cunosc amănunte. O patrulă a descoperit trupurile lui Iker şi a singurului meu om care se strecurase printre cananeeni. Trebuie să adaug, cu durere, că Fiul regal a fost schingiuit cu o cruzime nemaipomenită.

— Vor să ne facă să credem că s-au omorât unul pe altul? întrebă Sehotep.

— Se poate. Socot că au căzut într-o capcană. Omul meu a fost descoperit şi e limpede că a primit ordin să-l ucidă pe Iker. După aceea, cananeenii au târât leşurile într-un loc umblat ca să dovedească în acest fel că niciun egiptean nu va izbuti să-i înşele. Bineînţeles, după această înfrângere groaznică, cer Luminăţiei Sale să-mi îngăduie să mă retrag de la comanda armatei.

— Îţi resping cererea, generale. Omul tău şi Iker aveau ştiinţă despre primejdiile ce-i pândeau, şi tu nu eşti răspunzător de această nenorocire. Înlăturarea ta din fruntea soldaţilor i-ar descuraja.

Toţi membrii Cercului de aur împărtăşeau aceeaşi părere.

— E clar, cei doi viteji au fost trădaţi, rosti Senankh.

— Peste putinţă, se împotrivi Nesmontu. Doar eu singur ştiam de misiunea lor.

— Cu siguranţă că nu, adăugă Marele Trezorier. Sau omul tău a săvârşit vreo nesăbuinţă, sau un cananean l-a recunoscut. Cât despre Iker, mulţi demnitari au băgat de seamă că lipseşte.

Un Fiu regal, mai ales unul numit de curând, nu părăseşte curtea fără o pricină întemeiată.

— De aici şi până la a crede că a fost trimis în Canaan, mărturisi Sehotep, e cale lungă!

— Nu tocmai, dacă există la Memphis un grup de luptători din umbră. Ne-au pândit cele mai neînsemnate mişcări şi plecarea lui Iker nu le-a scăpat. În locul lor, şi eu mi-aş fi prevenit aliaţii.

— Dacă ne luăm după spusele tale, interveni vizirul, înseamnă că misiunea lui Iker a dat greş chiar înainte să înceapă! Pe deasupra, ar trebui să fim încredinţaţi că duşmanul are iscoade la curte. Iar aceştia fac totul cu bună ştiinţă sau din prostie?

— Eu aş alege-o pe cea din urmă, zise Sehotep, dar să n-o lăsăm deoparte nici pe prima.

— Pe scurt, exclamă Sekari, să-i scoatem pe trădători din bârlog fără întârziere!

— Sarcina aceasta îi revine lui Sobek, glăsui regele. Iar vouă tuturor vă aduc aminte cât e de trebuincioasă păstrarea unui secret, fără de care niciun lucru măreţ nu se poate împlini.

— Curtenii nu vor pricepe asta niciodată, se plânse Senankh, într-atât le place să trăncănească. Şi nimic nu le va schimba aceste năravuri.

— Oricine ar fi nemernicul care i-a pricinuit moartea lui Iker, făgădui Sekari, am să-l pedepsesc cu mâinile mele!

— Vinovatul trebuie să fie judecat şi osândit după legea lui Maat, nu de tine, îl povăţui vizirul.

— Cum crezi că merg treburile în Syro-Palestina? îl întrebă faraonul pe Nesmontu.

Bătrânul general nu-şi ascunse neliniştea.

— Cu toate strădaniile soldaţilor mei, pe care nu-i cruţ câtuşi de puţin, numărul luptătorilor cananeeni sporeşte. E adevărat că am arestat o mulţime şi am reuşit să distrug unele grupuri mici, la Sichem şi în împrejurimi. Dar n-am prins un peşte mare şi n-am dat de vreo urmă care să ducă la ascunzătoarea Prevestitorului. Apropiaţii săi îi sunt credincioşi pe de-a-ntregul şi îl înconjoară asemenea unui zid de netrecut. Aşa că mi se pare zadarnic să trimitem o altă iscoadă, căci nu are sorţi de izbândă.

— Ce propui?

— Mai întâi să întărim Zidurile Regelui, apoi să curăţăm Sichemul şi să-i punem la muncă pe cananeeni ca să prindă gustul bunăstării. Dar toate aceste măsuri nu sunt de ajuns. Şi nu vreau să trimit patrule spre miazănoapte, de teamă să nu nimerească în tot soiul de capcane. Una peste alta, eu zic să lăsăm balaurul să crească. Va crede că nu suntem în stare să-l zdrobim. Să-i sporim trufia şi astfel o să ne ferim de multe pierderi. Când trupele Prevestitorului vor ieşi din bârlog, sigure că vor cuceri Sichemul, am să le înfrunt deschis.

— Planul acesta nu e prea îndrăzneţ? se nelinişti Khnum-Hotep.

— Mi se pare cel mai potrivit pentru ţinuturile acelea şi împrejurările de acum.

☥☥☥

Înainte de a porni spre Memphis, regele mai avea de îndeplinit o sarcină anevoioasă.

Când noaptea începu să coboare, i se alătură lui Isis care se plimba împreună cu Vânt-de-Miazănoapte la marginea deşertului.

— E măgarul lui Iker?

— Mi l-a lăsat în grijă. N-a fost uşor să primească îngăduinţa de a rămâne pe pământul sacru al lui Osiris, dar Vânt-de-Miazănoapte respectă rânduiala din Abydos.

— Am să-ţi dau o veste cumplită.

Măgarul şi tânăra femeie rămaseră nemişcaţi, iar Vânt-de-Miazănoapte îşi ridică ochii spre uriaş.

— Iker a fost ucis de luptătorii cananeeni.

Preoteasa avu senzaţia că o învăluie un vânt îngheţat. Dintr-odată, viitorul îi apăru fără rost, de parcă moartea tânărului scrib îi răpise şi ei viaţa.

Urechea stângă a animalului se ridică, încordându-se cu hotărâre.

— Priviţi, Luminăţia Voastră! Vânt-de-Miazănoapte are altă părere.

— Generalul Nesmontu a recunoscut trupul.

Urechea stângă a patrupedului rămase în continuare ţeapănă.

— Adevărul e groaznic, Isis, dar trebuie să ne obişnuim cu el.

— Şi să nu ţinem seama de părerea lui Vânt-de-Miazănoapte? Eu îl cred în stare să ştie dacă stăpânul lui e viu sau mort.

— Dar tu ce simţi, Isis?

Tânăra femeie privi îndelung soarele asfinţind, ce zugrăvea cerul în aur şi purpură. Apoi închise ochii şi retrăi clipa atât de vie când Fiul regal îi dezvăluise dragostea sa.

— Iker trăieşte, Luminăţia Voastră.

11.

Trei zile şi trei nopţi clanul înaintă în marş forţat, îngăduindu-şi doar câteva popasuri scurte. Străbătu o pădure, apoi o câmpie uscată, un ţinut deşertic, apoi merse de-a lungul unei văi largi şi coti spre un lac. Sângerosul se bălăci pe săturate în apele lui. Doar Iker se încumetă să facă la fel, căci cananeenii se temeau de un duh rău, care, ţâşnind din adâncul apelor, i-ar fi înecat.

Apoi lucrurile intrară pe făgaşul lor obişnuit. Scribul se preschimbă, din nou, în brutar şi bucătar, sub jugul călăilor săi.

În Egipt, toată lumea îl credea mort. Toată lumea, mai puţin Vânt-de-Miazănoapte. Şi cum el vieţuia alături de Isis şi îi transmitea gândurile sale, tânăra femeie ar fi trebuit să se îndoiască de dispariţia lui Iker. Fiul regal se agăţa de această slabă speranţă. Dar cine să-i dea de urmă aici, atât de departe de Sichem, pe aceste meleaguri pierdute, unde nicio patrulă egipteană nu îndrăznea să pătrundă?!

Ca să se desfete puţin, câţiva cananeeni l-ar fi biciuit cu plăcere pe egiptean, dar colţii dulăului îi făcură să-şi schimbe gândurile. Purtarea câinelui îl înveselea şi-l liniştea, totodată, pe mai-marele clanului, căci prizonierul nu putea să fie păzit mai bine de-atât.

Apoi călătoria continuă spre miazănoapte. Brusc, feţele tuturor se întunecară, râsetele amuţiră şi cananeenii încetară să-l mai batjocorească pe sclav. Sângerosul prinse a mârâi, dezvelindu-şi colţii.

— Acolo jos e un nor de praf! strigă omul care mergea în frunte.

— Cu siguranţă sunt tâlharii nisipurilor.

— O să ne luptăm cu ei?

— Depinde. Să ne pregătim totuşi pentru ce e mai rău.

Uneori, când se întâlneau, triburile stăteau de vorbă şi ajungeau să se înţeleagă. De obicei însă, la capătul unor discuţii aprinse, izbucnea cearta.

Acum nu avură timp să cadă la pace. Înarmată cu praştii, ciomege şi bastoane, ceata de beduini înfometaţi se năpusti asupra nou-veniţilor.

Nelipsindu-i curajul, căpetenia clanului se aruncă în mijlocul învălmăşelii, pe când unii dintre oamenii săi o rupseră la fugă.

— Întoarceţi-vă, urla Iker, întoarceţi-vă şi luptaţi!

Cei mai mulţi se supuseră acestui ordin neaşteptat. Dar alţii căzură victime bucăţilor tăioase de silex azvârlite de praştiile duşmane.

— Ia asta, îi zise lui Iker căpetenia clanului întinzându-i un baston de aruncat.

Fiul regal îl ochi pe conducătorul atacatorilor, care, aţâţat la culme, îşi încuraja oamenii scoţând strigăte de fiară sălbatică.

Iker nu-şi greşi ţinta.

După ce speraseră într-o victorie uşoară, tâlharii nisipurilor avură o clipă de şovăială de care cananeenii se folosiră îndată.

Şi balanţa izbânzii se înclină în favoarea lor. Mânuind o bâtă grea, Iker doborî un tâlhar furios, plin de sânge din cap până-n picioare.

Urmarea fu cumplită. Aţâţaţi, învingătorii se dovediră fără milă.

— Căpetenia noastră… căpetenia noastră e moartă! exclamă un cananean.

Cu ţeasta crăpată, războinicul zăcea între doi beduini. Câinele său îi lingea blând obrajii.

— Să plecăm iute, îi îndemnă pe cananeeni cel mai bătrân dintre ei. Neîndoielnic şi alţi tâlhari dau târcoale prin împrejurimi.

— Trebuie să-l îngropăm mai întâi! se împotrivi Iker.

— Nu avem vreme. Tu ai luptat bine. Te luăm cu noi.

— Încotro vreţi să mergeţi?

— Să ne alăturăm tribului lui Amu şi să ne aşezăm sub ocrotirea lui.

Iker simţi o bucurie amestecată cu teamă.

Amu, Prevestitorul!

☥☥☥

Amu era înalt, slab şi bărbos.

În jurul lui stăteau războinici sirieni înarmaţi cu lănci. Cananeenii îşi depuseră armele şi se înclinară până jos, în semn de supunere. Iker făcu la fel, uitându-se cu luare-aminte la acest bărbat cu chip de nepătruns, răspunzător de blestemul ce lovise salcâmul.

Faptul că däduse de el era o adevărată minune, dar trebuia să se asigure de vinovăţia lui, apoi să găsească un mijloc de a-l înştiinţa pe Nesmontu. Dar oare Prevestitorul îi va lăsa timp?

— De unde veniţi, ceată de netrebnici? întrebă Amu, pus pe harţă.

— De lângă lacul amar, răspunse cu voce tremurătoare cel mai vârstnic dintre cananeeni. Tâlharii nisipurilor ne-au atacat, iar căpetenia noastră a fost ucisă. Dacă nu era egipteanul ăsta tânăr, prizonierul nostru, ne-ar fi măcelărit pe toţi. El i-a întors din drum pe fugari la luptă şi ne-a unit rândurile. Am făcut din el un sclav bun, o să te slujească bine.

— Cum aţi răzbit până aici?

— Căpetenia noastră ştia că ai tabăra în acest ţinut. Voia săţi vândă prizonierul, dar eu ţi-l ofer ca dovadă de prietenie.

— Aţi fugit din faţa duşmanului!

— Beduinii s-au repezit de-a dreptul asupra noastră, fără să intre în vorbă cu noi, aşa cum sunt obiceiurile.

— Obiceiurile tribului meu cer ca laşii să fie omorâţi. Tăiaţi-le beregata tuturor, în afara egipteanului!

Sângerosul se lipi de picioarele lui Iker şi-şi arătă colţii, oprind pe oricine să se apropie.

Sirienii îi omorâră cu bucurie pe cananeeni. Între cele două popoare nu exista nici stimă, nici prietenie. Aşa că Amu nu pierdu prilejul să se descotorosească de aceste lepădături. Leşurile fură prădate şi apoi lăsate în seama hienelor.

— Ai un apărător de nădejde, îi spuse Amu străinului. Chiar şi străpuns de mai multe săgeţi, un dulău atât de mare continuă să se bată. Cum te cheamă?

— Iker.

— De unde te-au răpit şobolanii ăştia?

— Ei m-au eliberat.

Amu se încruntă.

— Şi cine te-a arestat?

— Egiptenii.

— Cei de-un sânge cu tine? Nu pricep.

— După ce-am încercat în zadar să-l ucid pe faraonul Sesostris, am devenit vrăjmaşul lor. Am izbutit să părăsesc Memphisul, să trec de Zidurile Regelui, dar soldaţii lui Nesmontu m-au azvârlit în temniţa din Sichem. Trăgeam nădejde că luptătorii cananeeni îmi vor îngădui să mă alătur lor. Dar, în loc să mă ajute, m-au luat sclav.

Amu scuipă cu scârbă.

— Fricoşii ăştia nu fac nici cât o ceapă degerată. Să te aliezi cu ei duce la pierzanie.

— Singura mea dorinţă, grăi răspicat Iker, este să-l slujesc pe Prevestitor.

Ochii mici şi negri ai lui Amu străluciră de încântare.

— Îl ai în faţa ta pe Prevestitor! Şi eu îmi ţin făgăduielile.

— Sunteţi la fel de hotărât să-l răsturnaţi pe Sesostris?

— Se clatină deja.

— Blestemul ce împovărează Arborele vieţii nu e destul de puternic.

— Am să arunc şi alte blesteme! Egiptenii încearcă de multă vreme să mă găsească, dar nu vor reuşi niciodată. Tribul meu stăpâneşte tot ţinutul şi femeile îmi dăruiesc o mulţime de fii. În curând, ei vor alcătui o armată biruitoare.

— Nu v-aţi gândit să uniţi clanurile? Atunci aţi putea dezlănţui un atac în stare să măture trupele generalului Nesmontu.

Amu păru jignit.

— Un trib e un trib, un clan e un clan. Dacă te apuci să schimbi lucrul acesta, ce s-ar alege de meleagurile astea? Cea mai bună căpetenie trezeşte respectul şi frica celorlalte, asta e singura lege! Şi cel mai bun sunt eu! Ştii să mânuieşti bastonul de aruncat, fiule?

— Mă descurc.

— Ai două zile ca să te desăvârşeşti în acest meşteşug. Apoi o să atacăm tabăra unor tâlhari ai nisipurilor care tocmai au jefuit o caravană. Or, pe pământurile mele, numai eu am dreptul să fur şi să ucid.

☥☥☥

Vegheat de uriaşul dulău, Iker picotea. Ore întregi se antrenase să azvârle bastonul, atingând ţinte tot mai mici şi mai îndepărtate. Sirienii îl pândeau, aşa că nu trebuia să le arate că e neîndemânatic. Atent, încordat, cu mişcări largi şi sigure, Iker nu-i dezamăgi.

Amu îi lăsase libertate de mişcare, dar Iker se ştia urmărit fără încetare. Dacă ar fi încercat să fugă, ar fi fost doborât neîntârziat. Iar tribul îl va judeca după cum avea să se poarte în lupta cu beduinii. Sub ameninţarea că-l aştepta aceeaşi soartă ca a cananeenilor, Iker trebuia să-şi dea toată silinţa.

Ce făcea oare acum Isis la Abydos? Probabil celebra ritualurile ori medita într-un templu sau, mai degrabă, citea vechile scrieri ce vorbeau despre zei, despre sacru şi despre bătălia dusă de lumină împotriva tenebrelor. În mod sigur, nu se gândea la el. Când aflase de moartea lui, se întristase, fie măcar şi pentru o clipă?

Câteva dintre gândurile ei aveau să-l însoţească mereu… În cele mai rele împrejurări, doar acest fir atât de subţire îl salvase, în străfundurile singurătăţii lui, Isis continua să-i redea speranţă. Speranţa că-i va spune cândva, cu toată forţa dragostei sale, că nu putea să trăiască fără ea.

— Trezeşte-te, fiule, a sosit vremea să plecăm. Iscoada tocmai mi-a dat de ştire unde au poposit beduinii. Neisprăviţii ăştia se cred la adăpost.

☥☥☥

Amu nu-şi pierdea timpul întocmind planuri de atac.

La porunca sa, se iscă un iureş de neînchipuit. Şi cum cei mai mulţi dintre tâlharii nisipurilor dormeau adânc, apărarea lor era slăbită. Obişnuiţi să prade negustori şi oameni neînarmaţi, de-abia dacă se împotriviră sirienilor dezlănţuiţi.

Unul dintre beduini reuşi să scape de măcel târându-se spre mijlocul taberei, apoi prefăcându-se mort. Cu coada ochiului îl văzu pe Amu, foarte aproape de el, şi socoti că i s-a ivit prilejul să-şi răzbune tovarăşii. Aşezat cum nu se poate mai nimerit, nu-i rămânea decât să-i înfigă pumnalul în şale.

Uimit de sălbăticia noilor săi tovarăşi, Iker nu se amestecase cu ei. Ţinându-se deoparte, observă cum un beduin, care până atunci păruse mort, se ridicase şi se pregătea să lovească. Fiul

regal îşi azvârli bastonul, care îl izbi pe beduin în tâmplă.

Clocotind de furie, Amu îl călcă în picioare pe rănit, zdrobindu-i pieptul.

— Viermele ăsta a încercat să mă doboare pe mine, Amu! Iar tu, egipteanule, mi-ai salvat viaţa.

Pentru a doua oară, Iker sărise în ajutorul vrăjmaşului. Dar ar fi fost o adevărată nenorocire să-l lase să moară pe Prevestitor înainte de a scoate de la el cât mai multe informaţii. Fiul regal trebuia să-i câştige încrederea şi să afle în ce fel stăruia blestemul asupra salcâmului lui Osiris.

Pe când oamenii săi pârjoleau tabăra, Amu îl trase pe Iker după el spre singurul cort ce scăpase neatins de flăcări. Celelalte ardeau cu vâlvătaie.

Cu pumnalul, Amu sfâşie pânza, croindu-şi o intrare şi stârnind ţipete de groază.

Înăuntru, vreo zece femei şi tot atâţia copii se înghesuiau unii într-alţii.

— Ia uită-te la femeile astea! Cele mai frumoase o să le înlocuiască pe cele de care m-am săturat şi pe care le las în seama vitejilor mei.

— O să-i cruţaţi pe copii? se nelinişti scribul.

— Pe cei zdraveni o să-i folosim ca sclavi, ceilalţi vor fi ucişi, îmi porţi noroc, fiule! N-am cunoscut niciodată o biruinţă aşa de uşoară. Şi n-am să uit că-ţi datorez viaţa.

Mânios, Amu înşfacă de păr o femeie cu pielea oacheşă şi o lipi de pieptul său.

— Ţie o să-ţi dovedesc chiar acum ce înseamnă un bărbat adevărat.

☥☥☥

Clanul o apucă de-a lungul unui ued secat pe fundul căruia apele îşi săpaseră făgaşul între două maluri înalte şi abrupte, şi care părea să nu ducă nicăieri. Un pândar mergea mult înaintea celorlalţi, iară cei care încheiau şirul călătorilor iscodeau împrejurimile cu privirea.

— Îţi fac o mare onoare, îl anunţă Amu pe egiptean. Ai să fii primul străin care vede tabăra mea ascunsă.

Lui Iker nu-i părea rău că întrebuinţase bastonul de aruncat. Câştigând bunăvoinţa Prevestitorului, avea în sfârşit să-i descopere bârlogul!

Locul era în acelaşi timp ferit şi uşor de apărat. În inima unei regiuni uscate, o mică oază oferea apă şi hrană. Ajutaţi de sclavi, localnicii cultivau legume şi creşteau păsări.

— Aici trăiesc laolaltă cananeeni şi sirieni, îl lămuri Amu pe Iker, dar asta e doar o abatere de la legea obişnuită. Oamenii aceştia au învăţat să mi se supună orbeşte şi să nu se vaite toată ziua.

— N-ar trebui să vă găsiţi aliaţi şi să atacaţi Sichemul? stărui Iker.

— O să mai vorbim despre asta. Dar mai întâi să sărbătorim izbânda!

☥☥☥

Toţi membrii clanului se repeziră binevoitori către conducătorul lor, care fu masat, uns cu uleiuri parfumate şi aşezat comod între perne moi, la umbra unui cort. Una după alta, sclave cananeene aduseră tăvi cu bucate, iar vinul de curmale începu să curgă în valuri.

După ce-l dezmierdară îndelung, patru femei trupeşe duseră la culcare un Amu ghiftuit şi beat mort.

Iker nu şi-l închipuise astfel pe Prevestitor.

12.

Înveşmântată într-o rochie albă lungă, prinsă în talie cu o centură roşie, cu părul despletit, Isis îl urmă pe faraon până la templul acestuia, menit să dăinuiască milioane de ani.

Păşiră într-o capelă cu tavanul înstelat şi luminată de o singură lampă.

— Ca să străbaţi calea misterelor e nevoie să treci de o nouă poartă, îi dezvălui regele. E lucru primejdios căci, pentru a-l înfrunta pe ucigaşul care mânuieşte forţa lui Seth împotriva lui Osiris, trebuie să devii o adevărată magiciană. Astfel, sceptrul pe care ţi l-a dat va fi cuvânt pătrunzător şi lumină folositoare, în stare să abată loviturile sorţii. Te încumeţi să-ţi asumi acest risc?

— Mă încumet, Luminăţia Voastră.

— Înainte de a te uni cu puterile Eneadei, clăteşte-ţi gura cu natron proaspăt şi încalţă sandale albe.

Odată ritualul împlinit, monarhul puse pe buzele lui Isis o statuetă a lui Maat.

— Primeşte formulele tainice ale lui Osiris, rostite de el pe vremea când domnea în Egipt. S-a slujit de ele ca să zămislească vârsta de aur şi să transmită viaţa. Şi acum, străpunge întunericul, Isis!

Monarhul ridică deasupra capului lui Isis un vas din care ţâşni o energie luminoasă ce învălui corpul preotesei.

În fundul sălii, pe acoperişul altarului se înălţa o cobră regală în poziţie de atac.

— Atinge-i pieptul şi supune-o! porunci Sesostris.

Teama nu o împiedică pe tânăra femeie să înainteze.

Şarpele era şi el gata să se repeadă.

Isis nu se gândea la ea însăşi, ci la lupta pentru salvarea Arborelui vieţii. De ce duhul lumii subpământene, târâtoare fioroasă şi fascinantă, ar face parte din tabăra vrăjmaşilor? Fără el, pământul nu ar fi sterp?

Isis întinse uşurel mâna dreaptă, iar cobra rămase nemişcată.

Când preoteasa îi atinse pieptul, un nimb de lumină îi înconjură capul şi luă forma coroanei albe.

— Forţa zămislitoare a Stăpânei magiei ţi s-a răspândit în vene, grăi regele. Mânuieşte sistrele!

Monarhul îi arătă lui Isis două obiecte din aur, unul în formă de naos, flancat de două spirale, celălalt alcătuit din mai multe rame cu găuri în care se încastrau tije metalice.

— Când le vei face să răsune, vei auzi vocea lui Seth, care însufleţeşte cele patru elemente, şi în acest fel vei risipi amorţirea. Mulţumită vibraţiilor, puterile dătătoare de viaţă se vor trezi. Doar o preoteasă iniţiată poate încerca să înfăptuiască un asemenea lucru, căci aceste instrumente sunt primejdioase. Păstrătoare ale veşnicei mişcări a creaţiei, ele răpesc vederea oricărei cântăreţe lipsite de iscusinţă.

Isis apucă strâns mânerele cilindrice.

Sistrele i se părură atât de grele, că ar fi trebuit să le dea drumul. Dar încheieturile mâinilor ei rezistară şi se înfiripă o melodie ciudată. Din sistra-naos izvora un cânt dulce, învăluitor, iar din cea de-a doua sistră se răspândeau note ascuţite şi pătrunzătoare. Isis căută ritmul potrivit şi sunetele

se amestecară în chip armonios.

Timp de câteva clipe, privirea i se tulbură. Apoi muzica prinse a se răspândi cu atâta putere, că făcu să vibreze pietrele templului, iar preoteasa se simţi cuprinsă de o stare nespus de plăcută.

Apoi Isis îi înapoie sistrele regelui, care le depuse în faţa statuii cobrei încoronate.

Părăsind templul, Sesostris o conduse pe Isis până pe malul lacului sacru.

— Liniştind-o pe Stăpâna magiei, privirea ta vede acum ceea ce ochii neiniţiaţilor nu desluşesc. Uită-te spre mijlocul lacului!

Puţin câte puţin, suprafaţa apei se întinse, până se contopi cu cerul. Nun, oceanul de energie din care se năştea totul, i se dezvăluia lui Isis. Un foc lumină apa şi, la fel ca la începuturile lumii, lotusul de aur cu petale de lapislazuli se ivi din vâltoare.

— Fie ca, în toate dimineţile, floarea aceasta să poată răsări în valea de lumină, se rugă regele. Să renască acest mare zeu venit din insula flăcării, copil de aur ieşit din lotus. Respiră-l, Isis, aşa cum îl respiră puterile zămislitoare.

O mireasmă suavă şi fermecătoare se răspândi peste Abydos.

Conturul lotusului se şterse, iar lacul sacru îşi recăpătă înfăţişarea obişnuită. În oglinda apei se desenă un chip, iute împrăştiat de valurile iscate de vânt.

Totuşi, Isis îl recunoscuse: era Iker.

— Trăieşte, murmură ea.

☥☥☥

— Pe burtă, porunci Amu.

Imitându-i pe războinicii clanului sirian, Iker se întinse pe nisipul cald şi auriu.

— Îi vezi, fiule?

Din vârful dunei, scribul văzu tabăra beduinilor care erau convinşi că se află în siguranţă. Femeile pregăteau mâncarea, copiii se jucau, iar bărbaţii dormeau toţi, în afara câtorva străji.

— Urăsc tribul ăsta, îi destăinui Amu lui Iker. Căpetenia lui mi-a furat o femeie superbă, care putea să-mi dea fii puternici. Pe deasupra, stăpâneşte cea mai bună fântână din tot ţinutul, cu apă dulce şi rece. Am să pun mâna pe ea şi pe pământurile lor.

„Iată un plan demn de Prevestitor”, îşi dădu cu părerea, Iker,

ale cărui îndoieli nu încetau să crească. Amu îşi petrecea timpul desfătându-se cu frumoasele din harem, mâncând şi bând. Niciodată nu pomenea de cucerirea Egiptului şi de nimicirea faraonului. Dezmierdat de femei, linguşit de războinicii săi, ducea un trai liniştit de tâlhar îndestulat. Iar acum, în sfârşit, se hotărâse să pornească la luptă.

— Să omorâm întâi santinelele, propuse Iker.

— Astea-s întocmai vorbele unui egiptean! îl luă în râs Amu. Eu, unul, nu o iau pe ocolite. O să coborâm duna urlând şi o să-i măcelărim!

Zis şi făcut.

Bucăţile de silex azvârlite din praştii îi loviră pe cei mai mulţi dintre beduini. Haita de sirieni înfierbântaţi nu întâmpină decât o slabă împotrivire şi nu-i cruţă nici pe copii. Ca să se înveselească, războinicii lui Amu scoaseră ochii celor câţiva supravieţuitori, a căror agonie fu îndelungată. Şi, cum haremul lui Amu era peste măsură de plin, nu le iertară nici pe femei.

— Nu-mi pare rău, îi spuse Amu lui Iker, care simţea că i se taie picioarele. Erau prea urâte! Ce-ai păţit, fiule?

Amu îl bătu pe umăr pe Fiul regal.

— Trebuie să te întăreşti! Viaţa e o luptă aspră. Beduinii ăştia erau nişte hoţi şi nişte ucigaşi! Dacă generalul Nesmontu i-ar fi găsit înaintea mea, ar fi poruncit arcaşilor să-i doboare. În felul meu, eu curăţ locul.

— Când o să uniţi toate triburile ca să-i goniţi pe asupritori?

— Gândul ăsta nu-ţi dă pace!

— Dar nu e singurul care contează?

— Singurul, singurul… Să nu ne pripim! Lucrul cel mai însemnat este să-mi stăpânesc pământurile fără să le împart cu nimeni. Netrebnicii încă îndrăznesc să se îndoiască de mine. Dar am să le arăt eu lor, fiule!

Amu îi întinse lui Iker un nou baston de aruncat.

— Spiritul morţilor se întrupează în el. Străbate lacurile şi câmpurile ca să-l lovească pe duşman, apoi se întoarce în mâna celui care l-a aruncat. Ai grijă de el şi foloseşte-l cu bună-credinţă.

Fiul regal îşi aminti povaţa lui Sesostris: „Trebuie să facem rost de arme zămislite de puteri nevăzute”. Şi nu era aceasta prima pe care o dobândea, ca dar din partea vrăjmaşului?

— Să mâncăm, hotărî Amu. Apoi o să continuăm lupta.

Încăpăţânat şi crud, sirianul zdrobi micile grupuri de cananeeni şi beduini, vinovate de a fi băut apă din fântânile sale şi de a-i fi furat vreo capră. La prima vedere liber, dar, de fapt, apărat şi supravegheat de Sângerosul, Iker se abţinu de la orice gest care ar fi trezit bănuielile noilor săi tovarăşi de arme.

Rămânând credincios obiceiurilor sale, Amu se repezea asupra prăzii ca o furtună, răspândind o asemenea groază printre cei atacaţi, încât aceştia nu mai erau în stare să se apere.

Scribul rămânea de fiecare dată uimit de iuţeala cu care se desfăşura totul.

Aprig, sângeros, fără milă, cu purtări de tiran… Acestea erau trăsăturile Prevestitorului, e adevărat. Dar de ce se ferea să-şi recunoască planurile despre distrugerea Egiptului? Oare nu se încredea într-un egiptean căruia îi pândea cea mai mică greşeală pentru a-l ucide? Aşadar, Iker se va dovedi de folos într-un fel sau altul. Poate chiar pentru a trimite informaţii false lui Nesmontu, grăbind în acest chip înfrângerea armatei egiptene. Prin urmare, Fiul regal nu încercă să lase niciun mesaj pentru general. Era nevoie mai întâi să afle cum stăteau lucrurile.

În vreme ce războinicii tribului, strânşi în jurul unui foc, mâncau carne de berbec friptă pe jar, Iker se apropie de Amu, care era pe jumătate beat.

— Neîndoielnic, vă bucuraţi de o pavăză magică.

— Care ar fi ea, după tine?

— Regina turcoazelor.

— Regina turcoazelor, repetă Amu, buimăcit. Ce tot spui?

— Eu am descoperit această piatră neasemuită într-o mină din Sinai, unde munceam ca sclav, din porunca faraonului. Aşa că piatra mi se cuvenea. Dar, după ce i-a măcelărit pe soldaţi şi pe mineri, o ceată de ucigaşi mi-a furat comoara.

— Şi vrei s-o iei înapoi… Numai că n-ai s-o găseşti la mine. Bineînţeles, hoţii erau tâlhari ai nisipurilor! Cu puţin noroc, ai să dai de regina turcoazelor! Vorbele umblă repede despre o minunăţie de soiul ăsta.

— Un înalt demnitar egiptean, generalul Sepi, a fost omorât în deşert. Oare isprava asta n-aţi săvârşit-o voi?

Mirarea sirianului nu părea prefăcută.

— Eu să ucid un general! Dacă era aşa, m-aş fi lăudat în gura mare! Toţi m-ar fi preţuit şi zeci de triburi s-ar fi plecat în faţa mea.

— Totuşi, nimeni nu se îndoieşte că făptaşul e Prevestitorul.

Supărat, Amu se ridică şi îl apucă pe scrib de umăr.

Îndată, câinele începu să mârâie.

— Spune-i fiarei să se potolească.

O singură privire de-a lui Iker îl linişti pe Sângerosul.

— Vino în cortul meu!

Câinele îi urmă.

Cu o lovitură de picior în coaste, Amu îl trezi pe un cananean care se îmbrăcă în grabă şi dispăru.

Sirianul goli o cupă mare plină cu vin de curmale.

— Mi-ar plăcea să-ţi cunosc gândurile cele mai tainice, fiule!

— Mă întreb dacă sunteţi într-adevăr Prevestitorul sau doar vă prefaceţi.

Rostind vorbe atât de îndrăzneţe, Iker risca mult.

— Nu-ţi lipseşte curajul!

— Vreau doar să ştiu adevărul.

Învârtindu-se ca fiara în cuşcă, Amu se codi să-l privească în ochi pe Iker.

— Ce contează dacă sunt sau nu Prevestitorul?

— Mi-am pus viaţa în primejdie ca să-l slujesc.

— Nu ţi-e de ajuns că mă slujeşti pe mine?

— Prevestitorul e pornit să nimicească Egiptul şi să ia puterea, pe când voi vă mărginiţi la pământurile voastre.

Sirianul se aşeză greoi pe un teanc de perne.

— Să vorbim deschis, băiete, ai bănuit bine. Nu sunt eu Prevestitorul.

Aşadar, Iker era prizonierul unei căpetenii nemernice, un ucigaş şi un tâlhar!

— De ce m-aţi minţit?

— Pentru că poţi să devii unul dintre cei mai buni războinici ai mei. Şi, de vreme ce-ţi doreai atât de mult să crezi că eu sunt Prevestitorul, am socotit că ar fi o prostie să te descurajez. De altfel… nu te-ai înşelat pe de-a-ntregul.

— Cum adică?

— Nu sunt Prevestitorul, repetă sirianul, dar ştiu unde se

ascunde el.

13.

O întrebare, căreia îi căuta zadarnic răspuns, îl chinuia pe Marele Trezorier Senankh: oare se strecurase un trădător printre oamenii săi? Dar el însuşi îl alesese pe fiecare scrib care slujea sub porunca lui, îi iscodise trecutul şi-i verificase priceperea.

În afară de câteva greşeli mărunte, nu avea ce învinuiri să le aducă.

Neîncrezător, Senankh îşi luă iar de la capăt cercetările, cu şi mai multă băgare de seamă, de parcă şi în cel mai devotat slujbaş zăcea un nelegiuit. Ba întinse şi câteva capcane, în care nu căzu însă nimeni. Aşa că hotărî să ceară sfatul lui Sobek Păzitorul.

Mai-marele tuturor gărzilor din regat tocmai isprăvise de schimbat legile călătoriei pe Nil, pe care le socotea prea îngăduitoare. Mereu la pândă, Sobek nu-şi cruţa forţele când era vorba de paza faraonului şi de libera circulaţie a oamenilor şi a mărfurilor. Îi urmărea fără odihnă pe răufăcătorii de toate soiurile. Nu-i scăpa nimic. Pentru orice neatenţie, făptaşul îndura furia lui Sobek Păzitorul, care totuşi se învinuia mereu că nu izbutise să-i descopere pe luptătorii cananeeni din Memphis. Nu dăduse de urma nici unuia şi nu arestase nici măcar un complice. Vrăjmaşul nu era, cumva, doar un vis urât?

În realitate, duşmanul învăţase să se facă nevăzut şi, mai devreme sau mai târziu, avea să lovească din nou.

— N-am găsit nimic, se plânse Senankh. Pe de-o parte, lucrul acesta mă bucură, căci la prima vedere nu se află printre scribii mei nicio capră râioasă. Sau poate că n-am ştiut eu s-o caut. Sunt sigur că şi tu, Sobek, ai scotocit peste tot.

— Bineînţeles.

— Şi ce părere ai?

— La fel ca şi tine.

— Ai fi putut să mă previi! bombăni Marele Trezorier.

— Nu răspund de faptele mele decât în faţa faraonului. Doar el are ştiinţă despre misiunile încredinţate mie.

— M-ai iscodit şi pe mine?
— De la sine înţeles.
— Cum îndrăzneşti să-l bănuieşti pe un membru al Casei Regelui?
— Nu îndrăznesc, sunt nevoit să fac asta.
— I-ai verificat şi pe Sehotep, şi pe vizirul Khnum-Hotep?
— Mi-am făcut datoria.

Lui Sobek, care nu se număra printre iniţiaţii Cercului de Aur din Abydos, Senankh nu-i putea spune că aceştia erau mai presus de orice bănuială.

— Rămân încredinţat, continuă Păzitorul, că există unul sau mai mulţi trădători la Curtea regală, între toţi acei demnitari înfumuraţi şi plini de venin, care se socotesc învăţaţi. La cea mai mică neplăcere se pun pe ţipat, ocărând gărzile. Oamenii ăştia nu au niciun rost pe lume, le lipsesc curajul şi dreapta judecată. Din fericire, Luminăţia Sa nu-i ascultă şi trag nădejde să le mai împuţineze numărul.
— Dar Medes şi slujbaşii săi?
— Îi supraveghez, ca şi pe ceilalţi.

O iscoadă de-a lui Sobek izbutise să pătrundă printre scribii Secretarului Casei Regelui, ca să-i pândească acestuia de aproape faptele şi gesturile. Cu ajutorul atâtor ochi şi urechi răspândite pretutindeni, Păzitorul trebuia, în cele din urmă, să descopere ceva.

☥☥☥

Purtătorul Sigiliului regal, Sehotep, dădea în fiecare seară ospeţe îmbelşugate la care intendentul său servea cele mai gustoase bucate şi mai alese vinuri. Aşa că fiecare curtean aştepta cu nerăbdare să fie poftit acasă la Sehotep. Pe deasupra, puţine femei rămâneau nesimţitoare la farmecul acestuia şi mulţi bărbaţi îşi petreceau seara pradă neliniştii, temându-se de viitoarele purtări ale nevestelor lor. Totuşi, niciodată nu izbucnise vreo ceartă, căci Sehotep păstra tăcerea asupra frumoaselor cu care-şi petrecea nopţile.

Acest trai fără griji, pe care unii îl socoteau uşuratic, îi îngăduia mai-marelui peste toate lucrările regelui să-i cunoască bine pe demnitari şi să culeagă o mulţime de informaţii. Vinul şi mâncarea bună dezlegau limbile.

În seara aceasta, Sehotep îi primi pe mai-marele arhivarilor,

pe soţia şi fiica acestuia, şi pe trei apropiaţi de-ai săi, împreună cu soţiile. După obicei, începură să schimbe cu veselie vorbe meşteşugite despre câte-n lună şi-n stele, în ciuda ameninţărilor ce pluteau deasupra Egiptului. Purtătorul Sigiliului regal crease o atmosferă de sărbătoare care îndemna la felurite destăinuiri.

Oaspeţii săi nu păreau în stare de gânduri mârşave. Îşi urmaseră în linişte cariera, nu făceau nimic după capul lor şi, la cea mai mică piedică, alergau iute să ceară sprijinul unui înalt demnitar. S-ar fi purtat bucuroşi ca nişte mici tirani cu slujbaşii lor, dar se temeau de vizirul care veghea mereu.

La sfârşitul ospăţului, fata mai-marelui arhivarilor se apropie de Sehotep. Era proastă şi guralivă, dar foarte frumoasă.

— Se spune că terasa acestei case e cea mai încântătoare din Memphis… Mi-ar plăcea atât de mult s-o văd!

— Ce-o să creadă tatăl tău?

— Sunt puţin cam obosit, răspunse acesta. Soţia mea şi cu mine plecăm. Dacă vă învoiţi să-i acordaţi fiicei mele acest privilegiu, ne-am simţi onoraţi.

Sehotep se prefăcu a nu fi priceput capcana ce i se întindea. Mai mulţi curteni îşi împinseseră fetele în braţele lui, în speranţa unei căsătorii. Gândul acesta îi dădea fiori Purtătorului Sigiliului regal. Aşa că îşi lua întotdeauna măsuri de prevedere pentru ca fetele să nu rămână însărcinate şi să păstreze doar amintirea unei nopţi de dragoste.

Fiica arhivarului fu cuprinsă de admiraţie privind Memphisul de la înălţimea terasei.

— Ce oraş minunat! Şi dumneata, Sehotep, eşti minunat!

Dezvăluindu-i o tandreţe pe care un bărbat educat n-o putea respinge, fata îşi sprijini capul de umărul lui Sehotep, care îi scoase peruca uşoară şi îi mângâie părul.

— Te rog, nu te grăbi.

— Doreşti să priveşti mai mult capitala?

— Da… În sfârşit, nu. Arată-mi odaia ta, vrei?

Bărbatul o dezbrăcă încet şi pricepu repede că tânăra era înzestrată şi cu farmece, şi cu experienţă. Dezmierdările lor fură îndelungate şi amândoi gustară plăcerea. La sfârşitul acestui joc minunat, Sehotep se gândi că fata are să fie o soţie groaznică, geloasă şi năzuroasă.

— Viitorul nu te nelinişteşte? întrebă tânăra femeie.

— Un mare suveran cârmuieşte Egiptul. El va şti să înlăture primejdia.

— Unii cred altceva.

— Tatăl tău nu îl preţuieşte pe Sesostris?

— Tata preţuieşte pe oricine îl plăteşte bine şi nu-l împovărează cu prea multă muncă! În schimb, ultimul bărbat care mi-a făcut curte nu-ţi împărtăşea părerea.

— Despre cine e vorba?

— Despre Eril, un străin numit în fruntea scribilor publici. E ros de ambiţie. Cu mustaţa lui subţire, cu vocea mieroasă şi purtări binevoitoare încearcă să treacă drept om cinstit. De fapt, e de temut precum o viperă cu corn! Eril nu visează decât să uneltească şi să murdărească renumele potrivnicilor săi. Cumpără şi se lasă cumpărat, şi e gata să-l slujească pe cel care dă mai mult.

— Ţi-a făcut rău?

— Îţi dai seama că şobolanul ăsta voia să mă ia de nevastă! Iar tatăl meu, care e un fricos fără pereche, se învoise. Dar când a văzut că mă împotrivesc şi că nu e chip să-mi intre în voie, s-a lăsat păgubaş. Închipuieşte-ţi mâinile acestui Eril alunecând pe pielea mea ca un melc scârbos. Ce groaznic! Când l-am pălmuit, a priceput că n-am să fiu a lui niciodată. Şi nu se mulţumeşte doar să-şi împrăştie veninul, ci îl vorbeşte de rău şi pe faraon.

Curiozitatea lui Sehotep se trezi.

— Eşti sigură?

— Ştiu ce spun!

— Ce cuvinte anume întrebuinţează?

— Nu-mi aduc aminte clar… Dar să-l dispreţuieşti pe faraon nu e o nelegiuire?

— Eril ţi-a cerut să-l ajuţi sau să îndeplineşti vreo misiune?

Fiica arhivarului rămase uimită.

— Nu, nu… nicidecum.

— Dă uitării clipele urâte, o sfătui Purtătorul Sigiliului regal, şi bucură-te de cele de acum. Sau poate ţi-e somn…

— Ah, nu! exclamă fata întinzându-se pe spate, ademenitoare.

☥☥☥

În fiecare dimineaţă, Sekari privea uneltele de scrib ale lui Iker, amintire preţioasă de la prietenul său. I-ar fi plăcut atât de mult să i le înapoieze la întoarcerea din Asia! Faptul că-l părăsise astfel îl aducea în pragul deznădejdii, dar faraonul îi interzisese să plece în Syro-Palestina ca să-l caute.

Sekari nu voia să accepte golul creat de lipsa lui Iker. Altminteri, ar fi însemnat să-i recunoască moartea şi să ucidă orice speranţă. Însă, în adâncul sufletului său, Sekari nu credea că Fiul regal dispăruse pentru totdeauna.

Poate că era prizonier, poate că era rănit, dar trăia.

Verificând în felul său măsurile luate de Sobek pentru asigurarea pazei monarhului, Sekari nu găsi niciun neajuns. Totuşi, adesea îşi punea întrebări în privinţa căpeteniei tuturor gărzilor din regat, care se arăta atât de mulţumit de moartea lui Iker.

Şi dacă trădătorul adăpostit la curte era însuşi Sobek? De ce l-ar fi urât atâta pe Fiul regal, dacă nu din pricină că acesta ar fi putut să-i descopere adevărata faţă? Păzitorul nu avea destulă putere ca să ordone unei gărzi să-l ucidă pe tânărul scrib?

Răspunsul la aceste întrebări cumplite părea limpede.

Prea limpede.

De aceea lui Sekari îi trebuiau dovezi temeinice înainte de a-i vorbi regelui. Dar până la dobândirea lor, monarhul nu se afla în mare primejdie? Un lucru însă îl mai liniştea pe Sekari: oamenii însărcinaţi să vegheze îndeaproape asupra lui Sesostris îl venerau pe faraon.

Iar dacă Sobek Păzitorul îl trimisese pe Iker la moarte, avea să plătească scump.

☥☥☥

Primul care intra în odaia de lucru şi ultimul care ieşea, Medes se bucura de munca sa ca Secretar al Casei Regelui. Nu i se părea o povară să tragă din greu, dimpotrivă. Conştiincios, desluşea iute cele mai încurcate iţe şi ţinea minte informaţiile cele mai însemnate. În stare să facă faţă la numeroase întâlniri fără ca oboseala să-l doboare, Medes cerea de la scribii săi o asemenea agerime şi iuţeală, încât unii nu puteau să ţină pasul. Prin urmare, Medes se vedea nevoit în fiecare lună să înlocuiască patru, cinci scribi cu alţii noi, pe care îi supunea

mai întâi la grele încercări. Şi doar câţiva izbuteau să le treacă. În felul acesta, formase echipe de lucru harnice şi supuse.

Şi nu dădea prilej nici regelui, nici vizirului să-i aducă vreo învinuire.

Numai că Medes avea acum la dispoziţie oameni pe de-a-ntregul devotaţi lui. Scribi, mesageri şi corăbieri strângeau pentru el informaţii şi îi răspândeau poruncile în tot regatul. Iar în timpul răzmeriţei pe care o punea la cale Prevestitorul, aveau să se dovedească o armă hotărâtoare.

Fiecare dintre oamenii săi primea sarcini clare pentru care nu dădea socoteală decât în faţa lui Medes. Taina era păstrată cu străşnicie şi nimeni nu se îndoia de adevăratul ţel urmărit de Secretarul Casei Regelui.

Medes se pregătea să-i ofere o slujbă unui scrib priceput, care lucra sub porunca sa de mai multe luni, când Gergu ceru să-l vadă.

— Ce s-a întâmplat?

— Libanezul vrea să vă vorbească fără întârziere.

— În plină zi? Nici nu încape vorbă!

— Se plimbă prin târg. Zice că e ceva care nu suferă amânare.

Dorinţa Libanezului părea pe cât de neobişnuită, pe atât de îngrijorătoare.

Reuşind să-şi ascundă spaima, Medes îl întâlni pe Libanez. În mulţimea de gură-cască, treceau aproape nebăgaţi în seamă. Umăr la umăr lângă taraba unui vânzător de praz, stătură de vorbă cu glas şoptit, ferindu-se să se privească unul pe altul.

— Aţi luat în slujbă un scrib născut la Imau, cam de vreo 30 de ani, înalt, spân, cu o cicatrice pe braţul stâng şi neînsurat?

— Întocmai, dar…

— E un soldat, îi dezvălui Libanezul. Cea mai bună iscoadă a mea l-a văzut ieşind de la Sobek. Fără îndoială că a primit ordin să vă pândească.

Medes se înfioră. Dacă aliatul său n-ar fi stat mereu cu ochii în patru, ar fi săvârşit o greşeală de neiertat.

— Gergu mă va scăpa de el.

— Ba nu! De vreme ce l-am descoperit, să ne folosim de el ca să-l liniştim pe Sobek în privinţa voastră. Iar această păţanie să vă îndemne la mai multă luare-aminte.

14.

În urma lui Amu mergeau doar vreo zece războinici, dintre cei mai încercaţi. Toţi aveau feţele posomorâte, ca şi cum căpetenia lor îi conducea spre dezastru.

— Încotro ne îndreptăm? întrebă Iker.

— Spre bârlogul Prevestitorului.

— Luptătorii voştri nu par să se bucure!

— E cel mai aprig duşman al nostru şi a jurat să ne distrugă.

— Şi de ce vă aruncaţi singur în gura monstrului?

— Trebuie să-l înfrunt eu însumi. O să ne batem doar noi doi, iar biruitorul va lua în stăpânire tribul învinsului. În felul acesta, nu vor exista prea mulţi morţi.

— Dar vă simţiţi în stare să-l înfrângeți?

— O să fie greu, mărturisi Amu, tare greu! Niciodată Prevestitorul n-a fost doborât. Doar o armă s-ar dovedi îndeajuns de puternică, şiretenia. Numai să-mi lase timp s-o întrebuinţez.

— Prevestitorul e un soi de uriaş?

— Ai să vezi curând.

Împotriva obişnuinţei sale, Amu înainta fără să se ascundă şi aprindea focuri ce puteau fi zărite de departe. Vestindu-şi prezenţa, îi dădea de înţeles duşmanului că nu avea de gând să atace, ci să stea de vorbă.

În zorii celei de-a patra zile, Sângerosul începu deodată să mârâie. Câteva clipe mai târziu, vreo şaizeci de cananeeni înarmaţi cu arcuri şi suliţe înconjurară mica trupă. Dulăul se lipi de Iker.

Un bărbat mărunt cu umerii largi înaintă câţiva paşi.

— Eşti prizonierul meu, Amu.

— Nu încă.

— Crezi că poţi să te aperi cu ceata asta de fricoşi?

— Stăpânul tău se teme de noi. Altminteri, de ce nu ne-a zdrobit până acum? Nu e decât un vierme, o biată fetiţă şi un cap sec. Iar braţele lui sunt moi şi neputincioase. Să vină să se închine în faţa mea, chiar aici, începând de mâine. Am să-l scuip cu dispreţ, iar el o să plângă, cerşind îndurare.

Omul Prevestitorului clocotea de furie. I-ar fi tăiat cu bucurie

limba lui Amu, dar, cum sirianul îl provocase la luptă, trebuia să respecte rânduielile cuvenite în asemenea împrejurări. Prevestitorul o să fie încântat să-l taie-n bucăţi. Aşa că alergă degrabă să-l înştiinţeze.

— Nu ne mai rămâne decât să ne pregătim, grăi Amu.

☥☥☥

În toiul nopţii, dureri violente răscoliră pântecele căpeteniei tribului. Fulgerat de crampe, fu nevoit să se chircească pe-o parte, cu picioarele îndoite la piept.

Unul dintre războinici îi dădu să bea o licoare cu miros greţos, dar care nu avu efect.

Amu nu era în stare să se bată, fără putinţă de tăgadă.

— Suntem pierduţi, fu de părere unul dintre oamenii săi. Şi nu putem să dăm înapoi acum, după vorbele rostite ieri de Amu. Să fugim degrabă.

— Sălbaticii ăştia ne-ar ajunge din urmă şi-ar măcelări tot tribul, se împotrivi Amu. Trebuie să ne încercăm norocul, oricât de firav ar fi el.

— Dar nici nu poţi să te ţii pe picioare!

— Am dreptul să mă înlocuiască altcineva. Unul dintre voi va lupta în numele meu.

— Pe cine alegi?

— Pe Iker.

Sirienii rămaseră încremeniţi.

— O să-l zdrobească într-o clipită.

— Nu e cel mai sprinten dintre noi toţi?

— Dar nu contează doar să alergi şi să te fereşti, trebuie să ucizi un uriaş!

Neclintit, scribul nu scoase un cuvânt.

Aşadar, ora adevărului se apropia. Curând o să-l întâlnească pe Prevestitor şi avea de ales între a învinge şi a muri.

— Lasă-te păgubaş, îl povăţui unul dintre tovarăşii săi de drum. Nimeni nu se va învoi să ia locul lui Amu. Nu avem decât o singură scăpare: fuga.

— Ba eu mă învoiesc.

— Ţi-ai pierdut minţile!

— Ziua se arată a fi grea. Am să mă odihnesc în aşteptarea luptei.

Deşi avea mâinile libere, Iker se simţi iar legat de catargul

Fulgerului. Şi, de astă dată, nu va exista niciun val salvator ca să-l smulgă din ghearele sorţii. Oricum, o să se bată cu vitejie!

Convins că şansa nu era de partea lui, Fiul regal trebuia, barem, să nu moară degeaba. Aşa că, pe spatele unei bucăţi din scoarţa unui stejar-de-plută, scrijeli aceste cuvinte într-o scriitură încifrată pe care doar generalul Nesmontu ştia s-o desluşească:

Amu nu e Prevestitorul. Acesta din urmă, un soi de monstru, se ascunde la mai puţin de o zi de mers de acest ţinut, neîndoielnic spre miazănoapte. Am să mă bat cu el în curând. Viaţă lungă faraonului.

Iker îngropă bucata de scoarţă şi acoperi locul cu pietre. Pe una o aşeză în picioare după ce desenă pe ea, cu ajutorul unui silex, o cucuvea. Această hieroglifă însemna „înăuntru" şi ar fi stârnit curiozitatea oricărei patrule egiptene care ar fi trecut pe acolo.

Scribul se aşeză apoi şi se sprijini de trunchiul arborelui, iar câinele se culcă la picioarele sale. În caz de primejdie, l-ar fi prevenit îndată.

Neputând să adoarmă, Iker se gândi la întreaga lui fericire, acum cu neputinţă de atins: s-o revadă pe Isis, să-i vorbească iar despre dragostea lui, să încerce s-o facă să-l iubească şi ea, să-şi clădească o viaţă împreună, să-l slujească pe faraon, să descopere misterele din Abydos, să transmită Legea lui Maat scriind despre ea, să pătrundă şi mai adânc puterea luminoasă a hieroglifelor... Dar toate visele acestea se sfărâmau din pricina unei realităţi nemiloase: Prevestitorul.

☥☥☥

Dimineaţa era ceţoasă.

După ce vărsase, uşurându-şi pântecele, Amu picotea.

— Mai ai timp să dai înapoi, îi spuse un sirian lui Iker.

— Nicidecum, se împotrivi un altul. Monstrul nu va întârzia să se ivească. Dacă niciunul dintre noi nu-i ţine piept, o să ne taie capetele la toţi!

— Şi dacă mă biruie? întrebă Fiul regal.

— O să ajungem sclavii lui. Uite aici arcul, tolba cu săgeţi şi sabia.

— Dar bastonul meu de aruncat?
— O să-i pricinuiască doar câteva zgârieturi, nimic mai mult.
— Vine! urlă cel care stătea de pază.
Prevestitorul mergea în fruntea tribului său. Până şi copiii şi femeile îl însoţeau, căci nimeni nu voia să piardă prilejul de a-şi desfăta privirile.
Preţ de câteva clipe, Iker rămase pe deplin buimăcit.
Nicicând nu văzuse un asemenea munte de carne şi muşchi. Până şi Sesostris, în ciuda staturii sale, ar fi părut mic pe lângă uriaşul acesta de neînchipuit.
Cu fruntea îngustă, părul zbârlit şi bărbia ascuţită, Prevestitorul era chior. O legătură de culoare cenuşie îi acoperea ochiul mort.
Înarmat cu o secure şi cu un scut enorm, se opri la depărtare de tabăra duşmanilor. Apoi i se auzi vocea ascuţită, nefirească pentru un trup atât de mare, dar care nu stârni râsul nimănui.
— Ieşi din cort, femeie nevolnică! Haide să mă înfrunţi, Amu cel fioros, căruia vrăjmaşul îi vede doar spatele! Vino să-mi încerc securea pe tine!
Iker înaintă câţiva paşi.
— Amu e bolnav.
Uriaşul se strâmbă cu dispreţ.
— Frica i-a golit măruntaiele, pun prinsoare! Dar tot am să-l tai în bucăţi.
— Mai înainte, trebuie să lupţi!
— Amu a găsit pe cineva să-i ţină locul! Cu atât mai bine, o să ne înveselim niţel. Să se arate viteazul ăsta!
— Eu sunt.
Neîncrezător, uriaşul cercetă cu privirea tabăra siriană, apoi izbucni în râs, urmat de membrii tribului său.
— Îţi baţi joc de mine, micuţule!
— Care sunt rânduielile acestei lupte?
— Una singură: să ucizi înainte să fii ucis.
Cu o iuţeală care îi uimi pe cei de faţă, Iker trase una după alta trei săgeţi care se opriră însă în scutul enorm.
Uriaşului nu-i lipsea, aşadar, iscusinţa.
— Bine ţintit, micuţule! Acum e rândul meu.
Securea zbură cu o asemenea forţă, că suflul stârnit de ea îl răsturnă pe Iker, salvându-i viaţa.

Fiul regal se ridică degrabă şi începu să alerge, cotind când la dreapta, când la stângă, împiedicându-l pe monstru să dea lovitura hotărâtoare.

La fiecare pas de-al său, pământul se cutremura. Sprinten în ciuda greutăţii sale, uriaşul învârtea arma, străduindu-se să-i reteze capul lui Iker.

Dar tânărul era un alergător rezistent şi izbuti să-şi obosească duşmanul.

Monstrul îşi azvârli scutul cât colo.

— Am să te zdrobesc, neisprăvitule!

Iker se apropie de tabăra sirienilor, uimiţi că băiatul supravieţuise timp atât de îndelungat.

— Daţi-mi bastonul meu de aruncat! Iute!

Posomorât, dar ţinându-se pe picioare, Amu îi întinse arma.

Când Prevestitorul se repezi spre Iker, Sângerosul sări şi-l înhăţă de pulpa piciorului drept.

Urlând de durere, uriaşul înălţă securea, pornit să spintece câinele în două. În clipa când vru s-o coboare, vârful ascuţit al bastonului aruncat de Iker i se înfipse în singurul său ochi.

Prevestitorul dădu drumul armei şi-şi duse mâinile spre rana îngrozitoare. Durerea îl copleşi şi se prăbuşi în genunchi.

Clătinându-se încă, Amu apucă securea şi, opintindu-se din toate puterile, îi tăie gâtul duşmanului său de moarte.

Sângerosul îşi descleştă în sfârșit fălcile şi primi bucuros mângâierile unui Iker scăldat în sudoare.

Sirienii îşi strigară izbânda, iar cananeenii se așternură pe plâns.

☥☥☥

Amu porunci uciderea bătrânilor, a copiilor bolnavi, a unei femei care ţipa ca ieşită din minţi şi a doi bărbaţi ale căror chipuri nu le găsi pe placul său. Ceilalţi membri ai tribului aveau să i se supună orbeşte de-acum lui Amu.

— Binecuvântate să-mi fie măruntaiele! grăi el către Iker. Pe mine m-ar fi înfrânt nemernicul! Numai tu puteai să oboseşti fiara asta şi să o forţezi să săvârşească o greşeală care să o ducă la pieire.

— Să nu-l uităm pe Sângeros. Îndrăzneala lui a fost hotărâtoare.

Câinele îşi ridică spre Iker ochii plini de afecţiune.

— Ca să-ţi spun drept, fiule, n-am crezut nicio clipă în izbânda ta. Un omuleţ care să doboare un uriaş e o minune! Sute de ani de-aici încolo o să se vorbească de tine. Toţi te vor socoti viteaz între viteji. Şi sunt convins că mai ai multe de arătat. Şi-acum, hai să cucerim pământul monstrului!

Iker încerca o adâncă nemulţumire. Da, era viu. Da, luase parte la înlăturarea Prevestitorului. Dar ca să-şi împlinească misiunea ar fi trebuit să afle ce blestem lovise Arborele vieţii şi cum putea fi dezlegat. Iar acum, la aceste întrebări de care atârnau viaţa şi moartea nu mai era cu putinţă să găsească răspuns.

Salcâmul lui Osiris avea să se tămăduiască doar pentru că această fiinţă a răului dispăruse?

Fiului regal îi mai rămânea speranţa că o să găsească în ascunzătoarea Prevestitorului ceva ce s-ar putea dovedi de folos. Aşa că se luă după Amu, aşteptându-se să descopere o tabără întărită.

Dar se înşelase.

În ţinutul peste care stăpânea Prevestitorul creşteau vii, smochini şi măslini, turmele de vaci şi de oi erau numeroase, iar în mijloc se ridica un sat plăcut vederii.

Noului stăpân al clanului i se oferiră vin, carne de bou, păsări fripte pe jar şi prăjituri cu lapte.

— Mulţumită ţie, recunoscu Amu, am pus mâna pe un mic paradis! E drept ca tu să fii răsplătit pe măsură. Am câţiva copii, pe ici, pe colo, dar sunt nişte leneşi şi nişte neputincioşi. Dar tu eşti altfel. Pe cine altcineva, dacă nu pe un mare viteaz, l-aş putea numi drept urmaşul meu? Alege-ţi o femeie, am să-ţi dau pământuri şi slujitori. O să ai mulţi fii şi împreună o să ne îngrijim de locurile astea, care o să ne aducă un câştig frumuşel. Ţinând seama de faima ta, nimeni nu va îndrăzni să ne tulbure şi, din când în când, o să ne îngăduim câte un jaf mărunt, ca să ne mai înveselim niţel. Viitorul se arată strălucitor!

Amu îşi scărpină apoi urechea, gânditor.

— După isprava ta, se cuvine să-ţi spun adevărul. De multă vreme visam să-l ucid pe monstrul ăla. Şi cum începuse să-mi ameninţe tribul, am hotărât să trec la fapte, în ciuda oricăror primejdii. Iar tu mi-ai purtat noroc.

— Asta înseamnă că… uriaşul acesta nu era Prevestitorul?

— Nici măcar nu ştiu dacă există cu adevărat. Oricum, nu dă târcoale prin ţinuturile astea. Uită-l şi bucură-te de averea ta! Aici ai să cunoşti fericirea.

Iker ascultă năucit. Aşadar, îşi riscase viaţa pentru o nălucă şi trimisese o informaţie falsă generalului Nesmontu.

Iar el rămânea pe mai departe prizonier.

15.

De obicei, mica patrulă alcătuită din gărzi ale deşertului nu se încumeta să pătrundă în acest colţ pierdut al Canaanului. Dar comandantul, vânător înrăit, se încăpăţână să gonească după un porc sălbatic. După ce străbătu o pădure de tamarini şi trecu de un ued, animalul se descotorosi de urmăritorii săi.

— Ar fi bine să facem cale întoarsă, îşi dădu cu părerea unul dintre soldaţi. Locul nu e sigur.

Comandantul nu putea să nu-i dea dreptate. N-ar fi izbutit să ţină piept unei cete de tâlhari ai nisipurilor, hotărâţi să-i ucidă pe egipteni.

— Să mergem doar până la marginea acestei vâlcele, se încăpăţână totuşi comandantul. Deschideţi ochii şi ciuliţi urechile!

Dar nu zăriră nici picior de animal.

— Ia uitaţi-vă aici. Ce lucru ciudat!

Soldatul privea spre o grămadă de pietre care păreau aşezate într-un fel anume.

— Pe cea din mijloc e desenată o cucuvea.

— Litera M, îi lămuri comandantul, adică „înăuntru”. Scoateţi pietrele!

Ofiţerul săpă el însuşi în pământul fărâmicios şi descoperi o bucată de scoarţă de copac. Pe ea se găseau înşirate hieroglife.

— Nu pricep, zise el într-un târziu. Fiecare semn a fost scrijelit de o mână iscusită. Dar laolaltă n-au niciun înţeles.

— N-o fi unul dintre mesajele acelea tainice despre care ni s-a spus să le adunăm?

☥☥☥

Înfrigurat, Djehuty îşi strânse pulpanele mantiei care, cu

toată grosimea ţesăturii, nu-l încălzea deloc. Totuşi, aerul era călduţ şi nicio boare de vânt nu sufla peste Dachur. În mod neaşteptat, reumatismele nu-i mai stârneau dureri cumplite, dar răul îi măcina puţina vigoare pe care-o mai avea.

Dar asta nu conta pentru că sub ochii lui marea piramidă regală era aproape isprăvită! Datorită avântului şi priceperii constructorilor, lucrările ţinuseră mult mai puţin timp decât prevăzuse la început. În câteva rânduri, Marele Trezorier intervenise iute şi cu folos ca să fie îndeplinite cererile meşterilor.

Aşezat comod în lectica sa, Djehuty dădu roată zidului împrejmuitor, cu bastioane şi întăritori, asemănător cu cel al faraonului Djeser de la Saqqara. Întregul ansamblu purta numele de *kebehout,* „apa proaspătă cerească”, din care ieşea la suprafaţă piramida numită *hotep,* „deplinătate”. Astfel se încarna mitul care spunea că viaţa, născută din oceanul începuturilor, se înfăţişa sub forma unei insule pe care fusese înălţat primul templu, ivit din întâia piatră.

— Poţi să fii mândru de munca ta, zise o voce gravă.

— Luminăţia Voastră! Nu vă aşteptam atât de curând, rânduielile curţii nu…

— Dă-le uitării, Djehuty! Respectând întocmai planurile, ai trasat liniile de forţă care îngăduie piramidei să răspândească în jur „KA”. Astfel se înfăptuieşte biruinţa lui Maat asupra lui *isefet.*

Orbitor de albe, feţele piramidei, acoperite cu calcar de Tura, lustruit asemenea unei oglinzi, reflectau razele soarelui. Triunghiurile strălucitoare luminau cerul şi pământul.

Însoţit de Djehuty, monarhul săvârşi deschiderea gurii, a ochilor şi a urechilor templului. Aici avea să fie mereu celebrată sărbătoarea înnoirii sufletului regal. Statui colosale îl reprezentau pe Faraon în chip de Osiris, însărcinat să primească viaţa divină şi să o transmită mai departe. Şi atâta vreme cât va fi ridicată o clădire care s-o adăpostească, Egiptul se va împotrivi întunericului.

În fiecare zi, în numele regelui, preoţii împlineau ritualuri ce însufleţeau procesiunile purtătorilor de ofrande şi făceau cu putinţă legătura dintre monarh şi divinităţi.

Apoi Sesostris pătrunse în partea aflată sub pământ a

construcţiei şi merse până în sala sarcofagului, această corabie de granit roşu în care avea să plutească trupul său de lumină. Pacea nepământeană ce domnea în aceste locuri îi întări lui Sesostris voinţa de a lupta împotriva demonului care încerca să împiedice renaşterea lui Osiris.

Şi, privind cu luare-aminte această piatră de veci, în inima regelui prinse puteri o nouă convingere: Iker nu era mort.

☥☥☥

Eril nu înceta să se felicite în sinea lui pentru tot ce izbândise să facă în cei zece ani de când locuia la Memphis. Pe jumătate libanez, pe jumătate sirian, el conducea acum o cohortă de scribi care întocmeau plângerile oamenilor simpli către administraţie. Scribii aceştia se numărau printre cei care nu fuseseră în stare să ajungă la ranguri înalte, dar care dădeau dovadă de multă iscusinţă în îndeletnicirea lor de-acum.

Fără un număr însemnat de capcane întinse cu pricepere şi fără sprijinul unor demnitari care se lăsaseră cu uşurinţă cumpăraţi, Eril n-ar fi dobândit niciodată această slujbă la care râvnea de mult. Prosperând în umbra înaintaşului său, un mic tiran trufaş, bine văzut la curte, Eril învăţase de la acesta căile cele mai potrivite pentru a-şi înlătura rivalii, făurindu-şi în acelaşi timp un renume de om cinstit.

Iar în seara aceasta, Eril avea să urce încă o treaptă. El, care se îmbogăţise uneltind pe ascuns, se vedea recunoscut acum drept o persoană de vază, căci Sehotep îl poftise la el acasă, să ia parte la un ospăţ.

Toată ziua şi-o petrecuse aranjându-şi părul şi unghiile de la mâini şi de la picioare, sfătuindu-se cu negustorul de parfumuri şi cu croitorul care aveau să-l preschimbe pe Eril într-un demnitar elegant. Având în vedere măiestria acestor oameni care se îngrijiseră de el, Eril se punea la adăpost de orice stângăcie, căci ştiau cu toţii că Purtătorul Sigiliului regal ura lipsa de gust.

O întrebare însă nu-i dădea pace: cine erau ceilalţi oaspeţi? Spre deosebire de Sehotep, Eril nu suferea tovărăşia femeilor din pricină că ar fi trebuit să le suporte mofturile şi trăncăneala. Dar a fi primit la masa unui membru al Casei Regelui ştergea toate aceste mărunte neplăceri. Seara aceasta avea să aducă după ea, fără putinţă de tăgadă, o slujbă mai

însemnată pentru Eril. Sau poate i se va ivi prilejul de a-şi mărturisi ambiţiile, cu tactul necesar, bineînţeles.

Zvonurile nu minţeau: casa lui Sehotep era o adevărată minunăţie în care orice amănunt îţi desfăta privirea. Iar splendoarea grădinii îţi tăia răsuflarea.

Pizma înăcri sufletul micului mustăcios. De ce nu s-ar fi bucurat şi el de asemenea comori? La drept vorbind, avea mai puţine merite şi era mai puţin înzestrat decât unul care se folosise de norocul de a se fi născut într-o familie înstărită?

Un slujitor îl întâmpină pe Eril cu respect şi-l conduse într-o sală întinsă, în care pluteau miresme dulci de crin. Pe măsuţele joase se înşirau tăvi încărcate de gustări, cupe cu siropuri de fructe, urcioare cu bere şi cu vin.

— Aşezaţi-vă, îl îndemnă intendentul.

Încordat, Eril preferă să se plimbe cu paşi mari prin încăpere în aşteptarea gazdei. Ronţăi o ceapă acoperită cu fiertură de bob, admirând picturile de pe pereţi, ce înfăţişau albăstrele, maci şi crizanteme.

— Îmi cer iertare că am întârziat, îi spuse Sehotep când intră. Treburile regatului înainte de toate. Doriţi puţin vin?

— Bucuros. Dar mi se pare că am venit eu prea devreme căci ceilalţi oaspeţi n-au ajuns încă şi…

— În seara asta, sunteţi singurul.

Eril nu-şi ascunse mirarea.

— E o onoare… o foarte mare onoare!

— Iar pentru mine o mare plăcere. Şi-acum, ce-ar fi să mâncăm?

Micul mustăcios nu se simţea în largul lui. Nici bucatele alese, nici vinurile de soi, nici bunăvoinţa stăpânului casei nu izbutiră să-i înlăture neliniştea pricinuită de această neobişnuită întâlnire între patru ochi.

— Slujba voastră nu e deloc uşoară, observă Sehotep, şi se zise că vă descurcaţi bine.

— Fac… tot ce-mi stă în puteri.

— Şi sunteţi mulţumit de roadele ei?

Stomacul lui Eril se strânse. Trebuia să nu se grăbească şi să găsească un răspuns meşteşugit.

— Prin grija vizirului, administraţia din Memphis se îmbunătăţeşte pe zi ce trece. Bineînţeles, au mai rămas câteva

probleme pe care scribii mei şi cu mine încercăm să le dezlegăm spre binele oamenilor de rând.

— Nu ţintiţi spre o slujbă care… să vă aducă un câştig sporit?

Micul mustăcios răsuflă uşurat. Carevasăzică, priceperea sa atrăsese atenţia celor mai puternici demnitari ai regatului! Purtătorul Sigiliului regal o să-i ofere acum un loc la curte şi o să-i încredinţeze mari răspunderi.

Sehotep îşi privi îndelung cupa, umplută cu vin roşu de Imau.

— Prietene, Marele Trezorier Senankh a cercetat cu băgare de seamă mijloacele prin care ţi-ai dobândit averea. Averea ta cea adevărată, vreau să spun.

Eril păli.

— Ce… ce înseamnă asta?

— Că eşti necinstit şi te-ai amestecat cu alţii la fel ca tine.

Indignat, acuzatul se ridică în picioare.

— E fals, pe de-a-ntregul fals şi…

— Senankh a adunat dovezi clare. Îi sărăceşti pe cei care îţi cer ajutorul şi tragi foloase de pe urma unor negoţuri îndoielnice, dar există ceva încă şi mai grav.

Cu chipul răvăşit, Eril se aşeză la loc.

— Nu… nu pricep.

— Ba eu cred că da. Pentru nelegiuirile de care am pomenit pedeapsa e închisoarea. Dar pentru că ai luat parte la uneltiri împotriva regelui, vei fi osândit la moarte.

— Eu să uneltesc împotriva faraonului? Cum puteţi să vă închipuiţi că…

— Isprăveşte cu minciunile! Am un martor. Dacă vrei să-ţi scapi viaţa, dă-mi îndată numele complicilor tăi.

Pierzându-şi întreaga mândrie, micul mustăcios se aruncă la picioarele lui Sehotep.

— Mi-aţi înţeles greşit cuvintele! Eu sunt un slujitor credincios regelui.

— Ajunge, ticălosule! Te numeri printre răzvrătiţii furişaţi în Memphis ca să lovească pe ascuns. Spune iute cine-ţi sunt aliaţii.

Eril încremeni.

— Răzvrătiţi… Vă înşelaţi! Eu cunosc doar vreo zece demnitari… înţelegători.

Eril îi pârî pe toţi, lămurind în amănunt cum lucrau

împreună, apoi se pierdu în văicăreli presărate cu păreri de rău.

Dezamăgit, Sehotep îl ascultă într-o doară. Era limpede că vânase un nemernic oarecare, nu un fidel al Prevestitorului.

☥☥☥

— Cum am desluşit mesajul, grăi generalul Nesmontu, am părăsit Sichemul ca să vă înştiinţez. Nu mai e nicio îndoială, Luminăţia Voastră: Fiul regal Iker trăieşte. Au încercat să ne păcălească, lăsând la vedere un trup neînsufleţit care nu era al lui.

— Pe ce te bizui de eşti atât de sigur? se nelinişti Sesostris, alături de care stătea, neîncrezător, Sobek Păzitorul.

— M-am înţeles cu Iker să întrebuinţeze o scriere pe care doar eu singur s-o pot citi.

— Ce cuprinde mesajul? întrebă Sobek.

— Iker a găsit bârlogul Prevestitorului, un monstru împotriva căruia urma să se bată.

— Prostii! fu de părere Păzitorul. L-au forţat pe Fiul regal să scrie una ca asta pentru a-i ademeni pe soldaţii noştri într-o capcană.

— Chiar dacă e aşa, i-o tăie Sesostris, Iker trăieşte.

— Nici vorbă, Luminăţia Voastră! L-au ucis după ce a sfârșit de întocmit mesajul.

— De ce Prevestitorul nu l-ar păstra drept zălog? întrebă Nesmontu.

— Pentru că nu-i mai foloseşte la nimic!

— Nu neapărat! Iker ar putea să ne momească şi cu alte mesaje. Dar adevărul e mult mai simplu: Fiul regal şi-a împlinit misiunea şi acum încearcă să se întoarcă la Memphis.

— Frumoasă poveste, dar cu neputinţă de crezut! încheie Păzitorul.

— În ce ţinut se ascunde Prevestitorul? întrebă Sesostris.

Nesmontu lăsă să i se vadă nemulţumirea.

— Unul dintre cele mai slab controlate de noi, la hotarul Palestinei şi al Siriei. Păduri, mlaştini, râpe, animale sălbatice, lipsă de drumuri… Locul cel mai potrivit pentru un răzvrătit ca el. Trupele nu pot fi desfăşurate acolo. Nici hărţile nu sunt de ajutor.

Sobek zâmbi triumfător.

— O capcană desăvârşită! Ce crede generalul Nesmontu că trebuie să facem?

— Să trimitem o patrulă de soldaţi obişnuiţi cu pământurile siriene.

— De ce să osândim astfel la moarte sigură nişte soldaţi cu experienţă? se împotrivi Sobek. Mai bine am recunoaşte că Iker nu putea să supravieţuiască decât dacă ar fi fost complice cu răzvrătiţii.

— Pregăteşte această patrulă! îi porunci faraonul lui Nesmontu. Are să plece după primirea unui al doilea mesaj care să-l adeverească pe primul.

16.

Gură-Pocită se apropie de gospodăria singuratică. Însoţit de ceata sa de jefuitori, venise iar să ceară o parte din roadele muncii unei familii de ţărani cărora le acorda protecţia sa. Îngroziţi de acest monstru nemilos, bieţii oameni nu îndrăzneau să prevină gărzile, de teama unor pedepse cumplite.

De când atacul împotriva faraonului Sesostris dăduse greş, Gură-Pocită îşi ducea traiul ascunzându-se prin tot soiul de locuri. Oamenii săi îl rugau să se alăture iar Prevestitorului, dar el se credea capabil să se descurce singur. Totuşi, de când o rupsese cu „marea căpetenie”, norocul părea că i-a întors spatele. Tâlharului nu-i păsa de cuvântările predicatorului bărbos, dornic să impună o credinţă pustiitoare, dar recunoștea că acesta avea destulă cruzime şi deşteptăciune ca să biruie.

Fără să mărturisească nici în sinea sa, lui Gură-Pocită, care nu se temea nici de zei, nici de demoni, îi era frică de Prevestitor şi nu se încumeta să apară în faţa lui după înfrângerea de care va fi socotit vinovat. Oare omul-şoim, cuprins de mânie, nu-l va sfâşia cu ghearele?

Trebuia să găsească totuşi ceva de mâncare. Înainte s-o siluiască pe stăpâna casei, ţărănoii ăştia o să-i ofere o masă demnă de un rege. Zdrobind orice încercare de împotrivire, lui Gură-Pocită îi plăcea să-şi umilească victimele.

Dar simţurile sale de vânător îl ajutară să se ferească de un dezastru.

Când mai avea doar două sute de paşi până la fermă, se opri brusc. Oamenii săi îl imitară.

— Ce e, comandante?

— Ascultă cu atenţie, tâmpitule!

— Dar… nu aud nimic.

— Tocmai. Nu ţi se pare ciudată liniştea asta? Nici chiar dinspre curtea păsărilor nu răzbate niciun zgomot!

— Adică…

— Adică prietenii noştri au plecat, iar cei care ne aşteaptă nu sunt ţărani. Să ne luăm picioarele la spinare!

Când pândarul îi văzu pe tâlhari că o rup la fugă, dădu gărzilor semnalul de atac.

Prea târziu!

Ceata lui Gură-Pocită nu mai putea fi ajunsă din urmă.

☥☥☥

Cinstit, binevoitor, apreciat de locuitorii din cartier, vânzătorul de sandale dăduse uitării ţara în care se născuse, ca să se amestece printre oamenii din Memphis. Nimeni nu şi-ar fi închipuit că era una dintre iscoadele Prevestitorului.

Pe când se întorcea acasă, la căderea nopţii, un braţ uriaş îl înşfacă de gât.

— Gură-Pocită! exclamă negustorul. Ce faci pe-aici? Toţi te credeam mort.

— Unde se află marea căpetenie?

— Nu ştiu, eu…

— Tu poate nu, dar mai-marele tău ştie cu siguranţă! Eu şi oamenii mei vrem să ne alăturăm Prevestitorului. Sau mă ajuţi, sau îi măcelăresc pe credincioşii lui, începând cu tine.

— Am să te ajut!

☥☥☥

Regiunea situată la miazăzi de Sichem era înfiorătoare. Arbori uscaţi, pământ roşu şi sterp, un ued plin de pietre, urme de şerpi.

— Nu poate fi ăsta locul, comandante!

— Dimpotrivă, socoti Gură-Pocită, e chiar soiul de privelişte care-i place. Voinicul nostru nu seamănă cu nimeni, băieţi! Să ne aşezăm şi să aşteptăm…

— Şi dacă ne întinde o capcană?

— Patru dintre voi să stea de pază.

— Uitaţi-vă acolo jos, e cineva!

Răsărit parcă de niciunde, un bărbat înalt, purtând pe cap un turban şi înveşmântat într-o tunică lungă din lână, cerceta cu privirea mica trupă.

— Mă bucur să te văd iar, prietene, zise Prevestitorul cu o voce atât de blândă încât lui Gură-Pocită i se făcu pielea ca de găină.

— Şi eu asemenea, stăpâne!

Prevăzător, Gură-Pocită se înclină adânc.

— Nu sunt răspunzător de nimic, începu el. Am încercat să mă descurc, dar gărzile mă urmăresc. Nenorociţii de ţărani m-au pârât! De fapt, viaţa mea era plictisitoare. Eu şi băieţii mei avem nevoie de mai multă mişcare. Aşa că, iată-ne!

— Te-ai hotărât, în sfârşit, să mi te supui?

— Trup şi suflet!

☥☥☥

Prevestitorul îşi aşezase tabăra în inima unei reţele de grote legate între ele prin galerii. În cazul unui atac, avea la dispoziţie mai multe posibilităţi de fugă. Răspândiţi împrejurul acestui colţ pierdut în care se aflau destule izvoare, pândarii asigurau o pază fără cusur.

Prevestitorul stătea într-o locuinţă alcătuită din câteva încăperi. O sală întinsă îi servea drept loc de studiu unde, în fiecare zi, credincioşii ascultau cu atenţie cuvântul cel bun. Adevărul pe care îl dezvăluia era mereu acelaşi: convertirea cu forţa a necredincioşilor, distrugerea faraonului, supunerea femeilor. Aceleaşi vorbe tăioase răsunau de fiecare dată fixându-se în inimile şi în minţile tuturor. Numărându-se printre cei mai vechi adepţi, Shab Strâmbu’ îi descoperea lesne pe cei care încă mai şovăiau. Iar dacă aceşti nemernici nu dădeau dovadă de mai multă înflăcărare, Shab se arăta neîndurător cu ei. Cuţitul său de silex reteza iute beregata celui osândit, al cărui leş slujea drept pildă celorlalţi. Pe drumul izbânzii nicio slăbiciune nu putea fi iertată.

Cel mai tânăr discipol al Prevestitorului, Treisprezece-Ani, îi mirosea pe cei laşi fără greş, Shab îi îngăduia cu plăcere să-i schingiuiască şi apoi să-i ucidă scurt, ştiind că treaba va fi temeinic făcută. Doar cei care jurau să moară în numele cauzei meritau să scape cu viaţă.

Retrasă, Bina ieşea arar. Aflată în slujba stăpânului şi învăţătorului său, tânăra cunoştea o faimă ce nu înceta să crească. Nu se bucura ea, oare, de neasemuita cinste de a fi apropiata Prevestitorului?

Dar lucrul acesta nu era deloc pe placul lui Ibcha, comandantul trupei de luptători asiatici. Îndrăgostit de frumoasa brună, pândea orice prilej ca să dea ochii cu ea. Deşi se făcea răspunzător de două atacuri neizbutite, la Kahun şi Dachur, Ibcha nu pierduse încrederea tovarăşilor săi. Spre uimirea tuturor, Prevestitorul nu-l învinuise câtuşi de puţin. Fostul meşter topitor, cu barbă stufoasă, încă lua parte la sfatul de taină al marii căpetenii.

— Îmi pari supărat, Treisprezece-Ani.

— Dar tu nu eşti? Stăpânul n-ar fi trebuit să plece singur!

— Nu-ţi mai face atâtea griji. Prevestitorul nu stăpâneşte, oare, demonii deşertului?

— Ba ar fi bine să ne facem griji cu toţii. Fără el, noi nu suntem nimic.

Treisprezece-Ani se înfuriase când vestea morţii lui Iker ajunsese la urechile lui prin mijlocirea unui tâlhar al nisipurilor care cunoştea cruzimea lui Amu Sirianul. Dar asta nu din pricină că băiatul simţea vreun pic de prietenie faţă de scrib, ci pentru că i-ar fi plăcut să-i sfâșie sufletul şi să-l preschimbe într-o făptură însetată de răzbunare şi dornică să se bată împotriva faraonului. Măcelărind tribul cananean însărcinat să vegheze asupra lui Iker, Amu năruise acest frumos plan. Şi cum îi mersese numele că îi urăşte pe egipteni, nu mai stăruia nicio îndoială în privinţa sorţii Fiului regal.

— Data următoare, promise Treisprezece-Ani, am să-l însoţesc pe Prevestitor. Şi, dacă cineva îndrăzneşte să-l ameninţe, o să aibă de-a face cu mine.

— Dar nu trebuie să te supui poruncilor sale? îi reaminti Ibcha.

— Uneori, e nevoie să le încâlci.

— Ai să aluneci pe o cale primejdioasă, băiete.

— El are să mă înţeleagă. El mă înţelege întotdeauna.

Credinţa oarbă a tânărului şi a celor apropiaţi Prevestitorului începea să-l neliniştească pe Ibcha. Bineînţeles, asupritorul trebuia izgonit, iar Canaanul eliberat din gheara egiptenilor,

dar ce fel de putere va domni apoi peste întreg ţinutul? Tânărul acesta visa măceluri, stăpânul său voia să cucerească Egiptul, Asia şi chiar mai mult! Nu exista oare pericolul să se ajungă la un soi de nebunie pustiitoare din care se vor trage apoi numai nenorociri? Lui Ibcha i-ar fi plăcut să se destăinuiască tinerei şi frumoasei Bina, să-i ceară părerea, dar femeia se ţinea la depărtare de toţi. Ea, altădată atât de sălbatică şi de liberă, se purta acum întocmai ca o sclavă. Şi oare nu aceasta era soarta ce-i aştepta pe toţi credincioşii care sorbeau cuvintele de pe buzele Prevestitorului?

— Uite-l! strigă Treisprezece-Ani. Se întoarce!

Cu pas liniştit, Prevestitorul mergea în fruntea unui mic grup.

— Să li se dea de mâncat şi de băut acestor luptători ai adevăratei credinţe! ordonă el.

Shab Strâmbu’ îl bătu pe umăr pe Gură-Pocită.

— Te-ai căit, în sfârşit! Ţi-a luat multă vreme ca să înţelegi. Locul tău e aici, cu noi, şi nicăieri în altă parte. Departe de stăpân, vei da mereu greş. Ascultându-i poruncile, vei birui.

— Ai putea totuşi să mă slăbeşti cu predicile tale!

— Într-o bună zi, sufletul tău se va deschide spre învăţătura Prevestitorului.

Asemenea cuvinte îl scoteau din fire pe Gură-Pocită, dar nu era clipa potrivită pentru a-l înfrunta pe Shab. Peste măsură de fericit că scăpase cu bine din încurcătură, Gură-Pocită îşi refăcu forţele, apoi cercetă cu luare-aminte sălaşul Prevestitorului.

— Chibzuită treabă… E cu neputinţă să fiţi luaţi pe nepregătite.

— Prevestitorul nu se înşală niciodată, îi reaminti Strâmbu’. Însuşi Zeul vorbeşte prin gura lui şi îi spune ce să facă.

O brună frumoasă ieşi din grota principală, îngenunche în faţa Prevestitorului şi îi întinse o cupă plină cu sare.

— Ce femeie minunată, rosti Gură-Pocită, cu simţurile aţâţate.

— Nu care cumva să te apropii de Bina. E slujitoarea Prevestitorului.

— Da’ ştiu că nu se plictiseşte stăpânul!

Chipul lui Shab Strâmbu’ se înăspri.

— Nu-ţi îngăduiesc să vorbeşti aşa despre stăpân.

— Gata, gata, nu te supăra! O femeie rămâne tot o femeie şi Bina asemenea. Să nu ne certăm din atâta lucru.

— Ea e altfel. Stăpânul o pregăteşte ca să împlinească misiuni însemnate.

„Numai asta mai lipsea”, îşi zise Gură-Pocită, înfulecând o plăcintă caldă umplută cu bob.

Cu coada ochiului îl văzu pe un bărbos care îi ţinu calea Binei când aceasta se înapoia în grotă.

— Vreau să-ţi vorbesc, îi şopti Ibcha.

— N-are rost.

— M-am bătut sub ordinele tale, am…

— Singurul nostru comandant e Prevestitorul.

— Bina, crezi că…?

— Nu cred decât în el.

Apoi femeia dispăru.

Dar Shab văzuse totul şi nu şovăi să-l prevină pe stăpân.

— Învăţătorule, dacă acest Ibcha mai stăruie mult pe lângă slujitoarea voastră…

— Nu-ţi bate capul! După cele două greşeli săvârşite până acum, am de gând să-i încredinţez o misiune pe măsură.

☥☥☥

Nu erau mai puţini de treizeci.

Treizeci de căpetenii ale triburilor cananeene, mari şi mici, răspunseră chemării Prevestitorului, unii nedumeriţi, alţii hotărâţi să-şi susţină libertatea, dar cu toţii curioşi să-l întâlnească pe acest om pe care cei mai mulţi îl socoteau un soi de sperietoare născocită pentru a tulbura somnul egiptenilor.

Un bărbat scund, cu barbă roşie, vorbi primul.

— Eu, Dewa, grăiesc în numele celui mai vechi trib din Canaan! Nimeni nu ne-a învins, nimeni nu ne-a îngenuncheat vreodată, nimeni nu ne porunceşte nouă. Jefuim când vrem, pe cine vrem. Care-i rostul acestei adunări?

— Dezbinarea e pricina slăbiciunii voastre, arătă, calm, Prevestitorul. Armata vrăjmaşă poate fi înfrântă, dar biruinţa cere unire. Iată povaţa mea: uitaţi de certuri, aşezaţi-vă sub comanda unei singure căpetenii şi eliberaţi Sichemul. Atacaţi pe neaşteptate, iar egiptenii vor fi zdrobiţi. Şi în faţa unei asemenea dovezi de forţă, faraonul va împietri de spaimă.

— Dimpotrivă, i-o întoarse Dewa, o să trimită pe capul nostru toate trupele sale.

— Cu siguranţă că nu.

— De unde ştii tu?

— În Egipt se vor petrece fapte cumplite, aşa că regele nu va mai avea timp să se îngrijească şi de Canaan.

Deşi rămase tulburat câteva clipe, Dewa îşi recăpătă cumpătul.

— Nu-l cunoşti pe generalul Nesmontu!

— Un bătrân care nu va mai putea conduce armata multă vreme, reaminti Prevestitorul. A renunţat să vă cucerească pământurile căci se teme de voi şi ştie că nu e în stare să vă supună. Semănând groaza în Sichem, îl face pe Sesostris să creadă că Egiptul stăpâneşte Canaanul. Dar voi o să spulberaţi această amăgire.

Mai multe căpetenii de trib încuviinţară.

— Împreună, sunteţi de trei ori mai mulţi decât soldaţii vlăguiţi ai lui Nesmontu. Armata cananeeană aducătoare de libertate va mătura tot în calea ei şi va da naştere unei ţări puternice.

Deşi se împotrivea acestui plan, Dewa pricepu că merita să mai cugete asupra lui.

— Trebuie să ţinem sfat.

17.

— Stăpâne, îndrăzni să întrebe Shab Strâmbu', adunătura asta gălăgioasă chiar va alcătui o armată demnă de acest nume?

— Nici vorbă, viteazul meu prieten.

— Atunci...

— Faraonul va fi nevoit să ţină seama de ea. Şi, în timp ce neisprăviţii ăştia vor atrage atenţia asupra lor, noi o să pornim adevăratul atac. Canaanul va rămâne ceea ce este acum: un ţinut al luptelor mărunte, al duşmăniilor mocnite şi al certurilor nesfârşite, însoţite de lovituri pe la spate. După ce voi isprăvi cu Egiptul, am să fac să domnească aici credinţa cea dreaptă şi toţi îmi vor da ascultare.

— Şi dacă triburile vor şovăi să se unească?

— Nu de data asta, Shab. Sichemul îi ispiteşte prea mult.

Furtunos, sfatul căpeteniilor ţinu toată noaptea.

În zori, Dewa se înfăţişă înaintea Prevestitorului.

— Ce parte din pradă ceri?

— Niciuna.

— Ah... Asta uşurează mult lucrurile. Atunci înseamnă că doreşti să te aşezi în fruntea trupelor noastre!

— Nu.

Bărbatul îndesat şi cu barba roşie rămase uimit.

— Şi ce anume vrei?

— Înfrângerea egiptenilor şi izbânda voastră.

— Eu am să comand armata cananeană!

— Nu, Dewa.

— Cum adică, nu? Mă crezi neputincios?

— Niciun trib nu trebuie să fie deasupra altuia. Vă îndemn să alegeţi un războinic iscusit, pe Ibcha Asiaticul, obişnuit cu soiul acesta de lupte. După ce veţi învinge, o să-l răsplătiţi cum se cuvine şi o să hotărâţi cine va fi noul rege în Canaan.

Cuvintele Prevestitorului le umplură de bucurie pe căpeteniile de trib.

Li se aduse vin de curmale şi îşi pecetluiră, cu însufleţire, unirea.

— Nu mă aşteptam la o asemenea onoare, îi dezvălui Ibcha Prevestitorului, mai ales după cele două greşeli ale mele de până acum.

— Împrejurările ţi-au fost potrivnice şi n-ai avut arme îndeajuns şi nici oameni destui. Acum însă, va fi altceva. O întreagă armată de războinici încercaţi îţi va urma poruncile, iar egiptenii nici nu bănuiesc măcar ce-i aşteaptă.

— Am să izbutesc, stăpâne!

— Aşa cred şi eu, căci eşti slujitorul meu credincios!

— Îmi îngăduiţi să nu iau prizonieri, chiar dacă soldaţii se predau?

— Nu te îngreuna cu ei, căci nu vor fi altceva decât guri în plus de hrănit.

Lui Ibcha i-ar fi plăcut să-i vorbească Binei despre nemaipomenita sarcină ce-i fusese încredinţată, dar uită iute de tânăra femeie şi se alătură căpeteniilor cananeene ca să pună

la cale planul de atac.

— Apropie-te, Treisprezece-Ani, zise Prevestitorul.

Băiatul îşi înălţă ochii plini de adoraţie către stăpânul său.

— Sunt nemulţumit de mine, învăţătorule. Voiam să-l preschimb pe acest Iker într-un războinic aprig, devotat cauzei noastre, iar Amu Sirianul l-a ucis prosteşte!

— Nu contează, viteazule! Ne-ai scăpat de el şi pentru asta te felicit.

— Nu… nu v-aţi supărat?

— Dimpotrivă, am pentru tine o misiune de cea mai mare însemnătate.

Treisprezece-Ani tremura din tot corpul.

— Îl cunoşti pe generalul Nesmontu, aşa-i?

— Când viermele ăla m-a luat la întrebări şi m-a înjosit, am jurat să mă răzbun!

— Iar clipa aceasta se apropie, Treisprezece-Ani. Izbânda e deplină când vrăjmaşului i se taie capul. Noua ta misiune e să-l omori pe Nesmontu, să-i retezi capul şi să-l fluturi în faţa cananeenilor.

☥☥☥

Spre marea uimire a lui Ibcha, vorbăria nu se-ntinse la nesfârşit. Cuceriţi de hotărârea şi sinceritatea sa, căpeteniile de trib renunţară la pretenţiile lor obişnuite. Fiecare se învoi să-şi aducă războinicii la locul de întâlnire prevăzut, situat la două zile de mers de Sichem, într-un ţinut neprimitor, în care armata lui Nesmontu nu îndrăznea să pătrundă.

Câţiva pândari fură trimişi să iscodească mişcările vrăjmaşului. Fără îndoială, vor fi nevoiţi să distrugă mai multe tabere egiptene, înainte de a se năpusti asupra Sichemului ale cărui fortificaţii fuseseră, probabil, îmbunătăţite.

Nicio piedică nu-l nelinişte pe Ibcha.

Graţie Prevestitorului, urma să devină un general în toată puterea cuvântului, care va şti să-şi arate iscusinţa. O şansă ca aceasta era atât de nesperată, încât îl făcea de neînvins.

Pe deasupra, i se oferi un nou prilej de mulţumire: căpeteniile îşi respectară făgăduiala. În ziua stabilită se adunară laolaltă toate, împreună cu războinicii lor, gata de luptă.

— Ce veşti aduc pândarii? întrebă Ibcha.

— Minunate, răspunse Dewa. După cum a spus Prevestitorul, soldaţii egipteni au dat înapoi şi s-au închis în Sichem. Laşii ăştia se tem de noi! Iată rămăşiţele apărării lor.

Bărbatul cel mărunt şi cu barbă roşie deşertă un coş mare la picioarele lui Ibcha.

Pe jos se împrăştiară amulete şi scarabei sparţi, papirusuri rupte, bucăţi de tăbliţe din argilă acoperite cu scrieri ce conţineau blesteme.

— Jucării, biete jucării! Egiptenii ăştia sunt nişte copii. Îşi închipuie că o să ne oprească prin asemenea vrăji, dar ale noastre le întrec pe ale lor. Am dezgropat şi nimicit aceste slabe mijloace de apărare.

— Între Sichem şi armata noastră nu se găseşte niciun soldat de-al lui Nesmontu?

— Într-adevăr.

— Şi întăriturile oraşului?

— La fel de slabe, îşi dădu cu părerea Dewa. Bătrânul general nu s-a îngrijit decât de partea dinspre miazănoapte. E de ajuns s-o ocolim. Apoi vom ataca iute şi cu putere. Nesmontu nu ne socoteşte în stare să ne unim, aşa că îl vom prinde pe picior greşit.

☥☥☥

— Totul e pregătit? îl întrebă Nesmontu pe aghiotantul său.

— Da, generale.

— Iscoadele duşmanului au dezgropat momelile?

— Magii lor le-au găsit. Judecând după strigătele lor de bucurie, sunt convinşi că pe drumul spre Sichem nu li se va ivi nicio piedică.

— Vor porni cât de curând. Şi cum fortificaţiile oraşului nu sunt de netrecut, îşi vor arunca în luptă toate forţele. În sfârşit, soseşte clipa la care am nădăjduit atât! Trebuia să-i fac să iasă din adăpostul lor nenorocit, unde nu e cu putinţă o bătălie adevărată. Prea multe ape, prea multe coline, prea mulţi copaci, prea multe drumuri desfundate şi de neumblat... Aici însă, sunt descoperiţi şi am să întrebuinţez vechile şi bunele mijloace de război. Toţi soldaţii să se aşeze la locurile lor!

Bizuindu-se pe lăcomia unei căpetenii de trib pe nume Dewa, Nesmontu nu se înşelase. Fără să-i pese de unirea cananeenilor şi visând doar să se îmbogăţească, Dewa îi vânduse generalului

informaţii preţioase în schimbul iertării de pedeapsă şi al unor pământuri întinse.

Lui Nesmontu nu-i mai rămânea decât să spere că păduchele acesta nu-l minţise prea mult.

☥☥☥

— N-o găseşti frumoasă? îl întrebă Amu pe Iker.

Micuţă, subţire, cu părul împletit, parfumată şi fardată, tânăra siriană era încântătoare. Ţinându-şi ochii în pământ, nu îndrăznea să-şi privească viitorul soţ.

— Cea mai frumoasă fecioară din ţinut! o lăudă Amu. Părinţii ei au turme de capre şi îţi dăruiesc o casă şi pământuri. Ai devenit o persoană însemnată, Iker! Şi am să-mi ţin făgăduiala: o să fii urmaşul meu!

Fiul regal îi mulţumi cu un zâmbet palid.

Amu îl bătu pe umăr.

— N-ai prea avut de-a face cu femeile! Dar nu te nelinişti, micuţa asta va şti să-ţi dăruiască plăcere. Lipsa de experienţă are farmecul ei. O să vă descurcaţi voi până la urmă! Mâine, nunta voastră o să fie prilej pentru un ospăţ de care să ne aducem aminte multă vreme. Nu uita să-ţi pui mireasa la adăpost înainte de sfârşitul petrecerii, căci nu răspund de buna purtare a oamenilor mei. Iar de a mea, nici atât!

Pradă unor hohote nebune de râs, Amu o conduse pe fată înapoi la părinţii ei. La sfârşitul nopţii de nuntă, dovada fecioriei trebuia arătată în văzul întregului trib.

Descumpănit, Iker se plimba de colo-colo, urmat îndeaproape de Sângerosul.

Prevestitorul era viu, ascunzătoarea sa, de negăsit, iar tânărul scrib menit unui viitor cu neputinţă de îndurat.

Căsătoria aceasta forţată îi făcea silă. Nu iubea decât o singură femeie şi avea să-i rămână credincios pentru totdeauna. Aşa că nu exista decât o singură scăpare: să fugă chiar în noaptea următoare şi să încerce să răzbată până în Egipt, cu toate că sorţii i se păreau potrivnici.

Pentru început trebuia să-şi convingă paznicul şi aliatul.

— Ascultă-mă cu atenţie, Sângerosule!

Câinele se descolăci, se întinse, se ridică, apoi se aşeză pe labele din spate, cu ochii aţintiţi spre cei ai stăpânului său.

— Vreau să plec departe de aici, tare departe. Poţi să mă

împiedici şi să dai de ştire despre fuga mea lătrând. De vreme ce resping viaţa pe care Amu a hotărât-o pentru mine, am să mă bat cu el şi cu tribul lui, în numele lui Sesostris. Singur împotriva tuturor, n-am să le pot ţine piept prea mult. Dar, barem moartea aceasta îmi va părea blândă. Dacă te învoieşti să mă ajuţi, stai de pază în faţa cortului meu, iar ei o să creadă că dorm. Când Amu îşi va da seama de lipsa mea, am să fiu departe şi trag nădejde să scap de urmăritori. Nu pot să te iau cu mine, Sângerosule, dar n-am să te uit niciodată. Iar acum ai de ales: sau mă sprijini, sau mă trădezi.

☥☥☥

Într-un târziu, agitaţia se mai potoli puţin.

Pregătirile pentru ceremonie odată terminate, fiecare se grăbi să meargă la culcare. Se înţeleseră să se trezească proaspeţi şi voioşi, gata pentru un ospăţ dintre cele mai alese, urmat de o noapte fierbinte în timpul căreia nu doar Iker şi micuţa siriană vor avea parte de plăceri.

După ce mâncă în tovărăşia unui Amu vorbăreţ care continua să-i făgăduiască marea cu sarea, Iker se retrase.

La miezul nopţii, ieşi din cort. În faţa lui stătea câinele.

— Plec, Sângerosule.

Iker îl sărută pe frunte şi-l mângâie îndelung.

— Fă ce crezi că e mai bine. Dacă mă opreşti, n-am să-ţi port duşmănie.

Aplecat de spate, scribul se îndreptă spre marginea de miazăzi a taberei, păzită de o singură santinelă. Târâş, Iker ocoli locul şi se avântă în necunoscut. Înaintea lui se întindea un drum lung care-l ducea, neîndoielnic, spre pierzanie.

Alene, Sângerosul se întinse la intrarea în cortul lui Iker şi nu scoase decât un uşor scheunat de tristeţe.

— Ce zi frumoasă! exclamă Amu străbătând tabăra care, nu peste multă vreme, avea să se preschimbe într-un sat înfloritor, prin grija lui Iker. Viitoarea nevastă va fi gata în curând?

— Să nu vă îndoiţi de asta, comandante! îi răspunse bărbatul însărcinat cu paza casei fetei. Îndată isprăveşte cu găteala!

— Sper că Iker n-a deranjat-o.

— Nu l-aş fi lăsat să treacă, răspunse neînduplecatul paznic, râzând. Fiecare trebuie să înveţe să aştepte, nu?

În faţa cortului lui Iker, Sângerosul stătea de strajă.

— Toată lumea s-a trezit de mult, băgă de seamă sirianul, nedumerit. El cum de mai doarme?

Dădu să se apropie, dar câinele începu să mârâie, dezvelindu-şi colţii.

— Trezeşte-te, Iker! strigă Amu, înconjurat iute de câţiva curioşi.

Dar nu primi niciun răspuns.

— Îndepărtaţi câinele ăsta cu suliţele! porunci Amu oamenilor săi.

Treaba nu se dovedi uşoară, dar armele obligară câinele să se tragă la o parte.

Amu pătrunse în cort, dar ieşi afară aproape de îndată. Sângerosul se linişti ca prin minune.

— Iker a plecat, îi înştiinţă Amu pe tovarăşii săi.

— Să-l urmărim şi să-l prindem! strigă unul dintre ei, cu întărâtare.

— N-are rost, oricum ar fi fugit mai devreme sau mai târziu. Uitasem că un egiptean nu poate să trăiască departe de ţara lui. Dar Iker n-o s-o revadă niciodată. Calea e prea lungă şi îl pândesc prea multe primejdii.

18.

Isis tocmai ieşea din biblioteca Vieţii din Abydos când un preot temporar îi înmână o scrisoare ce purta sigiliul regal.

Temându-se de o veste cumplită, tânăra femeie merse la templul lui Sesostris ca să afle puţină pace şi să-şi regăsească seninătatea. Înconjurată de divinităţile prezente pe pereţi şi de scrierile hieroglifice care celebrau un ritual nepieritor, Isis îşi retrăi treaptă cu treaptă iniţierea, fără a reuşi să-l uite pe Iker. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că putea fi tulburată într-atât de lipsa unei fiinţe pe care nici măcar nu era sigură că o iubeşte.

Dacă această scrisoare o înştiinţa despre dispariţia lui, ar fi avut ea curajul să se lupte mai departe împotriva vrăjmaşului?

După ce părăsi sanctuarul, ea, de obicei atât de zâmbitoare, abia dădu bineţe celor câţiva preoţi pe care-i întâlni şi le ură o zi bună, rostind formula: „Păzit să fie „Ka”-ul tău”.

Apoi Isis se retrase într-o grădină micuţă sădită în faţa unui mormânt. Acolo odihneau stele care îngăduiau celor al căror nume era gravat pe ele să ia parte în chip magic la misterele lui Osiris. Cu o mână tremurătoare, rupse sigiliul şi desfăşură papirusul.

Sesostris îi vestea găsirea unui mesaj cifrat, semnat de Iker.

Iker trăia…

Isis strânse scrisoarea la piept. Aşadar, presimţirile nu o înşelaseră.

Dar unde oare se afla el şi ce primejdii înfrunta? Faptul că supravieţuise dovedea nemaipomenita putere a tânărului de a se descurca în împrejurări de tot felul şi harul său de a ocoli pericolul. Cât timp însă îl vor mai proteja norocul şi magia?

☥☥☥

Înveşmântat cu o pânză colorată, încălţat cu sandale negre şi cu sabia în mână, generalul Ibcha păşea mândru. Lângă el, căpeteniile de trib se uitau cu ochi nesăţioşi spre viitoarea pradă: oraşul Sichem, în curând capitala Canaanului liber!

Fiecare se gândea deja să pună mâna pe putere, înlăturându-i pe vechii aliaţi, dar trebuia mai întâi să dobândească o victorie zdrobitoare, măcelărind cât mai mulţi egipteni cu putinţă!

— Ce greşeală să se închidă în oraş! fu de părere Ibcha. Nesmontu e într-adevăr prea bătrân ca să mai conducă armata. Să atacăm în partea de miazăzi, lipsită de fortificaţii. Şi vă mai spun încă o dată: fără prizonieri.

Şi haita se repezi înainte urlând.

☥☥☥

— Sosesc, dădu de veste aghiotantul.

— Doar înspre miazăzi? întrebă Nesmontu.

— Doar acolo.

— Prima greşeală. Au şi alte trupe în urmă, care aşteaptă poruncă?

— Nu, generale.

— A doua greşeală. Căpeteniile triburilor unde sunt?

— Laolaltă, în frunte.

— A treia greşeală. Oamenii noştri sunt pregătiţi?

— Da.

— Ar trebui să fie o zi frumoasă, încheie Nesmontu.

☥☥☥

Ibcha prevedea o rezistenţă încrâncenată. Dar luptătorii săi nu întâmpinară nicio piedică.

Cananeenii năvăliră pe străzile mari sau mici, căutând zadarnic un duşman ca să-l ucidă. Dar când se opriră ici şi colo ca să-şi mai tragă sufletul, sute de arcaşi egipteni se iviră în acelaşi timp pe terase şi acoperişuri.

Cu o precizie înlesnită de faptul că ţintele se găseau atât de aproape, nimiciră în câteva clipe jumătate din armata cananeană.

Cuprinşi de groază, cei rămaşi în viaţă încercară să scape din capcană.

Dar două regimente, înarmate cu lănci, le tăiară calea.

— La atac! urlă Ibcha, vrând să uite de suliţa care-i străpunsese pulpa piciorului.

Înfruntarea fu scurtă şi violentă. Continuând să tragă, arcaşii îi măcelăreau pe cananeeni. Iar zidul de lănci nu lăsa să treacă niciun fugar.

— Nu mă omorâţi, sunt aliatul vostru! striga Dewa, ca ieşit din minţi. Mie îmi datoraţi izbânda!

Generalul Nesmontu nu socotise de cuviinţă să-i destăinuie trădătorului cum plănuia să-i primească pe atacatori. Bărbatul scund şi cu barbă roşcată avea de gând să dispară şi să revină mai târziu după plata făgăduită, dar desfăşurarea luptei îl osândea şi pe el acum la pieire.

Atins de săgeţi, pe moarte, Ibcha, generalul de o zi, mai avu puterea să-şi înfigă pumnalul în spatele trădătorului Dewa.

Apoi se aşternu liniştea, tulburată o clipă de fuga nebunească a unui supravieţuitor, curmată iute de un arcaş.

Chiar şi egiptenii se minunară de uşurinţa şi iuţeala izbânzii lor.

— Trăiască Nesmontu! strigă un soldat şi toţi ceilalţi într-un glas îl aclamară pe general.

Nesmontu îşi felicită oamenii pentru sângele rece şi asprimea lor.

— Ce facem cu răniţii? întrebă aghiotantul.

— Pentru început îngrijiţi-i şi apoi o să încercăm să le dezlegăm limba.

☥☥☥

Prăbuşindu-se peste Treisprezece-Ani, o căpetenie de trib îl salvase pe băiat, care pricepuse întinderea dezastrului. Nu putea să se ridice în picioare căci ar fi fost, fără întârziere, doborât.

Cu coada ochiului, Treisprezece-Ani zări trupurile neînsufleţite ale cananeenilor răspândite pe strada cea mare a oraşului.

Însă cea mai cumplită suferinţă a sa era că nu-şi împlinise misiunea şi că avea să-l dezamăgească pe Prevestitor.

Dar soarta îi surâse.

Nişte ofiţeri egipteni se apropiau, iar în fruntea lor mergea Nesmontu.

Generalul dădea porunci privitoare la arderea leşurilor şi la curăţirea Sichemului.

Câţiva paşi doar şi comandantul armatei duşmane va ajunge în dreptul său. Şi în felul acesta, biruinţa lui se va sfârşi cu o nenorocire, iar jertfa cananeenilor nu va rămâne fără rost.

Treisprezece-Ani strânse mânerul pumnalului pe care îl va împlânta din toate puterile în pieptul generalului.

Când un soldat dădu la o parte stârvul ce-l acoperea, Treisprezece-Ani sări ca un şarpe şi lovi.

În aceeaşi clipă însă, o durere sălbatică îi sfâşie spatele.

Vederea i se încețoșă, dar desluşi totuşi chipul lui Nesmontu.

— Te-am… te-am omorât!

— Nu, răspunse generalul. Tu eşti cel care moare.

Din gura lui Treisprezece-Ani se scurse o dâră de sânge şi băiatul îşi dădu ultima suflare.

Apărându-l cu trupul său, aghiotantul lui Nesmontu îi salvase viaţa. Pumnalul lui Treisprezece-Ani îi pătrunsese în braţ, dar un lăncier îl doborâse pe tânărul războinic.

— Se pare că vă pândea de acolo, de jos, zise ofiţerul.

— Pe tine te aşteaptă o răsplată, hotărî generalul, iar pe bietul băiat, neantul.

— Bietul băiat? Ba nu, e unul dintre aceia pe care credinţa lor i-a orbit! reaminti aghiotantul, căruia un doctor îi cerceta rana. Înfruntăm o armată a întunericului care adună în rândurile sale chiar şi un copil şi nu-l învaţă să aibă alt ţel decât acela de a ucide.

☥☥☥

Intrat în Memphis împreună cu Bina şi Shab Strâmbu', Prevestitorul rămase deodată nemişcat.

Ochii săi căpătară o culoare roşie-aprinsă.

— Armata cananeană a fost zdrobită, grăi el, şi urmările vor fi aspre. Sesostris ştie acum că vrăjmaşii săi sunt în stare să se unească. Viitoarea răzmeriţă ar putea să se întindă şi mai mult, iar faraonul va trebui să-şi îndrepte cât mai multe forţe spre Syro-Palestina. Iar noi o să avem cale liberă şi o să lovim drept în inima Celor Două Regate.

— Treisprezece-Ani a reuşit? întrebă Bina cu o voce ciudată.

— M-a ascultat, dar nu îmi dau seama dacă şi-a dus până la capăt misiunea. Dacă Nesmontu a fost ucis, voinţa soldaţilor va slăbi. Pe de altă parte, Ibcha e mort. N-o să te mai deranjeze de-acum înainte.

Gură-Pocită şi oamenii săi pătrunseră în capitală prin alte porţi, amestecându-se printre negustori. Cu toţii trecură fără nicio greutate de controlul străjilor, care căutau mai ales arme.

Şi oricum n-ar fi fost în stare să le descopere pe cele pe care Prevestitorul avea să le întrebuinţeze cât de curând.

☥☥☥

Pisica sălbatică mieună.

După mai multe zile istovitoare de mers prin păduri, mlaştini şi câmpii sterpe, Iker se simţea la capătul puterilor.

Dacă pisica sărea de pe ramurile copacului uscat şi se arunca asupra lui, l-ar fi sfâşiat.

Mânios, Iker apucă bastonul de aruncat şi îl agită prin aer.

Speriat, animalul se îndepărtă.

Să continue… Trebuia să continue.

Fiul regal se ridică, iar picioarele îl purtară mai departe împotriva voinţei lui, însufleţite parcă de o viaţă a lor, aparte.

Până la urmă fură şi ele biruite de oboseală.

Iker se întinse şi adormi pe loc.

☥☥☥

Cântecul păsărilor îl trezi.

La câţiva paşi de el, se vedea un iaz acoperit de lotuşi. Mirat că supravieţuise, Iker se scăldă cu bucurie copilărească. Mestecă tulpini dulci de papirus şi-şi recăpătă speranţa, dar tocmai atunci un nor negru acoperi soarele.

Erau sute de ciori cu pliscuri ascuţite. Una dintre ele,

despărţindu-se de suratele ei, zbură înspre Iker şi puţin lipsi să-l atingă. Alte zece făcură la fel, forţându-l pe Iker să se pitească printre trestii.

Furioase, păsările se învârteau deasupra prăzii lor, scoţând ţipete ascuţite.

Fiul regal se ridică şi-şi azvârli bastonul spre cer.

Încărcat de magie cum era, oare nu va împrăştia el vraja ce pusese stăpânire pe sufletul ciorilor?

Un cioc îl ciupi de umărul stâng, făcând sângele să ţâşnească. Un altul îl prinse de păr. Apoi păsările se rotiră de câteva ori, desenând cercuri largi înainte de a se îndepărta.

Bastonul căzu la picioarele lui Iker care, temându-se de un nou atac, părăsi degrabă locul acesta blestemat.

☥☥☥

Un deşert fără margini.

Oriunde îşi întorcea privirea nu vedea decât pământ roşu, crăpat, plante uscate şi nicio fântână.

Unde se găsea Egiptul?

Departe, prea departe.

Nu mai ştia încotro e răsăritul şi apusul, nu se ivea nimic în zare, nu mai avea nicio speranţă. Doar căldura şi setea. Iker urma să moară singur, fără ritualuri şi fără mormânt. Povestea de pe *Fulgerul* se repeta. De data aceasta însă, niciun val nu-l va purta spre insula lui „Ka” şi nimeni nu-i va veni în ajutor.

Indiferent la arşiţa soarelui nemilos, Iker se aşeză în poziţia de scrib.

Moartea stătea acum înaintea lui asemenea unui parfum învăluitor, asemenea întoarcerii în ţară după o călătorie îndelungată, asemenea blândeţii unei seri după o zi peste măsură de fierbinte.

Iker renunţă să se mai împotrivească.

Deodată însă, răsări din lumină o pasăre cu chip de om.

Tânărul îşi recunoscu propriul chip.

— Isprăveşte cu văicăreala, îi spuse acesta. Să mori astfel înseamnă lipsă de curaj. Trebuie să ajungi la faraon, să-i spui ce-ai aflat ca să poată salva Egiptul, nu te da bătut!

Apoi, cu un puternic fâlfâit de aripi, pasărea se înălţă spre soare.

— Încotro s-o apuc? Pretutindeni, doar tristeţe apăsătoare.

Şi atunci, o văzu.

O coloană cu patru feţe şi fiecare dintre ele semăna cu Isis, senină şi surâzătoare.

Cea dinspre miazăzi strălucea mai tare.

— Te iubesc, Isis! Călăuzeşte-mă, te rog!

Strângând din dinţi, Fiul regal porni spre sud.

19.

Toţi locuitorii Memphisului aflaseră despre izbânda lui Nesmontu. Curierii Secretarului Casei Regelui duseseră în toate provinciile textele scrise de Medes, care vesteau sfârşitul răzmeriţei cananeenilor şi lăudau măreţele fapte de arme ale generalului.

Totuşi, înfăţişându-se regelui, învingătorul se arătă mai degrabă morocănos.

— Sichemul rămâne sub controlul nostru, Luminăţia Voastră, şi multe triburi de smintiţi au fost nimicite în parte. Cu toate acestea, n-avem pentru ce să ne bucurăm.

— Eşti bănuitor. De ce?

— Pentru că nu am avut de-a face cu o armată adevărată, ci cu o adunătură de neisprăviţi. Au mers spre dezastru fără măcar să-şi dea seama.

— Cine îi conducea?

— Nimeni. Alcătuiau un soi de haită care n-a fost în stare să-şi întocmească un plan de atac şi nici măcar să se retragă la timp. Aşa că nu putem vorbi despre o luptă, ci despre o execuţie.

— Nu aşa prevedeai chiar tu, Nesmontu?

— La cananeeni, minciuna şi trădarea sunt legea, şi m-am pregătit aşa cum cereau împrejurările. Însă nu mă aşteptam ca lucrurile să fie atât de lesnicioase.

— Aşadar, care e părerea ta?

— Proştii ăştia au fost trimişi anume ca să fie măcelăriţi. Cineva a vrut să ne facă să credem că în Canaan se strânge o armată de eliberare, o armată care să însemne pentru noi o adevărată primejdie.

— Nu ţi-ai dat tu întreaga silinţă ca să-i scoţi din vizuinile lor

şi să-i ademeneşti spre Sichem?

— Aşa e, Luminăţia Voastră, şi ar trebui să mă bucur. Dar mi se pare totuşi că am fost eu însumi păcălit.

— N-ai înăbuşit răzmeriţa?

— Pentru scurt timp, da. De fapt, a fost doar o momeală.

— Cananeenii vor ridica o altă armată?

— Dacă se vor uni cu sirienii, poate. Dar nu cred defel într-o asemenea alianţă.

— Ar trebui să păstrăm cât mai multe trupe în Canaan?

— Bună întrebare! Sau această învălmăşeală era menită să ne dovedească neputinţa răzvrătiţilor şi atenţia noastră ar scădea, lăsându-ne pradă unui atac adevărat, sau rămânem neîncrezători şi întărim paza ţinutului. Dar atunci nu vom primi o lovitură de moarte în altă parte?

— Ai găsit un alt mesaj de la Iker?

— Nu, Luminăţia Voastră. Spre deosebire de Sobek, sunt sigur că primul mesaj cuprinde o informaţie preţioasă. Din păcate, necunoaşterea locului mă împiedică să risc viaţa soldaţilor, fie ei oricât de iscusiţi, într-un ţinut atât de primejdios. Până când nu aflăm mai multe de la Fiul regal despre ascunzătoarea Prevestitorului, nu ne mişcăm.

☥☥☥

Sobek Păzitorul triumfa.

— După cum bănuiam, Luminăţia Voastră, mesajul lui Iker n-avea decât un singur ţel: să cădem în greşeală. Dorea să împrăştie trupele noastre, pentru ca triburile cananeene să atace Sichemul lipsit de apărare. Din fericire, generalul Nesmontu n-a muşcat momeala.

— Eu cred că lucrurile stau cu totul altfel, se împotrivi Sekari. S-au folosit de Iker ca să ne trimită informaţii false. De îndată ce Fiul regal şi-a dat seama că l-au păcălit, a fugit, nădăjduind să răzbească până la Memphis şi să ne spună adevărul.

— Fie Iker e mort, fie ne-a trădat, grăi, răspicat, Sobek. Simţămintele tale de prietenie, Sekari, îţi întunecă judecata.

— Am trecut prin multe primejdii şi mintea mea n-a fost tulburată de niciun fel de simţământ. Îl cunosc bine pe Iker şi sunt sigur că trădătorii ascunşi la curtea din Memphis l-au vândut duşmanului. Dar are să se întoarcă.

— Am să-l arunc eu însumi în temniţă, făgădui Sobek.
— De ce-l urăşti atât? îl întrebă Sekari.
— Nu e vorba de ură, ci de prevedere. Trădătorul e chiar Iker. Deşi nu-i suport pe cei mai mulţi dintre demnitari, în privinţa lor căutările mele n-au dat roade. Nişte linguşitori şi nişte fricoşi, care nu-s în stare să-şi rişte viaţa. Dar Iker a vrut să-l ucidă pe faraon.
— Şi nu şi-a dovedit nevinovăţia?
— Nici gând, s-a alăturat aliaţilor lui şi acum luptă împotriva noastră din afară! Dacă ajunge la Memphis, o să încerce din nou să-l omoare pe rege. Dar şarpele ăsta va da greş, căci am să-i strivesc ţeasta.
— Viitorul o să-ţi arate că n-ai dreptate, Sobek.
— Ba tu eşti cel care se-nşală, Sekari.
Faraonul nu rosti nicio vorbă şi atât Sekari, cât şi Sobek luară tăcerea aceasta drept încuviinţare.

☥☥☥

În sfârșit, găsise!
Tocmai când Sekari îşi pierduse orice speranţă că va smulge ceva de la vreuna dintre gărzile apropiate lui Sobek. Nu alcătuiau ele oare o stâncă de neclintit?
Dar una dintre ele, un bărbat de vreo cincizeci de ani, încărunţit, se învoise să stea de vorbă cu el, în mare taină.
— Faceţi cercetări asupra lui Sobek?
— E cam mult spus, îl corectă Sekari. Nimeni nu se îndoieşte de cinstea sa.
— Atunci, de ce anume îl învinuiţi?
— De duşmănie faţă de unii demnitari. Uneori, firea lui se dovedeşte îndărătnică, fapt ce poate să fie vătămător pentru aflarea adevărului.
— Asta aşa e! exclamă căruntul. Încăpăţânarea lui Sobek e mare şi nimic nu-l face să se răzgândească. Deşi nu are întotdeauna dreptate.
— În legătură cu Fiul regal, de pildă?
— De pildă.
— Nu întrebuinţează oare vreun mijloc ascuns pentru a-i pricinui răul?
— Mă tem că da.
— Lămureşte-mă!

Căruntul şovăi.

— Îmi cereţi un lucru anevoios. Sobek e comandantul meu, iar eu…

— Aici e vorba de treburile regatului, nu de un schimb între vânzători! Dacă te învoieşti să vorbeşti, îl serveşti pe faraon.

— Şi voi căpăta o slujbă mai bună, pe care Sobek nu vrea să mi-o încredinţeze?

— Nu ştiam asta. Din ce pricină?

Bărbatul îşi coborî ochii în pământ.

— Fleacuri.

— Adică?

— Nu-mi place să iau parte la lupte şi arestări, să-mi primejduiesc viaţa…

— Ieşi afară!

— Nu doriţi să-mi ascultaţi dezvăluirile?

— Nu te gândeşti decât să-ţi pârăşti comandantul şi n-ai nimic serios să-mi spui. Mulţumeşte-te cu slujba ta şi uită-ţi supărările lipsite de temei.

Ruşinat, căruntul nu scoase un cuvânt.

Sekari se lăsă păgubaş.

☥☥☥

Lepădându-şi sacul greu din piele încărcat cu leacuri, doctorul Gua scoase un suspin de disperare. Niciunul dintre bolnavii săi nu era uşor de îngrijit, dar soţia Secretarului Casei Regelui ar fi scos sufletul din zece doctori.

Uscăţiv, înzestrat cu un trup lipsit de robusteţe, Gua părea plăpând pe lângă această femeie trupeşă şi veşnic agitată, care credea că suferă de toate bolile cu putinţă.

— Bine că aţi venit, scumpe doctore! Trupul meu e pe de-a-ntregul o durere, viaţa mea e un chin! Trebuie să-mi daţi leacuri, o mulţime de leacuri!

— Încetaţi cu văicăreala! Aşezaţi-vă! Altminteri, plec.

Soţia lui Medes se supuse, luându-şi un aer de fetiţă ascultătoare.

— Şi acum, răspundeţi sincer la întrebările mele. De câte ori mâncaţi pe zi?

— De patru ori… Poate de cinci.

— Am spus: sincer.

— De cinci ori.

— Şi de fiecare dată prăjituri?

— Aproape… Da, de fiecare dată.

— Dar grăsimi?

— Fără ele, mărturisi bolnava, bucatele n-au gust.

— Atunci, toate leacurile sunt neputincioase, hotărî doctorul. Sau deveniţi mai cumpătată, sau vă încredinţez altui doctor.

— Spaimele mă rod pe dinăuntru! Dacă mă lipsesc şi de această mângâiere, n-am să mai trăiesc mult! După ce mănânc, izbutesc să mă potolesc şi să adorm.

Gua se încruntă.

— Aveţi un soţ bun, o casă încântătoare, sunteţi bogată… De unde această nelinişte?

— Eu… nu ştiu.

— Nu ştiţi sau nu vreţi să-mi spuneţi?

Soţia lui Medes izbucni în hohote de plâns.

— Bine… Vă sfătuiesc să înghiţiţi nişte pastile făcute din mac, care vă vor alina suferinţa. Totuşi, trebuie să mâncaţi mai puţin şi să înlăturaţi pricina acestor tulburări.

— M-aţi salvat, doctore, m-aţi salvat!

Temându-se de noi şiroaie de lacrimi, Gua îşi deschise sacul şi scoase din el o punguţă.

— O pastilă dimineaţa şi două înainte de culcare.

— Când ne revedem, doctore?

— E nevoie să-mi urmaţi sfaturile mai multe săptămâni şi să nu vă abateţi de la ele cu niciun chip.

După ce părăsi casa lui Medes, Gua căzu pe gânduri. Dacă această femeie nu era nebună însemna că suferea din pricina unui secret împovărător. Dacă reuşea să i-l smulgă, poate că o va vindeca.

☥☥☥

Secretarul Casei Regelui se uită la soţia sa cu uimire.

— Îmi pari tare veselă azi!

— Mulţumeşte-i doctorului Gua! Omul ăsta săvârşeşte minuni!

Privirea lui Medes se înăspri.

— Sper că n-ai trăncănit prea mult.

— Oh, nu, nu-ţi face griji! Pe Gua nu-l interesează decât bolile şi nu-i place vorbăria.

— Cu atât mai bine, scumpa mea, cu atât mai bine! Să nu-i

pomeneşti vreodată despre mine său despre darul tău de a imita scrisul altora. Ai priceput ce vreau să spun?

Femeia se strânse la pieptul bărbatului ei.

— Sunt cel mai bun sprijin al tău, dragostea mea.

☥☥☥

Medes începea să se liniştească. Nici Sobek, nici Marele Trezorier nu-l învinuiseră de nimic. Îl bănuiseră, într-adevăr, dar asta era ceva firesc la o curte care fremăta de bârfe şi zvonuri! Otrava răspândită de Prevestitor se întindea puţin câte puţin, zdruncina încrederea şi măcina temeliile regatului care nu era în stare să se apere.

În fiecare zi, Medes se felicita pentru alianţa sa cu Prevestitorul, care nu se mărginea doar la violenţă, ci apuca pe tot soiul de căi lăturalnice ca să-şi atingă ţelul.

Chemat printr-un mesaj încifrat, Secretarul Casei Regelui merse acasă la Libanez, luându-şi, ca de obicei, toate măsurile de prevedere. Asigurându-se că n-a fost urmărit, îi arătă paznicului bucata de cedru ce avea desenată pe ea hieroglifa arborelui.

În sala de primire, măsuţele joase erau goale. Tăvile cu prăjituri dispăruseră.

Libanezul îşi pierduse şi el voioşia.

— Mărfurile vor sosi peste câteva zile.

— Vorbeşti despre…?

— Sunt chiar mai multe decât mă aşteptam. Curând vom fi gata să trecem la fapte.

Medes îşi drese glasul.

— Prevestitorul chiar a dat această poruncă?

— Urmările vă sperie?

— Oare nu sunt de-a dreptul îngrozitoare?

— Dar asta e chiar ţinta noastră, Medes. Dacă te codeşti, mai bine opreşte-te chiar acum.

— Prevestitorul nu m-ar ierta.

— Mă bucur că, în sfârşit, ai înţeles. Dar o gândire limpede nu e de ajuns, aşa că ia măsuri ca încărcătura să nu întâmpine greutăţi la intrarea în Memphis. Vom porni cel mai cumplit atac din umbră care s-a petrecut vreodată.

20.

Ca în fiecare seară, preotul care veghea asupra lămpilor din templul lui Hathor de la Memphis porni să aducă ulei din magazia situată în afara edificiului. Peste zi, tocmai sosise o cantitate importantă şi preotul gândea s-o încerce.

Peste măsură de ordonat, străbătea mereu acelaşi drum şi făcea întotdeauna aceleaşi gesturi. Îi plăcea să privească apoi îndelung rodul muncii sale, pe când o lumină blândă scălda locaşul zeiţei.

Cu pasul său rar şi solemn, purtă flacăra până în sala corăbiei, prima care trebuia luminată.

Pătruns de însemnătatea gestului său, aprinse feştila.

Într-o clipă, uleiul se încinse.

O flacără enormă îi pârjoli mâinile, pieptul şi faţa. Când preotul se trase îndărăt urlând de durere, corabia sacră fu atinsă şi focul se întinse cu repeziciune.

☥☥☥

Ca de obicei, mai-marele scribilor însărcinat să se îngrijească de proviziile în legume şi fructe ale capitalei avea un aer neîncrezător.

— E ulei de ricin dintre cele mai bune? Toate odăile de lucru trebuie să fie bine luminate.

— Vă asigur.

— Aş prefera să mai număr încă o dată urcioarele.

— Dar am făcut-o deja de trei ori.

— Tu poate, eu însă nu.

Odată verificarea isprăvită, scribul se învoi să pună pecetea pe înscrisul vânzătorului care putea acum să-şi primească plata de la slujbaşii vizirului.

Zilele următoare se anunţau istovitoare. Mai-marele scribilor avea să muncească din răsputeri căci rămăsese în urmă cu lucrul. Şi întrucât cunoştea bine asprimea vizirului Khnum-Hotep, era încredinţat că-l aşteaptă o mustrare zdravănă. Aşa că le ceru scribilor care trebăluiau sub conducerea lui să lase deoparte odihna şi să se arate la înălţimea sarcinilor primite.

Posomorâţi, scribii se supuseră. Temându-se să nu-şi pună în primejdie slujbele, porniră să-şi ducă la bun sfârşit corvezile.

Înserarea cobora.

— Aprindeţi lămpile! porunci mai-marele scribilor.

Zece lămpi luară foc în acelaşi timp.

După strigăte înfricoşate, panica puse stăpânire pe toţi. Pârjolul cuprinse papirusurile, uneltele de scris, scaunele din lemn, apoi pereţii.

Un tânăr scrib reuşi să iasă din acest cuptor încins.

Uimit, el văzu şi alte coloane de fum înălţându-se în inima capitalei. Mai multe clădiri ce adăposteau odăile de lucru ale administraţiei erau în flăcări.

☥☥☥

Bucătarul nu contenea cu bombănitul. Avea de pregătit un ospăţ pentru treizeci de oameni şi uleiul pe care-l ceruse nu sosise încă.

În cele din urmă, apăru un şir de măgari cărând poveri grele.

— Nu te cunosc, zise bucătarul către mustăciosul care îi mâna.

— Stăpânul meu s-a îmbolnăvit şi îi ţin eu locul.

— Dacă o să mai întârzii atât, are să se lipsească de ajutorul tău.

— Iertaţi-mă, dar prea sunteţi aspru. Am pierdut vremea alegând cele mai de soi mărfuri.

— Arată-mi-le.

Mustăciosul descoperi unul câte unul urcioarele.

— Ulei de moringa, de măsline şi de balanit[2], cum altele nu mai găseşti.

Bănuitor, bucătarul le gustă.

— Pare adevărat ce spui. Altă dată să nu mă mai laşi să te aştept atât!

— O să am grijă pe viitor.

Deşi ura să lucreze pe fugă, iar stomacul îi era răscolit de greaţă, bucătarul izbuti să prepare gustările, carnea şi peştele în chip mulţumitor. Oaspeţii mâncară cu multă poftă şi îi adresară cuvinte de laudă.

Dar, dintr-odată, lucrurile luară o întorsătură proastă.

O femeie vărsă îndelung. Servitorii o întinseră pe un pat, dar curând alţi doi meseni fură loviţi de aceleaşi dureri, apoi şi

[2] *Balanites Aegyptiaca* - arbore sau arbust bogat ramificat, care creşte în Sahara, (n. tr.).

ceilalţi începură să se plângă, ba unii leşinară.

Chemat degrabă, Gua nu putu decât să constate moartea câtorva şi, după ce îi cercetă pe cei rămaşi în viaţă, trase o concluzie care îl îngrozi pe bucătar.

— Mâncarea a fost otrăvită.

☥☥☥

Intendentul mai-marelui peste arhivarii din Memphis era nespus de bucuros că-i oferise soţiei stăpânului său o sticluţă de laudanum, cu miros cald de ambră. Graţie sfaturilor vărului său, îl cumpărase de la un vânzător până atunci necunoscut în capitală.

Femeia fusese încântată şi îşi închipuise că le va face pe prietenele sale să crape de invidie, fără să ştie că, de fapt, şi ele căpătaseră preţiosul parfum de la acelaşi vânzător.

De-abia îşi atinse gâtul cu câteva picături de laudanum, că fu cuprinsă de ameţeli. Şi, cu toate că încercă să se agaţe de o mobilă, se prăbuşi cu faţa în jos, fără simţire.

Mirat că soţia sa nu venise la masă, bărbatul intră în odaia ei.

Gâtul nefericitei nu mai era decât o rană înfiorătoare, mâncată de acid.

☥☥☥

— Nu arăţi prea bine, îi spuse secundul căpitanului său care ţinea fără vlagă cârma unei corăbii grele, încărcate cu grâu, ce plutea spre Fayyum.

— Ba da, ba da, nu mai băga în seamă toate nimicurile. Sunt doar puţin obosit.

— Ce-ai mâncat dimineaţă?

— Pâine şi curmale.

— Ai uitat să iei leacul pentru durerile de spate?

— Dimpotrivă! Doctorul mi-a dat o licoare nouă adusă din Asia şi care conţine laudanum. Spatele nu mă mai supără niciun pic.

Sub ochii căpitanului, Nilul prinse a se legăna tot mai tare. Deodată, bărbatul crezu că vede vreo zece corăbii de război înaintând cu iuţeală spre el.

— Să fugim, ne atacă!

Lăsând cârma din mână, încercă să sară în apă, dar secundul îl prinse de mijloc.

— Suntem pierduţi, o să murim cu toţii!

Apoi capul îi căzu pe spate şi trupul îi deveni moale ca o cârpă. Secundul îl întinse pe punte şi îl bătu uşurel cu palmele peste obraji.

— Căpitane, trezeşte-te! Nu e nicio primejdie.

— A murit, observă un corăbier.

☥☥☥

Frumoasa Nenufar era în culmea fericirii. Nu numai că luase de bărbat un demnitar chipeş şi bogat, dar semnele prevestitoare ale naşterii primului ei copil se arătau a fi dintre cele mai bune. Tânăra femeie locuia într-o casă spaţioasă, cu grădină, aflată în partea de miazăzi a Memphisului şi cele două slujitoare, pe care le răsfăţa bucuroasă, o vegheau îndeaproape.

Cât despre ultimul dar pe care-l primise de la soţul ei, Nenufar visase atât la el încât de-abia îi venea să-şi creadă ochilor: o sticluţă cu ulei adusă tocmai din Cipru! Având forma unei femei însărcinate care îşi alăptează copilul, flaconul conţinea ulei de moringa cu care slujitoarea îi va unge trupul. Toate canalele de energie se vor deschide, întărind protecţia mamei şi a copilului.

Mâini pricepute îi masau pielea şi o minunată senzaţie de bine o învălui din cap până în picioare.

Aproape că aţipise când nişte arsuri cumplite îi smulseră strigăte de durere.

Zăpăcită, slujitoarea se dădu câţiva paşi înapoi.

— Mă arde tot trupul! Aduceţi apă, iute!

Dar apa, în loc să-i aline suferinţele, i le spori.

În mai puţin de o oră, tânăra femeie trăgea să moară în chinuri groaznice. Iar copilul său nu avea să vadă niciodată lumina zilei.

Se petrecură mai mult de o sută de astfel de întâmplări şi, deşi numărul lor creştea, doctorul Gua nu putu să salveze niciuna dintre victimele uleiului de masaj.

☥☥☥

Corabia acostă la cheiurile Abydosului.

Zece soldaţi se înşiruiră lângă scara sprijinită de corabie. În fruntea lor se afla un comandant numit de însuşi Sobek Păzitorul.

Ofiţerul urcă pe punte şi-l luă la întrebări pe căpitan.

— Ce-ai adus?

— O încărcătură aparte de la Memphis. Vreţi să-mi vedeţi înscrisurile?

— Bineînţeles.

Documentele păreau în bună regulă.

— Ulei de moringa pentru leacuri şi pentru mâncare, ulei pentru luminat şi sticluţe cu laudanum, îl lămuri corăbierul.

— Cine răspunde de mărfuri?

Căpitanul îşi scărpină bărbia.

— Nu ştiu şi nici nu mă priveşte pe mine! Putem să descărcăm?

— Daţi-i drumul!

Nedumerit, ofiţerul verifică lista corăbiilor ce urmau să sosească la Abydos în timpul lunii, dar vasul din faţa lui nu se număra printre ele. Însă aceasta nu era o pricină de îngrijorare, căci adesea Abydosul primea şi alte mărfuri faţă de cele hotărâte dinainte. Iar sigiliul întrebuinţat de scribii vizirului şi pe care-l purtau documentele corăbiei ar fi trebuit să risipească toate îndoielile ofiţerului.

Dar nu fusese el însărcinat cu paza portului din Abydos tocmai pentru că era bănuitor din naştere? Aşa că aduse încă douăzeci de soldaţi şi porunci ca nici unui corăbier să nu i se îngăduie să coboare.

Apoi ofiţerul urcă din nou pe punte, în timp ce muncitorii din port isprăviră descărcarea mărfurilor.

— Eşti de fel din Memphis? îl întrebă el pe căpitan.

— Nu, dintr-un sat din Deltă.

— Cine e mai-marele tău?

— Un bogătaş din Memphis.

— E prima dată când vii la Abydos?

— Întocmai.

— Şi nu te-a tulburat gândul acestei călătorii?

— De ce să mă tulbure?

— Abydosul nu-i un loc asemenea altora.

— Ştii, în meseria mea, nu-ţi pui astfel de întrebări.

— Te pui chezaş pentru oamenii tăi?

— Fiecare răspunde pentru viaţa lui, comandante! Eu îmi văd de munca mea şi nimic altceva.

Prin aceste întrebări neobişnuite, ofiţerul spera să-l facă pe căpitan să-şi piardă sângele rece şi să scape vreo vorbă care să-i adeverească bănuielile.

Câtuşi de puţin deranjat de tot acest şir de întrebări, căpitanul rămase stăpân de sine.

— Când putem pleca?

— Îndată ce verificările vor fi încheiate.

— Şi o să dureze mult?

— Aş vrea să arunc o privire mai atentă asupra corăbiei.

— Acesta-i obiceiul?

— Din porunca faraonului, paza Abydosului cere măsuri neobişnuite.

— Nu mă deranjează, aşa că puteţi începe.

Surprins de lipsa oricărei împotrivi, comandantul scotoci totuşi peste tot. Zadarnic însă.

Oare se înşela sau trebuia să-şi asculte instinctul?

Corabia şi echipajul erau supravegheate îndeajuns, aşa că n-ar fi avut de ce să se teamă. Totuşi, ceva nedesluşit îi punea pe gânduri. Până la urmă, ofiţerul chemă un preot permanent.

— Ţin cu tot dinadinsul ca mărfurile să fie încercate de cineva priceput înainte de a le împărţi.

Când Isis se înfăţişă înaintea lui, ofiţerul o privi cu îndoială. Această tânără femeie era cu adevărat în stare să facă întocmai ce dorea el?

— Ce vă îngrijorează, comandante?

— Încărcătura asta îmi dă de bănuit.

— Care-i pricina?

— Doar intuiţia mea.

Isis turnă puţin ulei de moringa pe o bucată de pânză, pe o plăcintă şi pe un peşte pe care tocmai îl pescuise un soldat.

Peste puţin timp, apărură pete nefireşti.

— Uleiul acesta nu e pur, ba s-ar putea dovedi chiar vătămător.

— Să trecem la uleiul pentru luminat.

— Umpleţi o lampă, ceru Isis.

Când lampa fu plină, ofiţerul vru să aprindă feştila.

— O clipă, interveni preoteasa. Întrebuinţaţi un băţ ceva mai lung şi ţineţi-vă la depărtare de ea.

Comandantul se supuse.

Îndată ce-l atinse flacăra, uleiul luă foc. Dacă ar fi stat în preajma lui, ofiţerul s-ar fi ales cu arsuri grave.

— M-aţi salvat, zise el, alb la faţă.

— Mai sunt şi alte mărfuri?

— Doar una.

După toate cele petrecute până atunci, ofiţerul devenise prudent şi îi întinse cu delicateţe o sticluţă cu laudanum.

— Pe aceasta am s-o iau cu mine la templu, hotărî Isis.

Când o văzu pe tânăra preoteasă îndepărtându-se cu sticluţa de laudanum, căpitanul corăbiei se aruncă în Nil. Pricepând ce-l aştepta, nu-i mai rămânea altă alegere decât fuga.

Dar nelegiuitul înota prost. În clipa când arcaşii începură să tragă, fu prins de un vârtej şi spaima puse stăpânire pe el. Luptându-se în van împotriva curentului, înghiţi prea multă apă, dispăru, ieşi din nou la suprafaţă, strigă după ajutor, se scufundă iar şi se înecă.

21.

Iker alerga.

Paşii săi mărunţi, dar egali se repetau fără odihnă, după cum învăţase în timpul pregătirii sale de soldat. În fiecare zi îi mulţumea în gând guvernatorului de provincie Khnum-Hotep, astăzi vizir, că îi impusese această disciplină!

Încredinţat că apariţia lui Isis nu-l înşelase, Iker îşi dădea silinţa din toată inima să scurteze distanţa ce-l separa de Egipt. Nu ducea lipsă de apă, căci adesea găsea câte un izvor sau o fântână, îşi astâmpăra foamea cu fructe, dormea câteva ore şi pornea iar la drum.

Lăsase deoparte istoveala şi deznădejdea. Fiecare strădanie îl apropia tot mai mult de ţara sa.

În cele din urmă, zări primul fort al Zidurilor Regelui şi-şi iuţi paşii. În mai puţin de-o oră, soldaţii aveau să-l primească bucuroşi. Apoi o să se-ntoarcă la Memphis, ca să-l înştiinţeze pe Sesostris despre ce aflase. Iar Egiptul va putea ocoli, astfel, capcana cananeană.

O săgeată se înfipse lângă piciorul său, trezindu-l din visare. Acum Iker pricepu că, de fapt, în ochii pândarilor trecea drept

un răzvrătit care încerca să le facă necazuri. Aşa că se opri şi-şi ridică braţele în aer.

Ieşind din fort, cinci soldaţi înarmaţi cu suliţe îl întâmpinară, cercetându-l cu ochi scormonitori.

— Cine eşti?

— Fiul regal Iker.

Cuvintele scribului stârniră tulburare, dar ofiţerul îşi recăpătă îndată cumpătul.

— Ai asupra ta sigiliul doveditor?

— Vin din Canaan. Din porunca Luminăţiei Sale m-am strecurat în rândurile vrăjmaşului şi nu aveam cum să iau cu mine un asemenea obiect care m-ar fi trădat. Conduceţi-mă la Memphis!

— Mai întâi o să-i vorbeşti comandantului acestui fort.

☥☥☥

Sever şi plin de sine, comandantul fortului se simţea pătruns de însemnătatea sarcinii sale.

— Isprăveşte cu poveştile, fiule, şi spune-mi cine eşti cu adevărat.

— Fiul regal Iker.

— Se aude că e mort.

— Precum vedeţi, sunt viu şi trebuie să mă înfăţişez regelui fără întârziere.

— Barem ţie nu-ţi lipseşte curajul! De obicei, cananeenii nu se încăpăţânează într-atât, nu au atâta tărie.

— Daţi-mi unelte de scris.

Curios, comandantul îi făcu pe plac.

Cu hieroglife frumoase, Iker înşiră primele *Maxime* ale lui Ptah-Hotep.

— Vă e de ajuns ca să mă credeţi că sunt scrib egiptean?

Ofiţerul rămase uluit.

— Nu s-ar zice că-i o treabă vrednică de-un cananean… Bine, să cercetăm mai îndeaproape situaţia ta.

☥☥☥

Libanezul putea fi mulţumit.

Mârşăviile pe care le pusese la cale în Memphis îi izbutiseră de minune şi răspândiseră spaima în capitală. Zvonuri care mai de care mai smintite străbăteau oraşul, iar tronul lui Sesostris se clătina. Cumpliţii trimişi ai zeiţei Sekhmet nu semănaseră,

oare, peste tot otrăvuri, duhori şi boală, trăgând săgeţi ucigătoare, văzute şi nevăzute?

Oamenii Libanezului se descurcaseră în chip desăvârşit. Fiecare dintre falşii negustori respectase întocmai poruncile primite, iar gărzilor le va fi cu neputinţă să le dea de urmă.

Vorbele Prevestitorului se împlineau.

Toţi credincioşii săi îl vor socoti de-acum încolo drept stăpânul absolut. Nu-l sfidase el pe faraon chiar în inima regatului său?

Mai rămânea doar o piedică supărătoare, care cerea multă băgare de seamă: Abydos.

Strălucitoarea izbândă dobândită la Memphis se datora unor iscoade a căror iuţeală şi pricepere le întreceau cu mult pe cele ale oamenilor lui Sobek. Dar pe pământul sacru al lui Osiris lucrurile stăteau cu totul altfel. Tocmai de aceea Libanezul se îndoise de la bun început că va reuşi să introducă în Abydos laudanumul şi uleiurile otrăvite. În fruntea unui echipaj care nu ştia ce transportă, un corăbier încercat, devotat Libanezului, se învoise totuşi să îndeplinească această sarcină anevoioasă în schimbul unei răsplăţi uriaşe.

Libanezul îl primi pe sacagiu.

— Veşti îmbucurătoare, stăpâne. Memphisul e învăluit în flăcări şi scăldat în sânge. Nenumărate focuri greu de domolit, temple distruse, o grămadă de morţi. Şi nu mai vorbesc de femeile însărcinate, care au pierit în chinuri, toate soţii ale unor demnitari de vază.

— Dar în privinţa Abydosului ce-ai aflat?

— Lovitura a dat greş, într-adevăr. Încărcătura a trezit bănuielile soldaţilor. Din pricina verificărilor temeinice, niciun strop de ulei sau de laudanum n-a trecut de paza portului.

— Şi căpitanul?

— A murit înecat pe când încerca să fugă.

— Carevasăzică n-a vorbit… Oamenii noştri sunt la adăpost?

— Cei veniţi din afara Memphisului au părăsit deja oraşul ca să se alăture Prevestitorului. Ceilalţi îşi văd de îndeletnicirile lor obişnuite şi deplâng împreună cu toată lumea cele întâmplate.

☥☥☥

Chipul lui Sesostris era încă şi mai grav decât de obicei.

— Nu poate fi vorba de simple întâmplări, Luminăţia Voastră, grăi, răspicat, vizirul Khnum-Hotep, ci de un atac limpede, bine gândit.

— Cele mai rele temeri ale mele se adeveresc, întări Sobek Păzitorul, răvăşit. Luptătorii ascunşi în Memphis au trecut la fapte. Uleiurile pe care le-au vândut au adus moarte şi au iscat pârjol. Pagubele sunt însemnate.

— Dar grozăviile nu se opresc aici, continuă vizirul, cu voce slabă. Mai multe femei însărcinate au fost otrăvite de uleiul pentru masaj. Cu toate strădaniile lui Gua şi a celorlalţi doctori, niciuna n-a putut fi salvată.

— Vor să ucidă însuşi Egiptul. Ne-au omorât scribii, slujbaşii, preoţii şi chiar pe viitorii noştri copii! spumegă de furie Sobek.

— Ţineţi-vă firea şi îngrijiţi-vă de bolnavi şi de răniţi! porunci monarhul. Iar Medes să-mi aducă degrabă veşti de la Abydos.

☥☥☥

Secretarul Casei Regelui îşi puse la treabă toţi scribii ca să întocmească mesaje liniştitoare şi să se încredinţeze că ajung degrabă în provinciile de la miazăzi şi miazănoapte. Deşi în sinea lui se bucura de biruinţa Prevestitorului, îşi arăta iscusinţa în slujba faraonului.

E adevărat, mulţi nevinovaţi îşi pierduseră viaţa. Dar asta nu conta în ochii lui Medes. Singurul lucru care avea însemnătate era să pună mâna pe putere şi, pe acest drum întortocheat, aliaţii săi trebuiau să lovească tare.

Chiar în clipa când se pregătea să trimită o corabie uşoară la Abydos ca să strângă informaţii sigure, Medes fu înştiinţat despre sosirea unei preotese din oraşul sacru al lui Osiris.

Medes, fără să stea pe gânduri, alergă spre port, unde aştepta Isis, însoţită de Vânt-de-Miazănoapte.

— S-a petrecut ceva rău la Abydos?

— Duceţi-mă la palat, vă rog. Trebuie să-l văd de îndată pe Luminăţia Sa.

Prevăzător ca-ntotdeauna, Medes nu mai luase legătura cu Libanezul de când planul lor prinsese viaţă, aşa că nu ştia nimic despre soarta ţinutului sacru.

Judecând însă după chipul lipsit de seninătate al lui Isis, pământul lui Osiris nu fusese cruţat.

☥☥☥

— Am împiedicat un dezastru, Luminăţia Voastră. Fără atenţia comandantului numit de Sobek, uleiurile otrăvite ar fi fost împărţite preoţilor din Abydos şi acum am fi jelit mulţi morţi.

— Înţeleg că ajutorul tău a fost hotărâtor.

— Am avut noroc şi Pleşuvul mi-a adeverit părerile. Dar Memphisul… Memphisul a fost atins?

Deşi glasul monarhului nu tremura câtuşi de puţin, iar chipul său rămânea neclintit, tânăra femeie înţelese că suferinţa lui Sesostris era adâncă. Şi ca om, şi ca rege se simţea greu încercat, dar nimic nu-l va împiedica să continue lupta.

— Capitala n-a scăpat de acest atac mârşav. Mulţi oameni au murit.

— Doar demonul întunericului care încearcă să veştejească salcâmul lui Osiris poate fi în stare de asemenea grozăvii, îşi dădu cu părerea Isis.

— Prevestitorul… Da, el e făptaşul, fără nicio îndoială. Tocmai şi-a arătat puterile. Şi nu se va opri aici.

— Chiar e cu neputinţă să-i aflăm adevăratul nume şi să-i descoperim ascunzătoarea?

— Căutările noastre s-au dovedit zadarnice. Trăgeam nădejde că Iker va izbuti să-i dea de urmă.

— A mai trimis vreun mesaj?

— Nu, Isis.

— Şi totuşi, trăieşte, Luminăţia Voastră!

— Mai stai câteva zile la Memphis. Preotesele din templul lui Hathor îi îngrijesc pe cei cu arsuri şi învăţătura ta le-ar fi de folos.

☥☥☥

Marele Trezorier Senankh şi Purtătorul Sigiliului regal Sehotep vegheau, fără odihnă, asupra reparării templelor, ajutorării victimelor şi reconstruirii grabnice a corăbiilor şi clădirilor distruse de flăcări.

Cât despre Sobek, acesta nu mai contenea să tot pună întrebări puţinilor martori care-i văzuseră pe negustorii de uleiuri ucigătoare. Dar răspunsurile semănau între ele ca două picături de apă; nimeni nu-i cunoştea. Fie îşi duceau traiul în alte cartiere, fie veniseră din afara oraşului şi primiseră sprijinul unor complici care ştiau bine cum merg treburile în

capitală.

Din nenorocire, nimeni nu putea spune limpede cum arătau. La drept vorbind, de ce să iei aminte la nişte negustori binevoitori, tăcuţi şi grăbiţi?

Şi vrând-nevrând, cercetările lui Sobek băteau pasul pe loc. Nu exista nicio cale de urmat şi nu aveau asupra cui să îşi abată bănuielile.

Lui Sobek îi venea să urle de furie, să se repeadă cu pumnii asupra primului bănuit, într-atât neputinţa sa îl adusese în pragul disperării. Visa să-i arunce în temniţă pe toţi neisprăviţii din capitală şi să-i bată cu bastoanele până când ar fi scos de la ei vreo informaţie oricât de măruntă. Dar legea lui Maat nu îngăduia tortura şi nici faraonul nu ar fi iertat o asemenea abatere.

Dar care era pricina acestei înfrângeri usturătoare? Neîndoielnic una singură: luptătorii din umbră, oameni încercaţi şi ascunşi cu viclenie printre locuitorii Memphisului, se supuneau căpeteniei lor cu o disciplină de necrezut. Nici unuia nu-i trecea prin cap să-l trădeze sau să-l vândă. În cazul unei greşeli, pedeapsa ar fi fost atât de groaznică, încât fiecare soldat din această armată a răului şi întunericului asculta fără şovăire poruncile comandantului ei.

Deşi mâhnit peste măsură, Sobek va şti totuşi să se arate răbdător.

Într-o zi sau alta, unul dintre nelegiuiţii aceştia tot va călca strâmb şi în clipa aceea Păzitorul o să fie pregătit şi n-o să scape prilejul.

Până atunci, poruncise ca uleiurile şi leacurile întrebuinţate de doctori să fie controlate. Puţin câte puţin, fruntea i se însenina, dar cum să ghicească în ce fel va lovi din nou vrăjmaşul?

— Comandante, zvonurile se răspândesc necontenit, îi spuse unul dintre ofiţerii săi. Se vorbeşte că regele a murit otrăvit cu ulei. Oamenii se agită şi se strâng în grupuri pe ici, pe colo. Mă tem să nu se işte vreo răzmeriţă.

Sobek alergă într-un suflet la palat să-l înştiinţeze pe monarh.

Iar Sesostris îşi chemă îndată slujitorii şi pe paznicul coroanei.

☥☥☥

Sub ochii uimiţi ai mulţimii, lectica faraonului străbătu cartierele Memphisului. Purtând coroana dublă şi un veşmânt împodobit cu un grifon ce-şi călca în picioare duşmanii, cu pieptul acoperit de un colier lat din aur, ce amintea de Eneada creatoare, Sesostris ţinea în mâini sceptrul de comandant şi sceptrul Magie, care îi îngăduia să reunească diversitatea în unitate. Chipul său, împietrit aidoma celor al statuilor, alunga zbuciumul din inima supuşilor.

Regele nu era mort şi această apariţie a sa stătea drept dovadă a hotărârii de a readuce ordinea în capitală.

Când uralele izbucniră din toate părţile, Sobek răsuflă uşurat. Cumplita izbândă a Prevestitorului nu putea fi decât trecătoare.

Abia când Sesostris se întoarse, neatins, la palat, după ce redase speranţa poporului său, Păzitorul îşi dădu seama cât de mult îşi pusese faraonul viaţa în primejdie.

Unul dintre ofiţerii săi se apropie şi-i şopti câteva cuvinte la ureche.

— Comandante, acum aveţi de ce să vă bucuraţi.

— Ai găsit vreo urmă?

— Mai mult de atât!

— Ai arestat vreo iscoadă?

— Vă las să descoperiţi singur.

22.

Iker era de nerecunoscut. La fel de prost ras ca unul care trăia în mlaştini, acoperit cu o pânză prăfuită, i-ar fi făcut silă oricărui demnitar de la curte.

Întoarcerea în Egipt nu fusese pe măsura nădejdilor sale. Din fortăreaţa principală a Zidurilor Regelui, o trupă de soldaţi îl însoţise până la Memphis şi, fără să-i mai pună vreo întrebare, îl aruncase în temniţa situată în apropierea cartierelor sărăcăcioase din partea de miazănoapte a oraşului. Nesimţitor la împotrivirile tânărului scrib, paznicul se ferea să schimbe vreun cuvânt cu el şi se mărginea să-i aducă, o dată pe zi, plăcinte reci şi apă.

Dar cine poruncise închiderea lui tainică în această carceră?

Iker începuse să-şi facă tot soiul de planuri de fugă când uşa se deschise larg.

În pragul ei stătea Sobek Păzitorul.

— Carevasăzică, tu pretinzi că eşti Fiul regal?

Scribul se ridică în picioare.

— Deşi nu sunt prea arătos, nu se poate să nu mă recunoşti.

Căpetenia tuturor gărzilor regatului păşi încet în jurul prizonierului.

— Drept să-ţi spun, nu. Aici sunt aduşi cei care fug din armată, cei care încearcă să scape de împlinirea corvezilor şi străinii intraţi pe furiş în Egipt. Tu printre care te numeri?

— Sunt Fiul regal Iker şi tu ştii asta la fel de bine ca şi mine.

— L-am întâlnit la curte pe tâlharul acela, iar tu nu-i semeni. Nefericitul a murit, pe undeva prin Syro-Palestina.

— Nimeni n-a primit mesajul meu?

— Unul fals, de bună seamă. Sau poate chiar o momeală ca să atragă armata noastră într-o capcană.

— Isprăveşte cu prefăcătoria asta, Sobek, şi condu-mă degrabă în faţa Luminăţiei Sale. Am adus informaţii de cea mai mare însemnătate.

— Vorbele înşelătoare ale unui răzvrătit nu-l înveselesc pe faraon. În loc să-ţi răceşti gura îndrugând minciuni, spune-mi mai bine de ce-ai vrut să treci Zidurile Regelui.

— Nu te purta prosteşte! Am reuşit să scap din mâinile cananeenilor şi ale sirienilor şi vreau să dau seamă tatălui meu despre sarcina pe care mi-a încredinţat-o.

Cu un zâmbet batjocoritor pe buze, Sobek îşi încrucişă braţele.

— Nici cel mai destoinic viteaz nu s-ar fi întors din acel infern. Una din două: ori eşti un răzvrătit care se dă drept Fiul regal Iker ca să-l ucidă pe faraon, ori eşti cu adevărat Iker, adică un trădător călăuzit de aceeaşi dorinţă. Alege tu care din cei doi vrei să fii, înainte de a te osândi la muncă silnică până la sfârşitul zilelor tale.

Şi Păzitorul ieşi, trântind uşa carcerei.

☥☥☥

După ce îngrijise o groază de răniţi, dintre care cei mai mulţi aveau să scape cu viaţă, Isis se pregătea să se urce pe corabia

ce urma s-o poarte spre Abydos, când Vânt-de-Miazănoapte scoase câteva răgete sfâşietoare. Bine înfipt pe picioare, măgarul refuză să se mai mişte.

Isis îl mângâie.

— Eşti bolnav?

„Nu”, răspunse animalul, ridicând urechea stângă.

— Trebuie să plecăm, Vânt-de-Miazănoapte.

„Nu”, se împotrivi patrupedul.

— Ce anume vrei?

Vânt-de-Miazănoapte se întoarse şi o apucă înspre palat. Isis îşi grăbi paşii, de teamă să nu-l piardă. În apropierea clădirilor administraţiei, animalul adulmecă îndelung aerul. Apoi o rupse la fugă, forţându-i pe trecători să se tragă la o parte din calea lui.

Preotesei îi fu peste puteri să se ţină după el.

— Ai necazuri? grăi Sekari, care o veghea din umbră pe tânăra femeie.

— Vânt-de-Miazănoapte nu vrea să se întoarcă la Abydos. E prima dată când se poartă aşa ciudat.

— L-ai întrebat de ce?

— N-am avut timp.

— Mi-a venit o idee.

Şi, cu ajutorul spuselor unor gură-cască, Sekari dădu de urma măgarului.

☥☥☥

— Tot nimic, Sobek?

— Dacă aş fi găsit ceva, Sekari, Luminăţia Sa ar fi fost înştiinţat primul. Dar tu?

— Se pare că un tâlhar cananean a fost închis în temniţa de la miazănoapte. Mi-ar plăcea să-i pun câteva întrebări.

— Pentru ce?

— Asta mă priveşte doar pe mine.

— Din păcate pentru tine, ticălosul ăla e pus sub pază straşnică şi ca să-l vezi îţi trebuie o împuternicire de la vizir. Însă nu sunt aşa sigur că el mai poate să te ajute.

— Dar ce-a păţit Khnum-Hotep?

— Află şi singur.

Sekari porni iute spre palat, unde îl întâlni un Sehotep peste măsură de abătut.

— Regele l-a chemat pe vizir, îi dezvălui el lui Sekari.
— Ştii din ce pricină?
— După chipul răvăşit al lui Khnum-Hotep, s-ar zice că s-au petrecut lucruri grave.

☥☥☥

În faţa vizirului, Sesostris citi cu voce apăsată raportul comandantului portului din Abydos, pe care Sobek îl înmânase regelui.
— Peceţile mele întrebuinţate de un ucigaş! O lovitură mai josnică decât aceasta nu puteam primi, Luminăţia Voastră. Bineînţeles că vă cer să numiţi pe altcineva în locul meu. Şi, înainte de a mă întoarce în provincia unde m-am născut, dacă îmi veţi face această favoare, îngăduiţi-mi să vă pun o întrebare: aţi bănuit, fie şi numai o clipă, că eram vinovat?
— Nu, Khnum-Hotep. Şi o să rămâi şi pe mai departe vizir în aceste vremuri de furtună când fiecare slujitor al lui Maat trebuie să se gândească doar la salvarea regatului.
Copleşit pentru prima dată de povara anilor şi mişcat până în adâncul sufletului de această dovadă de încredere, bătrânul vizir jură să nu-şi cruţe puterile şi să nu-l dezamăgească pe monarh.
— Şi totuşi, sunt vinovat, căci n-am fost cu destulă băgare de seamă, mărturisi el. Peceţile erau lesne de copiat. De-acum înainte, am să le păstrez doar eu. Nici chiar cei mai apropiaţi oameni ai mei nu vor mai putea ajunge la ele.
— Găsirea hoţului ar fi anevoioasă, ba chiar cu neputinţă?
— Din nefericire, da, Luminăţia Voastră. A fost nevoie de tot acest dezastru ca să îmi dau seama că m-am purtat cu o prea mare îngăduinţă, de care mă fac răspunzător.
— Dacă tot stai şi cugeţi la greşelile trecute n-ai să ajungi nicăieri. Mai bine împiedică-l pe duşman să tragă foloase iar de pe urma slăbiciunilor tale şi veghează cu toată grija asupra sarcinilor tale.
— Bizuiţi-vă pe mine, Luminăţia Voastră.

☥☥☥

Sekari îl găsi pe Knum-Hotep îmbătrânit parcă peste noapte şi îngrijorat, dar nu pierdu timpul cu vorbe curtenitoare.
— Îmi trebuie o împuternicire.
— Ce fel?

— Vreau să stau de vorbă cu un prizonier.
— Cere-i lui Sobek.
— Refuză să-mi dea.
— Din ce pricină?
— Nimeni nu trebuie să-l vadă pe prizonier.
— Ce-ar fi să mă lămureşti şi pe mine, Sekari?
— Am să te lămuresc când omul acela o să-mi dea câteva răspunsuri.
— Încăpăţânat cum te ştiu, n-o să te laşi până nu capeţi împuternicirea.
— Întocmai.
Înarmat cu preţiosul document, Sekari alergă spre temniţă în poarta căreia Vânt-de-Miazănoapte stătea culcat. Nimeni nu izbutise să-l facă să se mişte şi asta însemna că Iker nu putea fi departe de acolo.

☥☥☥

Membrii Casei Regelui ascultară cu atenţie raportul lui Sobek Păzitorul, care nu ocolise niciun amănunt legat de nenorocirea care se abătuse asupra Memphisului. Datorită echipelor lui Sehotep, stricăciunile aduse clădirilor aveau să fie în curând şterse, dar nu se putea spune acelaşi lucru şi despre rănile oamenilor. Ţinând seama însă de numărul mare al gărzilor şi al soldaţilor care împânzeau întreaga capitală, temerile începeau să slăbească, mai ales că sute de scribi controlau toate mărfurile întrebuinţate de orăşeni.
— Acum ştiu cum au lucrat ticăloşii, zise Sobek. După ce au ucis mai mulţi negustori, le-au luat locul, iar oamenii n-au bănuit nimic.
— Laudanumul nu e o marfă oarecare, îl întrerupse Senankh.
— Bineînţeles, şi speram ca în această privinţă să descopăr vreo urmă, dar înscrisurile au fost măsluite. Iar doctorii, primind leacurile pe aceleaşi căi de până atunci, n-au avut de ce să se arate neîncrezători.
— Dar sticluţele cu ulei pentru femei însărcinate? întrebă vizirul.
— Au fost aduse în Memphis pe ascuns şi erau atât de scumpe, încât doar familiile bogate puteau să cumpere aşa ceva. Cu sprijinul câtorva martori, am găsit casa negustorului. Din nenorocire însă, bărbatul a dispărut şi n-am izbutit să aflu

altceva despre el, decât că era de fel din Asia.

— Să nu mai pierdem vremea cu vorbe fără rost, îi sfătui Nesmontu. Adevăratul vinovat de aceste fapte mârşave este Prevestitorul. În ciuda oricăror greutăţi, trebuie să-l scoatem din bârlog. Sobek şi gărzile lui să vegheze asupra Memphisului, iar eu cu armata mea o să-i venim de hac acestui demon.

— Oare planul acesta are sorţi de izbândă? se nelinişti Senankh.

— Dacă lovim iute şi cu putere, da. Dar având în vedere că locurile acelea sunt necunoscute şi pline de primejdii, am nevoie de toate trupele.

— Generalul Nesmontu să pregătească un plan de atac asupra Syro-Palestinei! porunci faraonul.

☥☥☥

Recunoscându-l pe Sekari, Vânt-de-Miazănoapte se ridică în picioare şi se lăsă mângâiat.

— Se pare că-ţi merge bine. Abydosul îţi prieşte, iar Isis te îngrijeşte cu toată dragostea, zise el.

Măgarul ţintui cu privirea temniţa.

— Iker e închis înăuntru?

Animalul îşi înălţă urechea dreaptă.

— Ce-ar fi să pornim în căutarea lui?

În ochii mari şi căprui ai patrupedului se aprinse speranţa.

Soldatul care stătea de strajă se apropie de Sekari.

— Nu te cunosc. Ce vrei?

— Să vorbesc cu tâlharul cananean.

— Cu îngăduinţa cui?

— O împuternicire din partea lui Khnum-Hotep e de ajuns?

Prima grijă a unui paznic destoinic era să ocolească necazurile. Într-adevăr, comandantul Sobek dăduse ordine clare, dar nu puteai să nu ţii seama de o poruncă a vizirului.

— N-o să dureze prea mult?

— Te asigur că nu.

— Atunci, intră.

Uşa carcerei se deschise.

Neavând altă scăpare decât să-şi doboare temnicerul şi să încerce să fugă, Iker se năpusti spre el.

Antrenat să facă faţă unui astfel de atac, Sekari îl înşfăcă de braţ pe scrib care totuşi nu-şi slăbi strânsoarea.

Încleştaţi, se rostogoliră pe jos.

— Eu sunt, Sekari!

Fiul regal se retrase şi se uită la potrivnicul său.

— Tu… Chiar tu eşti?

Sekari se ridică.

— Eu, unul, nu m-am schimbat prea mult. Pe când, tu… Ca să capeţi o înfăţişare cât de cât mulţumitoare, o să fie nevoie de multă muncă!

Un răget neînchipuit de puternic îi făcu pe cei doi să tresară.

— Vânt-de-Miazănoapte!

— M-a adus până la temniţa asta şi te aşteaptă cu nerăbdare.

— Sobek m-a învinuit de trădare şi-mi doreşte pieirea.

— O să punem la punct lucrul acesta mai târziu.

Tocmai când părăseau carcera, trei gărzi sosite în grabă le tăiară drumul.

— Împuternicirea vizirului îţi îngăduia doar să stai de vorbă cu prizonierul, nu să-l eliberezi.

— Tânărul acesta e Fiul regal Iker, se răsti la ei Sekari.

— Ne-a împuiat şi nouă urechile cu minciunile astea. Tu şi protejatul tău rămâneţi frumuşel aici, amândoi.

— Trebuie să-l conduc la palat.

— Faţa ta nu-mi place defel, băiete. Sau mă asculţi, sau o să-mi simţi bastonul pe spinare.

Dar Sekari nici nu se gândea să-l lase pe Iker să zacă în temniţă.

Cei doi prieteni erau în stare să ţină piept gărzilor, deşi le părea rău că trebuie să-i înfrunte tocmai pe oamenii însărcinaţi să păstreze ordinea.

Deodată, un mârâit ameninţător îi încremeni pe toţi cinci.

Cu coada ochiului, una dintre gărzi zări un câine uriaş, ce-şi dezvelise colţii înfricoşători.

— Sângerosule! exclamă Iker. Ai izbutit să mă găseşti!

— E un prieten de-al tău? întrebă Sekari.

— Din fericire, da! La un singur semn de-al meu se şi repede la gâtul duşmanului. Nici chiar mai mulţi oameni nu-l pot opri.

Prinse la mijloc, cele trei gărzi socotiră lupta inegală. Şi nici nu erau plătite ca să moară prosteşte.

— Voi şi cu monstrul ăsta n-o să ajungeţi departe!

— Nu-ţi bate capul cu cercetări zadarnice, îi sfătui Iker. Ne

găseşti la palat.

23.

La câţiva paşi de o intrare lăturalnică a palatului, străjile opriră un grup ciudat alcătuit din Sekari, un biet sărăntoc de o mizerie respingătoare, un măgar vânjos şi un dulău înspăimântător.

— Chemaţi-l pe Purtătorul Sigiliului regal, ceru Sekari.

Sehotep se învoi să vadă despre ce era vorba.

— Se zice că frizerul tău e cel mai bun din Memphis, începu Sekari. Prietenul meu ar avea nevoie de îndemânarea lui.

— Prietenul tău… Cine e?

— Nu-l recunoşti?

— Pot… să mă apropii?

— Te previn că nu miroase tocmai plăcut.

Şovăielnic, Sehotep înaintă şi privi cu atenţie biata făptură, plină de păduchi.

— Peste putinţă! Nu e chiar…

— Ba da, dar trebuie să-l spălăm.

— Haideţi la mine acasă.

Între Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul se stabilise iute o tovărăşie pe faţă. Având în vedere mărimea câinelui, măgarul îl socotise demn de atenţia sa. Ajutându-l pe Iker să iasă din temniţă, dulăul îşi dovedise vrednicia şi putea, aşadar, să intre în cercul prietenilor adevăraţi. La rândul său, Sângerosul pricepuse că vajnicul patruped era un înţelept şi, totodată, cel mai vechi prieten al lui Iker, aşa că avea întâietate în timpul discuţiilor. Odată hotărâte aceste reguli, Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul urmau să vegheze împreună asupra Fiului regal.

Pe când se înfruptau din neasemuitele bunătăţi aduse de un slujitor al lui Sehotep, frizerul îl cercetă din priviri pe Iker, cu îngrijorare. Mai întâlnise el destule situaţii grele, dar aceasta le întrecea, de departe, pe toate.

Alese cel mai ascuţit brici din bronz, lung de şaisprezece centimetri şi lat de cinci. În formă de pentagon alungit, unealta avea două laturi rotunjite şi bombate şi alte trei adâncite. Primele două alcătuiau muchii tăioase, care trebuiau folosite cu

prudenţă. Apucând mânerul din lemn în care briciul propriu-zis era fixat cu mai multe nituri de aramă, frizerul începu descâlcirea.

— Părul nu e prea aspru şi nu s-au strâns în el prea mulţi scaieţi… Poate că am să izbutesc să înlătur dezastrul.

Apă caldă, spumă din belşug, pomezi care alinau fierbinţeala pricinuită de uneltele frizerului, tunsoare elegantă, potrivită cu chipul tânărului. Iker avu parte de îngrijirile atente ale unui meşter fără pereche, hotărât să atingă culmile măiestriei.

— Minunat, îşi dădu cu părerea Sekari. Eşti chiar mai fermecător decât înaintea plecării tale în Canaan. Frizerule, zeii te-au înzestrat cu mult har!

Omul se îmbujoră de plăcere.

— Frumuseţea nu ajunge, îi reaminti Sehotep, trebuie să ne gândim şi la sănătate, după o călătorie aşa de lungă. Am să te încredinţez mâinilor pricepute ale unui slujitor care se îndeletniceşte cu masajul.

Pe spatele, fesele şi picioarele lui Iker, slujitorul întinse un unguent protector, preparat din pudră de coriandru, făină de bob şi de gnu, sare de mare, ocru şi răşină de terebint. Apoi frământă fiecare muşchi ca să redea vigoarea acestui trup încercat.

După o oră petrecută astfel, scribul îşi simţi puterile împrospătate. Durerile şi încordarea dispărură, energia îl străbătea din creştet până în tălpi.

— Nu mai rămâne decât să te înveşmântăm potrivit rangului tău, grăi mulţumit Sehotep şi-i înmână Fiului regal o tunică şi sandale.

☥☥☥

Gărzile palatului, alese cu severitate de însuşi Sobek, se întrebau ce s-ar fi cuvenit să facă? Neîndoielnic, dacă nu-l lăsau pe Sehotep să intre şi-ar fi atras necazuri însemnate. Dar Fiul regal Iker, dacă într-adevăr era chiar el, nu avea îngăduinţa să treacă de pază.

— Chemaţi-l pe comandantul vostru, ceru Purtătorul Sigiliului regal.

Sobek nu întârzie să apară.

— Sper că-l recunoşti pe Iker, nu? întrebă Sehotep, batjocoritor. Sau poate găseşti că nu mai seamănă cu tâlharul

cananean pe care l-ai azvârlit în temniţă?

— Ucigaşul ăsta n-are decât o singură dorinţă: să-l omoare pe faraon. Dând crezare minciunilor lui, pui în primejdie viaţa regelui.

Iker îl înfruntă pe mai-marele gărzilor.

— Te înşeli, Sobek. Pe numele faraonului, îţi jur că te înşeli. Trebuie să-l înştiinţez despre roadele misiunii mele. Ia câte măsuri de prevedere vrei, dar gândeşte-te înainte de toate la Egipt.

Îndârjirea lui Iker îl miră pe Păzitor.

— Urmează-mă!

— Iar noi o să-l însoţim pe Iker, hotărî Sehotep. Asta ca să nu fii ispitit să-l uiţi în vreo temniţă oarecare.

Sobek ridică din umeri.

— Purtătorul Sigiliului regal are dreptate, încuviinţă Sekari. Când te loveşti de un zel nemăsurat, ca al tău, nu eşti niciodată îndeajuns de prudent.

La intrarea în odăile regale, îi întâmpină generalul Nesmontu.

— Luminăţia Sa îl va primi pe Iker numai după ce va fi purificat.

Fiul regal fu condus la templul lui Ptah. Un preot îl dezbrăcă, îi spălă mâinile şi picioarele, apoi îl îndemnă să păşească într-o capelă unde ardea o singură lampă.

Senankh şi Sehotep se aşezară de-o parte şi de alta a tânărului.

În faţa lui, stătea vizirul Khnum-Hotep.

— Fie ca apa vieţii să purifice, rosti el, să strângă laolaltă energiile şi să împrospăteze inima celui care o respectă pe Maat.

Doi preoţi ridicară deasupra capului lui Iker un vas din care ţâşni o lumină ce îi învălui trupul.

Iker îşi aminti de ritualul celebrat în mormântul lui Djehuty şi de cuvintele generalului Sepi: „Voiai să cunoşti Cercul de Aur din Abydos, priveşte-i puterea”.

Iar azi, având parte de un privilegiu neasemuit, Fiul regal se găsea în locul lui Djehuty!

Oare confreria îşi va deschide uşile pentru el? Încercând să uite de această întrebare, scribul se bucură de baia de raze

blânde şi totodată înnoitoare.

☥☥☥

Generalul Nesmontu îi înmână Fiului regal cuţitul duhului păzitor.

— Eram încredinţat c-ai să te întorci. Să nu te mai desparţi niciodată de această armă.

Vizirul Khnum-Hotep îi atârnă la gât tânărului un colier subţire din aur de care era agăţată o amuletă ce reprezenta sceptrul „putere”.

— Fie ca magia ei să te protejeze şi să-ţi dăruiască întreg curajul celor drepţi.

Zâmbind, Sekari înaintă la rândul său.

— Iată uneltele tale de scrib, prietene. Nu lipseşte nici măcar o pensulă.

Lui Iker îi făcură multă plăcere aceste clipe care dovedeau încrederea pe care ceilalţi o aveau în el. Dar cum să fie fericit după ce Sekari îi povestise nenorocirea petrecută la Memphis?

— Luminăţia Sa ne aşteaptă, arătă vizirul.

☥☥☥

Iker ar fi vrut să-i mărturisească regelui uriaşa bucurie de a-l revedea, dar solemnitatea sălii de consiliu nu-l îndemna la aşa ceva. Sever, adâncit în gânduri, monarhul arăta îmbătrânit. Totuşi, rămânea de neclintit, iar privirea sa nu oglindea nici urmă de slăbiciune.

Fiul regal înşiră pe îndelete peripeţiile sale, fără să treacă sub tăcere nici teama, nici greşelile şi nici părerile de rău că nu aflase nimic despre ucigaşul generalului Sepi. De Isis nu pomeni. Doar ea ştia cât îl ajutase.

Sobek Păzitorul nu scăpă prilejul să-i pună o mie şi una de întrebări, în speranţa că Iker se va contrazice singur. Dar tânărul nu se zăpăci şi Nesmontu întări o bună parte din spusele sale.

— Care e părerea ta? întrebă monarhul.

— Syro-Palestina e doar o momeală, Luminăţia Voastră. Prevestitorul a părăsit-o, dar vrea să ne ademenească într-acolo armata ca s-o îndepărteze de Egipt, unde va continua să răspândească veninul. Demonul acesta îi cunoaşte pe cananeeni şi ştie că nu sunt în stare nici măcar să poarte un război împotriva noastră, darămite să-l câştige. Ei se vor

mărgini la încăierări şi la câteva atacuri pe furiş care-i vor istovi pe soldaţi. Prezenţa întregii armate se va dovedi de prisos.

— Tocmai era gata să pornim un atac înverşunat, îi destăinui Nesmontu.

— Ţinuturile acelea vor rămâne cu neputinţă de cârmuit, zise Iker, şi nu se vor învoi niciodată să respecte legea lui Maat. Triburile nu vor înceta să se lupte şi să se sfâşie între ele, alianţele să se înnoade şi să se desfacă lesne, iar hoţii şi mincinoşii să se bată pentru putere. Oricâtă răbdare am avea, toate strădaniile noastre de a le schimba gândirea vor da greş. Mai bine ne-am mulţumi să păstrăm o pace, fie ea şi şubredă, în oraşele mari şi să întărim Zidurile Regelui ca să descurajăm orice încercare de năvălire.

— Dar asta ar însemna să renunţăm la stăpânirea noastră, mormăi Sobek.

— Dar ea nu există şi nici nu va exista vreodată. Prevestitorul a înţeles lucrul acesta şi caută să ne prindă în capcană.

— Iată vorbele unui complice al cananeenilor! exclamă Păzitorul. Nu-i arată ele, oare, făţărnicia?

— Ba dimpotrivă, în întrerupse Sehotep. Şi eu împărtăşesc această părere de multă vreme, dar nu aveam pe ce să mă sprijin. Acum Iker m-a lămurit pe deplin.

— Dar generalul Nesmontu nu îndeamnă la ocuparea Syro-Palestinei şi la război crâncen?

— În lipsă de altceva mai bun, recunoscu bătrânul soldat, şi mai cu seamă pentru a-l prinde pe Prevestitor! Însă dacă a părăsit ţinutul, o desfăşurare de forţe ar fi zadarnică, fără putinţă de tăgadă. Triburile n-au decât să se nimicească între ele, cu atât mai bine pentru noi! Asta o să împiedice naşterea unei armate cananeene. Iar dacă unele căpetenii plătite de noi îi vor aţâţa şi învrăjbi, Egiptul va trage foloase. Consider că acesta e cel mai nimerit plan. Cere timp, într-adevăr, dar nu mă îndoiesc de roadele sale.

— Stăruie încă o întrebare fără răspuns, se plânse Senankh. Unde se ascunde Prevestitorul? Şi suntem pe de-a-ntregul siguri că el a săvârşit aceste nelegiuiri? Atunci de ce n-a trimis veste pretutindeni că el e făptaşul?

— Pecetea lui, zise vizirul, e însăşi întinderea dezastrului.

Cine altcineva ar fi putut să pună la cale şi să ducă la bun sfârşit o asemenea mârşăvie, dacă nu cel care s-a atins de salcâmul lui Osiris?

Senankh se temea de acest răspuns, dar fu nevoit să se plece în faţa adevărului rostit de Khnum-Hotep.

— Chiar n-ai aflat nimic despre ascunzătoarea Prevestitorului? îl întrebă Sehotep pe Iker.

— Nimic, din nefericire. Cei mai mulţi cananeeni şi sirieni îl socotesc o umbră îngrozitoare, o vedenie căreia i se supun de frica unor pedepse cumplite. Aceasta şi este nemaipomenita idee a Prevestitorului: să devină stăpânul deplin al duşmanilor lui Maat şi al Egiptului, pătrunzându-le în suflet. Nici măcar n-are nevoie să apară ca să îi convingă. Repet: Syro-Palestina nu-i decât o momeală. Prevestitorul şi-a lăsat acum protejaţii în voia sorţii ca să semene răzmeriţe pustiitoare altundeva. Şi acest „altundeva” începe cu Memphisul.

— Capitala e bine păzită, îl asigură Sobek.

— Să sperăm, zise Sehotep. Dar celelalte oraşe?

— Primarii vor fi preveniţi prin decrete regale, făgădui vizirul. Dar trupele provinciilor sunt neîndestulătoare, iar păstrarea păcii cere prezenţa soldaţilor pe tot cuprinsul ţării. Aşa că trebuie să alegem: Nesmontu ori curăţă Syro-Palestina, ori asigură paza Celor Două Regate.

— Isprăvindu-şi misiunea, Fiul regal ne-a dat răspunsul, hotărî faraonul. A mai rămas un singur lucru de lămurit: purtarea lui Sobek.

— Cred că am făcut bine trimiţând în temniţă un fugar, Luminăţia Voastră.

— Socoţi nedreaptă închiderea ta? îl întrebă monarhul pe Iker.

— Nu, Luminăţia Voastră. Încuviinţez hotărârile căpeteniei gărzilor. Dar acum să cerceteze cu luare-aminte faptele şi să lase deoparte trecutul. Unul dintre planurile Prevestitorului tocmai a fost zădărnicit, dar suntem încă departe de izbândă. Pe care nu o vom dobândi decât prin unire.

— La muncă, încheie Sesostris. Mâine să-mi fie prezentat un plan de apărare a Celor Două Regate.

☥☥☥

Medes era zdruncinat de-a binelea!

Iker trăia! Cum de fusese cu putinţă să scape, singur, de cananeeni şi sirieni? Dar chemarea sa în faţa marelui sfat dădea de bănuit că i se vor aduce învinuiri grave.

Şi dacă mărturia lui nu se va dovedi convingătoare, scribul o să se căiască amarnic că se întorsese în Egipt. Ca urmare a dezastrului din Memphis, pedepsele vor fi aspre.

Sfatul de taină ţinu multă vreme, aşa că Medes nu-şi pierdu nădejdea. Sobek Păzitorul nu-l avea la inimă pe Iker şi era destul de puternic încât să-i atragă de partea lui pe membrii Casei Regelui, iar tânărul să fie osândit.

Într-un târziu, Senankh ieşi din sala de consiliu.

— Dacă oamenii tăi sunt cu adevărat iscusiţi, prietene Medes, acum ai prilejul s-o dovedeşti. Trebuie întocmite un decret regal, câteva mesaje, scrisori tainice către primari, ordine pentru garnizoane… Şi toate cât mai iute.

— Bizuiţi-vă pe mine, Mare Trezorier. Care-i lucrul cel mai grabnic?

— Să punem Egiptul la adăpost de vrăjmaşi.

24.

Să iei masa de dimineaţă împreună cu Sesostris în grădina palatului era o onoare pe care Iker o aprecie aşa cum se cuvenea. Toţi demnitarii visau la o asemenea favoare şi curtea întreagă, uimită de întoarcerea nesperată a lui Iker, plesnea de invidie.

Monarhul privea dansul razelor soarelui prin frunzele copacilor.

Cu toată teama plină de respect ce-o resimţea, Iker îndrăzni să rupă tăcerea.

— Luminăţia Voastră, Cercul de Aur din Abydos m-a purificat şi întărit?

— Egiptul nu aparţine acestei lumi. Cârmuit de Maat, el urmează planul făurit la începutul timpurilor. Regatul nostru îi dă viaţă aici, pe pământ. Nevăzutul şi-a ales regatul şi noi îl venerăm ca pe comoara noastră cea mai de preţ. Când Osiris reînvie, ochiul se întregeşte. Nimic nu-i lipseşte. Atunci Egiptul vede şi înfăptuieşte. Altminteri, rămâne orb şi sterp. Aceasta e

ceea ce ne ameninţă.

— Putem să ocolim această nenorocire?

— Izbânda depinde de judecata şi de voinţa noastră. Sau ne supunem timpului şi creaţia lui Osiris va pieri, sau ne întoarcem la începuturi, înainte de naşterea cerului şi a pământului, şi vom şti, încă o dată, să împăcăm lucrurile potrivnice, să unim coroana roşie cu cea albă, să-i împrietenim pe Horus şi pe Seth. Divinităţile, drepţii lumii de dincolo, faraonul şi oamenii alcătuiesc un întreg pe care doar Osiris îl încheagă, mulţumită legii lui Maat. Şi dacă unul dintre aceştia lipseşte sau este înlăturat, construcţia se prăbuşeşte.

— Dar sacrul nu rămâne legătura cea mai de seamă?

— Sacrul desparte ceea ce e folositor de ceea ce e fără rost, luminează şi eliberează calea, împrăştie amăgirile şi negura. Doar ofranda face să pătrundă armonia cerească printre oameni, căci ea hrăneşte sufletul lui Osiris.

— Luminăţia Voastră… mă veţi socoti, într-o zi, demn de a-i cunoaşte misterele?

— Hotărârea aceasta tu singur o vei rosti, prin faptele tale. Şi atunci, Osiris o să te cheme. Iată sigiliul pentru noul tău rang, puternic şi primejdios totodată. Nu-l întrebuinţa decât cu bună-credinţă.

Sesostris îi întinse lui Iker un inel-sigiliu pe care se vedeau înscrise numele şi rangul său.

Pentru prima dată, scribul îşi dădu seama de sarcina încredinţată.

Nu mai era un tânăr răzvrătit şi hoinar, ci unul dintre înalţii slujbaşi ai faraonului fără de care Cele Două Regate ar fi căzut pradă dezordinii şi nedreptăţii.

— Luminăţia Voastră, voi fi…?

— Nimeni nu e demn de o asemenea îndatorire. Totuşi, cineva trebuie să o ia asupra sa. Marele şarpe din Insula lui „Ka” n-a izbutit să-şi salveze lumea, mistuită de flăcări. Memphisul ar fi putut să cunoască aceeaşi soartă, dar a supravieţuit. N-o să lăsăm Egiptul să încapă pe mâinile Prevestitorului.

Iker privi îndelung bijuteria, diferită de sigiliul de Fiu regal de care nu îndrăznise niciodată să se folosească. Acum, abia acum, începea să priceapă care-i erau răspunderile ce-l apăsau.

— Să fii de faţă la sfatul de război al lui Nesmontu, îi porunci regele, şi nu te sfii să-ţi spui părerea. Dar mai înainte, du-te în port. Eşti aşteptat acolo.

☥☥☥

Corabia ce pleca înspre Abydos se pregătea să ridice ancora.

Înveşmântată într-o rochie lungă, roşie, Isis admira fluviul.

Însoţit de Vânt-de-Miazănoapte şi de Sângerosul, Iker nu trecu neobservat. Măgarul primi o mângâiere din partea tinerei femei, iar dulăul scoase un scheunat de invidie ca să capete aceeaşi atenţie. În ciuda mărimii câinelui şi a fălcilor sale dătătoare de fiori, Isis nu se temu câtuşi de puţin.

— Sângerosul te place, observă Iker. În Syro-Palestina a fost păzitorul şi apărătorul meu. A trebuit să fug fără el, dar până la urmă m-a găsit.

— Vânt-de-Miazănoapte pare să se bucure de tovărăşia lui.

— Chiar s-au împrietenit! Părăseşti capitala?

— Mă întorc la Abydos. Eram încredinţată că o să scapi teafăr din această încercare.

— Doar mulţumită ţie, Isis. Când îmi pierdusem nădejdea, ai apărut înaintea ochilor mei. Numai cu ajutorul tău am putut să înfrunt teama şi să regăsesc drumul spre Egipt.

— Mă crezi înzestrată cu prea multe puteri, Iker.

— Dar nu eşti o preoteasă a Abydosului? Fără sprijinul tău, fără gândurile tale ocrotitoare, aş fi pierit. Cum să te conving de sinceritatea mea şi să mă arăt demn de tine? Dăruindu-mi învăţătura sa, regele mi-a deschis ochii asupra îndatoririlor unui Fiu regal: să-şi umple cugetul cu gânduri drepte, să fie reţinut, să-şi măsoare vorbele, să lase deoparte frica, să caute adevărul chiar cu preţul vieţii sale, să dovedească o voinţă de neclintit, să nu cadă pradă lăcomiei, să desluşească toate cele nevăzute… Nu am aceste haruri, Isis, dar te iubesc.

— După isprăvile de până acum, se deschide înaintea ta un viitor măreţ. Cât despre mine, eu nu sunt decât o preoteasă care năzuieşte să nu mai părăsească Abydosul.

— Iar eu nu râvnesc decât să trăiesc alături de tine.

— În aceste vremuri tulburi, dragostea mai are vreun înţeles?

— Ţi-o ofer pe-a mea, Isis. Şi dacă e împărtăşită, nu ne va face mai puternici pe amândoi în faţa vrăjmaşului?

— Ce nouă misiune ţi-a fost încredinţată?

— Să lucrez alături de membrii Casei Regelui şi să asigur apărarea regatului. N-am căzut în capcana din Syro-Palestina, dar Prevestitorul are să lovească iar, poate chiar în Egipt.

— Abydosul rămâne pe mai departe ameninţat, fu de părere tânăra femeie. Cei care trăiesc acolo ar fi putut să sufere aceeaşi soartă ca locuitorii Memphisului. Demonul acesta voia să omoare cât mai mulţi preoţi şi să slăbească pământul sacru al lui Osiris.

— Şi tu ai fost, aşadar, în primejdie!

— Doar Arborele vieţii contează. Dacă ofranda vieţii mele l-ar putea tămădui, n-aş şovăi o clipă.

Sub privirile măgarului şi ale câinelui, care ascultau atenţi cuvintele lui Isis şi ale lui Iker, scribul se apropie de tânăra femeie.

— Isis, eşti sigură că nu mă iubeşti?

Preoteasa cugetă puţin, înainte de a răspunde.

— Aş vrea să fiu, dar resping minciuna. În timpul unui ritual m-am suit pe un soclu, ce o reprezenta pe Maat, şi am jurat să înfrunt totdeauna adevărul, oricare ar fi el.

— Şi eu am trecut prin acest ritual, mărturisi Iker, şi am făcut acelaşi jurământ. După ce l-am înfrânt pe falsul Prevestitor, sirianul Amu a vrut să mă însoare. Dar n-am îndurat gândul că voi cunoaşte o altă femeie şi am ales să plec, chiar dacă mă pândea moartea. Orice hotărâre vei lua, Isis, o să rămâi singura femeie din viaţa mea.

Căpitanul dădea semne de nerăbdare. Având în vedere numărul mare de corăbii ce străbăteau Nilul, trebuia să se folosească de orice răgaz ca să ridice ancora.

— Când o să ne vedem iar?

— Nu ştiu, Iker.

Isis urcă alene scara, ca şi cum ar fi încercat păreri de rău că această întâlnire se sfârşise.

Oare Iker nu se amăgea păstrându-şi speranţele?

☥☥☥

Cuvântarea lui Nesmontu fu convingătoare. Înzestrat cu o mare putere de adaptare, bătrânul general alcătuise, într-un timp neînchipuit de scurt, o nouă împărţire a armatei, în stare să-l surprindă pe duşman. Micşorate drastic, forţele egiptene din Syro-Palestina se vor îngriji doar de păstrarea liniştii, de

arestarea răzvrătiţilor şi de răspândirea unor zvonuri menite să semene vrajba printre triburi şi clanuri.

În Egipt, armata cea mare nu se va mai înfăţişa aidoma unui bloc de piatră uriaş, greu de urnit, ci va fi împărţită în mai multe regimente, numărând fiecare patruzeci de lăncieri şi patruzeci de arcaşi, aflaţi sub comanda unui ofiţer, ajutat de un purtător de flamură, un căpitan de corabie, un scrib şi un bun cunoscător al hărţilor.

Ofiţerii urmau să primească ordine doar de la Nesmontu, care conducea desfăşurarea trupelor de pe întreg cuprinsul regatului, însărcinate să supravegheze îndeosebi punctele-cheie şi debarcaderele. Trupelor din provincii le rămânea să asigure paza orăşenilor şi pe a sătenilor. Şi o altă armată, cea a scribilor, avea să controleze mărfurile. Nenorocirea petrecută la Memphis nu trebuia să se repete.

— Dubla Casă albă este în stare să asigure cele trebuincioase armatei? întrebă vizirul.

— Fără îndoială, răspunse Senankh. Soldaţii noştri nu vor duce lipsă de nimic.

— În ce mă priveşte, făgădui Sehotep, am să întăresc cheiurile, astfel încât corăbiile să poată trage mai uşor la mal.

— Fiul regal încuviinţează aceste măsuri? se nelinişti Sobek, zeflemitor.

— Dacă armata şi gărzile se vor înţelege bine, nu vom întâmpina greutăţi, îi răspunse Iker.

— Mă bănuieşti de rea-credinţă?

— N-am spus aşa ceva! Dar munca laolaltă cere multe strădanii.

— Negreşit, încheie Nesmontu. Iar noi nu ne vom cruţa puterile.

☥☥☥

Lucrând alături de vizir, Iker începea să înţeleagă cum mergeau treburile administraţiei. Ameninţarea mocnită îi îndemna pe scribi să-şi îndeplinească sarcinile cu străşnicie, astfel încât niciun atac, oricât de grav, să nu împiedice respectarea legii lui Maat.

Tocmai pe când Fiul regal citea nişte documente aduse de Nesmontu, şi pe care avea să le înmâneze chiar în seara aceea monarhului, Sobek îl întrerupse.

— Luminăţia Sa vrea să te vadă de îndată.

☥☥☥

Sub protecţia gărzii sale personale, Sesostris ieşi din capitală. Iker îl urmă până la un canal unde se urcară pe o corabie ce porni înspre miazăzi.

De astă dată, Fiul regal nu se mai încumetă să-l tulbure pe rege, adâncit în gânduri.

Atmosfera era apăsătoare.

Şi totuşi, când văzu conturându-se piramidele de la Dachur, tânărul se simţi cuprins de seninătate. Monumentele faraonului Snefru păreau cu neputinţă de distrus, ancorate în veşnicia deşertului, iar cel al lui Sesostris, deşi mai mic, răspândea aceeaşi strălucire.

Preoţii şi soldaţii însărcinaţi cu paza locurilor se strânseseră ca să-l întâmpine pe monarh. Iker se ţinea la câţiva paşi în spatele regelui.

Cu capul plecat, un preot înaintă spre suveran.

— Când a murit Djehuty? întrebă Sesostris.

— Ieri, în zori. De cum şi-a dat ultima suflare v-am şi trimis de veste. Ieri era o zi mare, Luminăţia Voastră, căci Djehuty socotea lucrările ca şi isprăvite. Sculptorii tocmai sfârşiseră ultimul basorelief ce-l reprezintă pe Atum, principiul creator. Iar Djehuty gândea să vă ceară să-l însufleţiţi şi să treziţi în această construcţie a voastră întreaga ei putere.

Faraonul şi Iker apucară spre locuinţa primarului Djehuty al cărui trup înfăşurat într-o mantie largă se odihnea pe un pat cu picioarele aidoma celor ale unui taur. Chipul lui Djehuty părea împăcat.

— L-am vegheat până la capăt, arăta preotul. Ultimul său gând s-a îndreptat către Luminăţia Voastră, încercând să-şi arate recunoştinţa, căci această muncă de constructor i-a luminat bătrâneţile. Djehuty ştia că strălucirea Dachurului îl va sluji pe Osiris. „De-acum, n-o să mai îmi fie niciodată frig” au fost ultimele sale cuvinte.

Preotul se retrase, lăsându-l pe rege şi pe fiul său singuri cu mortul.

— A sosit clipa judecăţii, începu monarhul. Iar noi trebuie s-o rostim. Ce-i doreşti acestui călător în lumea de dincolo, Iker?

— Să străbată tenebrele morţii şi să învie în lumina lui Osiris.

Djehuty a fost un om drept şi bun. Îi mulţumesc pentru ajutorul său şi n-am nicio învinuire să-i aduc.

Cum regele întârzia să vorbească, Iker se temu ca Sesostris să nu pomenească de vreo greşeală a fostului guvernator al provinciei Iepurelui de pe vremea când refuza să se supună Coroanei.

— Preot al lui Thot şi slujitor al lui Maat, iniţiat în Cercul de Aur din Abydos, Djehuty a cunoscut misterele lui Osiris. Fie ca el să călătorească în pace.

Sesostris porunci apoi ca fratele său întru spirit să fie mumificat şi să i se pregătească locaşul de veci.

Iker încerca o mare durere. Djehuty îl primise în provincia Iepurelui, îi îngăduise să înveţe meşteşugul scribilor şi să desluşească tainele limbii sacre, sub îndrumarea generalului Sepi, şi el dispărut. Datorită acestor doi înţelepţi, soarta tânărului se limpezise, deşi până atunci înaintase la nimereală.

În faţa piramidei regelui, orbitor de albă şi dătătoare de lumină, care va proteja salcâmul lui Osiris, Sesostris şi fiul său îşi puseră aceeaşi întrebare întreită: unde, când şi cum avea să lovească iar Prevestitorul?

25.

Pântecele de piatră era un loc uitat de zei. Alcătuită din grămezi de stânci enorme, negricioase şi insuliţe ce îngreunau cursul Nilului, cea de-a doua cataractă oferea o privelişte de granit şi bazalt de o tristeţe copleşitoare şi cu desăvârşire neprielnică oricărei forme de viaţă. Valuri repezi şi mânioase încercau să sfarme această oprelişte, provocând un clocot şi un vuiet ce nu conteneau nicicând. Lupta încrâncenată dintre apă şi piatră nu cunoştea odihnă.

O stâncă ascuţită domina acest haos unde se dezlănţuiau forţe înspăimântătoare.

Acolo stăteau în picioare Prevestitorul, Bina, Shab Strâmbu' şi Gură-Pocită.

La capătul unei călătorii lungi, prin deşert, ajunseseră în locul cel mai fascinant şi mai primejdios din toată Nubia.

— E cu neputinţă să trecem dincolo de această cataractă,

observă Strâmbu’, copleşit de atâta sălbăticie.

— S-ar zice că braţele unui uriaş au sfârtecat malurile se joacă şi acum chinuind stâncile! îşi dădu cu părerea şi Gură-Pocită, ale cărui trupe rămăseseră puţin mai în spate.

Întinzându-se pe două sute de kilometri, cea de-a doua cataractă lăsa să scape un firicel de apă albastră care contrasta cu nisipul ocru al deşertului şi cu verdele palmierilor. În pântecele de piatră, nicio plantă nu rezista furiei valurilor.

— De-aici va izvorî moartea care se va abate asupra Egiptului, grăi Prevestitorul.

Părăsind apoi marginea hăului, vorbi către însoţitorii săi, care-l ascultară liniştiţi şi atenţi.

— Memphisul a fost greu lovit, reaminti el, şi faraonul nu va izbuti să tămăduiască Arborele vieţii. Toţi egiptenii tremură de frica unui nou atac. Armata vrăjmaşă ne caută prin Syro-Palestina unde va întâmpina piedici la tot pasul, care-i vor slăbi forţele zi după zi. Clanurile şi triburile îmi vor rămâne credincioase. Focurile cerului şi ale pământului îi vor mistui pe trădători. Oamenii noştri din Memphis sunt nevătămaţi, iar gărzile lui Sobek Păzitorul n-au arestat pe nici unul dintre discipolii mei. Cu toate acestea, biruinţele dobândite până acum nu înseamnă nimic. În acest loc însă, puterile noastre vor spori. Şi nu va fi o armată a oamenilor aceea care va cotropi Cele Două Regate.

— Dar noi nu suntem decât vreo sută, observă Gură-Pocită, privind în jurul său.

— Uită-te mai bine!

— Văd doar vârtejuri de apă şi iar vârtejuri!

— Chiar ele sunt trupele noastre de neînvins.

Shab Strâmbu’ rămase cu gura căscată.

— Dar cum să le trimitem la luptă, învăţătorule?

— Nu suntem noi în stare să mânuim forţele socotite de nestăpânit?

— Aţi putea să… urniţi aceste stânci negricioase?

Prevestitorul îşi aşeză mâna pe umărul bărbatului.

— Lasă-ţi înţelegerea să pătrundă dincolo de lucrurile pe care ochii le zăresc. Gândirea poate să le întreacă şi să elibereze puterile ascunse înlăuntrul stâncilor şi al apei furioase.

Prevestitorul se întoarse cu faţa spre pântecele de piatră şi, deodată, acesta păru să se înalţe.

Îndată credincioşii se prosternară adânc înaintea stăpânului lor.

— Egiptul supravieţuieşte datorită misterelor lui Osiris. Atâta timp cât ele vor fi celebrate, ţara faraonilor ni se va împotrivi. De aceea trebuie să căutăm ajutor în alte lumi. Osiris însuşi ne oferă unul, chiar el, valul creator, inundaţia de sorginte cerească, aducătoare de bunăstare şi hrană. În fiecare an, egiptenii sunt cuprinşi de nelinişte, căci se întreabă cât se vor umfla apele. Dacă revărsarea Nilului e neîndestulătoare, îi pândeşte foametea, dacă e prea năvalnică, pricinuieşte stricăciuni nenumărate. Iar noi o să ne folosim chiar de această revărsare, care va fi mai pustiitoare ca niciodată.

Gură-Pocită fu primul care se trezi din uluială.

— Vă gândiţi… vă gândiţi să mânuiţi tăria valului?

— Te-am dezamăgit vreodată, prietene?

— Nu, stăpâne, dar…

— Chiar pântecele de piatră va stârni această nenorocire. Noi nu trebuie decât să-l trezim la viaţă pentru ca mânia ei să fie nimicitoare.

☥☥☥

Prevestitorul şi discipolii săi îşi stabiliră tabăra în apropierea stâncii ce stăpânea peste inima clocotitoare a celei de-a doua cataracte. Datorită proviziilor cărate de către oamenii lui Gură-Pocită, nimeni nu avea să sufere de foame. Prevestitorul se mulţumea cu puţină sare şi nu-şi lua ochii de la grozăvia pe care o iscau apele şi care avea să fie cheia izbânzii sale viitoare.

Bina nu dormea. De când sângele stăpânului ei îi străbătea trupul, un somn scurt îi era de ajuns. Şi ea căzuse pradă farmecului acestei larme care nu înceta nicio clipă.

Prevestitorul deschise cufărul cel mare din lemn de salcâm şi scoase două brăţări împodobite cu gheare de felină.

— Prindeţi-le la glezne! îi porunci el.

Bina se supuse, fără grabă.

— Nu eşti o femeie obişnuită, zise Prevestitorul. Şi, în curând, ai să treci la fapte.

Bina se înclină adânc.

Soarele răsărise şi, în mai puţin de-o oră, căldura avea să devină sufocantă.

Deodată, Strâmbu’ se repezi înaintea Prevestitorului.

— Stăpâne, vin nubienii! Cu zecile!

— Îi aşteptam.

— Nu par să aibă gânduri bune!

— Am să stau de vorbă cu ei.

În timp ce Gură-Pocită şi trupa sa tocmai se pregăteau de luptă, Prevestitorul păşi către un trib alcătuit dintr-o sută de războinici cu pielea neagră care îşi agitau suliţele deasupra capului. Obrajii le erau crestaţi, la gât purtau coliere de perle colorate, iar de urechi îşi atârnaseră cercuri grele de fildeş.

— Căpetenia voastră să iasă în faţă, ceru Prevestitorul.

Un bărbat înalt şi slab, cu plete împodobite cu două pene, se apropie.

— Vorbeşti limba noastră? se miră el.

— Vorbesc toate limbile.

— Cine eşti?

— Prevestitorul.

— Şi ce preveşteşti?

— Am venit să vă eliberez de egipteni. De prea mulţi ani faraonul vă asupreşte. Vă omoară luptătorii, vă jefuieşte bogăţiile şi v-a adus în pragul sărăciei. Dar eu ştiu cum să-l dobor.

Cu un gest, căpetenia porunci oamenilor săi să-şi coboare suliţele. Gură-Pocită făcu la fel.

— Cunoşti Nubia?

— Focul acestui pământ e aliatul meu.

— Oi fi vreun mag?

— Monştrii deşertului mi se supun.

— Nimeni nu-i întrece pe vrăjitorii nubieni.

— Însă dezbinarea lor îi slăbeşte. În loc să se înfrunte la nesfârşit unii cu alţii, n-ar trebui să se unească pentru a-l înfrânge pe adevăratul lor vrăjmaş, Sesostris?

— Ai cercetat de aproape fortul din Buhen de unde egiptenii veghează asupra acestei cataracte? Acolo e hotarul pământurilor stăpânite de faraon. Dacă îl atacăm, pedepsele vor fi cumplite!

— Nu ştiam că nubienii sunt nişte fricoşi!

Buzele căpeteniei tribului prinseră a tremura de indignare.

— Sau îngenunchezi în faţa mea cerându-mi iertare, sau îţi zdrobesc ţeasta!

— Ba îngenunchează tu şi jură-mi credinţă.

Nubianul ridică bâta pe care-o avea în mână, dar, înainte s-o prăvălească asupra Prevestitorului, gheare de şoim i se înfipseră în braţ, obligându-l să dea drumul armei. Apoi ciocul păsării de pradă îi scoase ochii cu o iuţeală înspăimântătoare.

Războinicii negri rămaseră, totuşi, neîncrezători.

Muribundul se zvârcolea de durere.

— Supuneţi-vă, ceru Prevestitorul cu o voce liniştită. Altminteri, o să pieriţi întocmai ca laşul ăsta.

Unii şovăiau, iar alţii se simţeau îmboldiţi să pornească la luptă.

— Să-l omorâm pe ucigaşul căpeteniei noastre! urlau ei.

— Fie ca leoaica deşertului să-i nimicească pe necredincioşi! porunci Prevestitorul.

Un răget de o forţă fără seamăn îi încremeni pe nubieni, tăindu-le avântul. O fiară de o mărime neînchipuită se năpusti asupra lor.

Animalul muşcă, sfâşie, călcă în picioare şi se desfătă cu şiroaiele de sânge, fără să cruţe niciun războinic.

Din lada de salcâm, Prevestitorul o scoase pe regina turcoazelor şi o ridică spre soare, înainte de a i-o arăta fiarei.

Aproape imediat, aceasta se potoli.

O tăcere grea acoperi locul măcelului.

Frumoasă, trufaşă, Bina se aşeză la stânga stăpânului ei. Pe frunte păstra încă o pată roşie pe care Prevestitorul o şterse cu poala tunicii.

— Celelalte triburi nu vor sta cu mâinile în sân, fu de părere Gură-Pocită.

— Asta şi trag nădejde să se întâmple.

— Şi o să le putem ţine piept?

— O să le convingem să treacă de partea noastră, prietene.

☥☥☥

Oamenii care se iviră din deşert, îndreptându-se spre tabăra Prevestitorului, nu erau luptători înarmaţi cu suliţe şi bâte, ci vreo douăzeci de nubieni vârstnici, cu trupul acoperit de amulete, în fruntea lor se găsea un bătrân cu pielea foarte

neagră şi părul alb, care de-abia mergea, sprijinindu-se într-un toiag.

— Asta e tot ce ne trimit? se înveseli Gură-Pocită.

— Nici că există armată mai primejdioasă, i-o tăie Prevestitorul.

— Dar ce au aşa de fioros moşnegii aceştia?

— Nu-i dispreţui, căci pot să te prefacă-n scrum. Aceştia sunt cei mai iscusiţi vrăjitori nubieni, în stare să arunce cele mai rele blesteme.

Bătrânul se opri la câţiva paşi de Prevestitor.

— Tu eşti cel care a nimicit tribul fiului hienei?

— Am fost nevoit să pedepsesc o adunătură de neobrăzaţi.

— Mânuieşti forţele ascunse?

— Eu, Prevestitorul, întrebuinţez toate soiurile de puteri ca să-l dobor pe faraonul Sesostris.

Nubianul clătină din cap.

— Puterile noastre, ale tuturor celor aici de faţă, sunt demne de luat în seamă şi, totuşi, n-am izbutit să ne descotorosim de egipteni.

Prevestitorul zâmbi cu bunăvoinţă.

— Voi vă mărginiţi doar la ţara voastră. Eu însă voi răspândi în lumea întreagă o nouă credinţă. Iar voi mă veţi ajuta să dezlănţui urgia pe care acest pământ o poartă în el. Focul pântecelui de piatră va pustii Egiptul.

— Niciunul dintre noi nu se încumetă să-i stârnească mânia!

— Tu şi semenii tăi aţi dormit până acum pentru că vă temeaţi de faraon. Iar eu am venit să vă trezesc.

Înfuriat, bătrânul lovi pământul cu toiagul.

— Ai s-o readuci la viaţă pe Cea Înspăimântătoare?

— Leoaica mi se supune.

— Lăudăroşenie! Nimeni nu poate să-i domolească furia.

— Ba da, dacă o are pe regina turcoazelor.

— Vorbe goale!

— Doreşti să o vezi?

— Îţi baţi joc de mine!

Prevestitorul îi arătă comoara celui mai vârstnic dintre vrăjitorii negri.

Moşneagul privi îndelung uriaşa turcoază cu sclipiri verzi-albăstrii.

— Carevasăzică nu e doar o născocire…

— Îmbrăţişaţi învăţătura zeului, daţi-mi ascultare! Altminteri, Cea Înspăimântătoare o să vă rupă-n bucăţi.

— Ce ai de gând să faci aici?

— Am să repet fără încetare: vreau să vă scap de tiran. Dar mai înainte trebuie să treceţi la credinţa cea dreaptă şi să-mi deveniţi fideli. Apoi, vă veţi uni puterile magice cu ale mele şi vom isca un prăpăd din care Egiptul nu va mai ieşi la liman.

— Dar regatul pare de neclintit!

— În Syro-Palestina şi apoi chiar în inima capitalei, la Memphis, i-am pricinuit deja răni adânci.

Bătrânul fu uimit.

— La Memphis… Ai îndrăznit?

— Sesostris v-a ţinut ca prinşi în laţ. Dar acum, el şi poporul lui au aflat ce-i frica. Iar chinurile lor vor spori fără încetare.

— Dar regele acesta nu e un uriaş cu forţe nemăsurate?

— Întocmai, recunoscu Prevestitorul. De aceea ar fi zadarnic şi prosteşte să-l atacăm de-a dreptul. Oamenii mei lucrează din umbră, la adăpost de gărzi şi de armată, şi îi prind pe egipteni nepregătiţi. Iar în curând, mulţumită nubienilor şi pântecelui de piatră am să-l lovesc pe Sesostris cu o tărie nemaiîntâlnită.

Vrăjitorul se uită cu alţi ochi la Prevestitor. Acesta vorbise cu atâta stăpânire de sine, de parcă nimic nu l-ar fi putut împiedica să-şi ducă la bun sfârşit planurile smintite.

— De când primul Sesostris a construit fortul Buhen, reaminti nubianul, Egiptul ne-a lăsat în pace. Armata nu trece de acest hotar şi triburile noastre îşi împart puterea.

— Nu peste multă vreme, faraonul o să calce hotarul şi o să vă răscolească ţara. După ce-a răspândit groaza în Canaan, o să vrea să cucerească Nubia. Nu vă rămâne decât o singură cale de scăpare: să mă ajutaţi să stârnesc valul care-i va împiedica înaintarea.

Îngândurat, bătrânul se propti mai bine în toiag.

— Trebuie să mă sfătuiesc cu toţi vrăjitorii. Îndată ce vom lua o hotărâre o să-ţi trimitem veste.

— Băgaţi de seamă să nu greşiţi, îi povăţui Prevestitorul.

26.

La răsărit stăteau faraonul şi Marea Soţie regală, la miazăzi, Marele Trezorier Senankh şi Sekari, la miazănoapte, generalul Nesmontu şi Purtătorul Sigiliului regal, Sehotep, iar la apus, vizirul Khnum Hotep şi Pleşuvul.

După ce ritualul funeraliilor lui Djehuty fusese celebrat, Cercul de Aur din Abydos îşi îndrepta gândurile spre viitor.

— Frumoasa zeiţă a Apusului l-a întâmpinat pe fratele nostru, grăi Sesostris, şi el va renaşte pentru totdeauna la răsărit. Şi, asemenea generalului Sepi, se va afla mereu printre noi.

Faraonului i-ar fi plăcut să prelungească ritualul şi să întărească legăturile Cercului de Aur cu nevăzutul, dar membrii confreriei trebuiau să ţină sfat în privinţa unei probleme grave.

— De când urgia a atins Memphisul, Prevestitorul tace. Această linişte înşelătoare vesteşte, fără îndoială, o nouă furtună. Ce fel de furtună, încă nu ştim, dar măsurile luate de Sobek şi de generalul Nesmontu asigură paza întregului regat. Bineînţeles, vrăjmaşul prevăzuse toate acestea.

— Acum nu mai e în stare să pricinuiască vreun rău, observă vizirul.

— Asta vrea el să ne facă să credem! îl contrazise Sekari. Un ucigaş ca el nu se dă bătut aşa uşor.

— Datorită lui Iker am aflat că noul câmp de luptă nu va fi în Syro-Palestina, reaminti generalul Nesmontu, iar capitala e supravegheată îndeaproape, aşa că oamenii Prevestitorului nu pot să mişte un deget. Prin urmare, va lovi în altă parte.

— Vara e foarte caldă, iar seceta sporeşte înainte de inundaţie, zise Senankh. Vremea, nefiind prielnică pentru călătorii lungi și planuri de atac, ne lasă şi nouă un scurt răgaz.

Marea Soţie Regală vorbi apoi despre munca preoteselor din Abydos şi îngrijirile date Arborelui vieţii. La rândul său, Pleşuvul rosti câteva vorbe despre sarcinile pe care preoţii le îndeplineau cu multă râvnă. În ciuda neliniştii, ţinutul sacru al lui Osiris rezista în faţa vrăjmaşului.

— Tânăra Isis continuă să străbată calea marilor mistere? întrebă vizirul.

— Înaintează pas cu pas, după propria simţire, răspunse

regina. Să nu cădem pradă ispitei de-a o zori, căci lucrul acesta s-ar putea dovedi păgubitor.

— Având în vedere misiunea ce-o aşteaptă pe Isis, întări regele, pregătirea ei trebuie să fie peste măsură de temeinică.

— Ca şi cea a lui Iker? întrebă Sehotep.

— Îl călăuzesc aşa cum tatăl meu spiritual m-a călăuzit pe mine.

☥☥☥

După ce cuplul regal vărsă apă şi lapte la rădăcina salcâmului, Pleşuvul îl tămâie în timp ce Isis mânuia sistrele. Preoteasa dobândise o asemenea măiestrie, încât izbutea să scoată din aceste instrumente sunete de necrezut.

— În arhivele Casei Vieţii am găsit o informaţie de cea mai mare însemnătate, dezvălui Isis la sfârşitul ritualului. Aurul se vădeşte a fi de nelipsit alchimiei osiriene, căci carnea celui care reînvie ia forma metalului pur, sinteză a altor elemente. În el, lumina se întăreşte şi reflectă aspectul imaterial al puterilor divine. Strălucirea sa devine cea a lui Maat.

Toate acestea, regele, regina şi Pleşuvul le ştiau de multă vreme. Dar era bine că Isis le aflase singură. Tânăra femeie urma un drum care avea s-o ducă, mai devreme sau mai târziu, spre marea descoperire.

— După cum spun vechile scrieri, continuă Isis, faraonul este căutătorul, meşterul aurar în stare să lucreze aurul pentru ca strălucirea lui să-i lumineze pe zei şi pe oameni, şi să păstreze armonia între cer şi pământ. Un înscris de pe vremea marilor piramide pomeneşte despre faptul că înşişi zeii şi-au îngropat comoara lor cea mai de preţ în pământurile îndepărtate ale Nubiei. Ce ar putea fi această minune care închide în ea atâta energie, dacă nu chiar aurul menit lui Osiris?

— Fără el, reaminti Pleşuvul, e cu neputinţă să reparăm obiectele care slujesc la celebrarea misterelor. Lipsite de putere, ele vor rămâne neînsufleţite. Şi nu mai vorbesc despre marea taină în privinţa căreia buzele mele trebuie să păstreze tăcerea.

„Nubia, ţinut sălbatic, greu de controlat, şi plin de primejdii văzute şi nevăzute”, gândi Sesostris. Nubia, unde pierise generalul Sepi al cărui ucigaş era încă nepedepsit. Da, Isis vedea bine. În Nubia se ascundea aurul zeilor. Dar în vremurile

acestea tulburi să pornească într-acolo nu părea a fi o treabă lesnicioasă.

— Ai mai aflat şi altceva? o întrebă regele pe tânăra preoteasă.

— Din nenorocire, nu, Luminăţia Voastră. Dar am să caut mai departe.

☥☥☥

Faraonul se pregătea să părăsească Abydosul când Sobek Păzitorul îi aduse un mesaj grabnic din Elephantina. Scrisoarea venea din partea fostului guvernator de provincie, Sarenput, acum primar al acestui mare oraş negustoresc, aşezat la hotarul dintre Egiptul propriu-zis şi Nubia.

— Nu mă mai întorc la Memphis, rosti monarhul după ce citi scrisoarea. Cheamă-i îndată pe membrii Casei Regelui!

Sfatul se ţinu în curtea principală a templului lui Sesostris, departe de ochii şi urechile oricărui nepoftit. Hotărârile ce trebuiau luate aveau să fie încărcate de urmări.

— Sarenput poate fi socotit drept un supus devotat? întrebă regele.

— Purtarea lui e fără pată, răspunse Senankh. Nu trage din slujba sa foloase pentru sine şi nici n-a dat dovadă de necinste. Veghează ca decretele regale să fie respectate cum se cuvine.

— Nici eu nu am a-i aduce vreo învinuire, întări Sehotep. Aspru şi drept, Sarenput nu dispreţuieşte plăcerile vieţii, dar se mulţumeşte cu înaltul său rang.

— Nu am nimic de adăugat, zise vizirul.

— Eu sunt ceva mai neîncrezător, interveni Sobek, căci nu pot să-i uit trecutul. Poate nu ar fi jurat aşa lesne credinţă faraonului, dacă n-am fi îndrăznit noi atunci să intrăm în Elephantina.

Generalul Nesmontu încuviinţă.

— Dacă scrisoarea lui Sarenput cuprinde fapte adevărate, prinse a vorbi iarăşi faraonul, poate aflăm unde are de gând Prevestitorul să lovească din nou.

Bătrânul soldat mormăi bucuros.

— Armata va fi gata de luptă în scurtă vreme, Luminăţia Voastră.

— După un raport al comandantului fortului din Buhen, construit de primul Sesostris pentru a împiedica năvălirea

triburilor războinice, unul dintre ele tocmai a fost măcelărit în pântecele de piatră.

— Pântecele de piatră e un adevărat infern! exclamă Sobek.

— Soldaţii garnizoanei noastre sunt peste măsură de speriaţi. Se vorbeşte despre nişte monştri care ucid orice făptură le iese în cale. Şi unii pretind chiar că au văzut o leoaică înspăimântătoare, de o mărime nefirească, pe care nici măcar o armată de vânători n-ar izbuti s-o ucidă.

— Recunosc mâna Prevestitorului, îşi dădu cu părerea Sehotep. În alte împrejurări, aş fi crezut că e vorba doar despre o simplă întâmplare. Dar astăzi, aşa ceva ar fi o greşeală de neiertat.

— Nubia nu-i o ţară obişnuită, zise Senankh către rege. Vechii faraoni au întâmpinat multe greutăţi, până au ajuns la o înţelegere amăgitoare, nicidecum la o prietenie adevărată.

— Printre soldaţii mei se numără şi arcaşi nubieni, reaminti Nesmontu. Sunt ageri, curajoşi şi supuşi. Dacă primesc poruncă să lupte împotriva fraţilor lor de sânge, o s-o îndeplinească întocmai, căci au ales să trăiască în Egipt, nu în Nubia.

— Priceperea lor de războinici nu mă linişteşte defel, observă Sehotep. Cananeenii şi sirienii fug bucuroşi din faţa vrăjmaşului, dar nubienii se apără cu vitejie. Şi mă tem mai ales de vrăjitorii lor a căror faimă a băgat spaima în oamenii noştri.

— Eu am să conduc expediţia, grăi răspicat Sesostris.

Khnum-Hotep tresări.

— Luminăţia Voastră, dar Prevestitorul nu vrea, oare, să vă ademenească într-o capcană?

— Înfruntarea directă pare de neocolit. Şi să nu uităm de căutarea aurului zeilor. Isis are dreptate: aurul se găseşte în Nubia. Generalul Sepi şi-a dat viaţa pentru el, iar această jertfă nu va fi zadarnică.

Faraonul îşi rostise hotărârea, aşa că alte vorbe ar fi fost de prisos. Şi, în ciuda primejdiilor uriaşe ce se anunţau, exista, oare, altă cale?

— Khnum-Hotep, te însărcinez să veghezi asupra treburilor regatului în lipsa mea. Împreună cu Senankh, o să vă sfătuiţi în fiecare dimineaţă cu Marea Soţie regală. Ea va cârmui în

numele meu. Dacă nu mă întorc din Nubia, ea va sui pe tronul celor vii. Tu, Sehotep, ai să mă însoţeşti, iar tu, Nesmontu, adună-ţi trupele la Elephantina.

— Slăbim apărarea provinciilor, se îngrijoră generalul.

— Nu avem de ales. Tu, Sobek, ai să te întorci la Memphis.

Căpetenia gărzilor regatului se împotrivi.

— Luminăţia Voastră, paza voastră…

— Mă bizui pe garda mea. Să prevedem răul cel mai mare: Nubia e o momeală, iar Memphisul rămâne ţinta principală. De aceea trebuie să-ţi îndrepţi toată atenţia spre capitală. Şi, dacă bătălia hotărâtoare are loc la miazăzi, credincioşii Prevestitorului ascunşi în Memphis vor prinde, poate, curaj şi se vor trăda în vreun fel. O singură greşeală din partea lor şi o să le iei urma.

Argumentele regelui erau convingătoare. Totuşi, la gândul că se va găsi la o aşa depărtare de monarh, pe Sobek îl năpădiră tristeţea şi părerile de rău.

— Îi vei porunci Fiului regal Iker să ni se alăture la Edfu, adăugă Sesostris.

— Iker în preajma voastră? Luminăţia Voastră, cred că…

— Ştiu ce crezi, Sobek, dar te înşeli. În timpul campaniei din Nubia, Iker va săvârşi fapte care au să te convingă, până la urmă, că îmi este pe deplin credincios.

☥☥☥

Asupra templului din Edfu domnea, încă de la începuturile omenirii, şoimul sacru, încarnarea zeului Horus, protectorul faraonilor. Aripile sale erau largi cât universul, privirea sa pătrundea secretul soarelui, iar când se aşeza pe grumazul regelui, îl ajuta să vadă în lumea de dincolo.

Un preot o întâmpină pe Isis la debarcader şi o conduse la un cuptor aşezat nu departe de sanctuar. Sub ochii faraonului, doi meşteri modelau o statuie a zeului Ptah, având pe cap un acoperământ albastru şi trupul strâns într-un giulgiu alb din care ieşeau braţele sale care ţineau mai multe sceptre, simboluri ale vieţii, puterii şi statorniciei.

— Priveşte creaţia lui Ptah, stăpânul meşterilor, legată de cea a lui Sokaris, stăpânul adâncurilor. Ptah înfăptuieşte cu gândul şi cu vorba. El numeşte divinităţile, oamenii şi animalele. Eneada se încarnează în dinţii săi şi în buzele sale

care însufleţesc ceea ce inima sa zămisleşte, iar Thot rosteşte prin mijlocirea limbii sale. El înalţă opera desăvârşită întrebuinţând propria putere. Numele de Sokaris se trage din rădăcina *seker.* Ea înseamnă „a bate metalul”, dar e legată şi de purtarea prin lumea de dincolo a trupului sortit reînvierii. Când îţi cureţi gura, *seker,* după cum cere ritualul, îţi deschizi sufletul către Sokaris. Şi când Osiris îi vorbeşte în inima întunericului celui iniţiat, rosteşte acelaşi cuvânt care atunci are înţelesul de „vino spre mine”. Credinţa şi smerenia nu te vor apropia de Osiris. Cunoaşterea şi opera alchimică sunt adevăratele călăuze. Înaintea luptei cu vrăjitorii nubieni, îi cer lui Ptah să-mi făurească lancea, iar lui Sokaris, sabia. Priveşte-le ieşind din foc.

Primul meşter tocmai isprăvise lucrul la o lance atât de lungă şi de grea, încât doar Sesostris era în stare s-o mânuiască, iar cel de-al doilea făurise o sabie a cărei strălucire o forţă pe tânăra preoteasă să-şi ferească ochii.

Faraonul apucă armele încă fierbinţi.

— Războiul împotriva Răului ne cere să lăsăm deoparte orice laşitate şi viclenie. Vom pleca spre Elephantina.

27.

Prevestitorul se hrănea cu nemaipomenita energie a pântecelui de piatră. Se contopea cu fiecare vârtej, cu fiecare atac furios al valurilor împotriva stâncii. Aşezată la picioarele sale, tăcută, Bina se uita cu o privire goală la dezlănţuirea măreaţă a forţelor naturii.

Câteodată vântul aducea până la ei frânturi din întrecerea în vorbe meşteşugite, la care se dedaseră vrăjitorii nubieni.

Câteva ore mai târziu, după discuţii îndelungate şi aprinse, bătrânul cu părul alb îşi făcu iar apariţia.

— Am ales nu să te ajutăm, ci să te alungăm de pe pământurile noastre, îi spuse el Prevestitorului, care nu se arătă nici surprins, nici înfuriat.

— Totuşi, cred că n-aţi fost cu toţii de aceeaşi părere.

— Cel mai iscusit dintre noi, Techai, chiar ţi-a ţinut partea, dar s-a supus, în cele din urmă, voinţei celorlalţi.

— Dar cuvântul tău n-a atârnat cel mai greu?

Bătrânul se mânie.

— E-adevărat, m-am folosit de această înlesnire cuvenită celui mai vârstnic dintre vrăjitori. Dar află că nu mă căiesc niciun pic.

— Săvârşeşti o mare greşeală. Mai bine ai recunoaşte-o, i-ai îndupleca pe tovarăşii tăi să se răzgândească şi am să fiu îngăduitor cu voi.

— Degeaba stărui. Părăseşte Nubia degrabă.

Prevestitorul îi întoarse spatele moşneagului.

— Pântecele de piatră e aliatul meu.

— Dacă te încăpăţânezi, o să pieri.

— Dacă îndrăzneşti să te atingi de mine sau de credincioşii mei, am să vă pedepsesc.

— Magia noastră o întrece pe a ta. Mai stăruie tu mult şi o să-ţi dovedim de ce anume suntem în stare, începând chiar din această noapte.

Apoi, lovind pământul cu toiagul, bătrânul se alătură alor săi.

— Vreţi să vă scap de adunătura asta de negri? întrebă Gură-Pocită.

— Am nevoie de o parte din ei.

— Chiar pot să bage frica în noi? intră în vorbă şi Shab Strâmbu'.

— Urmaţi-mi cu grijă sfaturile şi nu veţi păţi nimic. Timp de trei zile şi trei nopţi nubienii vor acoperi ochii cerului. Soarele şi luna, în locul strălucirii lor obişnuite, vor trimite spre noi raze ucigătoare. Adăpostiţi-vă sub mantiile de lână. Focul o să vă mistuie dacă lăsaţi vederii o bucată de piele, cât de mică. Trosnetele pârjolului o să vă scoată din minţi şi o să vă închipuiţi că vă găsiţi într-un cuptor. Nu încercaţi nici să priviţi, nici să fugiţi. Staţi nemişcaţi până ce totul se va potoli. Cât despre mine, eu am să scrutez mai departe pântecele de piatră.

— Sunteţi încredinţat că n-avem a ne teme de nubienii ăştia? se nelinişti Shab.

Chipul Prevestitorului se întunecă.

— Tot ce ştiu ei acum au învăţat de la mine. Înainte să le slăbească într-atât curajul şi să se poarte ca nişte netrebnici, eu am fost aici. Iar când armatele mele se vor prăvăli peste lume, mâine, poimâine sau peste sute de ani, voi fi tot aici.

Nici măcar Gură-Pocită nu se încumetă să facă pe viteazul şi se supuse ordinelor. Prevestitorul însuşi o ascunse pe Bina sub două mantii legate zdravăn cu centuri.

În amurg, nubienii porniră urgia.

Ţâşnind din stânca pe care stătea Prevestitorul, o flacără se răspândi cu o iuţeală nebunească. Trosnetele acopereau vuietul cataractei. Trupurile credincioşilor dispărură în jăratic, iar pietrele căpătară sclipiri roşiatice. Nori negri şi groşi învăluiră luna ce tocmai răsărea.

Chinul ţinu trei zile şi trei nopţi.

Unul singur dintre oamenii lui Gură-Pocită, pierzându-şi nădejdea, lepădă veşmintele şi o rupse la fugă. Pe dată, o limbă de foc îi încolăci picioarele, care arseră în câteva clipe. Apoi pieptul şi capul nefericitului se preschimbară în cenuşă.

În sfârşit, soarele străluci iar. Prevestitorul desfăcu nodurile centurilor şi o eliberă pe Bina.

— Am biruit, grăi el. Ridicaţi-vă cu toţii.

Istoviţi şi buimăciţi, discipolii nu mai aveau ochi decât pentru stăpânul lor a cărui faţă era calmă şi odihnită, de parcă atunci se trezise dintr-un somn întăritor.

— Să-i pedepsim pe nechibzuiţii aceştia, hotărî el. Nu vă mişcaţi de aici!

— Şi dacă negrii atacă? întrebă Gură-Pocită, nerăbdător să se încaiere.

— Mă duc să-i caut.

Prevestitorul o duse pe Bina în spatele unei stânci enorme, bătute de ape, departe de privirile tuturor.

— Dezbracă-te!

Când femeia rămase pe de-a-ntregul goală, Prevestitorul îi mângâie spinarea, care luă culoarea sângelui. Chipul Binei deveni cel al unei leoaice cu ochii scăpărători.

— Tu, Cea Înspăimântătoare, pedepseşte-i pe necredincioşi.

Un răget cumplit ce se auzi până la fortul Buhen încremeni toate făpturile vii. Apoi fiara se năpusti.

Primul care muri fu bătrânul cu părul alb. Nevenindu-i să creadă că totuşi cei mai buni vrăjitori ai Nubiei dăduseră greş, îi îndemna să o ia de la capăt şi să acopere din nou aştrii, când leoaica îi cuprinse ţeasta cu fălcile şi o zdrobi. Câţiva îndrăzneţi încercară să rostească vorbele blestemului, dar fiara nu le lăsă

timp să isprăvească. Îi sfâşie, îi rupse în bucăţi şi-i călcă în picioare.

Doar cinci nubieni scăpară de ghearele şi colţii ei.

Când Prevestitorul i-o arătă pe regina turcoazelor, leoaica se domoli. Puţin câte puţin se preschimbă într-o tânără femeie brună, cu trupul mlădios şi delicat, pe care Prevestitorul se grăbi s-o înfăşoare într-o mantie.

— Apropie-te, Techai, şi prosternează-te înaintea mea.

Înalt, slab şi acoperit de tatuaje, vrăjitorul se supuse.

— Techai… Numele tău înseamnă chiar „jefuitor”?

— Da, stăpâne, murmură el cu voce pierită. Am darul de a smulge forţele din întuneric şi de a le întrebuinţa împotriva duşmanilor mei. Am fost de partea voastră, dar cei mai mulţi nu m-au ascultat!

— Tu şi cei care au făcut la fel ca tine sunteţi cruţaţi.

Ceilalţi nubieni scăpaţi cu viaţă se prosternară la rândul lor.

Prevestitorul, ai cărui ochi se înroşiră dintr-odată, îl înşfăcă pe unul dintre ei de păr şi-i smulse pânza ce-i acoperea coapsele. Orice îndoială se risipi.

— Pieptul aproape că-i seamănă cu al unui bărbat, dar e femeie!

— Am să vă slujesc, stăpâne!

— Femeile sunt mai prejos decât bărbaţii. Mintea le rămâne toată viaţa la fel ca-n copilărie şi nu se gândesc decât să mintă, aşa că trebuie să-şi asculte fără crâcnire bărbaţii. Doar Bina, regina nopţii, are voie să-mi stea în preajmă. Tu nu eşti decât o neruşinată.

Vrăjitoarea îi sărută picioarele Prevestitorului.

— Techai, porunci acesta, omoar-o cu pietre şi dă-i foc!

— Stăpâne…

Privirea de jăratic îl făcu pe nubian să priceapă că nu avea de ales. Aşa că, împreună cu cei trei tovarăşi ai săi, se aplecară şi culeseră câteva pietre.

Nefericita încercă să fugă. Prima piatra o izbi în ceafă, cea de-a doua în şale.

Nu se ridică decât o singură dată, străduindu-se zadarnic să-şi apere faţa.

Pe trupul său însângerat, ce încă mai tresărea din când în când, nubienii aruncară tulpini uscate de palmieri.

Apoi Techai însuşi aprinse focul.

☥☥☥

Încă tremurând, vrăjitorii nu se gândeau decât să-şi salveze vieţile. Techai încerca să-şi aducă aminte două sau trei formule care, de obicei, îi ţintuiau locului pe cei mai răi demoni. Dar când îl văzu pe Prevestitor potolindu-şi setea cu sare, în timp ce-l privea cu ochii săi roşii, îşi recunoscu înfrângerea şi înţelese că şi cea mai mică încercare de răzvrătire l-ar duce la pieire.

— Ce aşteptaţi de la noi, stăpâne?

— Să daţi de ştire triburilor voastre despre izbânda mea şi să le porunciţi să se adune cu toatele într-un loc unde iscoadele egiptene nu pot răzbi.

— Oricum, ele nu se încumetă niciodată să păşească pe pământurile acestea. Iar căpeteniile noastre respectă magia. După tot ce-aţi făcut, chiar şi Triah, puternicul prinţ din Kush, o să vă preţuiască.

— Asta nu-mi e de ajuns. Eu cer supunere deplină.

— Triah e un bărbat mândru şi bănuitor, el…

— O să lămurim noi lucrul acesta mai târziu, făgădui Prevestitorul, cu voce blândă. Adu-ne merinde şi femei! Ele n-o să iasă din colibele lor decât pentru a oferi plăcere oamenilor mei şi pentru a pregăti mâncarea. După aceea am să-ţi vorbesc despre planurile mele.

Privindu-i pe nubieni cum se îndepărtau, Gură-Pocită se arătă neîncrezător.

— Sunteţi prea îngăduitor, stăpâne. Ăştia n-o să se mai întoarcă.

— Ba da, prietene, şi o să te mire graba cu care o vor face.

Prevestitorul nu se înşela.

În fruntea unei mici armate de războinici negri, Techai reapăru două zile mai târziu, vădit obosit.

— Iată patru triburi hotărâte să-l urmeze pe cel mai mare dintre magi, grăi el. Prinţul Triah a fost prevenit, şi nu va întârzia să vă trimită un sol.

Gură-Pocită cercetă trupurile nubienilor înarmaţi cu sulițe, pumnale şi arcuri.

— Nu-i rău, recunoscu el. Voinicii ăştia ar trebui să devină adevăraţi soldaţi, dacă rezistă antrenamentelor mele.

— Şi merindele? întrebă Shab Strâmbu'.

Techai îi îndemnă pe cărăuşi să se apropie.

— Legume, fructe, peşte uscat, grâne... Ţinutul e sărac şi am strâns tot ce-am găsit mai bun.

— Gustă, îi porunci Strâmbu' unui cărăuş.

Omul luă câte o înghiţitură din toate. Hrana nu era otrăvită.

— Dar femeile unde-s? îl luă la rost Gură-Pocită, nerăbdător.

Şi atunci se iviră vreo douăzeci de nubiene superbe, foarte tinere, cu sânii goi şi având în jurul coapselor un acoperământ din frunze.

— Veniţi cu mine, frumoaselor, v-am construit un adăpost primitor! Am să mă înfrupt primul din farmecele voastre.

În timp ce Shab rânduia tabăra, departe de fortul Buhen, Prevestitorul îi conduse pe vrăjitori lângă inima clocotitoare a cataractei.

Chiar şi pentru ei căldura devenea cu neputinţă de îndurat.

— Judecând după semnele cunoscute de voi, cum crezi că va fi inundaţia?

— Puternică, foarte puternică, răspunse Techai.

— Asta ne înlesneşte sarcina. O să ne îndreptăm cu toţii puterile spre pântecele de piatră şi o să stârnim furia unor talazuri pustiitoare.

— Vreţi să... vreţi să înecaţi Egiptul?

— În locul unui Nil aducător de rodnicie, care să scalde malurile însetate, un puhoi de ape va prăpădi regatul ăsta blestemat.

— O sarcină tare anevoioasă, căci...

— Carevasăzică nu vă simţiţi în stare?

— Nu, stăpâne, nu! Dar ne temem ca inundaţia să nu se întoarcă şi împotriva noastră.

— Dar nu sunteţi voi floarea vrăjitorimii? De vreme ce doriţi să-i alungaţi pe asupritori şi să vă eliberaţi ţara, Nilul n-o să vă pricinuiască vreun rău. Şi asta nu e singura armă pe care o vom întrebuinţa.

Techai ciuli urechile.

— Aveţi şi alte planuri tainice?

Prevestitorul se arătă mieros.

— În armata egipteană nu slujesc drept arcaşi destui nubieni?

— Nişte netrebnici, nişte vânduţi! În loc să rămână aici şi să se bată pentru clanul lor, au ales o viaţă uşoară, alăturându-se vrăjmaşului!

— N-o să se bucure prea mult de câştigul lor, glăsui Prevestitorul. O să-i facem să plătească pentru această trădare, semănând dezordinea în rândurile egiptenilor.

— Puteţi să distrugeţi fortul Buhen?

— Îţi închipui că nişte biete ziduri m-ar opri din drum?

Dându-şi seama că rostise o necuviinţă, Techai îşi lăsă capul în pământ.

— De prea multă vreme ne purtăm ca un popor supus… Însă mulţumită vouă, ne vom recăpăta încrederea!

Prevestitorul surâse.

— Să pregătim trezirea pântecelui de piatră.

28.

Soţia lui Medes, Secretarul Casei Regale, făcuse o criză de nervi. Se tăvălea pe jos, ocărându-şi slujnicele chemate să-i aranjeze părul şi s-o fardeze. Fu nevoie de câteva perechi de palme din partea bărbatului ei ca să se liniştească.

Aşezată cu forţa pe un scaun din lemn de abanos, femeia continua să tropăie din picioare.

— Ai lăsat deoparte orice mândrie? Stăpâneşte-te!

— Tu nu-ţi dai seama, sunt pierdută… Doctorul Gua a părăsit Memphisul!

— Am aflat.

— Încotro s-a dus?

— Spre miazăzi, împreună cu regele.

— Şi când se întoarce?

— Nu ştiu.

Femeia se agăţă de gâtul bărbatului. Temându-se să nu-l sugrume, Medes o pălmui din nou şi o împinse înapoi pe scaun.

— O să mor, doar el putea să mă îngrijească.

— Nicidecum! Gua are o mulţime de discipoli, la fel de pricepuţi ca el. În loc de un singur doctor, o să ai trei.

Lacrimile încetară.

— Trei… îţi baţi joc de mine?

— Primul o să vină dimineaţa, al doilea, după-amiaza, iar al treilea, seara.

— Adevărat, dragul meu?

— La fel de adevărat cum mă cheamă pe mine Medes.

Femeia se strânse la pieptul lui şi-l sărută.

— Eşti cel mai bun soţ cu putinţă!

— Şi-acum, du-te să te faci frumoasă.

Lăsând-o pe mâinile slujnicelor, Medes porni spre palat ca să primească ordinele vizirului. Primul demnitar pe care-l întâlni fu chiar Sobek, căpetenia gărzilor regatului.

— Tocmai voiam să trimit după tine.

Deşi îi trecu prin minte tot ce era mai rău, Medes nu-şi trădă îngrijorarea.

— Ascult.

— Corabia ta e gata.

— Corabia mea…

— Pleci spre Elephantina, faraonul te aşteaptă acolo. Gergu va răspunde de vasele încărcate cu grâne trebuincioase expediţiei care se pregăteşte.

— Nu m-aş dovedi mai folositor la Memphis?

— Luminăţia Sa te însărcinează să rânduieşti munca scribilor. Vei întocmi rapoartele zilnice şi decretele regale. Munca nu te sperie, nu-i aşa?

— Dimpotrivă, dimpotrivă! sări Medes. Dar nu-mi plac defel călătoriile, mai ales cele pe apă, care mă îmbolnăvesc.

— Doctorul Gua o să aibă grijă de tine. Mâine-dimineaţă pleci.

Această misiune ascundea o capcană sau era cu adevărat necesară? Oricum, Medes se feri de orice nesăbuinţă. Punându-l sub supraveghere, ca şi pe ceilalţi curteni, Sobek trăgea nădejde să-l prindă pe picior greşit.

Aşa că Secretarul Casei Regelui nu luă legătura cu Libanezul înainte de a părăsi capitala. Fără îndoială, complicele său avea să înţeleagă tăcerea aceasta. Necazul era că tocmai atunci urma să sosească de la Byblos o încărcătură de lemn preţios. Medes ar fi trebuit să-i înlesnească trecerea pe sub ochii vameşilor. Însă, din nenorocire, nu putea să încredinţeze nimănui această sarcină delicată şi nici să trimită veste despre întoarcerea lui Iker.

☥☥☥

Oamenii Libanezului nu treziră bănuieli. Negustori, vânzători ambulanţi şi frizeri, îşi vedeau cu toţii de îndeletnicirile lor obişnuite, trăncănind împreună cu muşteriii despre grija zilei de mâine şi lăudând meritele faraonului. Gărzile şi iscoadele lui Sobek scotociseră în zadar peste tot.

În aşteptarea noilor porunci ale Prevestitorului, Libanezul se gândea numai la negoţul său şi la sporirea averii sale, deja nemăsurată.

Vizita sacagiului îl surprinse.

— Aduci veşti proaste?

— Medes tocmai s-a suit pe o corabie ce a pornit spre miazăzi.

— Dar trebuia să ne vedem la noapte!

— Gergu va pleca şi el în călătorie. Se îngrijeşte de corăbiile ce cară grâne, drept provizii pentru armată.

Lucrurile erau limpezi: Sesostris părăsea Egiptul şi se îndrepta spre Nubia, unde armata era în primejdie să rămână fără hrană!

Planul Prevestitorului mergea de minune. Doar un singur amănunt îl necăjea pe Libanez: lipsa lui Medes.

— Şi la palat ce se petrece?

— Regina cârmuieşte, iar vizirul şi Senankh supraveghează treburile regatului. Sobek a înăsprit controlul mărfurilor şi răscoleşte toate cartierele. Negreşit, regele i-a cerut să-şi înteţească strădaniile.

— O adevărată căpuşă, Păzitorul ăsta!

— Niciun om de-al nostru nu-i cunoaşte pe toţi ceilalţi, reaminti sacagiul. Chiar dacă unul e arestat, nu ne poate pricinui mari neajunsuri.

— Mi-ai dat o idee… Ca să linişteşti o fiară ieşită la vânătoare, cea mai bună cale e să-i oferi o pradă.

— Îndrăzneaţă mişcare!

— Nu te arătai tu odinioară atât de încrezător?

— Bineînţeles, dar…

— Eu sunt cel care dă ordine, să nu uiţi!

Enervat, Libanezul înfulecă o prăjitură îmbibată de grăsime.

— Fără Medes, cum o să ne descurcăm cu vameşii? Următoarea încărcătură de lemn preţios trebuie să sosească la

Memphis când va fi lună plină!

— Sobek a sporit paza cheiurilor, puse paie pe foc sacagiul.

— Încep să-mi ies din fire cu nemernicul ăsta! Altfel spus, vasul nostru e nevoit să rămână la Byblos cu încărcătură cu tot. Îţi închipui cât am să pierd? Şi nici măcar nu ştim când se întoarce Medes din Nubia, dacă s-o mai întoarce!

Năzuinţele religioase ale Prevestitorului îl interesau mai puţin pe Libanez decât buna desfăşurare a negoţului său. Ce conta cine cârmuia regatul, atâta vreme cât negoţul înflorea şi câştigurile ascunse creşteau?

Dar gărzile lui Sobek deveneau din ce în ce mai supărătoare, însă Libanezul nu avea de gând să iasă în pagubă.

☥☥☥

Dacă situaţia se înrăutăţea, Gergu era hotărât să se arunce în apă! Roşu la faţă, asudând din greu şi răcnind din toate puterile, nu mai ştia cărui zeu să i se închine. Să navigheze spre miazăzi îi plăcea, dar să vegheze asupra corăbiilor încărcate cu grâne îl scotea din minţi.

Lipseau o încărcătură a cărei greutate nu apărea pe nicio listă şi încă un vas căruia nu i se dăduse, cu niciun chip, de urmă în tot portul! Şi până când nu dezlega tainele acestea, corăbiile nu ridicau ancora. Iar el, Gergu, avea să fie socotit vinovat pentru întârziere. Şi nici pe sprijinul lui Medes nu se putea bizui, căci trebuia să se ţină la depărtare de el.

— Ai vreo problemă? întrebă Iker, care se apropiase însoţit de Vânt-de-Miazănoapte.

— Nu izbutesc s-o scot la capăt, mărturisi Gergu, jalnic. Am căutat şi am verificat totul de o mie de ori.

Gata să izbucnească în plâns, pe inspectorul principal al hambarelor îl cuprinse deznădejdea.

— Pot să te ajut?

— Nu văd cum.

— Spune-mi, totuşi, despre ce e vorba.

Gergu îi întinse Fiului regal un papirus boţit de cât fusese rulat şi iarăşi desfăcut.

— Mai întâi, grânele dintr-un hambar întreg parcă au intrat în pământ.

Iker privi atent documentul întocmit de un slujbaş nepriceput, al cărui scris era greu de descifrat.

Abia după ce-l citi de trei ori, Iker descoperi rezolvarea.

— Scribul a socotit de două ori aceeaşi cantitate!

Chipul înnegurat al lui Gergu se lumină.

— Adică… acum am toată încărcătura de grâne pe care o cere faraonul?

— Fără îndoială. Altceva?

Gergu se posomorî iar.

— Corabia dispărută… Regele n-o să mă ierte pentru asta!

— Un vas de mărfuri nu se risipeşte precum un nor de primăvară, îşi dădu cu părerea Iker. Mă duc să fac cercetări la administraţia portului.

Inventarul corăbiilor pentru cărat grâne părea în ordine, dar nu era decât o aparenţă înşelătoare.

Un scrib neatent sau prea grăbit amestecase două dosare. Şi această greşeală dusese la dispariţia unui vas ce fusese trecut pe listă sub un nume fals.

Gergu îi mulţumi din tot sufletul.

Însă Iker se gândea la *Fulgerul.* O înşelăciune asemănătoare nu fusese, oare, de ajuns ca să facă pierdută urma unei corăbii din cele pe care le număra flota regală?

— Ai o minte strălucită!

— Pregătirea mea de scrib m-a obişnuit cu soiul acesta de încurcături, nimic mai mult.

Într-un târziu, Gergu se dezmetici.

— Eşti… eşti Fiul regal?

— Faraonul mi-a acordat acest rang.

— Iartă-mă, nu te-am zărit decât de la depărtare, la palat. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi îndrăznit să te… să vă deranjez în felul acesta.

— Să lăsăm purtările acestea de la Curte, Gergu! Îţi cunosc bine munca. Pe vremea când locuiam la Kahun, m-am îngrijit şi de hambare. E o sarcină anevoioasă şi delicată. Dacă se întâmplă vreo nenorocire sau dacă revărsarea apelor e prea slabă, viaţa oamenilor atârnă de rezervele strânse în hambare.

— Numai la asta mă gândesc şi eu, minţi Gergu. Aş fi putut să-mi găsesc o meserie aducătoare de câştiguri mai mari, dar să lucrezi pentru binele tuturor nu e cea mai aleasă dintre slujbe?

— Şi eu sunt de aceeaşi părere.

— Curtea de la Memphis freamătă de zvonuri despre isprăvile tale din Syro-Palestina… Şi iată că acum ai săvârşit încă una spre folosul meu, de data asta! Ce-ar fi să bem un vin bun ca să o sărbătorim?

Şi, fără să aştepte încuviinţarea Fiului regal, Gergu destupă o amforă şi vărsă o licoare roşie şi înmiresmată într-o cupă de alabastru pe care o scoase dintr-un buzunar al veşmântului său.

— Mai am încă una de rezervă, murmură el dând la iveală, cu voioşie, încă o cupă. În sănătatea faraonului nostru!

Vinul le dezmierdă cerul gurii.

— Se zice c-ai fi doborât un uriaş.

— Pe lângă el, recunoscu Iker, păream un pitic.

— Era chiar Prevestitorul ăla de care se tem toţi?

— Din păcate, nu.

— Dacă monstrul ăsta există cu adevărat, o să-l ademenim afară din bârlog! Niciun nelegiuit nu va pune Egiptul în primejdie.

— Eu, unul, nu sunt atât de încrezător.

Gergu se prefăcu nedumerit.

— Şi după tine, de ce-ar trebui să ne temem?

— Nicio dovadă, şi nici cea mai puternică armată nu-i va îndupleca pe cei care se supun orbeşte unei credinţe să renunţe la planurile lor.

Apropiindu-se pe furiş, Vânt-de-Miazănoapte îşi înmuie limba în cupa lui Iker.

— Un măgar ce pofteşte la vin! exclamă Gergu. Iată un bun tovarăş de drum!

Privirea dojenitoare a lui Iker îl descurajă pe Vânt-de-Miazănoapte să mai continue.

— Mai ai vreun necaz, Gergu?

— Acum totul merge bine! Îngăduie-mi să-ţi mulţumesc din nou. Pizmuitorii ăia de la Curte scornesc tot soiul de răutăţi despre tine, căci n-au izbutit să te cunoască. Eu însă am avut marele noroc să te întâlnesc. Să fii sigur de preţuirea şi de prietenia ce-ţi port de-acum înainte.

— Şi tu poţi să te bizui pe a mea.

☥☥☥

Căpitanul dădu semnalul de plecare.

În ultima clipă, Sekari se căţără pe puntea corăbiei aflate în

fruntea celorlalte şi unde luaseră loc toţii înalţii demnitari. Fiul regal se străduia să-l lămurească pe Vânt-de-Miazănoapte că vinul îi vătăma sănătatea.

— N-am găsit nimic care să-mi dea de bănuit, Iker. Totuşi, am să caut mai departe.

— Te nelinişteşte ceva anume?

— Cortegiul acesta de corăbii nu va trece neobservat. Poate că un luptător cananean ascuns în Memphis a fost însărcinat să le pricinuiască stricăciuni.

— M-ar mira, căci gărzile lui Sobek şi-au dus la bună-mplinire îndatoririle.

— Am fost deja luaţi prin surprindere de mai multe ori până acum.

În clipa când Sekari se apucă să scotocească iar corabia, Medes, vânăt la faţă, intră în vorbă cu Fiul regal.

— Aţi fost prins cu tot soiul de treburi, aşa că n-am avut timp până acum să vă felicit.

— N-am făcut decât să-mi îndeplinesc misiunea.

— Punându-vă viaţa în primejdie! Syro-Palestina nu-i un loc în care să-ţi păstrezi încrederea.

— Vai! Ameninţările cele mai negre nu sunt nici pe departe înlăturate.

— Dar aveam sorţi mari de izbândă, începu Medes, un rege fără seamăn, o armată pregătită şi bine comandată şi gărzi neobosite.

— Cu toate acestea, Memphisul a fost puternic lovit şi încă nu cunoaştem unde se ascunde Prevestitorul.

— Credeţi cu adevărat că există?

— Adesea îmi pun şi eu această întrebare. Uneori, o nălucă poate stârni teama.

— Cu siguranţă, dar Luminăţia Sa pare să fie încredinţat că năluca aceasta s-a întrupat. Iar privirea faraonului străbate până dincolo de judecata omenească. Fără el, am fi orbi. Unind Egiptul din nou, regele i-a redat vigoarea de odinioară. Fie ca zeii să-i dăruiască izbândă în această campanie, iar poporului, pace!

— Cunoaşteţi Nubia?

— Nu, răspunse Medes, şi mă îngrozeşte.

29.

Pe cheiul principal al Elephantinei, se înşiraseră numeroşi soldaţi, iar la picioarele scării aştepta generalul Nesmontu.

— Nicio neplăcere în timpul călătoriei? îl întrebă el pe Iker.

— Niciuna.

— Luminăţia Sa a luat hotărâri din cale-afară de însemnate. Este convins că Prevestitorul se ascunde în Nubia.

— Dar ţinutul acesta nu e de nepătruns?

— În parte, dar aurul zeilor se află acolo, după câte se zice. Vei sta în primele rânduri, alături de rege. După ce-ai scăpat din viesparul cananean, iată-te acum azvârlit în cuptorul nubian. Eşti cu adevărat binecuvântat de zei, Iker!

— Trag nădejde să-i câştig astfel încrederea lui Sobek.

— Numai să izbuteşti! Războinicii şi vrăjitorii nubieni sunt de temut. În ce mă priveşte, la anii mei, ce prilej nesperat mi se iveşte ca să desfăşor o întreagă armată în mijlocul unei ţări atât de duşmănoase, cu mii de primejdii la tot pasul! Mă simt întinerit şi ăsta-i de-abia începutul.

O vie agitaţie domnea în Elephantina. În pofida căldurii înăbuşitoare, pregătirile pentru campania din Nubia erau în toi. Totul trebuia verificat: starea vaselor de război, echipamentul soldaţilor, corabia unde aveau să fie îngrijiţi răniţii, proviziile.

— Dacă Prevestitorul îşi închipuie că e la adăpost, zise Nesmontu, se înşală amarnic.

Vânt-de-Miazănoapte păşea înaintea celor doi bărbaţi, iar Sângerosul, în urma lor. Măgarul nu greşi drumul spre palatul lui Sarenput.

Necazul se ivi în faţa porţii celei mari. Prieten-Bun şi Gazela, cei doi câini ai primarului, stăteau de strajă. Primul era negru, zvelt, iute, iar femela – mică, dolofană, cu mamele proeminente. Mereu împreună, apărându-se unul pe altul, prinseră a mârâi când îl văzură pe dulăul lui Iker.

— Stai cuminte, Sângerosule! îi porunci Iker. Sunt la ei acasă.

Gazela se apropie cea dintâi şi se învârti împrejurul nou-venitului sub ochii atenţi ai lui Prieten-Bun. De îndată ce îi linse nasul, încordarea se risipi. Pentru sărbătorirea acestei întâlniri,

cei trei câini începură să se alerge în joacă, fiecare în felul său, şi să latre voioşi. Prieten-Bun ridică un picior din spate, apoi şi Sângerosul urină în acelaşi loc. Prietenia lor era astfel pecetluită. Obosită, femela se retrase la umbră, iar cei doi masculi se aşezară alături, protejând-o.

— Să sperăm că şi Sarenput se va dovedi la fel de împăciuitor, grăi Nesmontu. Mâine-dimineaţă eşti chemat la sfat, Iker.

☥☥☥

Cu fruntea joasă, gura fermă, pometii ascuţiţi şi bărbia proeminentă, chipul lui Sarenput n-avea nimic prietenos. Robust şi aspru, fostul guvernator de provincie locuia într-un palat lipsit de podoabe, unde domnea o răcoare plăcută datorită mişcării aerului ce pătrundea prin ferestrele înalte, dispuse cu multă ştiinţă.

Sfatul de taină era alcătuit din Sarenput, generalul Nesmontu, Sehotep şi Iker. Prezentat primarului din Elephantina drept Fiu regal, tânărul scrib simţea apăsând asupra lui o privire sfredelitoare, din care răzbea un uşor dispreţ.

— Demonul care a încercat să distrugă Arborele vieţii se ascunde în Nubia, glăsui Sesostris. Şi-a luat numele de Prevestitorul şi a lovit cu tărie Memphisul. Mulţumită lui Iker am ocolit capcana pe care ne-o întinsese în Syro-Palestina. Aşa că am hotărât să-l înfrunt faţă în faţă.

— Nubienii au nevoie de o lecţie bună, socoti Sarenput. Am primit un nou mesaj neliniştitor de la fortul Buhen. S-a stârnit o mare tulburare în tot ţinutul, triburile freamătă, iar garnizoana se teme c-o să fie atacată.

— Prevestitorul încearcă să pună la cale o răzmeriţă, îşi dădu cu părerea Nesmontu. Să plecăm într-acolo cât mai iute.

— Legătura dintre Egipt şi Nubia e încă anevoioasă, zise regele. De aceea vom săpa un canal pe care corăbiile să-l poată străbate în orice anotimp. Nici inundaţia, nici stâncile cataractei nu ne vor mai stânjeni. Iar corăbiile de război şi cele pentru negoţ vor putea să plutească pe el fără nicio piedică.

Oare ce credea despre toate acestea Sarenput, cel mai bun cunoscător al regiunii? Dacă planul acesta i se va părea fără noimă, n-o să dea nicio mână de ajutor, ba chiar o să se arate

potrivnic. O asemenea născocire îndrăzneaţă putea sau să-i displacă, sau să-l facă să se simtă jignit că nu se gândise chiar el mai înainte la aşa ceva.

— Luminăţia Voastră, încuviinţez din toată inima această hotărâre. Înainte de unirea Celor Două Regate, acest canal ar fi pus provincia în primejdie. Acum însă e de mare trebuinţă. Bineînţeles, carierele şi pietrarii Elephantinei vă stau la îndemână.

— Iată rezultatul socotelilor mele, arătă Sehotep, mai-marele peste toate lucrările regelui. Canalul va fi lung de o sută cincizeci de coţi, lat de cincizeci şi adânc de cincisprezece[3].

— Reuşita acestei lucrări atârnă de bunăvoinţa divinităţilor cataractei, încheie Sesostris. Şi am să le cer îngăduinţa fără întârziere.

☥☥☥

Deşi fusese pângărit, ostrovul sacru Biggeh era păzit cu străşnicie. Nimeni, în afară de faraon şi reprezentanţii săi, nu putea să pătrundă până acolo, astfel încât lucrarea lui Isis continua să-l reînsufleţească pe Osiris în cel mai deplin mister.

Apa clipocea limpede, iar cerul strălucea senin. Departe de larma oraşului, insula aparţinea unei alte lumi.

Regele vâslea cu îndemânare, în tăcere. La prora bărcii, Isis, liniştită, admira neasemuita privelişte unde odihnea una din înfăţişările celui reînviat.

Barca trase la mal fără zgomot.

Cele trei sute şaizeci şi cinci de mese de ofrandă din Biggeh sacralizau anul. Zeiţa vărsa aici în fiecare zi ofrande de lapte, izvorât din stele.

Tânăra preoteasă îl urmă pe faraon până în grota ce adăpostea piciorul lui Osiris şi vasul lui Hapy, cel care stârnea revărsarea apelor. În vârful stâncii creşteau un salcâm şi un jujubier.

Isis luă o cupă cu apă din inundaţia trecută şi purifică mâinile monarhului.

— Suverani ai cataractei, imploră preoteasa, arătaţi-vă binevoitori cu noi! Regele e slujitorul lui Osiris şi încarnarea fiului său, Horus. Zeiţelor Anukis şi Satis, daţi-i viaţă, putere şi vigoare ca să domnească potrivit legii lui Maat şi să împrăştie

[3] Aproximativ 78 de metri, respectiv 26 şi 8. (n. a.).

tenebrele. Fie ca vitejia lui să biruie!

În pragul grotei apărură două femei de o frumuseţe neasemuită. Prima avea părul împodobit cu pene de toate culorile, iar cea de-a doua purta pe cap coroana albă cu coarne de gazelă. Anukis îi arătă monarhului semnul puterii, iar Satis îi înmână un arc şi patru săgeţi.

Sesostris trase prima săgeată spre răsărit, a doua spre apus, a treia spre miazănoapte, iar a patra spre miazăzi. În albastrul cerului, ele se preschimbară în dâre luminoase.

Cele două zeiţe dispărură.

— Putem să ne întoarcem în partea văzută a lumii, îi spuse regele lui Isis, şi să ne apucăm de săpat canalul.

☥☥☥

Sehotep se bucura de prezenţa lui Iker. Neobosit, tânărul scrib muncea din răsputeri, fie că era vorba de verificat socotelile, de rânduielile şantierului, de rezolvarea a mii de probleme sau de a-i încuraja pe meşteri plecând urechea la necazurile lor.

Nici Medes nu stătea degeaba.

Isprăvise decretul, purtând anul opt al domniei lui Sesostris al III-lea, care vestea săparea canalului de la Elephantina ce lega prima provincie a Egiptului de Sus cu Nubia. Însă treburile nu-i alungau neliniştea pe care i-o stârnea viitorul apropiat. Plecarea urma să aibă loc înainte de începerea inundaţiei şi nu avea nicio ştire de la Prevestitor. Să-l ademenească pe Sesostris în aceste ţinuturi neprimitoare, unde vieţuiau triburi primejdioase, nu era o idee rea. Dar lupta se anunţa îndelungată. Urând călătoriile şi arşiţa, Medes nu va cădea oare răpus de o săgeată rătăcită sau de bâta unui războinic negru? Decât să se afle în preajma armatei, Medes ar fi preferat să rămână la Memphis. Dar nici să-şi părăsească slujba nu putea, căci şi-ar fi atras asupră-i fulgerele Prevestitorului! Oricare ar fi fost împrejurările, trebuia să meargă până la capăt.

Şi pe Gergu îl doborâse deznădejdea. Nevoit să se spetească muncind, bea mult şi des. Când se înfăţişă, ameţit, înaintea lui Medes, acesta înţelese că trebuie să-l zgâlţâie niţel.

— Isprăveşte odată cu purtările astea nesăbuite! În timpul acestei campanii misiunea ta e dintre cele mai însemnate.

— Ştiţi încotro ne îndreptăm? Spre o ţară de sălbatici cărora le place să ucidă şi să schingiuiască! Mie mi-e frică. Şi când mi-e frică, beau.

— Dacă unul singur dintre cei care-ţi ascultă poruncile face plângere împotriva ta pentru beţie, ai să fii izgonit din slujbă, iar Prevestitorul n-o să te ierte niciodată. Când a pornit acest război, s-a gândit că o să ne alăturăm armatei lui Sesostris.

Gergu se temea mai tare de Prevestitor decât de nubieni. Aşa că, auzindu-i numele, se dezmetici dintr-odată.

— Şi atunci... ce aşteaptă de la noi?

— O să ne dea de ştire la vremea cuvenită. Dacă-l trădezi, într-un fel sau altul, o să se răzbune.

Gergu se prăvăli pe un scaun de culoarea paiului.

— Am să mă mulţumesc cu bere slabă.

— Ai câştigat prietenia lui Iker?

— Izbândă deplină! E un băiat drăguţ şi săritor, uşor de păcălit. Şi mai ales priceput! M-a scos din multe încurcături până acum.

— O să trebuiască să ne descotorosim de el, mai devreme sau mai târziu. De fapt, pe noi ne caută, fără să ştie. Când va descoperi adevăratele noastre planuri, vom fi pierduţi.

— Dinspre partea lui nu ne paşte nicio primejdie. E curat la suflet! Nicicând n-o să-şi dea seama.

— Fă-l să-şi dezlege limba. Stând mereu în preajma regelui, cunoaşte, fără îndoială, multe informaţii care ne-ar putea fi de folos.

— Nu vorbeşte aproape deloc şi pune munca înainte de toate.

— Ademeneşte-l să ţi se destăinuie.

☥☥☥

La capătul unei zile istovitoare, Iker se urcă într-o barcă, traversă Nilul şi atinse malul apusean ca să-şi desfete ochii, după cum îl povăţuise Sarenput, cu priveliştea locurilor unde fusese săpat locaşul său de veci, ce era aproape terminat. Şi cum între timp se înserase, probabil că meşterii se întorseseră la casele lor după ce închiseseră uşa mormântului. Tânărul scrib gustă pacea apusului şi splendoarea împrejurimilor.

Pregătirile pentru campanie erau aproape încheiate. Sfidând căldura dogoritoare, fiecare muncise cu încrâncenare, iar scribul simţea nevoia să se liniştească puţin. La fel de osteniţi,

măgarul şi dulăul dormeau unul lângă altul şi nu-şi arătaseră dorinţa de a-l întovărăşi pe Iker. Iar asta însemna că nu-l pândea nicio primejdie. Cât despre Sekari, acesta îşi petrecea noaptea în braţele unei fete frumoase.

Îndepărtându-se de larma de zi cu zi, Iker îşi regăsise plăcerea de a scrie. În faţa priveliştii măreţe pe care soarele o poleise cu aur, mâna sa alerga pe paletă trasând semnele puterii care alcătuiau un imn închinat luminii serii.

Fericirea rămânea încă de neatins.

Desigur, mulţi curteni s-ar fi mulţumit cu rangul de Fiu regal, atât de jinduit. Dar cum ar fi putut Iker s-o uite pe Isis? Pe celelalte femei parcă nici nu le vedea. Totuşi, datorită înaltei sale demnităţi, o mulţime de tinere suspinau după el. Dar Iker nu avea ochi pentru niciuna, căci singură Isis pusese stăpânire pe inima lui.

Ea era mai presus de orice simţământ şi pasiune.

Ea era însăşi dragostea.

Fără ea, oricât de strălucitor ar fi fost destinul lui Iker, viaţa devenea un gol dureros.

Cu pasul greu, se îndreptă spre mormântul lui Sarenput, dar în apropierea intrării se opri, nedumerit.

Din locaşul de veci, a cărei uşă rămăsese deschisă, răzbătea o lumină.

Iker pătrunse înăuntru.

Dădu mai întâi de o primă sală, susţinută de şase stâlpi din gresie. Urcă apoi o scară şi străbătu un soi de galerie lungă, cu pereţii lucraţi cu desăvârşită măiestrie, ce ducea spre capela unde avea să fie venerat „Ka”-ul lui Sarenput, de şase ori înfăţişat în chip de Osiris.

La licărirea lămpilor cu feştile care nu scoteau nici pic de fum, Isis picta hieroglife.

Fermecat, Iker nu cuteză s-o întrerupă.

Frumoasă, liniştită, cu gesturi elegante, Isis se afla, neîndoielnic, în legătură cu divinităţile.

Iker nu îndrăznea nici să respire, încercând să-şi graveze în adâncul sufletului aceste clipe neasemuite.

Tânăra femeie se întoarse.

— Iker… Eşti aici de multă vreme?

— Nu… nu ştiu. Nu voiam să te stingheresc.

— Sarenput m-a rugat să verific scrierile şi să adaug formule potrivite cu spiritul lui Osiris. Doreşte ca locaşul său de veci să nu ducă lipsă de nimic.

— Sarenput va deveni un Osiris?

— Dacă va fi recunoscut „cel drept”, locul acesta se va însufleţi în chip magic şi va îngădui trupului său de lumină să reînvie.

Isis începu să stingă lămpile una câte una.

— Dă-mi voie să le car eu, îi ceru Fiul regal.

În faţa uneia dintre ele, preoteasa stătu în cumpănă.

— Scrierea aceasta nu e tulburătoare?

Iker descifra inscripţia luminată de flacără: „Eram copleşit de bucurie, căci reuşisem să răzbat până la cer, capul meu atingea bolta cerească, treceam foarte aproape de pântecele stelelor, fiind eu însumi stea şi dansam asemenea aştrilor”.

— Doar vorbe ale poeţilor sau o făptură omenească a trăit într-adevăr toate acestea?

— Numai un iniţiat în misterele lui Osiris ar putea să-ţi răspundă.

— Tu, Isis, locuieşti la Abydos şi cunoşti adevărul.

— Sunt pe cale să-l aflu, dar mai am încă multe porţi de trecut. Fără iniţiere şi fără descoperirea puterilor zămislitoare, ce rost ar avea existenţa noastră? Oricât de anevoioase ar fi încercările, n-am să renunţ niciodată.

— Mă socoţi o piedică?

— Nu, Iker, nu… Însă mă tulburi. Înainte să te întâlnesc, toată atenţia mea se îndrepta către misterele lui Osiris. Dar acum, unele dintre gândurile mele rămân mereu în preajma ta.

— Deşi desluşirea acestor mistere e şi dorinţa mea cea mai arzătoare, trebuie să mă supun faraonului. Doar el îmi va îngădui, poate, să pătrund în Abydos. Dar asta nu mă opreşte să te iubesc, Isis. De ce dragostea aceasta ne-ar îngreuna căutările?

— Şi eu îmi pun aceeaşi întrebare în fiecare zi, mărturisi preoteasa, emoţionată.

Dacă ar fi putut să-i atingă mâinile, s-o strângă în braţe… Dar ar fi însemnat să zdrobească această speranţă firavă ce tocmai răsărise.

— Cu fiecare zi te iubesc tot mai mult. În viaţa mea nu va fi

nicio altă femeie. Ori tu, ori nimeni altcineva.

— Oare nu mergi prea departe? Nu cumva mă înzestrezi cu haruri închipuite?

— Nu, Isis. Fără tine, viaţa mea nu-şi are rostul.

— Să ne întoarcem la Elephantina, vrei?

Iker vâslea alene.

Ea era aici, atât de aproape şi cu neputinţă de atins! Simpla ei prezenţă făcea să strălucească soarele în noaptea ce-i învăluia. Pe mal îl zăriră pe Sekari.

— Să alergăm degrabă la palat. Faraonul tocmai a primit o veste foarte proastă.

30.

Slujbaşii care supravegheau nilometrul din Elephantina erau înmărmuriţi.

După previziunile lor, inundaţia se anunţa enormă, adică periculoasă şi chiar pustiitoare. Fiecare cunoştea cifrele şi ceea ce însemnau ele: doisprezece coţi înălţime, foamete; treisprezece, pântece flămând; paisprezece, bucurie; cincisprezece, sfârşitul grijilor; şaisprezece[4], fericirea deplină. Dincolo de asta, începeau necazurile.

— Cât de mare e primejdia? îi întrebă regele.

— Nici nu îndrăznim să vă mărturisim, Luminăţia Voastră.

— Să înfrumuseţăm lucrurile ar fi o mare greşeală.

— Eu pot să mă înşel, la fel şi oamenii mei. Însă ne temem de un dezastru, o revărsare uriaşă care va întrece în putere şi înălţime tot ce-am cunoscut, începând din vremea primei dinastii şi până acum.

— Altfel spus, o bună parte din regat e ameninţată cu distrugerea.

Cu buzele tremurânde, slujbaşul murmură un „da”, abia auzit.

Faraonul reuni degrabă sfatul de taină alcătuit din Sehotep, Nesmontu, Iker şi Sarenput.

— Tu, Sarenput, rânduieşte plecarea oamenilor spre coline şi deşert, cu proviziile trebuincioase. Tu, Sehotep, întăreşte

---

[4] Şaisprezece coţi = 8,32 metri (n. a.).

fortăreaţa, căci vrăjmaşul ar putea să se folosească de începutul inundaţiei ca să atace, şi isprăveşte cât mai repede canalul. Tu, Nesmontu, îngrijeşte-te de pază. Tu, Iker, supraveghează munca scribilor şi a meşterilor, şi dictează-i lui Medes mesajul de primejdie care să ajungă în toate oraşele Egiptului. Iar vizirul să ia numaidecât măsurile de cuviinţă.

☥☥☥

Medes încă se îndoia.

— Chiar suntem în primejdie?

— Cei îndreptăţiţi să-şi dea cu părerea, aşa cred.

— Regatul a mai suferit de inundaţii puternice, dar nu ne-am lăsat cuprinşi de frică.

— De data aceasta, revărsarea apelor va fi cu totul neobişnuită.

— Mesagerii vor pleca chiar de mâine. Mulţumită noilor rânduieli hotărâte de mine şi corăbiilor iuţi pe care le am la îndemână, veştile vor fi răspândite cu repeziciune.

— Trimişii generalului Nesmontu vor merge până în satele cele mai îndepărtate şi vor da ordine pentru părăsirea lor, iar primarii vor trebui să se supună fără întârziere. Luminăţia Sa vrea să fie cruţate un număr cât mai mare de vieţi.

Medes se puse îndată pe treabă.

Carevasăzică, acesta era semnalul Prevestitorului!

Sau era vorba de o păcăleală menită să-i scoată din minţi pe egipteni şi să le slăbească apărarea, sau Prevestitorul transformase Nilul într-o armă nimicitoare.

Oricum, atacul cel mare urma să înceapă în curând, iar luptătorii strecuraţi în Memphis vor lovi din nou capitala.

Înveselit, Medes mai avea doar o singură grijă: să se adăpostească pentru a nu cădea el însuşi victimă viitoarei urgii.

☥☥☥

Până şi Gură-Pocită se cutremură.

Din străfundul pântecelui de piatră se ridica un vuiet asurzitor. Lupta apei furioase împotriva stâncii sporea cu fiecare clipă, iar valul nu înceta să se umfle şi să urce.

Vrăjitorii nubieni rosteau necontenit formule de neînţeles, în timp ce ochii roşii ai Prevestitorului străluceau de porniri războinice, privind spre miazănoapte. La picioarele sale, Bina se uita la cerul răvăşit, stăpânit de mânia lui Seth.

Shab Strâmbu' îl trase pe Gură-Pocită îndărăt.

— Ţine-te departe. Un val ar putea să te ia cu el.

— Nu-mi vine să cred… Stăpânul e, într-adevăr, cineva!

— Începi şi tu, în sfârşit, să pricepi?

— O să-l răpună pe faraon?

— Sesostris rămâne un duşman de temut. Dar cum iscusinţa stăpânului nostru e fără pereche, îl întrece mereu cu un pas.

— A izbutit să dezlănţuie fluviul… Nu-mi vine să cred!

— Iar adevărata credinţă îi seamănă întru totul. Ea se va întinde peste întreaga lume şi-i va nimici pe necredincioşii care se îndoiesc de ea.

Apa spumegândă ţâşni din pântecele de piatră şi-şi croi un drum de o lărgime neobişnuită.

„De azi în câteva zile, îşi spuse Prevestitorul, Osiris va ieşi din tăcerea sa şi se va face una cu apa. Însă de astă dată, nu va aduce viaţă Egiptului, ci moarte."

☥☥☥

Din înaltul ţărmului abrupt al malului apusean, Elephantina părea liniştită, chiar aţipită sub arşiţa verii. Căldura era moleşitoare, verdele palmierilor scânteia, iar albastrul Nilului lucea în unduirile apei.

Dar această privelişte încântătoare îşi trăia ultimele ore dinaintea prăpădului. După ce dispăruse vreme de şaptezeci de zile, cât dura ritualul mumificării unui faraon, constelaţia Orion avea să-şi facă iar apariţia. Ridicându-se în noapte, ea vestea învierea lui Osiris şi începutul creşterii apelor, devenite acum cel mai aprig duşman al unei ţări căreia ar fi trebuit să-i ofere fericire şi bunăstare.

— Roua s-a schimbat, zise Isis. Inundaţia va începe mâine.

— Nu Osiris e cel care vrea să-şi ducă la pierzanie, în felul acesta, poporul, grăi faraonul.

— Vă gândiţi la Prevestitor, Luminăţia Voastră?

— De ciudă că Arborele vieţii rezistă, ne loveşte acum sub un alt chip.

— Un singur om ar fi în stare să stârneasacă asemenea forţe?

— A câştigat sprijinul vrăjitorilor nubieni. Dacă supravieţuim acestei încercări, va trebui să-i împiedicăm să ne mai pricinuiască vreun neajuns.

— Dar cum să luptăm?

— Fluviul pământean se naşte din Nilul ceresc, el însuşi ieşind din Nun, oceanul începuturilor. Prevestitorul a reuşit să răscolească valul, dar nu va şti să-i atingă adevăratul izvor, mamă şi tată al Eneadei ascunse în sânul apei roditoare. Doar ea domoleşte revărsarea, doar ea mai poate încă să ne salveze. De aceea trebuie să intru în grota din Biggeh şi să chem în ajutor Eneada.

— Regatul şi întreg poporul au nevoie de prezenţa voastră. În fiecare clipă, ei vă aşteaptă poruncile. Dacă oamenii n-au să vă vadă, Luminăţia Voastră, dacă o să-şi închipuie că aţi dispărut, o să se işte dezordinea, iar Prevestitorul va învinge.

— Nu există alt mijloc de a stinge furia Nilului.

— Dacă mă socotiţi vrednică, voi săvârşi eu această faptă în numele vostru.

— Grota o să fie inundată cu repeziciune şi n-am dreptul să-ţi pun viaţa în primejdie.

— Vieţile tuturor sunt în primejdie, Luminăţia Voastră. Dacă aş fugi departe de această urgie, mi-aş mai îndeplini îndatoririle de preoteasă? De vreme ce mi-aţi acordat privilegiul de a păşi pe calea iniţierii în misterele lui Osiris, mi-ar plăcea să mă arăt demnă de această cinste. Şi, de vreme ce e prea târziu ca să capăt îngăduinţa mai-marilor mei, iar sarcinile voastre vă cheamă în alte părţi, drumul meu nu e deja hotărât?

☥☥☥

Iker înfăşură ultimul papirus şi închise ultima ladă din lemn, pe care o ridică de jos un scrib şi o luă cu el. Arhivele administraţiei din Elephantina erau salvate. Fiul regal mai verifică încă o dată dacă nu uitase vreun document. Datorită fermităţii lui Sarenput, oamenii părăseau oraşul într-o ordine deplină. Purtând cu ei lucrurile cele mai de preţ pe care le aveau, locuitorii oraşului încercau în van să se îmbărbăteze unii pe alţii. Spaima le strângea sufletul, îndulcită totuşi, într-o oarecare măsură, de prezenţa faraonului. În loc să lase de izbelişte ţinutul, el rămăsese în primele rânduri, faţă în faţă cu primejdia.

— Canalul e terminat şi întărit, îl anunţă Sehotep pe Iker. Nici cea mai violentă inundaţie nu-i va pricinui decât zgârieturi.

— Să ne alăturăm Luminăţiei Sale în fortăreaţă, îi îndemnă Sekari, care, potrivit obiceiurilor sale, scotocise pe ici, pe colo,

de teama unor credincioşi de-ai Prevestitorului ascunşi prin preajmă.

La urma urmelor, de ce s-ar fi strecurat duşmanul într-un oraş hărăzit distrugerii?

Respectând planurile lui Sehotep, muncitorii lucraseră temeinic. Puţin şubrezită, vechea construcţie se transformase într-o fortăreaţă a cărei parte de jos era alcătuită din blocuri zdravene de granit. Din înaltul turnului principal, monarhul privea, adâncit în meditaţii, spre prima cataractă.

O apă clocotitoare începea să acopere stâncile. Curând, ele aveau să dispară cu totul.

— Construcţia aceasta ar trebui să reziste puhoaielor de apă, grăi Sehotep, dar nu sunt pe de-a-ntregul convins. Ar fi mai bine să vă adăpostiţi, Luminăţia Voastră.

— Dimpotrivă, locul meu e în fruntea luptei. Nu acelaşi lucru se poate spune însă despre slujitorii mei devotaţi.

Dar niciunul dintre ei nu voi să-l lase singur pe monarh.

— Soldaţii mei se află în această fortăreaţă şi eu sunt comandantul lor, zise Nesmontu, morocănos. Să-i las de izbelişte ar însemna să dezertez. Mă credeţi în stare de o asemenea laşitate, la anii mei?

— Priveliştea nu e lipsită de măreţie, îşi dădu cu părerea şi Sekari. N-aş vrea pentru nimic în lume s-o pierd. Şi poate Luminăţia Sa îmi va încredinţa o misiune grabnică.

— Sau sunt un arhitect destoinic, zise Sehotep, şi n-am de ce să mă tem, sau sunt un nepriceput şi atunci fluviul mă va pedepsi.

— Locul fiului nu e lângă părintele său? întrebă Iker.

— Dacă vom pieri, încheie Nesmontu, regina şi vizirul nu vor sta cu mâinile în sân. Să rămânem împreună lângă rege, căci nu ne paşte nicio primejdie. Faraonul e nemuritor.

Nedorind să alunge aceste vorbe curajoase prin trăncăneli fără rost, Sesostris încuviinţă hotărârea apropiaţilor săi. Pe chipul său sever nu se zărea nicio urmă a emoţiei adânci pe care i-o stârnise această pornire frăţească.

Apele vuiau din ce în ce mai tare. Niciodată nu crescuseră cu o asemenea iuţeală.

— Luminăţia Voastră, întrebă Iker, ştiţi unde s-a adăpostit Isis?

— Rosteşte formulele de liniştire în grota lui Hapy, duhul inundaţiei.

— O grotă… N-o să fie acoperită de ape?

— Isis e ultima noastră apărare. Dacă nu izbuteşte să trezească Eneada ascunsă în inima valului, o să murim cu toţii.

O tăcere neliniştitoare se înstăpâni, spartă doar de lătrăturile sinistre ale Sângerosului şi de gemetele ascuţite ale lui Vânt-de-Miazănoapte.

Un val enorm vesti atacul unui fluviu dezlănţuit, de culoarea sângelui.

☥☥☥

Isis îl invocă pe Atum, principiul creator, al cărui nume însemna în acelaşi timp „Cel care este” şi „Cel care nu este încă”. Din stăpânul Eneadei se trăgea perechea începuturilor, alcătuită din Chu, aerul luminos, şi Tefnut, flacăra. Din el se născuseră zeiţa Cerului, Nut, şi zeul Pământului, Geb. Eneada era întregită de copiii lor, Nephtys, stăpâna templului, Seth, puterea primejdioasă a cosmosului, Isis şi Osiris. În clipa în care preoteasa îi rosti numele, o larmă asurzitoare îi acoperi glasul.

Apele învolburate aveau să năvălească în grotă şi s-o înece.

Totuşi, ea continua să recite imnul închinat Eneadei, după cum o învăţase faraonul.

Imensul şarpe pitit în fundul grotei lui Hapy se descolăci şi formă un cerc în jurul intrării, înghiţindu-şi coada. El desenă astfel simbolul timpului, ce se reînnoia veşnic prin el însuşi.

Talazurile furioase se sparseră de trupul său, fără a-l vătăma.

Inundaţia devastă ostrovul Biggeh, luând cu ea mesele de ofrandă.

Isis se îndârji să roage în continuare Eneada să potolească mânia aceasta distrugătoare.

☥☥☥

— Turnul se clatină, murmură Sekari.

— O să reziste, făgădui Nesmontu.

Priveliştea era impresionantă, căci nu se vedea un fluviu, ci valuri monstruoase care, unul după altul, acoperiră oraşul, măturară casele construite din cărămizi nearse şi răvăşiră câmpurile.

— Oamenii s-au îndepărtat destul? se nelinişti Sehotep. Dacă

apele vor continua să urce, chiar şi colinele o să fie atinse!

Neclintit, faraonul se gândea la tânăra preoteasă. Şi el rostea formulele rituale care celebrau întoarcerea fericită a inundaţiei, întâlnirea necesară dintre Isis şi Osiris şi prezenţa Eneadei, menită să preschimbe năvala apelor în forţă binefăcătoare.

Inima lui Iker era alături de Isis. Oare curajul şi devotamentul ei n-o vor duce la pieire?

Şi turnul fortăreţei se clătină iar.

31.

Ascunzându-şi capul sub o glugă, cu desăvârşire beat, Gergu nu mai contenea cu plânsul. Adăpostit în vârful unei movile de pământ, se credea în siguranţă. Ca şi pe toţi ceilalţi, violenţa inundaţiei îl surprinsese. Deşi convins că apele aveau să-l înghită, nu voia să privească moartea în faţă.

Cineva îl bătu pe umăr.

— Sunt nevinovat! urlă el, închipuindu-şi că sosise duhul păzitor al lumii de dincolo, hotărât să-i taie beregata. A trebuit să mă supun ordinelor, eu nu…

— Potoleşte-te! se răsti la el Medes. S-a isprăvit.

— Cine… cine eşti?

— Trezeşte-te odată!

Gergu îşi lepădă gluga şi-l recunoscu pe Secretarul Casei Regelui.

— Suntem… vii?

— Era cât pe-aci să pierim.

Apa se oprise la două degete de adăpostul lor.

Regiunea Elephantina devenise un imens lac deasupra căruia se roteau mii de păsări. Doar turnul principal al fortăreţei răsărea din ape.

☥☥☥

Iker şi Sekari vâsleau din răsputeri spre Biggeh. Şuvoiul se domolise, valurile scăzuseră, lăsând loc unui Nil ce curgea cu iuţeală. Numeroase vârtejuri îngreunau încă peste măsură călătoria cu barca, dar Fiul regal nu putea să aştepte împrejurări mai prielnice.

— Ostrovul se găsea aici, grăi Sekari, posomorât.

Inundaţia acoperise cu totul Biggehul. Cum ar fi izbutit Isis să scape?

— Sar în apă, hotărî Fiul regal.

Noroioasă la suprafaţă, de nepătruns cu privirea, apa se limpezea în adâncime. Iker se îndreptă spre licărirea ce venea dinspre o grotă. În jurul intrării se încolăcise un şarpe imens.

Apropiindu-se cu repeziciune, Iker o văzu.

Împăcată cu sine, Isis continua să rostească formulele de liniştire.

Încercând să o cheme pe nume, Iker înghiţi apă şi fu nevoit să urce la suprafaţă ca să respire.

— Trăieşte! strigă el către Sekari. Mă duc înapoi după ea.

Sekari clătină din cap, cu milă.

Scribul regăsi cu uşurinţă intrarea în grotă. De data aceasta, Isis îl văzu.

Când tânăra preoteasă ieşi din adăpostul ei şi apucă mâna întinsă de Iker, şarpele se topi şi Nilul năvăli în grota lui Hapy.

Deşi era o bună înotătoare, Isis îi îngădui lui Iker s-o ajute. Când ajunseră lângă barcă, umăr la umăr, Sekari se întrebă dacă nu cumva inundaţia aceasta îi tulburase judecata.

— Tu… Eşti chiar tu?

— Isis a supravieţuit, ţi-am spus doar!

Rochia de in se lipise ademenitor de trupul cu forme încântătoare al tinerei femei. Pradă unei tulburări de alt soi, Sekari întoarse capul şi privi ţintă vâslele.

— Să pornim spre fortăreaţă, zise el. Şi n-am de gând să mă spetesc doar eu.

Răvăşit, Iker trăgea de vâsle cu o asemenea repeziciune că-l slei pe Sekari de puteri.

Şi nici el nu îndrăznea să se uite la tânăra preoteasă.

☥☥☥

Pagubele erau însemnate, dar victime apelor nu căzuseră decât zece ţărani care îşi părăsiseră adăposturile înnebuniţi de spaimă şi fuseseră înşfăcaţi de valuri.

La culesul fructelor de avocado, sărbătorind întâlnirea lui Isis cu Osiris, oamenii se puseră pe treabă. Din urgie, inundaţia se preschimbase în binecuvântare. Sub conducerea lui Iker şi Sehotep fură înălţate noi insuliţe pentru culturi. Lună după

lună, bazinele pline de apă aveau să elibereze preţiosul lichid, până la viitoarea inundaţie. Ţinând seama de nemaipomenita cantitate de mâl roditor adus de Nil, recoltele făgăduiau să fie de-o bogăţie fără pereche. Trebuiau reparate şi canalele mărginite de diguri, păstrând însă neatinse locurile mlăştinoase, prielnice vânătorii, pescuitului şi creşterii animalelor.

— Vei ridica din nou acest oraş! îi porunci regele lui Sarenput.

— Va fi mai frumos ca niciodată!

— Să începi cu Biggeh. Pune acolo noi mese de ofrandă.

Faima lui Sesostris sporise peste poate. Unii chiar îl asemuiau cu faraonii vârstei de aur şi nimeni nu se îndoia de puterea lui de a proteja Egiptul de nenorociri. Indiferent faţă de laude, neavând încredere în linguşitori, regele datora această victorie asupra magiei negre a Prevestitorului lui Osiris şi unei tinere preotese care nu şovăise să-şi pună viaţa în primejdie.

☥☥☥

Libanezul se învârtea ca o fiară în cuşcă.

El, de obicei atât de stăpân pe nervii săi, se lăsase pradă îngrijorării. În lipsa lui Medes, era peste putinţă să continue negoţul cu lemn preţios, aducător de mari câştiguri. Doar Secretarul Casei Regelui ştia cum să-i cumpere pe vameşi.

Să se îngrijească de averea sa nu-i era de ajuns Libanezului. Bineînţeles, ar fi putut să se mulţumească doar cu bogăţiile dobândite până atunci şi să ducă un trai îmbelşugat, desfătându-se cu o mie de plăceri. Dar după ce-l întâlnise pe Prevestitor, descoperise noi orizonturi.

Puterea… Puterea din umbră, să vezi fără a fi văzut, să cunoşti totul despre oameni, să le afli planurile şi obiceiurile fără ştirea lor, să ţeşi o pânză de păianjen, să tragi sforile şi să mânuieşti nişte biete păpuşi după bunul tău plac. Aceste îndeletniciri îl îmbătau pe Libanez mai rău decât un vin tare. Libanezul ura fericirea şi liniştea sufletească. Şi se bucura din plin de misiunea pe care o avea: să roadă capitala dinăuntrul ei.

Pe când se îndopa cu prăjituri, sacagiul ceru să-l vadă.

— La palat e zarvă mare, îl înştiinţă el. O inundaţie înspăimântătoare a distrus Elephantina. Curând, apele vor

răscoli Egiptul întreg. Peste cincisprezece zile sau poate mai târziu, şi Memphisul va fi atins.

— Faraonul a pierit?

— Asta n-o ştiu, dar victimele trebuie să fie nenumărate. Iată un mesaj de la Medes, deja vechi.

Scrierea încifrată vorbea despre întoarcerea de necrezut a lui Iker şi vestea lucrul cel mai de seamă: o revărsare pustiitoare.

Planul Prevestitorului continua să se desfăşoare fără pic de îndurare. Din Nubia, el reuşise să stârnească prăpădul şi să-şi îngenuncheze duşmanul înainte de a-l ataca. Iar groaza nu va întârzia să pună stăpânire şi pe Memphis.

Ordinele erau limpezi: Libanezul trebuia să sporească dezordinea şi spaima, ca să înlesnească astfel cucerirea capitalei.

☥☥☥

Regina Egiptului aduse puţină pace la Curtea zguduită de cele mai cumplite zvonuri.

— Încetaţi să vă mai purtaţi ca nişte fricoşi, le ceru ea demnitarilor de vază, adunaţi la palat. Cele Două Regate sunt cârmuite, n-au rămas de izbelişte. Vizirul îndeplineşte sarcinile sale, iar eu pe ale mele.

— Luminăţia Voastră, se agită căpetenia arhivarilor, regele Sesostris a pierit?

— Nu, fără îndoială.

— Dar n-aveţi nicio dovadă că a supravieţuit acestei urgii.

— Timp de mai multe zile, nu se va putea călători pe Nil. Apoi o să primim veşti mai limpezi.

— Locuitorii Elephantinei s-au înecat cu toţii! Curând şi noi vom cunoaşte aceeaşi soartă.

— Inundaţia n-a atins încă regiunea Thebei, însă vizirul a dat poruncile trebuincioase ca să ne ferească de necazuri. Digurile şi stăvilarele vor fi întărite.

— Dar asemenea măsuri mai au, oare, vreun rost?

— De unde atâta neîncredere? interveni Khnum-Hotep. Tronul celor vii nu se clatină, iar legea lui Maat continuă să fie respectată.

— Fiecare să-şi vadă de îndatoririle sale! porunci regina. Când am să aflu mai multe, o să vă chem din nou.

Apoi sfatul de taină se reuni degrabă.

— Vreun mesaj de la Abydos? îl întrebă regina pe Senankh.

— Arborele vieţii nu s-a tămăduit, dar nici n-a suferit alte vătămări, Luminăţia Voastră.

— Sobek, în Memphis domneşte liniştea?

— Doar la prima vedere, Luminăţia Voastră. Apropierea dezastrului o să-i trezească la viaţă pe luptătorii din umbră. Dar oamenii mei stau cu ochii în patru.

— Senankh, proviziile ne ajung?

— Vom putea îndura doi ani de foamete.

— Ar fi zadarnic să ne amăgim, îşi dădu cu părerea Khnum-Hotep. Această revărsare a apelor nu e câtuşi de puţin firească. Doar demonul care vrea moartea salcâmului a putut s-o sporească într-atât, ca să distrugă o bună parte din regat. Şi cum aproape întreaga noastră armată se găseşte la Elephantina, poate c-a fost deja zdrobită. Iar atunci ar însemna că doar Abydosul se mai bucură încă de apărare.

— Altfel spus, grăi Senankh, Memphisul devine o pradă uşoară.

— Nu uitaţi de gărzile mele! se împotrivi Sobek.

— Cu tot curajul lor, nu vor avea cum să oprească puzderia de războinici nubieni, se plânse vizirul. De multă vreme, hotarele sunt în primejdia de a fi călcate. Credeam că am scăpat de această spaimă, mulţumită forturilor răspândite între prima şi a doua cataractă, dar numărul lor se vădeşte a fi neîndestulător. Şi, din nefericire, vrăjmaşul şi-a dat seama de acest lucru.

— Sesostris n-a dispărut, zise, cu tărie, regina. Îi simt prezenţa.

☥☥☥

— Cine e la rând? întrebă frizerul.

Un bărbat voinic şi cu mişcări greoaie ieşi din şirul celor care aşteptau şi se aşeză pe un scăunel cu trei picioare.

— Taie-mi părul foarte scurt la ceafă şi lasă-mi urechile dezgolite.

— Şi mustaţa?

— Subţiaz-o.

— Îţi place vara la Memphis?

— Prefer primăvara la Bubastis.

După ce schimbaseră între ei aceste cuvinte de recunoaştere, cei doi libieni, oameni de-ai Libanezului, puteau să-şi vorbească acum cu toată încrederea. Ceilalţi muşterii, care aşteptau la oarecare depărtare, pălăvrăgeau sau se dedaseră la tot soiul de jocuri.

— O să trecem la fapte, îl înştiinţă frizerul pe celălalt.

— Cărăm iar nişte mărfuri?

— Nu, de data asta e vorba de luptă adevărată.

— Un nou atac asupra palatului?

— Nicidecum! Nu-l mai poţi lua prin surprindere pe Sobek încă o dată. De câteva săptămâni tot iscodim paza palatului, dar n-am găsit niciun punct slab.

— Şi atunci care-i misiunea noastră?

— Inundaţia va pricinui capitalei pagube grele. Toţi locuitorii vor fi chemaţi să întărească digurile, chiar şi gărzile. Dacă lucrurile merg bine, Prevestitorul va conduce trupele nubiene până aici. Iar nouă ne rămâne să slăbim apărarea oraşului.

— Cum anume?

— Făcându-i pe orăşeni să creadă că paza Memphisului e doar o amăgire.

— Frumos plan, zise voinicul cel greoi. Mi-ar plăcea să-l cunosc mai îndeaproape.

— O să atacăm un post al străjilor.

— Eşti nebun!

— Ordinul stăpânului.

— Atunci, el e nebun!

— Dimpotrivă. Sobek nu se aşteaptă la o asemenea lovitură. O să fie umilit, poate chiar izgonit din slujbă şi oraşul întreg în nesiguranţă.

— Străjile o să se apere!

— Dacă ne mişcăm iute, n-o să aibă vreme. Şi încă un sfat: fără supravieţuitori.

— E prea primejdios.

— Am descoperit deja locul cel mai nimerit. Un post de strajă din cartierul mărginaş de la miazănoapte. Numără doar zece oameni, printre care doi scribi amărâţi şi patru bătrâni. În zori, o să fie atât de osteniţi, încât n-o să le stea gândul decât la mâncarea de dimineaţă.

— Dacă o iei aşa…

— După asemenea ispravă, chiar şi gărzilor o să le fie frică.

32.

Iker supraveghea aşezarea patului regal în corabia faraonului ce avea să călăuzească spre Nubia flota de război. Meşterul tâmplar se întrecuse pe sine. Fără podoabe de prisos, dar trainic, patul urma să-i ofere uriaşului Sesostris odihnă deplină. De ramă erau prinse în chingi sculuri încrucişate de cânepă, iar cele patru picioare în forma unor labe de leu asigurau stabilitatea şi atrăgeau asupra monarhului protecţia fiarei, însărcinate să-i păzească somnul alături de zeul Bes, înarmat cu un cuţit în stare să sfâşie visele rele.

Fiul regal rândui veşmintele părintelui său în cufere de sicomor şi se încredinţă că niciun obiect nedorit nu fusese strecurat printre ele. Apoi verifică şi sandalele cu trei rânduri de tălpi din piele şi cusături întărite.

Rând pe rând, trupele lui Nesmontu urcară pe punţile vaselor. Păşind în urma purtătorilor de flamuri, soldaţii respectau cu desăvârşire ordinea, sub privirile tăioase ale bătrânului general. Scribii administraţiei, alături de Gergu, îşi dădeau toată osteneala să nu lipsească nimic de la bordul corăbiilor cu provizii. Tot ei se îngrijeau şi de încărcarea arcurilor, săgeţilor, scuturilor, suliţelor, securilor, pumnalelor şi a săbiilor scurte.

— Armata noastră nu înseamnă doar forţă, îi mărturisi Nesmontu lui Iker. Ea este şi o întruchipare a ordinii lumii pe care a modelat-o faraonul, căci nu ajunge doar să strigi în gura mare cuvintele „dragoste, iubire, frăţie” ca să le faci respectate. Omul nu se naşte bun. Aplecările lui fireşti sunt pizma, sălbăticia şi dorinţa de a-i asupri pe alţii. Dar oare Zămislitorul nu duce necontenit o luptă împotriva întunericului? Iar stăpânul Celor Două Regate îi urmează pilda.

Cărându-şi sacul de piele ce atârna greu, doctorul Gua intră în vorbă cu Fiul regal.

— Unde se află corabia hărăzită îngrijirii bolnavilor?

— În spate.

— Voi avea destule leacuri, bandaje şi tot restul?

— Haideţi mai bine să vă încredinţaţi singur, îl sfătui Iker.

De statură mijlocie, cu părul argintiu şi faţa gravă, un bărbat care înşira săculeţii cu ierburi tămăduitoare îi întâmpină.

— Eu sunt Gua, mai-marele doctorilor. Tu?

— Farmacistul[5] Renseneb.

— Unde ai învăţat?

— În Casa Vieţii din templul lui Khnum din Elephantina şi ştiu să prepar unguente, hapuri, fierturi, poţiuni şi licori de toate soiurile.

— Şi avem tot ce ne trebuie?

— Am prevăzut o călătorie îndelungată şi mulţi răniţi.

— Să verificăm împreună.

Iker îi părăsi pe cei doi şi se îndreptă spre chei.

Ajutată de preotesele lui Satis şi Anukis, Isis umplea vase cu apa noului an.

— Apa aceasta e plină de „Ka”, îl lămuri tânăra preoteasă pe Iker, şi întinereşte trupurile, alungând oboseala şi bolile uşoare. Pe dinăuntru, pereţii vaselor sunt dintr-o argilă care nu lasă apa să treacă prin ea, păstrându-i astfel însuşirile nepreţuite. Câte o migdală dulce la fiecare litru de apă o s-o ferească de stricăciuni. Iar pentru dopuri e nevoie de multă pricepere. Căci se fac din muguri de curmal şi ierburi proaspete. Iar pentru urcioarele mari întrebuinţăm un con de humă, aşezat pe un disc împletit de mărimea gâtului urcioarelor. Astfel, vasele sunt astupate bine, iar lichidul din ele poate respira.

Vasele erau numerotate şi purtau înscrise pe ele data la care fuseseră umplute. Chiar şi în adâncul cuptorului nubian, soldaţii nu vor duce lipsă de apă.

— Isis… Ne despărţim încă o dată, poate pentru totdeauna.

— Îndatoririle pe care le avem trec înaintea simţămintelor noastre.

— Ai zis „simţămintele noastre”. Asta înseamnă şi ale tale?

Tânăra femeie îşi aţinti privirea în zare.

— În timp ce tu îţi vei primejdui viaţa, eu am să mă îngrijesc de Arborele vieţii, la Abydos, şi am să-mi îndeplinesc sarcinile de preoteasă cât mai bine. Împrejurările vitrege pe care le

---

[5] Cuvântul „farmacist” provine din expresia egipteană *pekheret net heka,* „preparat, leac al magului”, (n. a.).

trăim acum nu ne îngăduie plăcerea de a visa. Şi am să-ţi fac o destăinuire de mare însemnătate.

Inima tânărului începu să bată cu putere.

— Înfruntarea aceasta nu va fi una obişnuită. Te pregăteşti să duci o bătălie pe de-a-ntregul diferită de toate celelalte, căci nu e vorba de alungarea năvălitorilor sau de cucerirea unor pământuri, ci de salvarea misterelor lui Osiris. Duşmanul îşi trage forţa din întuneric şi poate să ia numeroase înfăţişări pentru a înstăpâni domnia lui *isefet.* În mâinile sale, nubienii nu sunt decât nişte biete unelte neştiutoare. Deşi crezi că te vei afla departe de mine, ai să fii, în fapt, aproape de Abydos. Nu contează distanţa, ci doar înţelegerea lăuntrică pe care o împărtăşim amândoi câtă vreme va dura lupta.

Şi, dintr-odată, scribul îşi dădu seama cât de aproape se găsea Isis de el.

— Pot să… pot să te sărut pe obraz?

Şi, cu toate că ea nu-i răspunse, Iker îndrăzni.

Parfumul tinerei femei îl învălui, iar dulceaţa pielii ei îl îmbătă. Niciodată nu avea să uite tăria acestei scurte senzaţii.

— Plecăm! răsună vocea puternică a generalului Nesmontu. Fiecare să treacă la locul lui!

În port se stârni îndată mare fierbere. Ultimele lăzi cu arme şi provizii fură îmbarcate cu iuţeală căci bătrânul general nu glumea cu disciplina.

— Să fii cu mare băgare de seamă, îl povăţui Isis pe Iker.

— Dacă mă întorc, Isis, ai să mă iubeşti?

— Să vii înapoi teafăr şi să-ţi aminteşti în fiecare clipă că este în joc însăşi supravieţuirea lui Osiris.

Privirea ei, blândă şi gravă totodată, nu trăda oare un sentiment pe care nu se încumeta încă să-l mărturisească?

Corabia faraonului ridica ancora şi soldaţii nu-l aşteptau decât pe Iker ca să desprindă scara de la mal. Tulburat, Fiul regal urcă pe punte tocmai când Sesostris se ivi la proră.

Pe fruntea monarhului se vedea cobra de aur împodobită cu lapislazuli şi cu ochi de granat. Astfel, cumplitul şarpe deschidea drumul flotei, înlăturându-i din cale pe vrăjmaşi.

Mai mult, uriaşul rege învârtea deasupra capului o lance atât de lungă şi de grea, că nimeni altcineva nu putea s-o mânuiască.

— În cel de-al optulea an al domniei mele, rosti el, am pornit pe noul canal numit „Frumoase sunt căile puterii luminii care se înalţă în toată strălucirea ei”[6]. Prin el, Egiptul şi Nubia sunt de-acum înainte legate, iar proviziile vor ajunge la noi cu uşurinţă. Totuşi, sarcina noastră se prevede a fi peste măsură de anevoioasă. De data aceasta, vom ajunge chiar în inima răzmeriţei.

Cu ochi leneşi, nesimţitor la mişcările corăbiei, Vânt-de-Miazănoapte îl privea pe Medes cum vomită.

— Veniţi cu mine, îi zise până la urmă doctorul Gua, milos.

Verde la faţă, simţind cum i se taie picioarele, Secretarul Casei Regelui era copleşit de ruşine. Ar fi înghiţit orice ca să-şi regăsească ţinuta impunătoare.

Cât despre Iker, el descoperea priveliştile Nubiei. În plin anotimp cald, pe care o adiere dinspre miazănoapte, ce înlesnea navigaţia, îl făcea mai uşor de îndurat, soarele pârjolea rarele bucăţi de pământ cultivate. În schimb, curmalele se copseseră şi, la fiecare oprire, soldaţii le culegeau cu miile. În această perioadă a anului, natura le oferea o hrană uşoară şi dătătoare de energie. Fructele palmierului cu ramurile în formă de baghetă căutătoare de apă nu erau bune de mâncat, dar zeului Thot şi scribilor tăcuţi le plăcea să mediteze la umbra lui. Arbori din aceştia se întâlneau şi în sudul Egiptului, dar în Nubia creşteau mult mai mulţi.

Fiul regal fu cuprins de o nelinişte, care nu era pricinuită nici de arşiţă, nici de călătorie. În acest ţinut pustiu domnea o atmosferă ciudată, apăsătoare. Dincolo de răcoarea canalului, începea o altă lume, cu totul diferită de Cele Două Regate.

— Pari îngrijorat, observă Sehotep.

— Nu simţi o magie vătămătoare?

— Ah… şi tu ţi-ai dat seama?

— După părerea mea, e ceva necurat la mijloc. Forţe distrugătoare dau târcoale prin preajmă.

— Prevestitorul… Să fie, oare, puterile lui atât de întinse?

— Mai bine să ne pregătim pentru ce e mai rău.

— Regele îţi împărtăşeşte prudenţa. Pe meleagurile acestea a fost ucis generalul Sepi. Ne îndreptăm spre forturile Ikkur şi Kuban ale căror garnizoane supraveghează mai multe drumuri

---

[6] Kha-Kaou-Ra, unul din numele lui Sesostris (n. a.).

şi mai ales Ouadi Allaki care duce la o mină de aur părăsită. De mai bine de două luni, garnizoanele n-au mai trimis niciun raport la Elephantina. Poate mesagerii lor s-au rătăcit sau poate soldaţii au fost ucişi. Şi totuşi, Ikkur şi Kuban se află la miazănoapte de fortăreaţa noastră principală din Nubia, Buhen, care, după câte se pare, e neatinsă. Dar în curând vom cunoaşte pricina acestei tăceri.

Sângerosul începu să latre cu furie, vestind o primejdie.

— Hipopotami! strigă omul de veghe.

Fioroasele animale urau să le fie tulburat somnul şi nu se dădeau în lături să atace bărcile şi corăbiile, pe care adesea le răsturnau. Caninii lor lungi puteau străpunge şi scândurile cele mai groase.

Arcaşii tocmai se pregăteau să slobozească săgeţile când muzica unui flaut, gingaşă şi domoală, se răspândi în aer.

Aşezat la proră, Sekari cânta cu multă măiestrie dintr-un instrument lung de doi coţi, care, graţie unor răsuflători aflate în partea de jos, scotea o adevărată bogăţie de sunete, unele puternice, altele mai delicate.

Câinele se potoli, iar hipopotamii se adunară laolaltă. Masculul dominant, un monstru de trei tone, deschise o gură ameninţătoare.

— Să-i ucidem cu căngile! zise un soldat.

Dar Sekari continuă să cânte din flautul său.

Conducătorul turmei rămase pe loc, iar tovarăşii săi îl imitară, scufundându-se cu toţii. Deasupra apei nu li se mai zăreau decât ochii, nările şi urechile. Pielea lor nu putea să îndure arşiţa soarelui.

Deodată, pe mal apăru o creatură neaşteptată.

— Hipopotamul alb! urlă un corăbier. Suntem scăpaţi!

Masculul, cu spatele acoperit de secreţii asemănătoare sângelui, era socotit drept roşu. Încarnare a lui Seth, el distrugea semănăturile. În schimb, femela, numită albă, primea puterea binefăcătoare a lui Tueris, „Cea Mare”, ocrotitoarea fertilităţii şi a naşterilor. În fiecare an, faraonul, purtător al coroanei roşii şi învingător al masculului primejdios, celebra sărbătoarea hipopotamului alb.

Masculul dominant al turmei fu primul care ieşi din apă, urmat fără întârziere de membrii clanului său. Ascultători,

porniră cu toţii după femelă, care se afundă în stuf.

Odată drumul eliberat, flota plecă mai departe.

Încrederea trupelor în faraon deveni de nezdruncinat. Şi fiecare îşi aminti de izbânzile trecute ale lui Sesostris. Nu-i supusese el, unul câte unul, pe guvernatorii de provincii, fără vărsare de sânge? Sub comanda unui asemenea rege, campania din Nubia avea să fie, neîndoielnic, biruitoare.

Sunete vesele încheiară melodia în onoarea lui Sesostris.

— Încă unul dintre harurile tale ascunse, glăsui Iker. Cântecul ăsta domoleşte întotdeauna hipopotamii?

— La drept vorbind, atrage femelele. Apoi, cu puţin noroc, ele îi liniştesc pe masculi.

— Unde ai învăţat meşteşugul ăsta?

— În meseria mea, ai de înfruntat felurite primejdii. Iar cu bătaia n-o scoţi la capăt. Din nefericire, flautul acesta nu e un leac care tămăduieşte orice, căci unii duşmani, mai puţin simţitori decât hipopotamii, nu se lasă deloc înrobiţi de sunetele lui.

— Cercul de Aur din Abydos ţi-a dezvăluit tainele muzicii?

— În timpul domniei sale pământene, Osiris i-a învăţat pe oameni să învingă sălbăticia construind, desenând, cioplind în piatră şi cântând. Ne apropiem de Abydos pe o cale primejdioasă şi nu vom purta un război obişnuit. Reînvierea lui Osiris depinde de el.

Vorbele lui Sekari erau aidoma celor rostite de Isis! Dintr-odată, Iker pricepu că lua parte la o expediţie mai presus de rânduielile firii. Zornăitul armelor ascundea o altă luptă, hotărâtoare pentru viitorul acestei omeniri căreia Osiris îi oferise o anumită armonie, în prezent ameninţată.

— Purtarea soldaţilor nubieni mă pune pe gânduri, mărturisi Sekari.

— Ţi-e frică de trădare?

— Nu, căci sunt plătiţi cum se cuvine şi n-au nicio dorinţă să se întoarcă la triburile lor care îi consideră trădători. Dar au devenit posaci şi neliniştiţi, ei, care de obicei erau veseli şi prietenoşi.

— Un om de-al Prevestitorului să se fi strecurat printre ei, încercând să semene tulburarea?

— Aş fi dat de el.

— L-ai înştiinţat pe generalul Nesmontu?

— Bineînţeles. E la fel de nedumerit ca şi mine. Îi cunoaşte de multă vreme şi are încredere în ei.

— Mijloacele obişnuite nu ne vor fi de niciun folos. Şi, dacă într-adevăr e vorba de o trădare, n-o să semene cu nimic cunoscut.

— Se poate.

— Mă duc să-i cer Luminăţiei Sale să ia îndată măsuri de prevedere.

În timp ce Iker îi înfăţişa lui Sesostris planul său, flota ajunse în apropiere de Ikkur şi Kuban.

Forturile păreau neatinse. Totuşi, niciun soldat nu se arătă printre crenelurile turnurilor pe pază.

— Miroase cât de colo a capcană, îşi dădu cu părerea Sekari.

33.

În vremuri de pace, micile forturi Ikkur şi Kuban găzduiau caravanele şi pe cei trimişi în căutarea aurului. Nu de mult, aici se strângea metalul preţios sortit templelor Egiptului. Planul construcţiilor era simplu: un dreptunghi din ziduri de cărămidă şi bastioane continuate cu o galerie care ducea până la fluviu. Soldaţii puteau astfel să ia apă la adăpost de săgeţile unor atacatori iviţi pe neaşteptate.

Deasupra forturilor zburau în cercuri largi vulturi şi corbi.

— Am să trimit câţiva cercetaşi, hotărî Nesmontu.

Zece oameni coborâră pe malul apusean, alţi douăzeci pe cel răsăritean şi cu toţii se împrăştiară alergând spre cele două forturi.

Aflat pe corabia arcaşilor nubieni, Sekari nu contenea să-i iscodească din priviri.

Pe neaşteptate, unii prinseră a zbiera, alţii sfâşiară pânzele corăbiei şi mai mulţi trăgători, dintre cei mai iscusiţi, îşi frânseră arcurile.

Un ofiţer încercă să readucă ordinea.

— Ajunge! Potoliţi-vă îndată!

Dar pe când trecea printre ei, cu gând să-i pedepsească pe vinovaţi, un negru voinic îi împlântă un cuţit între umeri.

Pe loc izbucniră strigăte sălbatice.

Neputând să înăbuşe de unul singur această răzmeriţă, Sekari se aruncă în apă şi înotă până la corabia faraonului, unde, ajutându-se de o frânghie, se căţără pe punte.

— Soldaţii nubieni şi-au ieşit din minţi, îl înştiinţă el pe Iker care se grăbise să-l întâmpine. Trebuie să facem, neîntârziat, ceva.

— Să înfruntăm una dintre trupele noastre cele mai bune… Ce năpastă! se plânse Nesmontu.

— Dacă nu-i oprim acum, o să pricinuiască pagube cu neputinţă de îndreptat.

Corabia răzvrătiţilor se năpusti înspre vasul faraonului.

— Ridicaţi-vă împotriva regelui! îi întărâtă ucigaşul ofiţerului. Un duh sângeros ne dă putere, iar izbânda ne întinde braţele!

Sesostris înşiră pe un mic altar statuetele de argilă pe care le modelase Iker. Ele îi reprezentau pe învinşi, fără picioare şi cu mâinile legate la spate. În capul celei dintâi era înfiptă o pană de struţ, simbolul lui Maat. Cuvintele unor vrăji erau scrijelite pe piepturile statuetelor, iar faraonul le citi cu o voce atât de răsunătoare şi de gravă, încât atacatorii tresăriră.

— Sunteţi lacrimile ochiului divin, mulţimea ce trebuie domolită ca să nu devină vătămătoare. Fie ca vrăjmaşul să piară!

Şi, cu bastonul său alb, faraonul lovi toate statuetele pe care le aruncă apoi în focul unei cădelniţe.

Totuşi, corabia răzvrătiţilor îşi continuă înaintarea.

Nubienii dansau şi răcneau întărâtaţi.

Arcaşii de pe corabia faraonului îşi pregătiră săgeţile.

— Aşteptaţi ordinul meu şi ţintiţi cu multă grijă! porunci Nesmontu. Voinicii ăştia n-au pereche în luptele corp la corp. Aşa că trebuie să ocolim o astfel de înfruntare. Ţinând seama de nebunia care i-a cuprins, o să facă prăpăd!

Ţinându-se mândru la proră, căpetenia nubienilor azvârlea spre egipteni felurite vorbe de ocară şi tot soiul de sudălmi.

Dar, spre groaza tuturor, ţeasta i se despică, pe neaşteptate, asemenea unui fruct prea copt.

Dansurile conteniră. Cei mai mulţi dintre nubieni se prăbuşiră, celorlalţi li se împleticiră paşii, asemenea unor păpuşi, şi căzură în apă.

— Să punem stăpânire pe corabia lor! ordonă Nesmontu.

Ceva mai liniştiţi, câțiva soldaţi se căţărară pe punte, fără să întâmpine vreo piedică. Niciun nubian nu scăpase cu viaţă.

— Au fost atinşi cu toţii de o vrajă rea, grăi Sehotep.

— Dar celelalte trupe nu vor cunoaşte şi ele aceeaşi soartă? întrebă Iker.

— Nu, răspunse regele. Vrăjitorii nubieni, care sunt vinovaţi pentru toate cele întâmplate, au avut înrâurire doar asupra sufletelor acestor nefericiţi, fraţii lor de sânge. Ţelul lor era să ne slăbească armata.

Cercetaşii se întoarseră.

— Ikkur şi Kuban sunt pustii, zise un ofiţer. Peste tot se văd urme de sânge uscat. Garnizoanele au fost, pesemne, măcelărite, dar n-am găsit niciun leş.

— Atacatorii au lăsat vreo urmă?

— Doar bucata aceasta de lână, Luminăţia Voastră. Cred că e ruptă dintr-o mantie foarte groasă. Dar nubienii nu poartă soiul ăsta de veşminte.

Sesostris pipăi ţesătura. Semăna cu cea pe care o descoperise pe ostrovul Biggeh, pângărit de un demon care batjocorise ritualurile şi încercase să împiedice revărsarea apelor.

— Prevestitorul… El a săvârşit această mârşăvie şi acum ne aşteaptă în inima Nubiei.

Cei din jur tresăriră. Oare ce alte nenorociri pândeau această expediţie?

— Un fugar acolo jos! strigă una dintre santinele.

Un trăgător îşi încordase deja arcul.

— Prindeţi-l viu! ordonă Nesmontu.

Mai mulţi soldaţi se repeziră pe urmele lui, împreună cu Iker. Dar, întrucât alergaseră prea repede, curând li se tăie răsuflarea. Căldura le ardea plămânii şi le înmuia picioarele.

Deşi părea că se află la mare depărtare, Fiul regal nu se dădu bătut. Paşii săi erau mărunţi şi egali. Învăţat să străbată distanţe mari, îşi cruţă forţele, fără să-şi încetinească ritmul.

Puţin câte puţin se apropie de fugar.

Dintr-odată, acesta se prăbuşi, neizbutind să se mai ridice.

Când Iker ajunse lângă el, văzu o viperă cu corn, cu capul lat, gâtul îngust şi coada groasă.

Muşcat de picior, nenorocitul nu mai avea mult de trăit. Era un nubian tânăr, cu privirile rătăcite.

— Zeii m-au pedepsit! Nu trebuia să jefuiesc trupurile neînsufleţite din forturile Ikkur şi Kuban… Nu ştiam că ea are să vină înapoi ca să le mănânce!

— Despre ce vorbeşti?

— Despre leoaica ucigaşă! A nimicit garnizoanele, săgeţile nu o ating, pumnalele nu o rănesc…

Muribundul se strădui să-şi continue povestirea despre monstruoasa jivină, dar respiraţia i se curmă şi inima îşi opri bătăile.

☥☥☥

— Băiatul spunea adevărul, încheie Iker după ce repetă întocmai vorbele nubianului.

— E mult mai grav decât îmi închipuiam, recunoscu Sesostris. Triburile nubiene s-au răsculat sub conducerea Prevestitorului. Ne-a pregătit un şir de capcane ca să se descotorosească de noi, apoi să năvălească în Egipt. Cine altcineva ar fi putut să trezească leoaica, pe care nicio armată n-ar izbuti s-o doboare? Cea Cumplită rătăceşte acum prin marele ţinut de la miazăzi. Aşa că suntem învinşi dinainte.

— Şi nu există niciun mijloc pentru a o domoli?

— Doar regina turcoazelor poate s-o liniştească şi să-i preschimbe furia în blândeţe.

— Piatra aceasta există, îşi aminti Iker. Eu am scos-o la lumină din minele de la Serabit el-Khadim.

— Spre nenorocirea noastră, ea se găseşte acum în mâinile Prevestitorului, zise regele.

— Şi aşa, capcana se închide! observă generalul Nesmontu. Vrea să ne ademenească până la Buhen, poate chiar dincolo de el, spre locul de întâlnire a triburilor nubiene. Şi, cu ajutorul acestei leoaice de nebiruit, o să ne zdrobească. Şi nicio stavilă nu-i stă în drum demonului ăstuia.

— N-ar fi mai bine să facem cale întoarsă, propuse Sekari, şi să întărim Elephantina?

— Am cunoscut împrejurări de felul acesta când numărul vrăjmaşilor ar fi trebuit să mă convingă să-mi recunosc înfrângerea. Dacă m-aş fi lăsat pradă deznădejdii şi fricii, ce s-ar fi ales de Egipt? V-aţi încredinţat cu toţii că duşmanii noştri

nu sunt doar nişte oameni dornici să cucerească noi pământuri. Ei vor să-l nimicească pe Osiris însuşi, împiedicând celebrarea misterelor. Şi doar învăţătura lui Osiris îngăduie faptelor noastre să fie potrivite cu adevărul şi dreptatea.

— Am să trimit neîntârziat o trupă să adune cât mai mult jasp roşu şi comalină, grăi răspicat bătrânul general. Fiecare soldat va trebui să poarte asupra lui câteva asemenea bucăţi ca s-o ţină pe leoaică la depărtare. Fiarei ăsteia îi e groază de sângele ochiului lui Horus închegat în jasp şi de flacăra ascunsă în inima cornalinei. Însă nu e destul s-o doborâm, iar oamenii care nu sunt protejaţi îndeajuns vor fi sfâşiaţi. Dar măcar putem să ne continuăm drumul.

— Văd că o cunoaşteţi bine pe dihania asta!

— La anii mei, fiule, am trecut prin multe! Sunt mulţumit că am prilejul s-o înfrunt pentru a doua oară şi trag nădejde s-o fac să-şi înghită coada!

— Un lucru mă nedumereşte, intră în vorbă Sekari. De ce au pustiit forturile de la Ikkur şi Kuban, prevenindu-ne astfel de primejdiile care ne pândesc? N-ar fi trebuit să se arate mai vicleni lăsându-ne să înaintăm, ca să ne ia apoi pe nepregătite?

— Prevestitorul ştie ce avem de gând să facem, îl lămuri Iker, adică să mergem mai departe. Aşa că doreşte să părăsim cât mai iute acest loc.

— Oare ce taină ascunde?

— Drumul Allaki duce spre o mină de aur, răspunse regele. Iar Prevestitorul l-a ucis pe generalul Sepi chiar pe drumul acesta.

— Mina e secătuită şi oricum până la ea nu se poate ajunge, după cum spun rapoartele celor care se pricep la aşa ceva, zise Nesmontu.

— Dar nu greşesc şi ei adesea? se împotrivi Sekari.

— Mă ofer de bunăvoie să cercetez acest ţinut, îi înştiinţă Iker. Învăţătorul meu, generalul Sepi, descoperise, cu siguranţă, ceva de mare preţ pentru noi.

— Ţinta ultimă a expediţiei noastre rămâne găsirea aurului zeilor, le reaminti faraonul. În el sălăşluieşte focul reînvierii şi se află închisă lumina care poartă misterele lui Osiris. Du-te, fiule, şi mergi până la capătul acestui drum!

— Am să-l însoţesc, se hotărî Sekari.

Cei doi tineri coborâră de pe corabie.

— Pari nemulţumit, Nesmontu, observă regele.

— Iker nu aparţine Cercului de Aur din Abydos, dar cunoaşte multe dintre tainele sale. N-ar trebui să-l primim printre noi?

— Mai are o cale lungă de străbătut şi nu ştiu dacă va răzbi.

☥☥☥

— Vă simţiţi mai bine? îl întrebă Gergu pe Medes.

Secretarului Casei Regelui îi revenise puţină culoare în obraji şi începuse chiar să mănânce.

— De când a tras la mal corabia asta blestemată, parcă mi-am recăpătat vlaga!

— Prevestitorul a distrus garnizoanele de la Ikkur şi Kuban, şopti Gergu. Soldaţii nubieni s-au răzvrătit şi au fost ucişi cu toţii. Descurajat, faraonul şi-a strâns la sfat apropiaţii. După mintea mea, plănuieşte să bată în retragere! Ce umilinţă! Neîncrederea va pune stăpânire pe armată, iar regatul va deveni tot mai slab.

— Încearcă să afli mai multe.

Părăsindu-l pe Medes, Gergu îl zări pe Iker stând de vorbă cu multă însufleţire cu doctorul Gua.

— Eşti bolnav?

— Îi cer doctorului câteva poveţe înaintea unei plimbări prin deşert.

— O plimbare… Oare e cuvântul cel mai nimerit? Eu urăsc sălbăticia asta! Nu mişună pe acolo tot soiul de jivine şi gângănii otrăvitoare?

— Întocmai, încuviinţă doctorul Gua. De aceea, îi voi da Fiului regal un leac puternic împotriva muşcăturilor şi a înţepăturilor. Sare de mare, căprişor, seu de capră sălbatică, ulei de moringa şi răşină de terebint alcătuiau o pomadă cu care călătorii erau nevoiţi să se ungă de câteva ori pe zi.

— Încotro porneşti? întrebă Gergu.

— Îmi pare rău, dar nu pot să-ţi spun. Misiune tainică.

— Şi… primejdioasă?

— Nu suntem, oare, în război?

— Fii cu mare băgare de seamă, Iker! Niciun drum nu e sigur.

— Am trăit eu altele şi mai rele.

Gergu observă vreo zece căutători de zăcăminte care îşi

rânduiau uneltele şi îşi pregăteau proviziile de hrană şi apă. Carevasăzică, urma să aibă loc o adevărată expediţie. Dar nu putu să le pună nicio întrebare de teamă să nu stârnească bănuieli.

Gergu îl găsi pe Medes întocmind mesaje.

— Un scrib de legătură mi-a adus o groază de înscrisuri pe care trebuie să le pun cap la cap. Regele a hotărât lărgirea forturilor Ikkur şi Kuban şi dublarea garnizoanelor. Nici vorbă de retragere.

— Dar flota o să rămână înţepenită aici până când Iker se va înapoia dintr-o misiune ciudată, îi dezvălui Gergu. Nu ştiu care e ţinta, dar se pare că trebuie atinsă cu tot dinadinsul.

34.

— Harta e neclară, observă Sekari. Ne îndepărtează de presupusul loc al vechii mine. S-o apucăm spre răsărit.

După ce cugetă puţin, Vânt-de-Miazănoapte îşi dădu încuviinţarea. În fruntea unui şir de douăzeci de măgari ce cărau apa şi merindele, îşi lua în serios sarcinile de comandant. Cât despre aghiotantul său, Sângerosul, acesta stătea, necontenit, cu ochii în patru.

Opririle fură numeroase. Din pricina căldurii copleşitoare, oamenii şi animalele beau apă des, dar câte puţină. Lipsa vântului din deşert le înlesnea mersul.

— Înainte să plecăm, îi mărturisi Iker lui Sekari, regele mi-a vorbit despre o descoperire de-a lui Isis: un oraş de aur, pomenit într-o scriere de demult. Dar vai! Nu se spune şi unde se găseşte.

— După cercetările mele, în ţinutul acesta nu-i decât o mină, de unde, din vreme în vreme, se scotea aur. Apoi a fost dată uitării când i s-au isprăvit bogăţiile.

— Şi dacă acestea sunt nişte vorbe mincinoase răspândite de Prevestitor?

— Dacă ai dreptate înseamnă că vrea să ne îndepărteze de locurile acestea înmulţind cărările false.

— Aici l-a ucis pe generalul Sepi. Din ce altă pricină, dacă nu pentru că se apropia de comoară?

Un morman de pietre negre le tăie calea. Erau acoperite cu desene grosolane ce-i înfăţişau pe demonii deşertului, cu aripi, coarne şi gheare.

— Să ne întoarcem, îi sfătui cel mai vârstnic dintre căutătorii de zăcăminte.

— Ne apropiem de ţintă, se împotrivi Iker. Chiar şi dacă ne luăm după hartă, mina se află la cel mult o zi de mers.

— De peste trei ani, nimeni n-a trecut acest hotar. Cine se încumetă dispare pentru totdeauna.

— Am o misiune de îndeplinit.

— Nu te bizui pe noi!

— În vremuri de război, nesupunerea se pedepseşte aspru, îi aminti Sekari.

— Fiţi oameni cu judecată! Noi suntem şase, iar voi numai doi.

— Aha! Ne şi ameninţi pe deasupra!

— Să nu sfidăm moartea! Haideţi să ne întoarcem la Kuban!

— Tu şi complicii tăi plecaţi de aici. După ce veţi fi arestaţi, o să am plăcerea să-i comand pe arcaşii care o să împlinească osânda ce vi se cuvine pentru laşitate şi fugă.

— Cu monştrii deşertului nu e de joacă. Tu şi Fiul regal săvârşiţi o greşeală care o să vă ducă la pierzanie.

Ascultând ordinele lui Vânt-de-Miazănoapte, măgarii refuzară să-i urmeze pe dezertori. Mârâitul fioros al dulăului îi descurajă să mai stăruie, aşa că se îndepărtară, fără să arunce nici măcar o singură privire îndărăt.

— Bine c-am scăpat de ei! Fricoşii şi nevolnicii fac să dea greş chiar şi cele mai pregătite expediţii.

— Şi a noastră e, cu adevărat, aşa? se nelinişti Iker.

— N-ai fost povăţuit, în mai multe rânduri, să te înzestrezi cu uneltele de trebuinţă?

Fiul regal îşi aminti de cuvintele primarului din Kahun şi de cele ale lui Heremsaf, intendentul templului lui Anubis, ucis de un credincios de-al Prevestitorului.

— Monştrii desenaţi pe pietrele acestea blestemate ne pândesc de cealaltă parte, grăi Sekari. Prevestitorul a aruncat vrăji asupra întregului ţinut. Sau batem în retragere, sau ghearele şi clonţul lighioanelor de pe-aici o să ne sfâșie. Generalul Sepi n-a dat înapoi pentru că ştia formulele cu

ajutorul cărora le putea stăpâni.

— Şi totuşi, a murit!

— Pentru că şi Prevestitorul cunoaşte aceleaşi formule. Schimbând obiceiurile monştrilor, a făcut ca vorbele lui Sepi să devină neputincioase.

— Adică suntem învinşi dinainte?

— Mă întorc iar la uneltele despre care am pomenit!

Dintr-un sac de piele pe care îl purta în spinare Vânt-de-Miazănoapte, Sekari scoase două plase de pescuit, cu ochiuri dese şi trainice.

— Să fie oare aceste plase cele care trebuie întinse între cer şi pământ pentru a prinde sufletele rătăcitoare ale călătorilor răi? întrebă scribul.

— Ai să înveţi să te foloseşti de ele.

— Provin din Abydos, nu-i aşa?

— Isprăveşte cu vorbăria şi antrenează-te!

La început stângaci, Iker deprinse repede mişcările de aruncare ale plasei. Şi socotea să întrebuinţeze şi cele două arme ale sale, cuţitul duhului păzitor şi bastonul de aruncat.

— Consider că vor fi trei fiare, arătă Sekari. Primele două vor ataca din faţă, cea de-a treia, din spate.

— Şi de aceasta din urmă cine se va îngriji?

— Sângerosul, căci el nu cunoaşte frica.

— Şi dacă o să fie mai multe?

— O să murim.

— Atunci, vorbeşte-mi despre Cercul de Aur din Abydos.

— Să vorbim n-are niciun rost. Priveşte-i puterea!

Cei doi prieteni ocoliră pietrele. Iker nu-l văzuse niciodată pe Sângerosul atât de furios. În afară de Vânt-de-Miazănoapte, ceilalţi măgari tremurau.

Îndată fură atacaţi de cinci monştri înaripaţi şi cu capete de leu. Dintr-o mişcare, Iker şi Sekari desfăşurară plasa. Prinse sub ea, două dintre dihănii se sfâșiară între ele, zbătându-se, în timp ce Sângerosul îşi înfipse colţii în gâtul celei de-a treia.

Sekari sări în lături chiar în clipa în care nişte gheare îi atinseră faţa. Trântindu-se în nisip, Iker îşi împlântă cuţitul în burta fiarei, apoi se rostogoli ca să se ferească de botul larg căscat al celui de-al cincilea monstru, înnebunit de furie. Ridicându-se în picioare, Fiul regal îşi azvârli spre el bastonul.

Arma se înălţă spre soare şi Iker crezu că a greşit ţinta. Dar bastonul căzu cu iuţeala fulgerului şi zdrobi ţeasta lighioanei.

Un vânt uşor se porni stârnind un nor de nisip.

Când norul se risipi nu mai rămăsese nici urmă de atacatori. Dispăruseră şi plasele de pescuit, şi cuţitul duhului păzitor, şi bastonul de aruncat.

— Oare măcar au existat cu adevărat? se întrebă, uluit, Iker.

— Priveşte botul câinelui, îl sfătui Sekari. E plin de sânge.

Sângerosul dădea din coadă cu vioiciune şi, înţelegând că-şi făcuse bine treaba, se bucură de mângâierile îndelungate ale stăpânului său.

— Armele mele nu se văd nicăieri!

— Veneau din altă lume şi s-au întors acolo. Le-ai primit ca să duci această luptă şi să treci de această încercare. Fără curajul şi iuţeala ta, am fi fost învinşi. Să mergem mai departe pe drumul generalului Sepi. Cred că acum e mulţumit de noi.

☥☥☥

Mina părăsită se afla foarte aproape şi era în bună stare. Sekari se afundă într-o galerie şi găsi un filon, iar Iker descoperi un mic sanctuar. Pe altar se vedea un ou de struţ. Scribul încercă să-l ridice, dar se opinti fără spor, căci oul atârna tare greu. Cu mare chin, el şi Sekari îl scoaseră afară din capelă.

— Să-l spargem, hotărî Sekari. Potrivit obiceiurilor, cuprinde o grămadă de minunăţii.

În clipa în care Iker apucă o piatră pe jumătate îngropată în nisip, un scorpion îl înţepă în mână şi fugi.

Sekari cunoştea ce avea să urmeze: greaţă, sudoare, fierbinţeală, blocarea respiraţiei până când inima înceta să mai bată. Având în vedere mărimea scorpionului, Iker era în primejdie să moară în mai puţin de o zi.

Sekari unse mâna vătămată cu pomada doctorului Gua şi rosti formulele de alungare a răului.

— Scuipă-ţi veninul, zeii îl aruncă departe. Dacă el arde, ochiul lui Seth va orbi. Târăşte-te, dispari, piei!

— Am vreo şansă de scăpare?

— Dacă te înăbuşi, o să-ţi fac o mică tăietură la gât.

Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul se apropiară de tânărul scrib şi îi linseră obrajii, scăldaţi în sudori.

— N-a fost un scorpion obişnuit, păru să priceapă Sekari, ci cel de-al şaselea monstru, care păzea comoara.

Iker începea deja să răsufle tot mai anevoie.

— Să-i spui… lui Isis…

Coborând din înaltul cerului, un vultur pleşuv cu pene albe şi cioc portocaliu cu vârful negru se aşeză lângă Fiul regal. Ţinând strâns în cioc o bucată de silex, pasărea lovi oul care se sparse în mii de fărâme, dând la iveală bucăţi de aur. Apoi vulturul uriaş îşi desfăcu aripile şi-şi luă zborul.

— E încarnarea lui Mut al cărui nume înseamnă totodată „moarte” şi „mamă”. O să scapi, Iker!

Sekari lipi de rana prietenului său o bucată de aur.

După puţin timp, respiraţia scribului redeveni firească şi sudoarea se zvântă.

— E chiar aurul tămăduitor.

☥☥☥

Sub ocrotirea a o sută de soldaţi, o echipă de mineri se apucară de treabă şi zgomotul uneltelor umplu iar vechea mină. După ce avea să fie scos la lumină, spălat şi cântărit, aurul urma să fie trimis la Abydos, sub pază severă.

Primiţi ca nişte viteji între viteji, Iker şi Sekari îşi închipuiau că descoperirea lor era hotărâtoare. Dar vorbele faraonului îi readuseră cu picioarele pe pământ.

— Biruinţa voastră e vrednică de laudă. Totuşi, războiul continuă. Aurul acesta nu ne ajunge. Restul se ascunde în inima Nubiei, în acel oraş pierdut căruia Isis i-a dat de urmă. Şi eu aş fi preferat să mă întorc în Egipt, dar încă pluteşte deasupra noastră o mare ameninţare. Să nu-l lăsăm pe Prevestitor să adune triburile împotriva noastră. Şi, dacă nu o vom domoli pe leoaică, nicio inundaţie nu va aduce belşug. În locul apei dătătoare de rod va curge sânge.

Şi flota îşi continuă înaintarea spre sud.

Când ajunse în dreptul micului fort Miam, soldaţii se aşteptau la o primire călduroasă din partea garnizoanei.

Dar fortul era învăluit într-o tăcere apăsătoare şi nicio strajă nu se ivi printre creneluri.

— Mă duc să văd ce se petrece aici, zise Sekari şi coborî pe mal însoţit de câţiva arcaşi.

Dar nu peste mult timp se înapoie.

— Nu există niciun supravieţuitor, Luminăţia Voastră. Peste tot sunt pete de sânge şi resturi de oase. Cred că, şi aici, leoaica s-a dezlănţuit.

— De ce nu ne atacă de-a dreptul pe noi? se miră Sehotep. Vrea să ne ademenească spre miazăzi! Oare nu-i primejdios să-i îngăduim să-şi facă jocul?

— Deocamdată, vom merge mai departe, îi vesti regele. O să ne oprim la Buhen.

Buhen, fortul situat cel mai adânc în Nubia, lângă cea de-a doua cataractă, stavilă ce-i împiedica pe nubieni să pătrundă în Egipt. Buhen, care nu mai trimisese nicio veste de multă vreme.

Temător, echipajul corăbiei faraonului se apropie de fortul ce adăpostea centrul administrativ al acestui ţinut îndepărtat.

În ciuda stricăciunilor ce se zăreau fără nicio greutate, zidurile înalte se ţineau încă bine.

În vârful turnului principal, un soldat îşi agita braţele.

— Poate să fie o capcană, îşi dădu cu părerea Sekari.

— Să ne apropiem în forţă, propuse Nesmontu. Dacă poarta cea mare nu se deschide, o s-o spargem.

Dar poarta se deschise.

Vreo treizeci de soldaţi, la capătul puterilor, se aruncară în braţele nou-veniţilor şi povestiră despre nubieni şi atacurile lor ucigaşe, şi despre o leoaică sângeroasă. Buhen fusese la un pas să cadă.

— Doctorul Gua să-i îngrijească pe vitejii aceştia! porunci generalul. Iar noi să rânduim apărarea.

Cu iuţeală şi într-o ordine desăvârşită, armata se desfăşură.

Sesostris privea pântecele de piatră al celei de-a doua cataracte. Giganticul său plan părea cu neputinţă de înfăptuit. Şi totuşi, trebuia să fie dus la bun sfârşit.

35.

Toţi egiptenii prezenţi la Buhen ascultară cu atenţie cuvântarea faraonului. Cu voce gravă, Luminăţia Sa îi înştiinţă despre hotărârile uluitoare pe care le luase.

— Cel care ne vrea pieirea nu e un vrăjmaş oarecare, aşa că

lupta împotriva lui nu va fi una obişnuită. Aflat în fruntea răzvrătiţilor, un demon a stârnit forţe nimicitoare şi caută să înstăpânească domnia lui *isefet* răspândind sălbăticia, nedreptatea şi credinţa oarbă. Ca să-i ţinem piept, o să înălţăm o stavilă magică de netrecut, alcătuită din nenumărate fortăreţe, începând de la Elephantina şi până la miazăzi de cea de-a doua cataractă. Cele vechi vor fi întărite şi vom construi şi altele noi. La drept vorbind, ele vor forma o singură pavăză, atât de puternică, încât îi va descuraja pe năvălitori. Lucrările vor începe chiar de azi. În curând, sute de meşteri vor sosi aici din Egipt, iar eu voi rămâne în Nubia împreună cu armata ca să ocrotesc şantierele şi să răspund oricărei încercări de atac. Toţi veţi fi înzestraţi cu amulete şi va trebui să nu vă despărţiţi niciodată de ele, căci altminteri aţi putea cădea pradă leoaicei. Şi acum să purcedem la treabă.

Planul monarhului stârni înflăcărarea tuturor. Oamenii aveau să sape şanţuri şi să plămădească mii de cărămizi pentru ridicarea zidurilor înalte şi late, cu o dantelărie de creneluri. Treceri acoperite şi intrări duble urmau să asigure o pază severă.

Între două fortăreţe nu erau mai mult de şaptezeci de kilometri, ceea ce îngăduia veştilor să se răspândească iute, cu ajutorul feluritelor semnale, al fumului şi al porumbeilor călători. La adăpostul teraselor de pe coama zidurilor, arcaşii puteau să ţintească orice atacator şi să observe corăbiile care ar fi încercat să treacă fără a se supune controlului.

Buhen a fost primul rod al unei rapide şi uimitoare transformări conduse cu o mână iscusită de către Sehotep, ajutat de Fiul regal Iker. Întinzându-se pe o suprafaţă de 27 000 de metri pătraţi, acest oraş întărit, parţial tăiat în stâncă, era împărţit în şase cartiere separate de străzi intersectate în unghi drept.

În fiecare dimineaţă, regele celebra ritualul în templul dedicat lui Horus, din apropierea locuinţei sale, la adăpostul zidurilor înalte de unsprezece metri şi largi de opt. Din cinci în cinci metri, se găseau turnuri pătrate sau bastioane rotunde. Două porţi se deschideau spre cheiurile unde ancorau vasele de război şi corăbiile încărcate cu provizii şi toate cele trebuincioase pentru continuarea construcţiilor. Munca celor

care descărcau mărfurile şi navigaţia pe Nil nu înceta niciodată.

Mulţumit de încăpătoarea sa odaie de lucru, Medes trimitea scrisoare după scrisoare către celelalte fortăreţe şi către capitală şi veghea, neobosit, ca mesajele să fie bine întocmite.

La rândul său, Gergu se spetea din zori şi până-n seară, verificând sosirile corăbiilor cu grâne, umplerea hambarelor şi împărţirea merindelor. Ţinând seama de împrejurările de acum, era peste putinţă să se dedea la înşelătorii şi furtişaguri. Aşa că, urmând pilda lui Medes, era nevoit să se poarte ca un slujitor devotat faraonului.

☥☥☥

— Ce tot fac acolo? se nelinişti Gură-Pocită. Egiptenii nu trebuiau să se oprească la Buhen, ci să înainteze până la pântecele de piatră!

— O să vină, grăi Prevestitorul.

— Au mărit şi au întărit fortăreţele, se plânse Shab Strâmbu'. Nu-i mai putem lovi dinspre fluviu, căci ne-ar doborî înainte să atingem zidurile.

— Şi înspre deşert la fel, îi întări spusele Gură-Pocită. Iar în faţa porţii celei mari cu două canaturi, peste şanţul adânc au meşterit un pod pe care-l ridică şi-l coboară după voie.

— Credincioşii mei prieteni, nu înţelegeţi că se tem şi se ascund în spatele unor paveze amăgitoare?

Dintr-odată, strigăte de bucurie răzbătură dinspre tabăra nubiană.

— Acesta e omul pe care-l aşteptam.

Un negru înalt, cu chipul însemnat de numeroase crestături se apropia de Prevestitor cu pas apăsat. Pe cap purta o perucă roşie, de urechi îi atârnau cercuri grele din aur, iar şoldurile îi erau acoperite de o fâşie îngustă de pânză prinsă cu o centură lată.

Înconjurat de vreo zece războinici vânjoşi, bărbatul avea o privire de-o cruzime rar întâlnită.

— Sunt Triah, prinţul ţării Kush, ce se întinde dincolo de cea de-a treia cataractă. Tu eşti Prevestitorul?

— Chiar eu.

— Mi s-a spus că vrei să eliberezi Nubia şi să cucereşti Egiptul.

— Aşa e.

— Nimic nu se poate face fără mine.

— Sunt sigur de asta.

— Şi chiar i-ai trezit cu adevărat pe demonii pântecelui de piatră şi pe leoaica cea cumplită?

— L-au lovit deja pe vrăjmaş şi vor duce mai departe prăpădul pe care l-au început.

— Tu te pricepi la vrăjitorii, iar eu – la război. Am să-mi conduc triburile spre izbândă şi voi domni apoi peste toată Nubia.

— Eşti pe de-a-ntregul îndreptăţit să faci precum spui.

Triah rămase totuşi neîncrezător.

— Sute de războinici mi se supun fără crâcnire. Nu încerca să mă păcăleşti.

— Lucrul cel mai însemnat este alegerea clipei când vom porni atacul, zise răspicat Prevestitorul. Zeul o să-mi arate când va sosi vremea potrivită, iar tu o să-i dai ascultare. Altminteri, lupta va fi sortită înfrângerii. Doar puterile mele pot să crape zidurile Buhenului şi să dărâme porţile. Dacă mi te-mpotriveşti, ai să mori şi pământurile tale vor cădea în mâinile faraonului.

Asprimea ivită pe neaşteptate în glasul Prevestitorului îl surprinse pe Triah.

— Îndrăzneşti să-mi dai mie porunci!

Triah era un sălbatic, dar înzestrat cu un simţ ascuţit al primejdiei. Când văzu ochii Prevestitorului înroşindu-se, pricepu că avea în faţă un vrăjitor de temut, a cărui forţă de a pricinui rău nu trebuia dispreţuită.

— Îţi spun încă o dată, Triah, Zeul vorbeşte prin gura mea. Ai să i te supui, căci el ne va dărui biruinţa.

Privirile nubianului se opriră asupra Binei, orbitor de frumoasă. Tânăra stătea în spatele Prevestitorului, cu ochii plecaţi în pământ.

— O vreau pe femeia asta.

— Peste putinţă.

— Căpeteniile îşi oferă una alteia daruri! Am să-ţi dau în schimbul ei câteva dintre nevestele mele şi nişte măgari care nu cunosc oboseala.

— Bina nu e o femeie obişnuită.

— Ce înseamnă asta? O femeie e o femeie şi nimic mai mult.

— Ai dreptate, dar nu şi în ceea ce-o priveşte pe regina nopţii. Ea nu mi se supune decât mie.

Pentru a doua oară, Triah fusese umilit.

— O să ne înălţăm corturile, hotărî el. Dă-mi de veste când vrei să vorbim despre planul de luptă.

☥☥☥

În mai multe locuri în acelaşi timp, lucrările înaintau cu o iuţeală de necrezut mulţumită muncii în echipă şi strădaniilor meşterilor şi soldaţilor. Copleşit, Medes izbutea totuşi să pună în bună rânduială sarcinile ce-i reveneau şi să păstreze legătura cu celelalte fortăreţe. Slujbaş desăvârşit, nu ştia cum să scape din această capcană şi să-i trimită ştire Prevestitorului despre adevăratele planuri ale faraonului. Unde se ascundea, oare, bărbatul cu mantie de lână şi ce punea la cale?

— Sunt sleit, mărturisi Gergu, prăbuşindu-se pe un scaun. Din fericire, mai am încă ceva apă de la inundaţie! E cea mai bună băutură întăritoare.

— Bei tu apă?

— Îmi dă putere dimineaţa, înainte de bere. N-am muncit niciodată atât şi căldura asta mă istoveşte peste măsură. Dar am avut noroc şi, în cele din urmă, tot am găsit ceva din care să tragem şi noi foloase.

— Nu cumva ai săvârşit vreo faptă nechibzuită? se sperie Medes.

— Fiţi fără grijă! Mai bine ascultaţi-mă! În satul Buhen s-au adăpostit, sub pază severă, câţiva nubieni paşnici. Iar eu le-am luat măgarii. Consider că-i un fel de pradă de război, nu? Şi am pornit un negoţ aducător de câştiguri şi care respectă legile. Aţi primit vreo veste de la Prevestitor?

— Niciuna.

— Tăcerea asta nu mă linişteşte câtuşi de puţin.

— Nu stă el degeaba, poţi să fii sigur.

Când Iker intră în odaie, cei doi bărbaţi se ridicară în picioare.

— Mai multe corăbii trebuie reparate, iar lucrul acesta nu suferă amânare. Ca să nu se iște îmbulzeală pe cheiurile din Buhen, vreau să rânduiesc un atelier de tâmplărie pe un ostrov vecin. Vom strânge acolo corăbiile trecute pe lista aceasta. Fă

pregătirile ce se cuvin, fără întârziere.

Nici n-apucă Medes să încuviinţeze, că Fiul regal şi plecase.

— În fiecare zi e la fel! se plânse Gergu.

— O corabie încărcată cu grâne soseşte în această dimineaţă, îngrijeşte-te de descărcarea ei!

☥☥☥

Singurul locuitor al ostrovului, o maimuţică verde, îi privea cu nedumerire pe Vânt-de-Miazănoapte şi pe Sângerosul, şi ei la fel de uimiţi, dar lipsiţi de orice gânduri rele. Prudentă, maimuţa se căţără pe o stâncă, apoi îi îngădui lui Iker să se apropie de ea.

— Nu ai de ce să te temi, o linişti el, oferindu-i o banană.

Cu delicateţe, maimuţica o desfăcu şi gustă din ea înainte de a se aşeza pe umărul tânărului.

— Să nu fiţi geloşi, îi sfătui Iker pe cei doi prieteni ai săi. O să puteţi mânca şi voi, dacă o respectaţi pe gazda noastră.

Meşterii primiră cu bucurie hotărârea lui Iker. Într-adevăr, numeroase vase aveau nevoie de reparaţii, de la călfătuire până la înlocuirea cârmei. Fiecare corabie era preţioasă pentru înfăptuirea măreţului plan al lui Sesostris, căruia nu trebuia să-i stea în cale niciun fel de piedică.

— Şi încă n-am trecut de cea de-a doua cataractă! reaminti Sekari. De partea cealaltă încleştarea ar putea deveni sângeroasă. Acolo jos, ne aşteaptă Prevestitorul.

— Oare nu greşeşte lăsându-ne să ne întărim fortăreţele?

— Nu crede că ne vor fi de folos. Cum ne-am sluji de ele, dacă el ne-ar nimici armata?

— Faraonul nu ne-ar conduce spre un asemenea dezastru, îşi dădu cu părerea Iker.

— Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să străbată pântecele de piatră.

— Regele vrea să ne ferească de lovituri.

— Dacă am avea de înfruntat un şef de trib nubian, n-aş simţi nici pic de teamă. Dar cel care ne pândeşte e însuşi duşmanul lui Osiris.

☥☥☥

În micul sat Buhen, situat nu departe de enorma fortăreaţă, discuţiile erau în toi. Mai multe familii de nubieni se strânseseră aici ca să scape de Triah, prinţul din Kush, a cărui

cruzime îi îngrozea. Mare iubitor de jertfe omeneşti, nu-i cruţa nici măcar pe copii. Toţi ştiau că temutul războinic se statornicise la miazăzi de cea de-a doua cataractă şi că numai egiptenii l-ar putea împiedica să măcelărească popoarele vecine.

Un sentiment de indignare îi însufleţea pe nubieni. De ce le fuseseră luaţi măgarii, bogăţia lor cea mai de seamă? Până atunci, egiptenii se purtaseră bine cu ei şi le dăduseră hrană pe săturate, aşa că nubienii răbdau cu greu acum nedreptatea aceasta. Dar, la capătul unor discuţii aprinse, hotărâră, totuşi, să rămână la Buhen. Dacă se întorceau pe pământurile lor, războinicii lui Triah le-ar fi tăiat capetele. Aşa că mai bine se vor supune stăpânirii egiptene, mai puţin aspră, ba chiar folositoare, căci schimbul de mărfuri începea să se pună pe picioare. Şi oare Sesostris nu făgăduise că va numi un conducător şi un judecător care să vegheze ca soldaţii să nu calce rânduielile?

Răzvrătindu-se împotriva părinţilor săi, un tânăr nubian nu împărtăşea speranţele acestora. Blestemându-le laşitatea, părăsi coliba şi porni în căutarea trupelor lui Triah, pe care îl admira nespus. Cunoscând bine ţinutul, băiatul îşi atinse, într-un sfârşit, ţinta.

Văzându-l alergând spre ei, doi arcaşi traseră fără să stea pe gânduri.

Prima săgeată îi străpunse umărul stâng, iar cea de-a doua, coapsa dreaptă.

— Sunt de partea voastră! strigă băiatul, târându-se cu greutate.

Arcaşii se codiră să-l ucidă.

— Vin de la Buhen şi vreau să-l văd pe prinţul Triah! Veştile pe care le aduc îi vor fi de folos.

Războinicii socotiră că, dacă rănitul spunea adevărul, aveau să fie răsplătiţi, aşa că îl cărară până la cortul căpeteniei lor.

Triah tocmai se desfăta cu două dintre femeile sale şi bea vin de curmale.

— Prinţe, prizonierul acesta doreşte să-ţi vorbească.

— Să îngenuncheze şi să-şi plece capul în faţa mea.

Arcaşii îl îmbrânciră pe băiat.

— Haide! Spune iute ce-ai de spus.

— Familia mea s-a adăpostit în satul cel nou, iar egiptenii ne-au furat măgarii. Ajută-ne, stăpâne!

Înfuriat, Triah îi dădu o palmă rănitului.

— Nimeni n-are dreptul să facă aşa ceva. De data asta am să-l pedepsesc pe faraon!

— Pe băiat îl primim să lupte alături de noi? întrebă unul dintre arcaşi.

— N-am trebuinţă de neputincioşi. Omoară-l!

Triah îşi adună oamenii şi îi aţâţă cu vorbe înflăcărate, lăudând vitejia nubienilor şi ocărind laşitatea egiptenilor. Buhenul nu putea să ţină piept multă vreme iureşului războinicilor negri.

Şi nu era nevoie să capete încuviinţarea Prevestitorului, căci prinţul din Kush, după această izbândă, gândea să-l tragă în ţeapă.

Nu puteai să batjocoreşti o căpetenie atât de aprigă, precum Triah, şi să scapi nepedepsit.

36.

Memphisul încă dormea când cei zece soldaţi care păzeau micul post din cartierul de la miazănoapte al oraşului îl întâmpinară cu voioşie pe vânzătorul de plăcinte. După ce isprăveau de mâncat, gărzile urmau să fie schimbate, aşa că puteau merge şi ei să se odihnească.

Ieşiră cu toţii din clădirea de cărămizi văruite şi se aşezară înaintea porţii, bucurându-se de primele raze ale soarelui ce tocmai răsărea. Erau flămânzi şi picau de oboseală.

Aceasta era clipa pe care o aşteptau oamenii Libanezului ca să atace. Cele zece prăzi păreau lesne de doborât, iar uciderea lor avea să răspândească spaima în capitală şi să-i facă pe toţi locuitorii să se teamă pentru vieţile lor.

Când primul atacator se izbi de însuşi Sobek Păzitorul fu atât de surprins că nici nu se mai gândi să se ferească de cumplita lovitură care îi zdrobi faţa.

Complicii săi dovediră mai multă înverşunare, dar luptătorii de elită care luaseră locul gărzilor obişnuite le veniră de hac în scurt timp.

— Acolo jos, un fugar!

Sobek îl ajunse din urmă şi-l înşfacă de păr.

— Ia te uită, frizerul nostru! Carevasăzică, voiai să omori străjile!

— Greşiţi!

— Care e numele stăpânului tău?

— N-am făcut nimic rău! Fugeam pentru că mi-e frică de încăierări.

— Ascultă, omule, te pândesc de câteva săptămâni. Ai adunat o ceată de hoţi şi ţi-ai petrecut vremea plănuind acest atac. Dacă doreşti să-ţi salvezi capul, dezleagă-ţi limba.

— Nu aveţi voie să mă supuneţi la cazne!

— Dar nici n-am de gând.

— Atunci… îmi daţi drumul?

— Ce-ai zice de o plimbare în deşert? Eu voi avea apă, tu – nu. Şi ai să mergi înaintea mea. În această lună a anului, scorpionii şi şerpii mişună peste tot.

Frizerul nu se încumetase niciodată să părăsească Memphisul şi, asemenea celor mai mulţi orăşeni, îi era groază de acea pustietate plină de primejdii.

— Dar e împotriva legilor, sunteţi neomenos, eu…

— La drum, prietene.

— Nu, nu, am să vorbesc!

— Te ascult.

— Nu ştiu nimic, aproape nimic. Eu doar am primit ordin să pun la cale această… lovitură. Gărzile erau puţine şi slabe, aşa că n-am fi întâmpinat nicio greutate.

Păzitorul fierbea de furie. Zece omoruri plănuite de nişte laşi! Dar, în sfârşit, pusese mâna pe unul dintre acei duşmani ascunşi în întuneric, care săvârşiseră atâtea mârşăvii.

— Cine ţi-a dat ordinul ăsta?

— Un alt frizer.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu.

— Unde stă?

— Merge dintr-un cartier în altul, nu are o casă a lui. Îmi dă de ştire atunci când socoteşte el de cuviinţă. Eu nu fac nimic de capul meu.

— Şi de ce te supui unui astfel de netrebnic?

Privirea frizerului deveni duşmănoasă. Dintr-odată părea că nici nu se mai teme de Sobek.

— Pentru că zeul Prevestitorului va domni curând peste Egipt! Tu şi ceilalţi necredincioşi, uneltele oarbe ale faraonului, veţi fi nimiciţi. Noi, slujitorii adevăratei credinţe, vom dobândi bogăţia şi fericirea. Iar ţara mea, Libia, va putea, în sfârşit, să se răzbune.

— Bine. Până atunci, înşiră-mi toate ascunzătorile mai-marelui tău.

☥☥☥

Zarva îl trezi pe voinicul şi greoiul mustăcios.

Obişnuit cu viaţa dusă pe ascuns, frizerul care transmisese ordinul de ucidere a gărzilor adulmecă primejdia.

Îşi aruncă iute ochii pe fereastră şi înţelese că nu se înşela.

Sobek îl căuta.

Aşadar, curajoşii săi oameni în care îşi pusese atâta nădejde dăduseră greş, ba pe deasupra, mai şi vorbiseră!

Nu-i rămânea decât o cale de scăpare: să se furişeze pe terasă. Dar şi acolo dăduseră buzna gărzile şi forţau acum uşa camerei sale.

Libianul ştia că n-ar fi putut să reziste întrebărilor lui Sobek.

Împăcat cu sine, apucă cel mai bun brici al său căruia tocmai îi ascuţise lama. Prevestitorul avea să fie mândru de el şi îi va deschide porţile paradisului.

Apoi, cu un gest hotărât, adeptul adevăratei credinţe îşi tăie gâtul.

☥☥☥

Populaţia Memphisului îşi arătă cu zgomot bucuria, căci inundaţia nu pricinuise nicio pagubă oraşului! Încă o dată, magia lui Sesostris salvase Egiptul de la nenorocire.

În faţa reginei, a vizirului şi a Marelui Trezorier, liniştiţi acum datorită veştilor sosite din Nubia, Sobek îşi isprăvi raportul.

— Frizerii… Carevasăzică ei alcătuiau cea mai însemnată parte a trupelor luptătorilor din umbră? se miră Khnum-Hotep.

— Fără îndoială că nu. Toţi au fost prinşi şi luaţi la întrebări, iar trei dintre ei au mărturisit că libienii slujeau drept oameni de legătură. Nu-l cunosc decât pe mai-marele lor, un alt libian care s-a omorât. Se pare că firul s-a rupt pentru o vreme. Cu

alte cuvinte, acum este cu neputinţă să aflăm cine este adevărata căpetenie.

— Totuşi, am dobândit o primă şi minunată victorie, îşi dădu regina cu părerea. Faraonul a supravieţuit revărsării apei, iar vrăjmaşul nu se va mai simţi, de-acum înainte, de nebiruit. Pe deasupra, o bună bucată de vreme legăturile pe care le-a ţesut vor rămâne tăiate. Să ne ajute zeii ca acest pas greşit al duşmanului să fie urmat de altul.

— Soarta e de partea noastră acum, grăi vizirul. Înălţând un brâu magic de fortăreţe, regele va înăbuşi puterea vătămătoare ce ne ameninţa dinspre miazănoapte. Puţin câte puţin, vom recuceri terenul pierdut.

☥☥☥

Libanezul înfulecă una după alta zece prăjituri mustind de grăsime. Până când sacagiul nu-i va spune ce s-a ales de atacul împotriva gărzilor, pofta sa nestăvilită de mâncare nu avea să se domolească. Iar omul său de încredere întârzia să apară. Întârzia peste măsură!

În sfârșit, sacagiul sosi.

— Atacul a dat greş, zise el, mâhnit. Sobek era acolo.

Libanezul se îngălbeni.

— Frizerul a scăpat?

— Nu, l-au arestat.

Negustorul simţi că leşină. Nevoit să se aşeze pe un scaun, îşi ştergea întruna fruntea cu o pânză parfumată.

— Şi nenorocirea nu se opreşte aici, continuă sacagiul. Sobek s-a pus pe treabă şi toţi frizerii au fost luaţi la întrebări.

— Chiar şi căpetenia lor?

— El şi-a tăiat gâtul înainte să fie prins.

— Viteaz băiat! Aşadar, Sobek nu poate răzbi până la mine.

Întru câtva mai potolit, Libanezul goli o cupă cu vin alb.

— Acum, grupurile noastre nu mai pot ţine legătura între ele, arăta sacagiul. Gărzile mişună peste tot şi o să treacă ceva vreme până vom găsi alte mijloace de a trimite noi porunci oamenilor noştri.

— Dar vânzătorii?

— Vă sfătuiesc să uitaţi de ei un timp, ca să nu-i stârniți şi alte bănuieli lui Sobek.

— Trebuie să ne descotorosim de câinele ăsta turbat.

— E de neatins, iar gărzile îl iubesc şi îl ascultă orbeşte. Iar după ultima sa ispravă, faima lui va spori.

— O fi el cu neputinţă de atins, dar nu şi de cumpărat. Izbânda aceasta cu care se făleşte o să-i înflăcăreze minţile şi o să-l facă slab.

☥☥☥

Locuitorii satului aflat în apropierea fortăreţei Buhen construiseră hambare, colibe, ţarcuri pentru animale şi garduri împrejmuitoare. Obişnuindu-se cu noua lor aşezare şi mulţumiţi de traiul pe care-l duceau acum, fugarii nubieni fură luaţi pe nepregătite de năvala kushiţilor.

Însărcinat cu aducerea proviziilor de apă şi grâne în sat, un ofiţer egiptean căzu primul victimă atacatorilor. Triah îi reteză capul şi îl înfipse într-un ţăruş. Războinicii săi îi măcelăriră pe toţi nubienii, fără a-i ierta nici măcar pe copii.

În mai puţin de o jumătate de oră, micul sat rămăsese pustiu.

— Să punem mâna pe Buhen! strigă prinţul din Kush, repezindu-se spre poarta cea mare dinspre deşert a fortăreţei.

Egiptenii nu avură timp să ridice podul şi să închidă intrarea în fortăreaţă. O haită de fiare aţâţate se năpusti înăuntru, încredinţată că izbânda va fi uşoară. Triah se şi vedea tăindu-i gâtul lui Sesostris şi azvârlindu-i leşul la poarta palatului său. Kushiţii se aşteptau să găsească o curte largă, unde lupta corp la corp s-ar fi dovedit, cu siguranţă, în avantajul lor. Dar se treziră forţaţi să se înghesuie într-un soi de galerie strâmtă.

De la adăpostul crenelurilor, arcaşii egipteni sloboziră săgeţi la semnalul lui Nesmontu.

Puţinii supravieţuitori încercară să-şi doboare potrivnicii, însă fără să atingă nici măcar un singur soldat.

— Înainte! urla prinţul, convins că la ieşirea din această capcană va da piept cu duşmanul.

Dar prima galerie se continua cu o alta, la capătul căreia se vedea o uşă grea închisă.

Asupra atacatorilor prinşi în capcană se revărsă o ploaie de săgeţi ucigătoare.

Niciunul nu reuşi să fugă, căci, între timp, egiptenii ridicaseră podul. Triah muri ultimul, cu trupul străpuns de vreo zece săgeţi.

☥☥☥

Shab Strâmbu’ abia îndrăzni să-l trezească din somn pe Prevestitor.

— Îmi cer iertare, stăpâne, dar prinţul tocmai a atacat fortăreaţa Buhen.

— Nătărăul! E prea devreme, mult prea devreme.

— A băut ore întregi tot soiul de licori şi s-a hotărât să se răzbune din pricina unui furt de măgari.

— Neisprăvitul ăsta săvârşeşte o greşeală uriaşă.

— Poate că totuşi va izbuti să treacă de apărarea egiptenilor.

Urmat de Bina, proaspătă şi graţioasă, Prevestitorul se îndreptă spre deşertul din apropierea Buhenului.

☥☥☥

Fortăreaţa părea neatinsă.

Soldaţii egipteni târau afară stârvurile kushiţilor şi le îngrămădeau unele peste altele înainte de a le arde. Trupul neînsufleţit al lui Triah avu parte de aceeaşi soartă.

— Ce grozăvie, zise Strâmbu’, cu amărăciune.

Armata nubiană, pe care se bizuia Prevestitorul pentru înfruntarea cu Sesostris, fusese nimicită.

— Să nu mai poposim aici, stăpâne. Să ne întoarcem la Memphis. Acolo veţi fi la adăpost.

— Uiţi de pântecele de piatră. Îmbătat de izbânda sa, Sesostris se va încumeta să-l străbată şi să cucerească pământurile de dincolo de el.

— Şi vom fi în stare să-l înfrângem, fie chiar şi cu ajutorul leoaicei?

— Să nu te îndoieşti de asta, viteazul meu prieten. El nu e decât un faraon, iar eu sunt Prevestitorul. Domnia sa se sfârşeşte, a mea de-abia începe. O întâmplare atât de neînsemnată îţi clatină deja credinţa?

Pe Shab Strâmbu’ îl copleşi ruşinea.

— Mi-au mai rămas atâtea de învăţat, stăpâne! Nu vă supăraţi pe mine!

— Te iert.

La întoarcerea în tabără, Prevestitorul îi puse întrebări lui Gură-Pocită despre aşezarea trupelor egiptene. Cea mai mare parte a soldaţilor se găsea la Buhen, dar o trupă făcea de pază pe un ostrov învecinat unde se reparau corăbiile.

— Omoară-i pe toţi cei care se află acolo şi dă foc vaselor!

porunci Prevestitorul. Sesostris va pricepe astfel că împotrivirea noastră nu a slăbit. Vom isca învălmăşeală printre egipteni, iar înfrângerea aceasta neaşteptată îi va descuraja pe soldaţi.

— Ce-o să mă mai înveselesc, zise Gură-Pocită, bucuros că putea să treacă la fapte.

37.

Sekari sări din somn.

— Ce vis urât! Mestecam castraveţi! E semn rău, ne aşteaptă mari necazuri.

— Culcă-te la loc, îl povăţui Iker, pe jumătate adormit.

— Nu lua în râs tălmăcirea viselor! Ia uită-te la Vânt-de-Miazănoapte şi la Sângerosul care tocmai s-au trezit şi ei.

Fiul regal aruncă o privire neîncrezătoare spre cele două animale.

Măgarul şi câinele se foiau încoace şi-ncolo neliniştiţi, cu ochii ţintă spre apele fluviului.

— Ceva se petrece. Santinelele sunt la locurile lor?

— Nu te mişca de aici, mă duc să cercetez.

Prevăzător, Sekari se apropie de atelierul tâmplarilor.

Straja dispăruse.

Sekari alergă până la cortul unde se odihneau soldaţii.

— În picioare! ordonă el. Împrăştiaţi-vă degrabă! Suntem atacaţi.

De-abia îşi părăsiră egiptenii adăpostul că mai mulţi necunoscuţi purtând torţe îi şi dădură foc, convinşi că vrăjmaşii lor dormeau adânc şi vor arde de vii.

Urmă o luptă corp la corp aprigă, cu sfârşit nesigur.

Îngrijorat, Sekari porni fără întârziere spre Iker pe care-l găsi măsurându-şi puterile cu doi sirieni. Sprinten, tânărul scrib se ferea de loviturile de cuţit ale atacatorilor şi îl doborî pe primul. Sângerosul îl trânti la pământ pe celălalt şi îi înfipse colţii în beregată.

Trei corăbii ardeau deja.

Gură-Pocită se bizuise pe faptul că-i va lua pe egipteni pe nepregătite, aşa că oamenii săi nu erau îndeajuns de numeroşi

ca să zdrobească toată garnizoana egipteană. Şi, în ciuda pierderilor suferite, aceasta ieşi biruitoare.

La lumina flăcărilor, Iker îl recunoscu pe luptătorul păros care era pe cale să pună foc celei de-a patra corăbii.

— Gură-Pocită!

Bărbatul se întoarse.

— Îmi plăcea să te ştiu mort, scrib blestemat!

Zvârlit cu ură, pumnalul atinse uşor obrazul Fiului regal.

Gură-Pocită se aruncă în apă şi se făcu nevăzut.

☥☥☥

Faraonul însuşi conduse ritualul de înmormântare al ofiţerului egiptean ucis în timpul atacului asupra satului de lângă Buhen. După ce-i fusese găsit trupul, un mumificator îi aşezase capul la loc. Şi ceilalţi morţi avură parte de morminte cuviincioase.

Prezenţa lui Sesostris linişti trupele, pe care atâta cruzime le îngrozise. Nimicirea războinicilor lui Triah nu dovedea oare că planurile monarhului erau bune?

Alături de faraon stătea Fiul regal Iker, care tocmai respinsese un atac neaşteptat, abătut asupra ostrovului în toiul nopţii. Deşi pieriseră destui soldaţi, iar trei corăbii fuseseră mistuite de flăcări, încercarea vrăjmaşului dăduse greş.

— Nu mai avem vreme de pierdut, grăi monarhul. A sosit clipa să trecem pântecele de piatră.

Un murmur de îngrijorare străbătu rândurile soldaţilor.

— Eu am să pornesc primul, împreună cu Iker. Nu uitaţi să luaţi cu voi amuletele protectoare şi daţi ascultare deplină ordinelor generalului Nesmontu.

Rămas singur lângă Sesostris, Iker îl văzu scriind câteva cuvinte pe o paletă din aur, simbolul poziţiei sale de mare preot al Abydosului.

Scrisul regelui se preschimbă şi, în locul semnelor trasate de mâna faraonului, se iviră altele. Apoi şi acestea se şterseră puţin câte puţin şi paleta redeveni curată.

— Nevăzutul răspunde întrebărilor de care atârna viaţa noastră, îl lămuri monarhul pe Iker. Mâine în zori, vom străbate pântecele de piatră.

— Corăbiile nu pot pătrunde pe acolo, Luminăţia Voastră!

— La timpul cuvenit vor putea. Patru forţe hrănesc fapta cea

dreaptă: puterea luminii, dărnicia, capacitatea de manifestare a puterii, stăpânirea elementelor[7]. Viaţa e rodul forţelor creatoare ale universului. Însă câţi oameni îşi dau seama cu adevărat de lucrul acesta? Re, lumina divină, ne deschide spiritul în timpul iniţierilor. Când sufletul-pasăre se înalţă, poţi să atingi cerul, să treci din lumea obişnuită în cea nevăzută şi apoi să te întorci. Călătoria dintr-o lume în alta te ajută să nu rămâi sclavul neştiinţei omeneşti şi să scapi de robia timpului. Priveşte dincolo de toate întâmplările şi învaţă să desluşeşti darurile cerului.

— Dar leoaica nu va înfrânge mii de armate?

— Ea este Sekhmet, regina puterilor. Porţi la gât amuleta sceptrului *sekhem,* care stăpâneşte puterea, iar eu mânuiesc acest sceptru când aduc ofrande zeilor. E cu neputinţă s-o zdrobim pe leoaica lui Sekhmet. Prevestitorul se foloseşte de ea, îndreptându-i forţele împotriva noastră, iar eu trebuie să-i redau locul ce i se cuvine.

Sekari dârdâia de frig.

În plină vară, zorii îngheţaţi răsăriseră deasupra celei de-a doua cataracte a Nilului, atât de îndepărtată de blândeţea Egiptului. O nouă vrajă de-a Prevestitorului, fără nicio îndoială.

Cinci călători priveau spre pântecele de piatră: faraonul, Iker, Vânt-de-Miazănoapte, Sângerosul şi Sekari. Cât despre armata egipteană, aceasta avea să-l ocolească prin deşert.

Ca iniţiat al Cercului de Aur din Abydos, Sekari cunoştea întinderea puterilor faraonului. Şi totuşi, în faţa uriaşei piedici alcătuite din pietre şi ape năvalnice, se îndoia de reuşită. Dar jurase să-l urmeze pe rege pretutindeni. Iar această privelişte, oricât de înspăimântătoare părea, nu-l va face să dea înapoi. Cuvântul nu se împrumută, ci se dă, iar acela care îşi călca jurământul devenea un mort viu.

— Uită-te la stânca ce se înalţă deasupra cataractei! îl îndemnă Sesostris pe Iker. Cu ce seamănă?

— Are forma *uraeus*-ului, cobra ce împodobeşte fruntea Luminăţiei Voastre.

— Ea ne ocroteşte. Nu băga în seamă valurile şi zgomotul.

Mânuind cârma, faraonul depăşi o trecere îngustă peste care se prăvăleau talazurile dezlănţuite. O învălmăşeală de pietre se

---

[7] *akh, ouser, ba, sekhem.* (n. a.).

întindea cât vedeai cu ochii.

Ud leoarcă, Sekari se agăţase de bastingaj. Nilul îşi dublase furia, iar corabia trosnea din toate încheieturile, gata-gata să se răstoarne.

— Ţine cârma! îi porunci Sesostris fiului său.

Regele apucă un arc uriaş şi-l încordă. Vârful săgeţii sale era făcut din comalină şi jasp roşu scânteietor.

Săgeata străpunse perdeaua de ceaţă.

☥☥☥

— Am pricinuit ceva pagube, îl înştiinţă Gură-Pocită pe Prevestitor.

— Câte corăbii ai distrus?

— Trei pe de-a-ntregul, iar o a patra nu mai e de niciun folos.

— Mult mai puţin decât trăgeam nădejde.

— Căratul proviziilor va fi îngreunat de lipsa a trei corăbii! Pe deasupra, egiptenii vor trăi cu frica-n sân clipă de clipă. Vom stârni încăierări oriunde şi oricând. Cu cât se vor afunda în Nubia, cu atât pot să ne cadă pradă mai uşor.

— Vrăjitorii nubieni au fugit, îi reaminti supărat Shab Strâmbu’.

— Pe negrii ăştia îi cuprinde spaima din nimic şi o iau la goană prea iute. Dar libienii mei nu se tem de niciun vrăjmaş. Şi, pe deasupra, avem şi leoaica. Ea singură va pune pe fugă armata egipteană!

Gură-Pocită uită să pomenească de faptul că-l întâlnise pe Iker.

— Să ne odihnim acum! porunci Prevestitorul. Mâine ne vom pune iar pe treabă.

Cu puţin înainte de răsăritul soarelui, Prevestitorul ieşi din cortul său împreună cu Bina. Aerul era rece, agonia întunericului – apăsătoare.

Tânăra femeie se clătină.

— Mă înăbuş, stăpâne.

O săgeată de foc pârjoli noaptea ce se sfârşea. Mai întâi, păru că se pierde în depărtare, apoi căzu cu o iuţeală nemaipomenită şi străpunse coapsa dreaptă a Binei, care răcni de durere.

Prevestitorul nu avu vreme să se îngrijească de ea căci, odată cu prima rază de soare, se ivi un şoim imens cu ochi de

aur, care prinse a se roti deasupra lor.

Îndată, mâinile Prevestitorului se preschimbară în gheare, iar nasul în clonţ. Când şoimul scoase un strigăt ascuţit, Prevestitorul crezu că acesta era semnalul de atac. În stare să vadă chiar şi lucrurile ce se ascundeau privirii muritorilor, încarnarea faraonului nu obişnuia să lase duşmanului nicio şansă. Însă de data aceasta avea să cunoască înfrângerea.

Aproape de pământ, plasele Prevestitorului o să-l prindă în capcană. Apoi Prevestitorul o să-i reteze capul lui Horus Sesostris.

Dar şoimul se înălţă spre cerul luminat de soarele ce răsărea.

— Stăpâne, observă Shab, cataracta a devenit tăcută!

Un pândar alerga din răsputeri spre ei.

— Să fugim! Vine armata egiptenilor!

☥☥☥

Niciodată drumul pe apă nu fusese atât de lin. Din pântecele de piatră rămăsese doar o îngrămădire de stânci prin care Nilul îşi deschidea calea în urma corăbiei.

— N-aş fi crezut vreodată că aşa ceva e cu putinţă! se minună Sekari.

— Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul nu s-au îndoit o clipă, băgă de seamă Iker.

— Dar tu?

— Eu am ţinut cârma şi am văzut săgeata regelui sfâșiind întunericul. De ce să punem întrebări fără rost?

Sekari mormăi un răspuns nedesluşit.

Liniştiţi, măgarul şi câinele se culcară pe punte, iar monarhul apucă din nou cârma.

— Şoimul Horus l-a doborât pe Prevestitor? întrebă Iker.

— Nu acesta era ţelul său. După ce leoaica a rămas nemişcată din pricina rănii, pasărea începuturilor a domolit zbuciumarea fluviului. Vom săpa un canal pe care corăbiile să-l poată străbate de-a lungul întregului an. El ne va ajuta să ajungem la puternicele fortăreţe pe care le vom construi dincolo de cataractă. Forţele vătămătoare dinspre miazăzi nu vor putea trece de zidul nostru magic.

— Prevestitorul şi leoaica mai pot să ne atingă?

— Din nenorocire, da. Le-am dat o lovitură grea şi se va scurge multă vreme până se vor înzdrăveni. Dar răul şi

cruzimea găsesc întotdeauna hrana trebuincioasă ca să renască şi să o atace iar pe Maat. Tocmai de aceea avem nevoie de atâtea fortăreţe.

— Oraşul de aur se găseşte prin preajmă?

— Curând vei pleca în căutarea lui.

Soldaţii egipteni părăsiră deşertul cântând pentru a se alătura faraonului. Nesmontu le îngădui să-şi arate în acest chip uşurarea ce-o resimţeau acum şi care le înlătura temerile şi le întărea hotărârea. Toţi fură nespus de uimiţi când văzură pacea ce domnea peste pântecele de piatră.

— Ai întâmpinat greutăţi? îl întrebă regele pe general.

— Rămăşiţe ale triburilor nubiene, războinici libieni şi sirieni, destul de iscusiţi. Uneori s-au dovedit primejdioşi.

— Ce pierderi avem?

— Un mort, numeroşi răniţi uşor şi doi grav. Doctorul Gua o să-i salveze însă. Dar, de partea duşmanilor, nu există supravieţuitori. Au luptat în grupuri mici şi n-au vrut să se dea prinşi. După părerea mea, planul Prevestitorului pare limpede: atacuri neîncetate purtate de oameni orbiţi de credinţa lor şi care-şi dau bucuroşi viaţa pentru ea. Va trebui să fim cu mare băgare de seamă şi să sporim paza.

Victoria fu sărbătorită printr-un mare ospăţ.

— Cine îl iubeşte pe faraon este o făptură cu adevărat fericită, înzestrată cu toate cele de trebuinţă, reaminti Nesmontu, iar cine se răzvrăteşte împotriva lui nu cunoaşte fericirea, nici pe pământ, nici în cer.

Un poem al lui Sehotep, menit şcolilor de scribi, îl asemuia pe rege cu o stavilă ce oprea valurile, cu o încăpere răcoroasă unde se doarme bine, cu un zid de nedărâmat, cu un războinic viteaz al cărui braţ nu osteneşte niciodată, cu un adăpost pentru cel slab, cu apa rece pe timp de arşiţă, cu o locuinţă caldă şi uscată pe timp de iarnă, cu muntele ce înfruntă vântul şi împrăştie furtuna.

Sub privirile atente şi încărcate de emoţie ale tuturor, uriaşul faraon, purtând pe cap coroana dublă, ridică stela de granit roşu, care slujea drept mărturie a întinderii pământurilor egiptene. „Acesta e hotarul de miazăzi, aşezat în anul opt al lui Sesostris, stătea scris în piatră. Niciun nubian nu-l va putea trece pe pământ sau pe apă, cu ajutorul unei corăbii sau

împreună cu alţi tovarăşi de un sânge cu el. Singurii cărora le e îngăduit lucrul acesta sunt negustorii de pe aceste meleaguri, mesagerii şi călătorii însufleţiţi de gânduri curate.”

După încheierea serbărilor, avea să înceapă construirea noilor fortăreţe, cele mai îndepărtate şi mai mari înălţate vreodată în Nubia.

38.

Preotul permanent Bega era ros de griji.

De ce aliaţii săi nu dădeau niciun semn de viaţă? Gergu nu mai apăruse la Abydos, iar Medes nu mai trimisese niciun mesaj. Negoţul pe ascuns cu stele funerare fusese întrerupt, iar oraşul trăia într-o izolare deplină, sub protecţia armatei. Potrivit rarelor veşti aduse de preoţii temporari, Sesostris ducea lupte grele în Nubia. Oare planul Prevestitorului se va dovedi îndeajuns de nimicitor?

Pe măsură ce treceau zilele, în sufletul lui Bega se aduna otrava, iar ura sa faţă de rege şi Abydos creştea. Însă era sigur că găsise mijlocul cel mai potrivit pentru a se răzbuna, aşa că de ce să se lase pradă deznădejdii? Mai bine să aştepte, răbdător. Mulţumită puterilor nemaipomenite ale Prevestitorului, curând se vor risipi toate îndoielile. Închipuindu-şi că poate să supună ţinuturile de la miazăzi, Sesostris dovedise multă trufie, căci acolo se va lovi de forţe necunoscute, mai presus de ale sale.

Iar când învingătorii vor cuceri Abydosul, Bega va fi noul mare preot!

Deocamdată însă, avea o altă pricină de bucurie: dizgraţia lui Isis. Multă vreme, Bega se arătase neîncrezător în privinţa acestei frumoase preotese, căci urcase prea repede treptele ierarhiei care, după părerea lui, ar fi trebuit păstrată doar bărbaţilor. Preotul permanent nu putea suferi femeile, mai ales pe cele care aveau legătură cu sacrul. Încuviinţând pe de-a-ntregul spusele Prevestitorului, Bega socotea că femeile nu sunt în stare să se îngrijească de treburile preoţiei. Locul lor era acasă unde să-şi slujească bărbatul şi copiii. De îndată ce va conduce Abydosul, Bega le va izgoni de aici pe toate

preotesele.

Din fericire, soarta lui Isis se înăsprise. Chemată adesea la Memphis, în preajma regelui, ea ar fi putut ajunge mai-mare peste preotese şi, în felul acesta, una dintre cele mai însemnate persoane ale oraşului sacru. Totuşi, sarcina care tocmai îi fusese încredinţată de Pleşuv zădărnicea aceste planuri de viitor! Neîndoielnic, tânăra femeie îi displăcuse monarhului. Aşa că acum era osândită la o muncă anevoioasă, de care se plângeau până şi cei care o îndeplineau în mod obişnuit: spălatul veşmintelor!

Bega bănuise multă vreme că Isis era o iscoadă de-a faraonului, care observa faptele şi gesturile preoţilor permanenţi şi-l înştiinţa pe Sesostris despre orice pas greşit al acestora. Dar se dovedise a fi doar o uneltitoare, o naivă care îşi aflase până la urmă locul pe care-l merita. Încântat să o vadă umilită în acest fel, Bega se feri să-i vorbească unei biete slujitoare şi-şi văzu de îndatoririle sale rituale.

☥☥☥

Isis spăla cu delicateţe tunica de în alb regal, folosind puţină spumă de salpetru ca să-i redea întreaga strălucire şi puritate. Nici nu i-ar fi trecut prin minte că Pleşuvul i-ar putea încredinţa o sarcină atât de sacră precum curăţarea veşmântului lui Osiris, arătat în timpul celebrării misterelor.

Atentă la munca sa, tânăra femeie nu băga în seamă privirile dispreţuitoare îndreptate spre ea. Atingerea acestei tunici, ţesută în taină de zeiţe, o ajuta să treacă de încă o etapă pe calea spre iniţiere. Încă de la începuturile Egiptului, puţini oameni avuseseră norocul s-o privească.

— Ai isprăvit? o întrebă Pleşuvul, morocănos ca-ntotdeauna.

— Da. Sunteţi mulţumit de munca mea?

Tunica cea albă a lui Osiris scânteia în soare.

— Împătureşte-o şi pune-o în cufărul acesta.

Mica mobilă, garnisită cu fildeş şi faianţă albastră, era împodobită cu tije de papirus înflorit. Isis aşeză veşmântul înăuntru.

— Zăreşti hotarul nevăzut care se află în acest loc? continuă Pleşuvul.

— Abydosul e poarta cerului.

— Vrei să treci de ea?

— Vreau.

— Atunci urmează-mă.

Supunându-se vrerii faraonului, stăpân peste Cercul de Aur din Abydos, Pleşuvul o conduse pe Isis până într-o capelă a templului lui Osiris.

Pe o măsuţă joasă stăteau înşirate piesele unui joc numit *senet,* „trecerea”.

— Ia loc şi joacă.

— Împotriva cui?

— A nevăzutului. Întrucât ai atins tunica lui Osiris, nu poţi ocoli această încercare. Dacă învingi, vei fi purificată şi spiritul tău se va deschide spre lumi noi. Dacă pierzi, vei dispărea.

Uşa capelei se închise.

Dreptunghiulară, suprafaţa de joc cuprindea treizeci de căsuţe aşezate în trei rânduri paralele. Cei doisprezece[8] pioni ai unui jucător aveau forma unui fus, iar ai potrivnicului său, forma unui con cu capul rotunjit. Piesele înaintau potrivit unui număr obţinut prin aruncarea unor plăcuţe ce purtau înscrise pe ele cifre. Unele căsuţe erau bune, altele – rele. Jucătorul trebuia să înfrunte numeroase capcane înainte de a ajunge la Nun, oceanul începuturilor unde se regenera.

Isis poposi în căsuţa a cincisprezecea, „sălaşul renaşterii”. Aici se găsea hieroglifa vieţii, încadrată de două sceptre *uas,* „puterea înfloritoare”.

Plăcuţele se întoarseră brusc şi cinci pioni potrivnici se mişcară în acelaşi timp ca să oprească înaintarea preotesei.

Cea de-a doua aruncare a lui Isis aduse nenorocirea: căsuţa 27, o întindere de apă unde te puteai îneca! Isis fii nevoită să dea înapoi, poziţia sa devenind nesigură.

Când nevăzutul îşi făcu simţită din nou prezenţa, tânăra femeie crezu că totul e pierdut.

Dar de ce să se teamă? Nu încercase ea să ducă o viaţă dreaptă, în slujba lui Osiris? Dacă sosise clipa să se înfăţişeze înaintea judecătorilor divini, inima sa avea să vorbească pentru ea.

Isis azvârli plăcuţele.

26, căsuţa „locuinţei desăvârşite”. Era aruncarea cea mai bună, care-i deschidea poarta cerului, dincolo de acest joc.

---

[8] Sau cinci, sau şapte, după alte versiuni ale jocului (n. a.).

Căsuţele dispărură deodată, trecerea se săvârşise.

Pleşuvul deschise uşa capelei şi îi arătă preotesei o bucată de aur.

— Să mergem împreună la salcâm.

Preotul dădu mai întâi ocol arborelui.

— Ia metalul acesta, Isis, şi lipeşte-l de o ramură.

Din bucata de aur se răspândea o căldură plăcută. Hrănită cu o sevă nouă, ramura înverzi toată.

— Aurul tămăduitor! zise tânăra femeie, uimită. De unde vine?

— Iker l-a descoperit în Nubia. Dar avem nevoie de mult mai multe bucăţi ca să salvăm arborele. Suntem însă pe calea cea bună.

Iker… Fiul regal lua, aşadar, parte la vindecarea arborelui vieţii. Şi de vreme ce nu era un om ca oricare altul, poate că destinul său se va împleti cu cel al unei preotese din Abydos.

☥☥☥

Nu mai puţin de şase fortăreţe aveau să alcătuiască de-acum înainte, începând dinspre miazănoapte şi până înspre miazăzi, poarta ferecată a pântecelui de piatră: Mirgissa, Dabemati, Shalfak, Uronarti, Semna şi Kumma. Sesostris vizita în fiecare zi şantierele rânduite de Sehotep, ajutat de Iker şi de generalul Nesmontu. Văzând cum se înalţă zidurile, constructorii uitau de oboseală şi de asprimea muncii. Bine hrăniţi şi având la dispoziţie apă şi bere pe săturate, meşterii se bucurau de toată atenţia lui Medes şi Gergu, nevoiţi să se străduiască din greu, şi îşi dădeau seama că de lucrul lor depindea apărarea întregului ţinut.

Mirgissa îi impresiona până şi pe cei mai puţin simţitori. Clădită pe un promontoriu ce se înălţa deasupra Nilului cu douăzeci de metri, la vest de extremitatea sudică a celei de-a doua cataracte, „Cea care îi respinge pe locuitorii oazelor” ocupa un dreptunghi de opt hectare şi jumătate. Înconjurată de un şanţ adânc, fortăreaţa avea un zid dublu de apărare şi bastioane care vegheau intrările. Datorită pereţilor înalţi de zece metri şi largi de opt, Mirgissa putea fi păzită doar de o garnizoană modestă, formată din treizeci şi cinci de arcaşi şi tot atâţia lăncieri.

La adăpostul meterezelor, se întindeau o curte pietruită,

mărginită de coloane, case, hambare şi magazii. Existau, de asemenea, şi o topitorie, un atelier de arme şi un templu. Meşterii făureau şi reparau lănci, suliţe, săbii, pumnale, arcuri, săgeţi şi scuturi.

Această cetate întărită se continua cu un oraş deschis, având aproape aceeaşi suprafaţă, unde fuseseră construite case din cărămidă nearsă, cuptoare de pâine şi felurite ateliere. Irigând deşertul, egiptenii sădiseră arbori, dând naştere unor mici grădini, spre uimirea triburilor învecinate care, unul câte unul, juraseră supunere faraonului.

Doctorul Gua şi farmacistul Renseneb îi îngrijeau pe cei suferinzi şi o atmosferă de încredere se înstăpâni peste tot. Mirgissa devenea inima negoţului unui ţinut năpăstuit, care ieşea acum din mizerie. Nimeni nu răbda de foame şi nu se mai vorbea despre răzvrătiri şi lupte. Urându-i pe kushiţi care, de la dispariţia prinţului Triah, nu făceau altceva decât să se omoare între ei în lupta pentru putere, localnicii îşi întorseseră privirea spre egipteni. Sesostris nu le apărea drept un tiran, ci dimpotrivă, ca un eliberator şi un zeu coborât pe pământ. Nu făgăduise el, oare, bunăstare şi ocrotire tuturor?

Născocirea cu care mai-marele lucrărilor se mândrea cel mai mult era o glisieră pentru corăbii cu o pantă de zece grade, alcătuită din bârne acoperite cu noroi, udat fără încetare atunci când vasele erau scoase din apă şi trase la mal. Lată de doi metri, glisiera înlesnea transportul proviziilor şi al materialelor, încărcate pe sănii grele.

Din înaltul turnurilor Mirgissei, soldaţii supravegheau venirile şi plecările nubienilor. Învăţând să recunoască diferite triburi şi obiceiurile lor, străjile observau tot ce se petrecea şi-l înştiinţau degrabă pe comandantul fortăreţei când era nevoie să trimită o patrulă. Nimeni nu putea pătrunde pe pământul egiptean fără să aibă documente în bună rânduială.

Împreună cu echipa sa de scribi, Medes întocmea liste cu cei care intrau în Egipt şi trimitea copii după ele către celelalte fortăreţe şi către Elephantina, astfel încât un număr tot mai mic de străini puteau să se strecoare neştiuţi în regat.

Pradă unei cumplite dureri de cap, Secretarul Casei Regale îl chemă pe doctorul Gua.

— Nu mă mai simt în stare să muncesc, mărturisi Medes. Tot

capul îmi e cuprins de flăcări.

— Am să vă dau două leacuri care se ajută unul pe altul, hotărî doctorul. Mai întâi, luaţi aceste hapuri preparate de farmacistul Renseneb. Ele vor destupa canalele ficatului şi vă vor alina suferinţa. Apoi, am să vă aşez pe frunte capul unui somn pescuit azi de dimineaţă. Durerea va trece în oasele peştelui şi o să scăpaţi de ea.

Deşi neîncrezător la început, Medes nu întârzie totuşi să recunoască puterea tămăduitoare a leacurilor.

— Sunteţi şi mag, nu-i aşa, doctore?

— Fără puţină magie nu avem sorţi de izbândă. Şi acum, vă las. Am multă treabă, dar mă voi întoarce, dacă o să mai aveţi nevoie de mine.

Unde găsea omul acesta mărunt şi slab, care căra mereu cu el un sac greu de piele, atâta energie? De când lucrurile se mai liniştiseră în Nubia, Gua şi Renseneb nu se mărgineau doar să-i îngrijească pe localnici, ci se străduiau să-şi transmită toată învăţătura altor doctori care să-i înlocuiască după plecarea lor. Datorită îndemnurilor lui Sesostris, întreg ţinutul dăduse uitării sărăcia şi dezordinea.

— Lipseşte un raport, îi spuse un scrib lui Medes.

— Ce fel?

— Una dintre cele cinci patrule de supraveghere nu şi-a trimis raportul obişnuit.

Fără să şovăie, Medes plecă să-l înştiinţeze pe Nesmontu.

— Generale, poate că e vorba de un fapt fără prea mare însemnătate, dar aş vrea totuşi să lămurim lucrurile. Unul dintre ofiţeri a uitat să-şi întocmească raportul.

Nesmontu ordonă ca vinovatul să se înfăţişeze degrabă înaintea lui.

Aghiotantul se întoarse într-un suflet.

— Ofiţerul e de negăsit, generale.

— Şi soldaţii săi?

— Nu i-a văzut nimeni.

Neîndoielnic, patrula nu se mai întorsese.

Regele îşi strânse sfatul de război.

— Încotro pornise patrula? întrebă Sesostris.

— Pe drumul apusean, răspunse Nesmontu. Trebuia să controleze o caravană de-a localnicilor, dar nici aceasta n-a mai

ajuns la Mirgissa. Socot că oamenii noştri au căzut într-o capcană. Trebuie să aflăm dacă a fost doar o întâmplare sau se pune la cale un atac adevărat.

— Iau asupra mea această însărcinare, grăi, răspicat, Iker.

— Armata nu duce lipsă de cercetaşi iscusiţi! se împotrivi Nesmontu.

— Să nu ne amăgim. Aici e mâna Prevestitorului. Voi fi cu băgare de seamă. Să mă însoţească doar câţiva soldaţi dintre cei mai încercaţi.

Sesostris încuviinţă hotărârea Fiului regal.

Oricât de primejdioasă s-ar fi dovedit această nouă înfruntare cu Prevestitorul, ea avea să-i desăvârşească lui Iker pregătirea. Căci nu exista altă cale ca să răzbeşti din întuneric spre lumină.

Sekari oftă amarnic la gândul că-şi va părăsi odaia atât de primitoare şi sala în care mâncau ofiţerii şi unde se serveau nişte bucate atât de gustoase. Poate că ar fi trebuit să-şi găsească un alt prieten mai domol din fire. Dar oare misiunea sa nu era aceea de a-l proteja?

39.

Generalul Nesmontu se arătase de neclintit: toţi membrii patrulei, chiar şi Iker, trebuiau să fie înzestraţi cu apărători împotriva săgeţilor – nişte papirusuri magice legate strâns de piept cu o funie. Nu grosimea lor conta cel mai mult, ci formulele înscrise pe ele, care erau în stare să înlăture primejdia.

La umbra unui balanit se odihnea o caravană alcătuită din nubieni şi măgarii lor. Când egiptenii se apropiară, negustorii ridicară mâinile în semn de prietenie.

Sângerosul scoase un mârâit ameninţător, iar Vânt-de-Miazănoapte se opri şi nu se mai lăsa urnit din loc cu niciun chip.

Simţind neîncrederea vrăjmaşului, arcaşii kushiţi încetară să se mai prefacă şi traseră.

Iker îi mulţumi în gând generalului Nesmontu, căci săgeţile greşiră ţinta.

— Vin alţii din spate! strigă Sekari. Şi din părţi! Ne-au

împresurat!

— La pământ! porunci Fiul regal. Săpaţi!

Numai că, la adăpostul acestor biete gropi, egiptenii nu puteau rezista prea multă vreme. Moartea prinţului lor nu-i descurajase pe kushiţi, care izbutiseră să pună la cale o astfel de capcană.

— Nu vreau să cad pradă deznădejdii, dar viitorul mi se pare întunecat! îşi dădu cu părerea Sekari. Am aflat, ce-i drept, cum au fost ucişi soldaţii noştri, dar n-o să apucăm să povestim nimănui. Cât despre un atac, nici nu încape vorbă. Sunt de douăzeci de ori mai mulţi decât noi.

Iker nu zărea nici el vreo rază de speranţă. Aşa că îşi îndreptă toate gândurile către Isis. Nu-l salvase ea şi în alte dăţi? Dacă-l iubea cât de cât, n-o să-l părăsească în faţa acestor sălbatici.

— Auzi şi tu zgomotul ăsta? întrebă Sekari. Aş putea jura că-i un bâzâit de albine.

Era chiar un roi care se îndrepta spre ei.

Un roi cum nici unui crescător de albine nu-i fusese dat să vadă vreodată, atât de întins încât acoperea soarele.

Albina, simbolul regelui Egiptului de Jos.

Şi armata de insecte se prăvăli asupra kushiţilor.

— Hai după ele! urlă Iker. Noi n-avem de ce să ne temem!

Sekari se izbi de un negru înalt, hotărât să-l împiedice să treacă. Dar suferind din pricina zecilor de înţepături, kushitul se prăbuşi brusc.

Fără a ţine seama de bâzâitul asurzitor al aliaţilor săi, patrula egipteană îi urmă şi scăpă astfel din capcană.

Iker alergă timp îndelungat, întorcând capul de mai multe ori ca să se încredinţeze că niciunul dintre însoţitorii săi nu rămăsese în urmă.

Apoi roiul dispăru fără veste, de parcă l-ar fi înghiţit cerul.

— Suntem salvaţi, dar ne-am rătăcit.

— Când se întunecă, o să ne călăuzim după stele.

Deşertul se întindea cât vedeai cu ochii şi niciun fir de verdeaţă nu se zărea nicăieri.

— Să poposim la umbra acestei dime.

Iker observă un obiect din piatră pe jumătate îngropat în nisip. Îl apucă şi trase binişor de el, sub privirea nedumerită a

lui Sekari.

— Neîndoielnic, e o formă pentru turnat metalul! O fi vreo mină prin preajmă.

La poalele dunei, găsiră şi alte obiecte asemănătoare.

Soldaţii scoaseră la lumină intrarea într-o galerie, bine păstrată.

Iker şi Sekari se apucară s-o cerceteze. Sângerosul şi Vânt-de-Miazănoapte rămaseră la suprafaţă ca să-i vestească în caz de primejdie.

Galeria ducea spre un soi de platou mărginit de colibe din piatră în care zăceau balanţe, greutăţi din bazalt şi o mulţime de forme de diverse mărimi.

De-o parte şi de alta a uşii unui mic templu se înălţau două coloane cu chipul zeiţei Hathor.

Chipul lui Isis.

— Ne-a îndrumat paşii până la oraşul de aur, murmură Iker.

Înăuntrul sanctuarului stăteau rânduite cu grijă lingouri de aur.

☥☥☥

Bina suferea atât de tare, încât îl imploră pe Prevestitor s-o ucidă! Dar, în ciuda rănii groaznice din pricina căreia piciorul ar fi trebuit tăiat, Prevestitorul izbuti s-o liniştească, îngrijind-o fără odihnă cu ierburile aduse de vrăjitorii nubieni.

Dacă faraonul îşi închipuia că o înlăturase din calea sa pe leoaica aceea cumplită, atunci se înşela. Aşezată pe rană, regina turcoazelor grăbea vindecarea.

Deja tânăra femeie nu mai scotea strigăte sfâşietoare în care vocea sa şi a fiarei se amestecau. Ameţită de fierturi adormitoare, Bina se adâncea în somn ore întregi.

În ciuda pierderii armatei lui Triah, kushiţii care scăpaseră cu viaţă şi mai multe triburi nubiene se supuneau în continuare marelui mag. Numeroşi războinici îi ascultau învăţăturile, rostite cu o voce blândă şi învăluitoare. Zeul cel nou avea să le îngăduie să răpună trupele lui Sesostris, să distrugă fortăreţele, apoi să calce hotarele Egiptului. Căci viitorul pe care-l zugrăvea Prevestitorul nu putea fi ocolit. Toţi necredincioşii aveau să piară.

— Egiptenii construiesc cu o iuţeală nemaivăzută, zise Gură-Pocită. Acum s-au aşezat la Shalfak! De pe fâşia aceea de

pământ şi stânci vor păzi şi mai bine fluviul şi deşertul.

— Nu lăsaţi lucrările să înainteze.

Gură-Pocită se simţi înviorat.

— Să punem mâna pe Shalfak va fi o ispravă frumoasă. Nu ne vom dovedi uşor de alungat. Şi n-o să luăm prizonieri, se înţelege de la sine!

— Ce s-a ales de falsa caravană trimisă ca să-i ademenească pe egipteni?

— A dispărut în deşert. Sesostris a atacat şi el. Uriaşul ăsta nu ne lasă pic de răgaz şi ne întoarce fiecare lovitură.

— Dar o să-l doborâm până la urmă!

Încrederea în izbândă a lui Gură-Pocită îi îmbărbătă pe războinicii săi. Dar în sufletul Prevestitorului răsărise îndoiala. Pe măsură ce cucerea Nubia, puterile magice ale lui Sesostris sporeau şi faraonul devenea tot atât de rezistent ca şi zidurile fortăreţelor sale.

Din fericire însă, îi mai rămâneau destule părţi şubrede.

☥☥☥

Aşezat pe un scăunel pliant, Sekari se desfăta cu un vin ameţitor.

— Mai vrei o cupă, Iker?

— Am băut îndeajuns.

— Învaţă Cheia viselor! Dacă te vezi bând vin în vis înseamnă că te hrăneşti cu Maat! Mie mi se întâmplă adeseori. Şi într-un loc îngrozitor ca acesta nu cunosc un leac mai bun.

Fortăreaţa Shalfak, „Cea care supune ţările străine”[9], nu avea nimic atrăgător. La picioarele ei, Nilul se îngusta şi era uşor de supravegheat. Nu prea mare[10], dar înzestrată cu pereţi groşi de cinci metri, cetatea adăpostea o garnizoană mică şi câteva hambare. De pe ţărmul abrupt o scară cobora până la Nil. Datorită meşteşugului lor desăvârşit, constructorii munceau cu spor. Până la încheierea lucrărilor zidului principal, singura primejdie se putea ivi dinspre deşert. Aşa că Fiul regal şi o trupă de douăzeci de arcaşi păzeau şantierul.

— Îmbată-te în fiecare zi şi în fiecare noapte, continuă Sekari, şi nu uita să preţuieşti vinurile cele bune! Doar aşa vei rămâne întotdeauna fericit şi senin, căci ele umplu de bucurie

[9] *Ouaf-Khasout* (n. a.).

[10] 80 x 49 metri (n. a.).

toată casa şi se unesc cu aurul zeilor. Cuvintele acestea, ale unui poet, nu ţi se par vrednice de admiraţie?

— Oare nu au vreun tâlc ascuns? i-o întoarse Iker. N-or vorbi ele despre beţia divină, pe care o simţi în timpul contopirii cu lumea nevăzută?

— Un tâlc lipsit de învelişul faptelor n-are niciun rost! Dar aurul trimis la Abydos… se va dovedi de vreun folos?

Sekari începu să cânte dintr-o lăută făcută dintr-o carapace de ţestoasă, acoperită cu o piele de gazelă bine întinsă, vopsită în roşu şi având şase găuri. Plimbându-şi degetele peste cele trei corzi, Sekari îngână un cântec grav şi tărăgănat.

— Am ascultat cuvintele înţelepţilor. Ce este eternitatea? Un loc în care domneşte dreptatea şi frica nu este cunoscută, un loc de unde zarva a fost alungată şi nimeni nu sare asupra semenului său. Acolo nu există vrăjmaşi, iar strămoşii trăiesc în pace.

Culcaţi pe-o parte, Sângerosul şi Vânt-de-Miazănoapte îl ascultau cu plăcere pe cântăreţ.

Lui Iker gândurile îi zburară spre Isis.

Aflată mereu în preajma misterelor lui Osiris şi a izvorului vieţii, poate că ea socotea dragostea faţă de un bărbat ca pe un lucru neînsemnat.

Săgeata i-ar fi străpuns coapsa lui Sekari, dacă acesta nu ar fi ţinut lăuta proptită de ea.

Sângerosul lătră ca turbat, iar Vânt-de-Miazănoapte scoase nişte răgete care îi smulse pe soldaţi din toropeală.

Pregătiţi pentru un atac de felul acesta, se dezmeticiră pe dată şi se adăpostiră în spatele blocurilor de granit negru ce alcătuiau temelia fortăreţei.

Primejduindu-şi vieţile, Sekari şi Iker îi ocoliră pe atacatori şi le căzură drept în spate.

Mulţumită zarvei stârnite de câine şi de măgar, trupa care îşi avea tabăra nu departe de Shalfak le sări degrabă în ajutor.

Doar căpetenia clanului nubian izbuti să fugă, coborând malul până la fluviu. Aici se lăsă să alunece încet în apă şi se ascunse printre stânci. Când auzi zgomotul de paşi, se crezu pierdut.

Dar cei doi egipteni se mărginiră să scruteze suprafaţa Nilului.

— Nu se vede nicio barcă, zise Sekari. Nebunii ăştia au venit din deşert, dar în număr prea mic. Şi nici n-au băgat de seamă că suntem apăraţi.

— Au mers la moarte sigură, hotărî Iker. Prevestitorul a bănuit că păstrăm la Shalfak bucăţile de aur culese din oraşul pierdut. Faraonul a avut dreptate să le pună la adăpost în fortăreaţa Askut.

Cei doi bărbaţi se îndepărtară.

Uitând de moartea războinicilor săi, căpetenia clanului alergă într-un suflet la Prevestitor să-l înştiinţeze despre ceea ce tocmai îi ajunsese la ureche şi care avea să-l bucure peste măsură.

40.

— Carevasăzică, egiptenii au descoperit aurul, grăi Prevestitorul.

— L-au ascuns la Askut! dezvălui, cu mândrie, căpetenia clanului.

— De ce n-ai distrus construcţia de la Shalfak?

— Pentru că… pentru că nu eram destui.

— N-ai atacat cumva la nimereală, înainte să primeşti ordinele lui Gură-Pocită?

— Cel mai însemnat lucru e că am aflat unde-şi ţin comoara.

— Cel mai însemnat lucru e să mă asculţi.

Cu o lovitură de bâtă, Gură-Pocită îi crăpă nubianului ţeasta.

— Un neisprăvit care nu era în stare să conducă! Şi toţi negrii ăştia îi seamănă! Mi-ar lua multă vreme să-i pregătesc şi nici nu sunt încredinţat c-aş izbuti.

— E cu neputinţă să ajungem la Askut, se plânse Shab Strâmbu’. De când au fost ridicate fortăreţele Semna şi Kumma, fiecare corabie e controlată cu foarte mare atenţie.

— Trebuie să ştiu dacă aurul acesta e o ameninţare adevărată pentru noi şi dacă trebuie să-l distrugem, hotărî Prevestitorul. Curând, rana Binei se va tămădui, dar încă nu s-a înzdrăvenit pe deplin. Aşa că iată cum vom face.

☥☥☥

Suferind de căldură, copleşit de muncă, Medes asuda din

greu. Iar Semna, fortăreaţa aşezată spre miazăzi, nu avea să-i aducă odihna şi răcoarea. Menit să ferece pentru totdeauna Nubia, ansamblul arhitectural era alcătuit din trei părţi de sine stătătoare: Semna-Apuseană, purtând numele de „Sesostris stăpâneşte”, cu întărituri formate din turnuri înalte şi altele joase, Semna-de-Miazăzi, „Cea care îi împinge îndărăt pe nubieni”, şi Kumna, zidită pe malul răsăritean şi care adăpostea un mic templu.

Niciodată hotarele Egiptului nu pătrunseseră atât de adânc pe aceste meleaguri îndepărtate. Situate de-o parte şi de alta a unei trecători înguste şi stâncoase, dincolo de care şi Nilul de-abia răzbea, fortăreţele puteau respinge lesne orice atac. Sub conducerea lui Sehotep, nivelul apei din trecătoarea Semna fusese ridicat prin îngrămădirea bolovanilor şi astfel luase naştere un canal pe care corăbiile de mărfuri puteau călători în siguranţă.

Pe deasupra, la miazănoapte de Semna, fusese înălţat un zid lung de cinci kilometri care urma să protejeze drumul prin deşert.

Medes întocmi decretul care numea o sută cincizeci de soldaţi la Semna şi cincizeci la Kumma. Aceste trupe de elită aveau să se bucure de un trai îndestulat: case încăpătoare, străzi pietruite, ateliere, hambare, rezervoare de apă, provizii ce soseau fără întârzieri. Garnizoanele nu duceau lipsă de nimic. Iar Secretarul Casei Regelui continua să se spetească trebăluind în slujba lui Sesostris şi împotriva Prevestitorului!

Trăgând după el un sac din piele, doctorul Gua pătrunse în odaia de lucru unde un servitor îl răcorea, neobosit, cu evantaiul pe Medes.

— Ce vă doare azi?

— Toate măruntaiele. Mă usuc pe picioare.

— Aerul de aici mi se pare sănătos şi, oricum, aveţi rezerve frumoase de grăsime.

După ce-l cercetă pe Medes pe toate părţile, doctorul scoase din sacul său un vas-măsură, aidoma cu cel pe care Horus îl întrebuinţa ca să-şi îngrijească ochiul, astfel încât să aducă viaţă, sănătate şi fericire. Gua turnă în vas o poţiune din sirop de curmale proaspete, frunze de ricin şi lapte de sicomor.

— Leacul acesta o să vă uşureze.

— Mă tem să nu cad sleit de puteri!

— Înghiţiţi câte puţin din poţiunea aceasta de trei ori pe zi, mâncaţi mai cumpătat, beţi mai multă apă şi o să vă întoarceţi teafăr la Memphis.

— Sănătatea trupelor noastre nu vă nelinişteşte?

— Credeţi că farmacistul Renseneb şi cu mine ne petrecem vremea trândăvind?

— Departe de mine un asemenea gând, dar, pe căldura asta…

— Soldaţii noştri sunt bine îngrijiţi. Dar nu pot spune acelaşi lucru şi despre vrăjmaş, ceea ce ne va înlesni biruinţa.

Apoi doctorul Gua plecă în mare grabă căci îl aşteptau câţiva bolnavi grav.

Un ofiţer, fremătând de nerăbdare, intră îndată în odaia lui Medes.

— Am arestat un bărbat. Vreţi să-i puneţi întrebări?

Fiind persoana cu rangul cel mai înalt din fortăreaţă, Medes nu avea încotro.

Şi mare îi fu surprinderea când îl recunoscu pe Shab Strâmbu'!

— Ce-a făcut acest om?

— Nu are acte de trecere.

— Lămureşte-mă, îi ceru Secretarul Casei Regale lui Shab.

— Sunt un curier din Buhen, răspunse Strâmbu', umil şi supus. Nu cunosc noile rânduieli şi nu ştiam că am trebuinţă de un asemenea înscris. Vă aduc noi ordine de la mai-marii voştri.

— Lasă-ne singuri! îi porunci Medes ofiţerului.

Uşa se închise.

— A trecut o veşnicie de când n-am primit nicio veste! se plânse Medes.

— Linişteşte-te, totul merge bine. Nubienii sunt nişte aliaţi jalnici, dar Prevestitorul se foloseşte de ei cât se poate de bine.

— Fortăreţele pe care le-a construit Sesostris sunt de netrecut. Ne paşte dezastrul, iar eu sunt prins în capcană! Şi Iker… Iker trăieşte!

— Nu-ţi mai face griji şi dă-mi un act care să-mi îngăduie să merg pretutindeni.

— Prevestitorul ar îndrăzni… să atace Semna?

— Să nu părăseşti odaia asta. Aici o să fii la adăpost.

☥☥☥

În piaţa din Semna domnea o atmosferă veselă. Tarabele cu fructe, legume, peşte şi mărfuri de tot soiul se înşirau îmbietoare. Târguieli aprige se stârneau adesea între vânzători şi cumpărători. Celor mai mulţi dintre soldaţi le făceau plăcere aceste schimburi, iar localnicii se îmbogăţeau pe seama lor.

Dintr-odată, toate privirile se îndreptară spre o făptură superbă cu talia împodobită de o centură încărcată de perle şi scoici. La glezne purta brăţări ciudate, în forma ghearelor unei păsări de pradă. Cum rana i se închisese, Bina se simţea acum îndeajuns de tare, încât să ducă până la capăt o parte din planul Prevestitorului.

— Nu eşti de pe-aici, observă un soldat.

— Dar tu de unde ai venit?

— De la Elephantina. Ce vinzi, frumoaso?

— Scoici.

Şi Bina îi arătă o cochilie minunată, a cărei înfăţişare amintea de cea a sexului femeiesc.

Soldatul zâmbi.

— Drăguţ, foarte drăguţ… Cred că pricep. Ce vrei în schimb?

— Viaţa ta.

Bărbatul abia avu timp să râdă silit, căci partea ascuţită a brăţării de la glezna Binei îi străpunse vintrele.

În aceeaşi clipă, kushiţii îşi scoaseră armele pe care le ascunseseră în coşuri şi se năpustiră asupra negustorilor şi muşteriilor.

Din înaltul turnului de pază, o santinelă dădu alarma şi îndată porţile celor două fortăreţe de la Semna-Apuseană se închiseră şi arcaşii se rânduiră la locurile lor, pregătindu-se să tragă.

Medes ieşi din odaia sa de lucru şi se răsti la comandant:

— Ce e cu zarva asta?

— Suntem atacaţi de o ceată de kushiţi turbaţi!

— Dă de ştire Buhenului şi Mirgissei.

— Peste putinţă, vrăjmaşul a oprit trecerea pe apă. Mesagerii noştri ar fi ucişi.

— Şi de ce nu întrebuinţezi celelalte mijloace?

— Soarele ne este împotrivă, iar vântul împrăştie fumul.

— Cu alte cuvinte, suntem împresuraţi şi nici n-avem de unde

să primim ajutor.

— Nu vă temeţi, e doar un necaz vremelnic. Kushiţii n-o să aibă vreme să cucerească fortăreţele.

Când Medes, la adăpostul unui crenel, văzu mulţimea de războinici negri înfierbântaţi, se îndoi adânc de adevărul acestor spuse. Oare avea să moară prosteşte sub năvala acestor sălbatici trimişi de Prevestitor?

☥☥☥

Fortăreaţa Askut, clădită pe o insuliţă în sudul celei de-a doua cataracte, nu era printre cele mai mari, aşa încât Gură-Pocită socoti că treizeci de oameni bine antrenaţi erau de-ajuns. Loviră iute şi cu putere.

Odată Semna atacată şi devenită neputincioasă, cele trei bărci uşoare nu mai întâmpinară nicio piedică. Bizuindu-se pe trăinicia Semnei, egiptenii nu lăsaseră de veghe nicio corabie de război între Semna şi Askut.

Bărcile traseră la mal cu uşurinţă. În jur nu se zărea picior de soldat.

Gură-Pocită se căţără pe o stâncă şi descoperi un fort cu zidurile neterminate şi căruia îi lipsea poarta grea din lemn.

Bănuitor, Gură-Pocită trimise o iscoadă să cerceteze locul.

Libianul trecu pragul şi pătrunse înăuntrul clădirii de unde se întoarse după scurtă vreme.

— S-ar zice că e goală.

Gură-Pocită merse să se încredinţeze cu ochii lui şi găsi nenumărate unelte pentru spălarea aurului, magazii cu grâne şi un mic sanctuar dedicat crocodilului Sobek. Carevasăzică, Askut adăpostea provizii de hrană şi toate cele de trebuinţă pentru turnarea preţiosului metal.

Dar de ce fortăreaţa părea lăsată de izbelişte?

— Garnizoana a fost prevenită de Semna, îl înştiinţă un nubian, şi a fugit la Mirgissa.

— Scotociţi peste tot şi găsiţi-mi aurul, dacă a mai rămas ceva din el.

— Uitaţi-vă acolo! A apărut cineva!

Gură-Pocită îl recunoscu îndată pe tânărul care ieşea din sanctuar.

— Nu trageţi! Pe ăsta îl vreau viu.

Iker se opri la zece paşi depărtare de Gură-Pocită.

— Iarăşi tu, scrib blestemat! De ce n-ai plecat cu ceilalţi?

— Îţi închipui că soldaţii lui Sesostris sunt nişte fricoşi?

— Păi, nu-i niciunul prin preajmă! Dă-mi aurul şi n-o să păţeşti nimic.

— Te amăgeşti zadarnic. Viaţa ta tristă se sfârşeşte aici.

— Tu eşti unul, noi suntem treizeci. Crezi că poţi să ne ţii piept?

— Nu te văd decât pe tine, un libian şi un nubian. Complicii tăi au fost doborâţi. Atât l-ai tot ascultat pe Prevestitor şi i te-ai supus orbeşte, că simţurile ţi-au amorţit. Sekari şi cu mine i-am întins o capcană unuia dintre aliaţii tăi, o căpetenie de clan. Şi acesta i-a spus cum că aici am ascuns noi aurul din Nubia. Dar el nu se mai află acum la îndemâna voastră. Mi-ar fi plăcut să pescuiesc un peşte mai gras, dar, oricum, prinderea ta şi a celor mai buni oameni ai tăi va împuţina forţele Prevestitorului.

Soldaţii egipteni răsăriră de peste tot.

Gură-Pocită îşi trase pumnalul din teacă, dar săgeata lui Sekari îi zdrobi încheietura mâinii.

Libianul şi nubianul încercară să-i sară în ajutor, dar fură doborâţi.

Folosindu-se de învălmăşeala iscată, Gură-Pocită alergă spre malul râpos şi se aruncă în apă.

— Ne scapă iar! se înfurie Sekari.

— Nu şi de data asta, îl potoli Iker, căci zeul Sobek ocroteşte locul acesta. Şi de când am coborât până în inima unui lac din Fayyum, crocodilul sacru nu e, oare, aliatul meu?

Două fălci enorme înzestrate cu dinţi tăioşi îl înhăţară pe Gură-Pocită de mijloc. Coada animalului bătu apa, care căpătă iute culoarea sângelui. Apoi pacea se aşternu iară şi valurile şterseră urmele celor petrecute.

Iker şi Sekari porniră, fără întârziere, spre Mirgissa, unde îi aşteptau Sesostris, generalul Nesmontu şi grosul trupelor egiptene.

— O să dăm ultima bătălie din Nubia, grăi faraonul. Fie ca zeii să ne ajute s-o liniştim pe cumplita leoaică.

41.

Slujitorul lui „Ka” o căută pe Isis şi o conduse în templul menit să dăinuiască milioane de ani al lui Sesostris. Preotul nu rosti niciun cuvânt, iar tânăra femeie nu puse nicio întrebare.

Fiecare nouă etapă de iniţiere în misterele lui Osiris începea astfel, prin tăcere şi reculegere.

În ajun, aurul sosit din Nubia făcuse să înverzească trei ramuri ale salcâmului. Arborele vieţii se vindeca puţin câte puţin, dar leacurilor le lipsea tăria. Totuşi, rezultatele îngăduiau ca viitorul să fie privit cu mai multă încredere.

În pragul templului o întâmpină Pleşuvul.

— A venit clipa să aflăm dacă te numeri printre cei drepţi şi dacă eşti demnă să faci parte dintre cei vii care se hrănesc cu lumină. De aceea trebuie să te înfăţişezi înaintea judecătorilor conduşi de cele două Maat. Te învoieşti?

Isis ştia ce o aşteaptă: ori renăştea, ori dispărea pentru totdeauna. Încercările prin care trecuse până atunci nu fuseseră decât o pregătire pentru cea de acum.

Preoteasa se gândi la Iker, la curajul său, la primejdiile pe care le înfrunta fără oprire. Şi atunci înţelese că simţea pentru el mai mult decât o simplă prietenie. Şi, asemenea Fiului regal, şi ea trebuia să-şi învingă frica.

— Mă învoiesc.

Unsă cu tămâie, înveşmântată într-o rochie lungă din ţesătură fină de în şi încălţată cu sandale albe, Isis păşi într-o sală întinsă unde stăteau rânduiţi pe scaune patruzeci şi doi de judecători, fiecare purtând chipul unei alte divinităţi.

Două încarnări ale lui Maat tronau în fruntea judecătorilor: una feminină şi una masculină.

— Cunoşti numele acestei săli? întrebă un judecător.

— Cumpăna dreptăţii.

— Eşti în stare să-ţi laşi deoparte greşelile şi neliniştile?

— N-am săvârşit nicio nedreptate, grăi Isis, lupt împotriva lui *isefet,* nu îngădui răul, respect ritualurile, nu pângăresc sacrul, nu trădez tainele, n-am ucis, n-am pus la cale vreun omor, n-am pricinuit suferinţă nimănui, n-am chinuit vreun animal, n-am furat bunurile şi ofrandele zeilor, n-am mărit şi nici n-am

micşorat oborocul şi nici n-am măsluit balanţa.

— Să vedem dacă vorbele tale sunt adevărate, cântărindu-ţi inima.

— Vreau să trăiesc potrivit lui Maat. Inimă a mamei mele cereşti, nu te ridica împotriva mea, nu depune mărturie împotriva mea!

Anubis cu cap de şacal o luă pe Isis de mână şi o duse aproape de o balanţă din aur, păzită de un monstru cu bot de crocodil, piept de leu şi partea de dinapoi aidoma cu a hipopotamului.

— Inima ta trebuie să fie la fel de uşoară ca pana lui Maat. Altminteri, Devoratoarea te va înghiţi şi părţile făpturii tale, împrăştiate, se vor întoarce la natură.

Anubis atinse uşor pieptul preotesei. Scoase de acolo un mic vas pe care îl aşeză pe unul din talgerele balanţei. Pe celălalt puse pana zeiţei.

Isis nu închise ochii.

Oricare ar fi fost hotărârea, voia să-şi privească soarta în faţă.

După câteva mişcări într-o parte şi alta, cele două talgere rămaseră într-un echilibru desăvârşit.

— Dreaptă şi corectă este Osiris Isis[11], grăi un judecător. Devoratoarea o va cruţa.

În pieptul preotesei bătea o inimă nouă, nepieritoare, ca dar al celor patruzeci şi două de divinităţi din sala celor două Maat.

— Iată-te în stare să treci de o nouă poartă, o înştiinţă Pleşuvul.

Isis îl urmă, tăcută.

La intrarea într-o capelă cufundată în beznă, preotul ridică o pânză de in roşu care acoperea un leu din faianţă.

— Focul ţâşneşte din gura mea, dar eu mă apăr singur. Vrăjmaşul meu nu va scăpa cu viaţă. Îi pedepsesc pe oamenii slugarnici şi pe toate târâtoarele, mascul sau femelă. Apropie-te, Isis, căci tu eşti dintre cei drepţi.

Se ivi un şarpe gigantic. Trupul său era alcătuit din nouă cercuri, dintre care patru de foc.

— Vei îndrăzni să urmezi această spirală?

---

[11] Bărbatul drept devine o întruchipare a lui Osiris, iar femeia dreaptă, o întruchipare a lui Isis. (n. a.).

Preoteasa atinse cercurile, care se uniră şi formară coarda corăbiei lui Ra. Ea urca până la cer sub înfăţişarea unei flăcări de aur, răspândind turcoaz, malahit şi smarald din care luau naştere stelele.

Părtaşă la zămislirea universului, Isis trăi misterul creaţiei lumii.

Când lumina orbitoare se stinse, preoteasa desluşi pereţii capelei, împodobiţi cu imaginea faraonului aducând ofrande zeilor.

Pleşuvul înnodă o cingătoare roşie.

— Iată viaţa zeiţelor şi trăinicia zeilor. În ele reînviază Osiris. Simbolul acesta o să te apere de atacurile oamenilor răi, o să înlăture piedicile şi o să-ţi îngăduie cândva să străbaţi calea de foc.

Pleşuvul aşeză nodul magic sub buricul preotesei.

Privirea tinerei femei descoperi un ţinut luxuriant, scăldat de soare.

— Desfată-ţi ochii cu aurul verde din Punt. Doar el ne va ajuta să tămăduim pe de-a-ntregul salcâmul.

☥☥☥

Pitit în fundul odăii sale de lucru, Medes asuda din greu.

Garnizoana respinsese al treilea atac al kushiţilor, de zece ori mai numeroşi decât egiptenii care apărau fortăreaţa Semna. Iar Secretarul Casei Regelui era în primejdie să fie ucis de aliaţii săi! În ciuda unei rezistenţe încrâncenate, sfârşitul părea de la sine înţeles. Zidurile aveau să se prăbuşească, dacă Prevestitorul hotărâse astfel.

Rănit la frunte, comandantul năvăli în odaia lui Medes.

— Soseşte faraonul.

— Eşti… eşti sigur?

— Încredinţaţi-vă cu ochii voştri.

— Trebuie să stau aici şi să păzesc arhivele.

Comandantul se întoarse printre soldaţii săi.

Aşezat la prora corăbiei sale, Sesostris, îi năuci pe kushiţi prin înălţimea sa.

O căpetenie de trib îşi îndemnă războinicii să lupte. Două corăbii nu ajungeau ca să oprească trecerea pe Nil?

Lancea grea a regelui străbătu cu uşurinţă distanţa, desenând o curbă lungă şi se înfipse în pieptul răzvrătitului.

Îndată se iscă o mare învălmăşeală.

Sprinten ca un tânăr, generalul Nesmontu sări primul pe corabia vrăjmaşă. Îndemânatici şi respectând poruncile primite, soldaţii săi îi zdrobiră pe atacatori.

Mai iscusiţi şi mai numeroşi, egiptenii îi copleşiră pe kushiţi, care nu mai ştiau încotro s-o apuce. Curând, Semna fu eliberată.

Totuşi, monarhul nu dădu niciun semn de bucurie.

Medes înţelese de ce abia atunci când ieşi, în sfârşit, din adăpostul său, sub privirile îngrozite ale soldaţilor.

— Nu… nu mai aveţi umbră! Şi nici noi! exclamă unul dintre ei.

Umbrele tuturor egiptenilor dispăruseră.

Generalul Nesmontu se temea că izbânda avea să se preschimbe într-o crudă înfrângere. Fără umbră, trupul ar fi căzut pradă rănilor şi nu se mai putea uni cu „Ka”-ul său. Energia se risipea, iar sufletul era osândit să se piardă în întuneric.

Sesostris îşi îndreptă spre cer sabia sa scânteietoare, iar Sekari începu să imite cântecul unei păsări.

Pe albastrul cerului se iviră o sumedenie de rândunele. Sus, pe malul râpos, o sută de struţi goneau spre miazăzi.

— Să ne luăm după ei! porunci regele. Din penele lor se trage simbolul lui Maat. Ei vor distruge blestemul Prevestitorului.

Nilul era prea îngust, stâncile – ameninţătoare, iar un nor negru ascundea soarele… Dacă faraonul însuşi nu pornea primul, nimeni nu s-ar fi încumetat să pătrundă într-o lume atât de înspăimântătoare.

Folosindu-se de vântul aprig ce se stârnise, flota înaintă cu iuţeală. Norul se împrăştie, iar malurile apei se lărgiră.

Scăldaţi în lumină, struţii dansau.

— Umbrele noastre s-au întors! observă Sekari.

— Dar bătălia continuă, reaminti faraonul. Acum Prevestitorul o va asmuţi pe leoaică împotriva noastră. Doctorul Gua şi farmacistul Renseneb să aducă cele trebuincioase.

Cei doi pregătiseră urcioare de bere roşie amestecată cu neghină.

— Leoaicei îi place sângele omenesc, lămuri monarhul. O să

încercăm s-o păcălim şi s-o îmbătăm, dar numai regina turcoazelor va izbuti s-o domolească pe de-a-ntregul.

☥☥☥

Lungă de vreo doisprezece kilometri, insula Sai se găsea la jumătatea drumului dintre cea de-a doua şi cea de-a treia cataractă. La capătul dinspre miazănoapte, se îngrămădiseră triburile nubiene credincioase Prevestitorului, pregătite să se bată cu egiptenii.

La apropierea corăbiei faraonului, frumoasa Bina scoase un răget cumplit.

Războinicii negri se traseră câţiva paşi îndărăt ca să-i facă loc enormei leoaice. Nici săgeţile, nici lăncile nu aveau s-o oprească.

De la prora vasului, mai mulţi corăbieri aruncară zeci de urcioare, care se sparseră de stânci. Mireasma licorii atrase fiara care, pofticioasă, o lipăi cu lăcomie.

Apoi, sătulă, leoaica mormăi mulţumită, se întinse şi aţipi.

Abia atunci, Sesostris coborî pe mal.

Sperând să-l doboare pe faraon, un kushit înalt se pregăti să-şi azvârle bastonul. Regele se mărgini să-şi întindă braţul spre războinicul care se răsuci şi căzu, ca lovit de o forţă necunoscută.

— Un mag! Regele acesta e un mag! urlă căpetenia unui clan.

Atunci, groaza puse stăpânire pe kushiţi.

Deşi se pregătiseră pentru o încleştare sălbatică, soldaţii lui Nesmontu nu avură altceva de făcut decât să se năpustească pe urmele fugarilor.

Un şoim imens se rotea deasupra părţii sudice a insulei Sai, acolo unde se afla Prevestitorul care privea lupta de la depărtare.

Brusc, pasărea coborî cu iuţeală, înşfăcă regina turcoazelor, apoi se avântă iar spre soare, nelăsându-i vreme Prevestitorului nici măcar să se mişte.

— Ce porunciţi acum, stăpâne? întrebă Shab Strâmbu’ uluit.

— Să ne punem la adăpost. Nubienii ăştia sunt nişte neputincioşi.

— Şi Bina?

— Să încercăm s-o luăm de acolo.

☥☥☥

Când Sesostris se apropie de ea, leoaica se trezi din amorţeală şi îşi dezveli colţii, ameninţătoare.

— Fii pe pace, tu, care ai puterea de a nimici întreaga omenire. Fie care furia ta să se preschimbe în blândeţe.

Cu riscul de a fi sfâşiat, monarhul atinse fruntea fiarei cu regina turcoazelor pe care i-o adusese şoimul.

— Dă-le copiilor luminii din puterea ta. Fie ca ei să biruie nenorocirea şi slăbiciunile.

Dintr-un vârtej de verde şi albastru, luă naştere un nimb uriaş. Leoaica se prefăcu într-o pisică zveltă, cu păr negru şi strălucitor, cu ochi de aur.

Câţiva paşi mai încolo zăcea trupul Binei, în mijlocul unei bălţi de sânge.

Fermecaţi, soldaţii egipteni nu băgară de seară că Shab Strâmbu', ascuns în spatele unei stânci, îşi încorda arcul. Întorcându-şi spatele spre el, Iker devenise o ţintă uşoară.

În pofida oboselii şi a beţiei pricinuită de victorie, Sekari stătea cu ochii în patru. Mai degrabă simţi decât văzu săgeata şi, cu o săritură demnă de cea mai sprintenă gazelă, îl prinse pe Iker de mijloc şi îl trânti la pământ.

Prea târziu.

Săgeata se înfipse în umărul stâng al Fiului regal.

☥☥☥

— O jumătate de deget mai încolo dacă te nimerea, ai fi fost mort acum, zise doctorul Gua. Dar aşa, n-o să te alegi decât cu o cicatrice mică.

După ce-i dădu rănitului să bea o poţiune preparată din seminţe de mac şi scoase cu grijă vârful săgeţii, întrebuinţând un cuţitaş cu lamă rotunjită, Gua cusu rana şi o acoperi cu un bandaj îmbibat cu miere şi ulei.

— Îţi datorez din nou viaţa, îi spuse Iker lui Sekari.

— Mă las păgubaş în privinţa acestei numărători. Din nefericire, atacatorul tău a fugit cu o barcă. Generalul Nesmontu a cercetat insula în lung şi-n lat. Locul e sigur şi nu se mai află aici picior de răzvrătit. Pe deasupra, chiar azi va începe construirea unei fortăreţe.

— Mi s-a părut că zăresc lângă leoaică trupul neînsufleţit al unei femei. Dacă nu greşesc, era chiar Bina.

— A dispărut şi ea.

— Şi Prevestitorul?

— Nici urmă de el, răspunse Sekari. În afară de femeie şi de arcaşul care a tras în tine, doar negrii s-au luptat pe-aici. Dar, pe demonul acesta, îl aşteaptă vremuri grele. Kushiţii nu-l vor ierta niciodată pentru că i-a condus la un asemenea dezastru.

42.

Dincolo de cea de-a treia cataractă, un soare arzător pârjolea colinele măcinate de deşert. Sumedenie de musculiţe atacau nasul şi urechile. Nici măcar valurile nu răspândeau puţină răcoare. Totuşi, Prevestitorul nu-şi lepăda tunica sa de lână. Pe insuliţa unde se adăpostise împreună cu ultimii săi slujitori devotaţi, continua să o îngrijească pe Bina, a cărei slabă răsuflare abia dacă se simţea.

— O s-o salvaţi? întrebă Shab, istovit.

— Are să trăiască şi va ucide iar. E născută pentru asta. Deşi nu va mai putea să se prefacă în leoaică, Bina rămâne regina întunericului.

— Am încredere în spusele voastre, stăpâne, dar n-am suferit, oare, o înfrângere groaznică? Acest Iker încă trăieşte!

— Am sădit în acest ţinut pierdut sământa noii credinţe. Mai devreme sau mai târziu, ea va cuprinde lumea întreagă. Nu contează că vor trece o sută, o mie sau două mii de ani. Ea va învinge şi nimeni nu va putea să i se împotrivească. Iar eu am s-o răspândesc mai departe.

Mai multe bărci uşoare pline de kushiţi care urlau şi-şi agitau suliţele se îndreptau spre mica insulă.

— Sunt prea numeroşi, stăpâne! Nu vom izbuti să le ţinem piept.

— Nu te speria, prietene! Sălbaticii ăştia ne aduc bărcile de care avem trebuinţă.

Prevestitorul se ridică şi se uită ţintă spre fluviu. Ochii i se înroşiră, părând că o flacără ţâşneşte din ei. Apele prinseră a clocoti şi, oricât de îndemânatici se dovediră vâslaşii, nu putură împiedica răsturnarea bărcilor. Un val furios îi înecă pe toţi.

Bărcile, însă, scăpară neatinse.

Şi, astfel, discipolii Prevestitorului pricepură că puterile stăpânului lor nu slăbiseră câtuşi de puţin.

— Încotro socotiţi că e bine să mergem? întrebă Strâmbu'.

— Acolo unde nimeni nu ne aşteaptă: în Egipt. Faraonul îşi închipuie că voi rătăci prin ţara asta vrednică de plâns, până când un trib kushit mă va prinde şi mă va ucide. Supunerea leoaicei o să-l facă să-şi piardă capul, iar descoperirea aurului tămăduitor îi va reda încrederea. Totuşi, încă îi lipseşte o parte însemnată din acest metal de preţ. Vindecarea Arborelui vieţii n-are prea mari sorţi de izbândă şi, oricum, nu ne va opri din drum. Oamenii noştri din Memphis îmi aşteaptă poruncile şi o să ne folosim de ei ca să lovim drept în inima sacră a Egiptului.

— Vreţi să spuneţi...

— Da, Shab, m-ai înţeles bine. Călătoria noastră va fi lungă, dar ne vom atinge adevărata ţintă: Abydosul. O să-l distrugem şi-l vom împiedica pe Osiris să renască.

Priveliştea ameţitoare a unui astfel de viitor îl făcu pe Shab Strâmbu' să dea uitării întreaga oboseală ce-o resimţea. Nimic nu-l putea abate pe Prevestitor de la împlinirea misiunii sale. Şi nu avea chiar pe pământul lui Osiris un aliat de nădejde, pe preotul permanent Bega?

☥☥☥

Faraonul aruncă într-un cazan figurine din argilă reprezentându-i pe nubieni îngenuncheaţi, cu capetele plecate şi mâinile legate la spate. Când le atinse cu sabia, o flacără înaltă ţâşni, iar soldaţii care erau de faţă crezură că aud gemetele nefericiţilor ale căror trupuri ardeau.

În decretul ce vestea că pacea se aşternuse peste Nubia, Medes înlocuise semnul hieroglific al războinicului negru, înarmat cu un arc, prin cel al unei femei şezânde. Magia înscrisului avea să secătuiască forţele celor care s-ar fi încumetat să se mai răzvrătească.

Sesostris se întoarse către căpeteniile de clan şi de trib, venite să se prosterneze înaintea lui. Cu vocea sa gravă şi răsunătoare, faraonul rosti o cuvântare pe care Medes o însemnă cuvânt cu cuvânt.

— Eu dau viaţă vorbelor mele. Braţul meu înfăptuieşte tot ceea ce inima mea zămisleşte. Şi, de vreme ce am hotărât că voi învinge, planurile nu vor fi fără izbândă. Îl atac pe cel care

mă atacă. Pe cei paşnici îi răsplătesc, aducându-le pacea. Să rămâi paşnic atunci când eşti atacat îl încurajează pe atacator să persevereze. Lupta cere curaj, iar laşii dau înapoi. Şi cel mai laş este acela care nu-şi apără pământul. Când aţi fost biruiţi, aţi fugit arătându-ne spatele. V-aţi purtat ca nişte tâlhari cărora le lipseşte vitejia. Dacă o să faceţi la fel şi pe mai departe, femeile voastre vor fi luate sclave, turmele şi recoltele voastre o să fie nimicite, iar fântânile distruse. Focul *uraeus*-ului va pustii toată Nubia. Eu am sporit moştenirea pe care mi-au lăsat-o strămoşii mei şi-mi voi aşeza hotarul aici. Pe cel care îl va respecta, îl voi socoti fiul meu, iar cel care îl va călca va fi aspru pedepsit.

Fericiţi că au scăpat aşa de lesne din încurcătură, căpeteniile nubiene jurară credinţă lui Sesostris a cărui statuie fu înălţată chiar la hotar. Înăuntrul şi în faţa zidurilor fiecărei fortăreţe, numeroase stele aminteau cuvintele monarhului şi simbolizau legea ce aducea pacea şi bunăstarea în tot ţinutul.

— Faraonul acesta aruncă săgeţi fără să-şi încordeze arcul, îi şopti Sekari la ureche lui Iker. Vorba sa e de ajuns ca să înspăimânte vrăjmaşul şi nu va mai avea trebuinţă nici măcar de-o singură lovitură de baston ca să asigure ordinea. Când regele e drept, dreptatea stăpâneşte pretutindeni.

Învingătorii nu avură vreme să-şi guste pe îndelete biruinţa, căci monarhul porunci să se ia de îndată măsurile necesare pentru ca noii săi supuşi să cunoască bunăstarea. Socotind lungimea Nilului până la noile hotare, Sehotep conducea lucrări de irigaţie, menite să transforme numeroase pământuri în ogoare roditoare. Curând, foametea avea să fie dată uitării.

Sesostris nu venise în fruntea unei armate dornice de jaf. Siguranţa oferită de fortăreaţa la adăpostul căreia negoţul înflorea îi îndemna pe localnici să-l privească pe faraon ca pe un ocrotitor. La Buhen, Semna şi în alte locuri, începu să fie slăvit şi să i se celebreze „Ka”-ul. Înaintea sosirii sale, nubienii suferiseră din pricina dezordinii, cruzimilor şi erau la bunul plac al unor căpetenii tiranice. Acum, mulţumită lui Sesostris, Nubia devenise un ţinut răsfăţat de zei.

— Ai aflat ceva despre Prevestitor? îl întrebă regele pe Iker.

— Doar zvonuri. Mai multe triburi pretind că l-au ucis, dar n-au putut să-i arate leşul.

— Trăieşte încă şi, cu toate că a dat greş de data aceasta, n-o să se oprească.

— Dar nubienii îl urăsc acum, nu-i aşa?

— Bineînţeles, brâul magic al fortăreţelor va face ca vorbele lui să nu dea roade în viitor. Dar vai! Otrava pe care a răspândit-o îşi va păstra tăria încă multă, multă vreme.

— Să zicem că scapă de kushiţi, de nubieni şi de armata noastră. Ce planuri mai are?

— O parte dintre oamenii lui continuă să ne ameninţe în Egipt şi Arborele vieţii rămâne în primejdie. Războiul acesta e departe de a se fi încheiat, Iker. Să veghem şi pe mai departe.

— Ne întoarcem în capitală?

— O să ne oprim mai întâi la Abydos.

Abydos, locul unde se afla Isis!

— Rana ta pare aproape vindecată.

— Leacurile doctorului Gua sunt dintre cele mai bune.

— Îngrijeşte-te de pregătirile pentru plecare.

În tot ţinutul domnea pacea. Între nubieni şi egipteni nu mai existau niciun fel de neînţelegeri. Avuseseră loc chiar şi căsătorii şi Sehotep nu fusese ultimul care căzuse pradă farmecelor unei tinere sătence, cu trup zvelt şi ţinută mândră. Iar Sekari nu se mai dezlipea de sora acesteia.

— Plecăm deja? Îmi plăcea aici!

— Cercetează toate corăbiile cu multă grijă. Poate că Prevestitorul va încerca să ne lovească din nou şi doar isteţimea ta ne-ar putea feri de o nenorocire.

— Nici măcar n-ai aruncat o privire spre făpturile minunate care trăiesc în ţinutul ăsta! se miră Sekari. Din ce eşti tu făcut?

— Pentru mine nu se află pe lume decât o singură femeie.

— Şi dacă ea nu te iubeşte?

— Ori ea, ori nimeni alta. Am să-mi petrec restul vieţii spunându-i mereu lucrul acesta.

— Şi dacă se mărită?

— Am să fiu mulţumit dacă, din când în când, se va gândi la mine.

— Un Fiu regal nu poate să rămână neînsurat! Îţi închipui câte fete bogate suspină după tine?

— Să le fie de bine.

— Te-am scăpat din multe primejdii, dar în privinţa asta sunt

neputincios!

— La muncă, Sekari! Să nu-l facem pe Luminăţia Sa să aştepte.

☥☥☥

Întinerit, parcă, de această nemaipomenită campanie militară, generalul Nesmontu conducea el însuşi mişcarea trupelor. Verde la faţă, Medes nu mai putea să înghită altceva decât poţiunile doctorului Gua, care, pentru câteva ore, îl împiedicau să mai vomite. Gergu, fericit că scăpase teafăr, se punea pe picioare cu ajutorul unei beri tari. Hambarele fortăreţelor erau încărcate cu grânele aduse de corăbii, aşa că acum putea şi el să-şi tragă sufletul.

— Îţi place să călătoreşti pe Nil? îl întrebă Iker.

— Chiar foarte mult! Iar acum, ţinând seama de faptul că mi-am isprăvit treburile, pot chiar să gust din bucuriile călătoriei.

— Cunoşti Abydosul?

Gergu simţi cum i se strânge stomacul. Dacă minţea, Iker ar fi aflat oricum adevărul şi şi-ar fi pierdut toată încrederea în el. Trebuia să-i dezvăluie câte ceva.

— Am fost acolo de câteva ori.

— Din ce pricină?

— Am dus provizii preoţilor permanenţi când aveau nevoie. Şi, ca lucrurile să meargă mai repede, am devenit preot temporar.

— Atunci înseamnă că ai văzut templele!

— Nicidecum! Te înşeli! Nu aveam împuternicire pentru aşa ceva. Însărcinările mele erau dintre cele mai lumeşti. Şi, la drept vorbind, o asemenea îndatorire nu mă înveselea defel.

— Ai întâlnit o tânără preoteasă pe nume Isis?

Gergu cugetă câteva clipe.

— Nu… Prin ce se deosebeşte de altele?

Iker zâmbi.

— Într-adevăr, n-ai întâlnit-o!

Îndată ce Iker se îndepărtă, Gergu alergă într-un suflet la Medes, ţinând în mână o tăbliţă pentru scris, ca să pară că voia doar să-i ceară un sfat.

— Am fost nevoit să-i mărturisesc Fiului regal legăturile mele cu Abydosul.

— Trag nădejde că nu i-ai spus prea multe.

— Doar atât cât să nu-i trezesc bănuieli.
— Pe viitor, încearcă să ocoleşti discuţiile astea.
— Iker pare să aibă anumite simţăminte faţă de preoteasa Isis.
Isis, mesagera faraonului, pe care Medes o zărise la Memphis.
— Să ne întoarcem la ale noastre, fu de părere Gergu. Prevestitorul a pierit, să nu ne mai punem vieţile în primejdie.
— Nimic nu dovedeşte că e mort.
— Credincioşii săi au fost zdrobiţi!
— Doar două lucruri sunt sigure: înfrângerea kushiţilor şi cucerirea Nubiei. Dar Prevestitorul îşi va găsi alţi aliaţi.
— De ce vrei să sfârşim precum Gură-Pocită, înghiţiţi de un crocodil sau de mai ştiu eu ce lighioană?
— Neghiobul acela a făcut greşeli prosteşti.
— Dar supunerea leoaicei? Sesostris e de neatins, Medes. Să ne împotrivim lui ar fi o mare nebunie.
Pe Secretarul Casei Regelui îl apucă iar greaţa.
— Ai dreptate, izbânda aceasta îi va spori puterea. Dar, dacă Prevestitorul a scăpat cu viaţă, nu se va da bătut.
— Fie ca zeii să facă în aşa fel ca el să fi fost omorât şi…
O durere cumplită în căuşul palmei drepte îl forţă pe Gergu să tacă. Micul cap al lui Seth săpat în carnea sa căpătase o culoare roşie-aprinsă şi-l ardea.
— Nu huli, îl povăţui Medes.

☥☥☥

Generalul Nesmontu verifică el însuşi spusele corăbierului însărcinat să măsoare adâncimea Nilului cu ajutorul unei prăjini.
— Patru coţi[12], recunoscu generalul. Patru coţi… îngrozitor! Dacă mai scade puţin, fundul corăbiilor se va sparge.
De teama unor stricăciuni însemnate, trebuiau să tragă la mal.
Aşa că întreaga flotă rămase înţepenită între cea de-a doua cataractă şi prima, sub un soare necruţător.
— Încă un blestem de-al Prevestitorului, mormăi bătrânul soldat. După ce-a încercat să ne înece, iată că acum ne lasă pe uscat! Să ne aşezăm tabăra aici ne va duce multe neplăceri şi

[12] 2,08 metri (n. a.).

ne pândeşte şi primejdia de a rămâne fără apă de băut.

— Adică Nilul nu e de ajuns? întrebă un soldat.

— Culoarea lui nu prevesteşte nimic bun.

Chipul faraonului nu trăda niciun semn de nelinişte.

Totuşi, vestea cea rea trecu de la o corabie la alta, răspândindu-se cu iuţeală. Înspăimântat, Medes dădu fuga să cerceteze dacă avea destule burdufuri pline. Dacă nu se puteau mişca de aici vreme îndelungată şi nici nu descopereau fântâni prin preajmă, cum ar fi izbutit să supravieţuiască?

Sufletele tuturor începură să fie roase de îndoieli. Oare era cu putinţă ca biruinţele de până acum să se încheie cu un dezastru?

Sesostris privea ţintă spre o stâncă mare şi cenuşie.

Iker băgă de seamă că aceasta înainta foarte încet spre fluviu.

— Nu e o stâncă, observă Sekari, ci o ţestoasă, o ţestoasă uriaşă! Suntem salvaţi!

— De unde atâta încredere?

— Faraonul a aşezat ordinea în locul dezordinii.

— Ţestoasa simbolizează deopotrivă cerul şi pământul. Ea este un vas umplut cu apă care a fost ridicat la cer ca să formeze izvoarele Nilului. De vreme ce pământul şi cerul socotesc faptele regelui ca fiind drepte, ţestoasa va scuipa fluviul pe care l-a înghiţit şi va dărui pământului rodnicia.

De la prora corăbiei faraonului, Iker privi cum animalul slobozeşte apa lin, fără să se grăbească.

Puţin câte puţin, nivelul Nilului crescu şi culoarea sa se schimbă. În curând, flota egipteană putea să pornească iar la drum.

43.

Înalt, adus de spate, domol şi lipsit de vigoare, ajutorul mai-marelui peste vameşii din portul Memphis primise misiunea răsplătită generos, pe care i-o propusese omul de legătură al Libanezului: să se apropie de Sobek. Dincolo de înfăţişarea sa aspră şi neînduplecată, Păzitorul nu avea şi el, ca oricare alt om, micile sale slăbiciuni?

Părtaş la negoţul pe ascuns cu lemn preţios, vameşul nu-i cunoştea nici pe cei care-l puseră la cale, nici pe cumpărători şi se mulţumea doar să falsifice actele. Cu cât ştia mai puţine, cu atât stătea mai liniştit. Prin muncă uşoară, dar aducătoare de câştig, îşi cumpărase o casă nouă, aproape de centrul capitalei şi acum visa şi la pământuri. Sobek era singura piedică, aşa că se însărcinase s-o înlăture.

— Sunt încântat să iau masa împreună cu căpetenia tuturor gărzilor din regat! După atâtea nenorociri ce s-au abătut asupra oraşului nostru, tu ai izbutit să faci să se aştearnă din nou liniştea.

— E doar o părere înşelătoare.

— O să-i prinzi pe nelegiuiţii ăia, sunt sigur!

Bărbatul gustă din prazul cu sos de chimen şi-l găsi pe placul său.

— Munca e muncă şi noi nu ducem lipsă de ea, continuă el, grav. Dar n-ar trebui să ne bucurăm şi de plăcerile vieţii? Nu ţi-ai dori o casă frumoasă?

— Cea pe care o am acum îmi ajunge.

— Bineînţeles, bineînţeles, dar gândeşte-te la viitor. Plata pe care o primeşti nu-ţi poate oferi tot ce-ai vrea. O mulţime de demnitari fac tot soiul de negoţuri. Ţinând seama de rangul tău, ar fi bine să te gândeşti la asta.

Sobek păru interesat de spusele oaspetelui său.

— Să mă gândesc la ce?

Vameşul simţi că Păzitorul muşca momeala.

— Tu ai o mică avere de care nici nu ştii.

— Lămureşte-mă!

— Puterea de a semna înscrisurile. Iar semnătura asta cântăreşte scump, foarte scump. Aşa că ai putea să tragi foloase de pe urma ei, să te prefaci, din când în când, c-ai uitat de ea. Sau s-o pui şi pe alte înscrisuri decât pe cele obişnuite care nu-ţi aduc nimic. Primejdia e mică, aproape că nici nu există, iar câştigul – mare. Ne-am înţeles bine?

— De minune.

— Ştiam că eşti ager la minte. Să ridicăm o cupă pentru viitorul acesta strălucitor.

Vameşul fu singurul care bău.

— Asemenea mijloace ţi-au îngăduit să-ţi cumperi o casă

superbă, cu mult peste ale celorlalţi vameşi? întrebă cu seninătate Păzitorul.

— Întocmai… Şi, de vreme ce te apreciez atât de mult, voiam să te învăţ şi pe tine cum să faci.

— Când te-am poftit la masă, socoteam să te întreb pe ocolite ca să mărturiseşti cu binişorul. În împrejurările de acum, arestarea unui vameş necinstit nu trebuie să stârnească multă zarvă. Iar tu mi-ai întrecut toate aşteptările. Totuşi, îmi datorezi câteva răspunsuri.

Vameşul păli şi scăpă cupa din mână, iar vinul i se împrăştie pe veşminte.

— Sobek, greşeşti! Vorbeam doar despre nişte fapte care s-ar putea petrece.

— Dar tu le-ai dat viaţă deja. Am dosare despre toţi oamenii cu slujbe înalte din oraşul ăsta. Şi lucrurile neobişnuite îmi trezesc bănuieli. Te-ai purtat ca unul care s-a îmbogăţit de curând şi asta mi-a atras atenţia.

Cuprins de spaimă, vameşul încercă să fugă, dar se izbi de patru gărzi care îl conduseră neîntârziat către noua sa locuinţă, o temniţă deloc primitoare.

Dar Sobek fu dezamăgit de ceea ce află. Vameşul era doar un tâlhar mărunt, care nu cunoştea decât un sacagiu, dacă, într-adevăr, nu minţea. Iar sacagiii se numărau cu sutele în Memphis! Descrierea lui nu-l ajută mai deloc pe Sobek, căci putea, la fel de bine, să fie a oricui.

Căpetenia gărzilor întregului regat hotărî totuşi să meargă mai departe pe calea aceasta şi să supravegheze îndeaproape vama din Memphis. Această încercare de a-l cumpăra pe Sobek dovedea, oare, că războinicii din umbră îşi pierduseră minţile?

☥☥☥

— Vameşul a fost arestat, îi spuse sacagiul Libanezului, care înghiţi îndată o prăjitură îmbibată cu vin de curmale.

— Sobek Păzitorul, Sobek cinstitul, o avea ceva omenesc în el? Iar acum, iată-te pe tine pus în primejdie de vameşul ăsta înfumurat!

— Nu cred, căci mă socoteşte lipsit de orice însemnătate. Neisprăvitul se mulţumea să-şi facă treaba şi să se îmbogăţească.

— Fii cu mare băgare de seamă!

— Memphisul e plin de sacagii şi voi şti să mă descurc. Din nenorocire, am alte veşti prea puţin îmbucurătoare.

Libanezul închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate.

— Nu înfrumuseţa adevărul, oricât de crud ar fi el!

— Flota regală tocmai a sosit la Elephantina. Sesostris a cucerit Nubia. Pe viitor, nici nu mai poate fi vorba de vreo răzmeriţă din pricina brâului de fortăreţe ce se întinde până la insula Sai, dincolo de cea de-a doua cataractă. Faima regelui a atins noi culmi. Chiar şi nubienii îl venerează.

— Şi Prevestitorul?

— Se pare că a dispărut.

— Un om ca el nu piere cu una, cu două! Dacă faraonul l-ar fi răpus, l-ar fi atârnat la prora corăbiei sale. Neîndoielnic, Prevestitorul a scăpat şi o să apară din nou, mai devreme sau mai târziu.

— Până atunci, Sobek continuă să ne stea în cale.

— Nicio piedică nu e de netrecut şi, până la urmă, vom găsi o crăpătură în zidul care-l apără. Iar când Prevestitorul are să se întoarcă, o să ne arate cum să-l lovim de moarte.

☥☥☥

Soarele de dimineaţă scaldă în lumină pământul sacru al lui Osiris, care nu mai era un regat al morţii, ci al unei vieţi noi. Isis se bucură de razele încă blânde, care lunecau pe pielea ei sidefie şi gândurile îi zburară spre Iker.

Nicio lege n-o oprea să se căsătorească. Dar ce farmec ar fi putut să aibă un bărbat, oricât de îndrăgostit ar fi fost el, în comparaţie cu misterele lui Osiris? Şi totuşi, chipul Fiului regal n-o părăsea. Nu era o prezenţă chinuitoare sau obositoare, ci mai degrabă un sprijin de-a lungul încercărilor prin care ea trecuse. Devenea tovarăşul ei de fiecare zi, atent, credincios, îndrăgostit.

Dar o să se întoarcă el din îndepărtata Nubie, unde se dăduseră lupte crâncene?

Un preot permanent, Cel care vedea tainele, şi o preoteasă a lui Hathor o conduseră pe Isis spre locul sacru. După cântărirea inimii, trebuia să trăiască acum încercarea naşterii întreite.

— Priveşte-l pe Nun, o povăţui preotul. În mijlocul acestui ocean al începuturilor au loc toate schimbările.

— Îmi doresc puritatea, rosti Isis întrebuinţând vechile formule. Îmi lepăd veşmintele, mă purific după pilda lui Horus şi a lui Seth. Ies din Nun, eliberată de toate piedicile.

Lui Isis i-ar fi plăcut să rămână timp îndelungat în sânul acestei ape răcoroase. Îi trecură prin minte toate treptele pe care le urcase până atunci pe calea iniţierii sale. Mâna preotesei o apucă pe a sa, îndemnând-o să se aşeze pe o piatră de forma unui cub.

— Acesta este vasul de argint pe care l-a făurit meşterul lui Sokaris, zeul şoim al adâncimilor care cunoaşte drumul reînvierii, zise preotul. Am să-ţi spăl picioarele în el.

Preoteasa o îmbrăcă pe Isis într-o rochie lungă şi albă, şi îi legă la brâu o cingătoare roşie, prinsă în nodul magic. Apoi o încălţă cu sandale, de asemenea, albe.

— În felul acesta, tălpile picioarelor tale se întăresc. Aceste sandale, ochi ai lui Horus, îţi vor lumina drumul. Datorită lor, n-ai să te rătăceşti. În timpul călătoriei, o să devii deopotrivă un Osiris şi o Hathor, calea masculină şi calea feminină se vor uni în tine. Ajutată de toate elementele creaţiei, păşeşte peste pragul morţii şi intră în încăperea necunoscută. În adâncul nopţii, uită-te la soarele care străluceşte, apropie-te de divinităţi şi priveşte-le în faţă.

Apoi, preoteasa îi întinse lui Isis o coroană de flori.

— Primeşte ofranda stăpânului Apusului. Fie ca această coroană a celor drepţi să-ţi sporească înţelegerea inimii. Înaintea ta se deschide marea poartă.

Pe dată, apăru un Anubis cu chip de şacal. La rândul său, o luă de mână pe tânăra femeie. Împreună străbătură pământul vechilor morminte, loc de odihnă al primilor faraoni, apoi îi întâlniră pe păzitorii care ţineau în mâini cuţite, spice, ramuri de palmier şi mături făcute din frunze.

— Vă ştiu numele, grăi Isis. Cu ajutorul cuţitelor voastre nimiciţi forţele răului. Cu măturile, le împrăştiaţi şi le faceţi neputincioase. Ramurile voastre de palmier amintesc de ieşirea la suprafaţă a luminii pe care bezna n-o poate stinge. Spicele voastre arată biruinţa lui Osiris asupra deşertăciunii.

Păzitorii dispărură.

Anubis şi Isis se afundară într-o galerie slab luminată, săpată sub pământ, ce ducea spre o sală întinsă, mărginită de stâlpi

solizi din granit.

În mijlocul sălii, se vedea o insulă pe care se afla un sarcofag gigantic.

— Leapădă-te de vechea ta făptură, porunci Anubis, şi treci prin pielea preschimbărilor, cea a lui Hathor, pe care păstorul cel rău a ucis-o, retezându-i capul. Eu, Anubis, am trezit-o iar la viaţă şi am dus-o mamei mele ca să trăiască din nou, precum Osiris.

Isis fu dezbrăcată şi două preotese o apucară de coate şi o întinseră pe o sanie din lemn, simbol al Creatorului, Atum, „Cel care este” şi „Cel care nu este”. Trei preoţi traseră încet sania spre insula unde aştepta Pleşuvul.

— Care e numele tău? îl întrebă el pe primul preot.

— Îmbălsămătorul însărcinat să păstreze trupul neatins.

— Dar al tău?

— Cel care veghează.

— Dar al tău?

— Păzitorul suflului vital.

— Mergeţi în vârful muntelui sacru.

Procesiunea înconjură sarcofagul.

— Anubis, întrebă Pleşuvul, inima cea veche a dispărut?

— A fost arsă, la fel ca vechea piele şi ca părul cel vechi.

— Fie ca Isis să ajungă la locul preschimbărilor şi al vieţii reînnoite.

Preoţii o ridicară pe tânăra femeie şi o aşezară înăuntrul sarcofagului.

— Eşti lumină, rosti Pleşuvul, şi străbaţi noaptea. Fie ca divinităţile să te întâmpine, iar braţele lor să se întindă către tine. Fie ca Osiris să te primească în locaşul naşterii.

Privirea tinerei femei scrută un spaţiu şi un timp aflate dincolo de lumea obişnuită.

— Dormeai şi acum te-ai trezit, se auzi vocea Pleşuvului. Stăteai întinsă şi acum te-ai ridicat.

Preoţii o ajutară pe Isis să iasă din sarcofag. Torţele luminau acum uriaşa sală.

— Astrul unic străluceşte, făptură a luminii printre făpturile luminii. Pentru că vii din insula lui Maat, fii însufleţită de naşterea întreită.

Când Isis fu jupuită de vechea piele, Pleşuvul îi atinse gura,

ochii şi urechile cu vârful unui baston alcătuit din trei fâşii din pielea ei.

— Fiică a cerului, pământului şi stelelor, de-acum înainte eşti Soră a lui Osiris pe care îl vei întruchipa în timpul ritualurilor. Preoteasă, tu vei da viaţă simbolurilor, ca să păstrezi tradiţiile Abydosului. Îţi mai rămâne o singură poartă de trecut, cea a Cercului de Aur. Vrei cu adevărat lucrul acesta?

— Vreau.

— Am să te previn, după cum se cuvine, Isis. Curajul şi voinţa ta ţi-au îngăduit să răzbeşti până aici, dar sunt de ajuns ca să înfrunţi viitoarele încercări de temut? Mulţi au dat greş, puţini au izbutit. Tinereţea ta nu va fi oare o grea piedică?

— Nu eu hotărăsc asta.

— Înţelegi ce primejdii te pândesc?

Chipul lui Iker îi apăru în faţa ochilor. Fără prezenţa lui, poate că Isis ar fi renunţat. Îi fuseseră oferite până acum atâtea comori! Dar, din pricina acestei iubiri care se năştea, pricepu că trebuia să meargă până la capătul călătoriei sale.

— Dorinţa mea a rămas aceeaşi.

— Atunci, Isis, ai să cunoşti Calea de Foc.

44.

Debarcând la Elephantina, Medes se bucură că simte iar pământul sub tălpi. Cuprins de ameţeli, neputând să se hrănească aşa cum trebuie, începea totuşi să-şi vină în fire, puţin câte puţin. Aşa că porunca monarhului fu pentru el o nouă lovitură: plecase, neîntârziat, spre Abydos.

Scara, corabia, mişcările vasului îl făceau să-şi dea sufletul aproape! Dar, în ciuda acestor cazne, Secretarul Casei Regelui îşi îndeplinea fără cusur îndatoririle. Curierii nu cunoşteau odihna şi chiar cel mai neînsemnat sat din Egipt află despre cucerirea Nubiei. În ochii poporului său, Sesostris căpătase faima unui zeu viu.

Doctorul Gua îl ascultă cu răbdare pe suferind.

— Părerea mea se adevereşte: ficatul vostru e într-o stare vrednică de plâns! Timp de patru zile, veţi bea o poţiune preparată din frunze de lotus, praf de lemn de *jujubier,*

smochine, lapte, boabe de ienupăr şi bere dulce. N-o să facă minuni, dar o să vă mai potolească durerile. Apoi, mâncaţi câte puţin. Şi, dacă vă simţiţi iar îngreunat, luaţi din nou această poţiune.

— Când mă voi întoarce la Memphis, am să mă pun pe picioare. Călătoria pe corabie mă ucide.

— Feriţi-vă de grăsimi, bucate gătite cu unt şi vinuri tari.

Zorind să se înapoieze la căpătâiul unui soldat care avea fierbinţeli, doctorul Gua era, totuşi, nedumerit. Orice doctor priceput ştia că ficatul hotăra firea omului. Oare Maat nu-şi avea sălaşul în ficatul lui Ra, expresie a luminii divine? Oferind-o pe Maat, faraonul statornicea această lumină şi-l făcea pe Ra să se arate binevoitor.

Dar ficatul lui Medes era atins de un rău ce nu se potrivea cu felul său de a fi, deschis şi plin de voioşie. Maat părea că stăpâneşte doar o mică parte dintr-un asemenea ficat! Dar poate că presupunerile nu trebuiau împinse atât de departe.

Paşii lui Gua se încrucişară cu cei ai Fiului regal.

— Ce-ţi face rana?

— E pe cale să se vindece de tot! Vă mulţumesc din toată inima!

— Mulţumeşte-i şi trupului tău şi nu uita să mănânci cât mai multe legume proaspete.

Iker se alătură faraonului pe puntea corăbiei. Regele privea îngândurat Nilul.

— Ca să lupte împotriva lui *isefet* şi să înlesnească domnia luminii, rosti suveranul, Creatorul înfăptuieşte patru lucruri. Primul e formarea celor patru vânturi, aşa încât orice făptură vie să poată respira. Al doilea e naşterea inundaţiei pe care şi cei mari, şi cei mici o pot stăpâni dacă învaţă s-o cunoască. Al treilea e modelarea fiecărui om după asemănarea sa. Săvârşind cu bună ştiinţă răul, oamenii au încălcat rânduielile cereşti. Al patrulea lucru îngăduie inimilor iniţiaţilor să nu uite Apusul şi să se îngrijească să aducă ofrande zeilor. Cum putem continua înfăptuirile Creatorului, Iker?

— Prin ritualuri, Luminăţia Voastră. Nu ne deschid ele sufletul către lumină?

— Cuvântul *„Ra”*, lumina divină, e alcătuit din două hieroglife: gura, simbolul vorbei, şi braţul, cel al faptei. Lumina

este vorba devenită faptă. Şi, astfel, ritualul ce însufleţeşte lumina capătă putere. De aceea faraonul săvârşeşte în temple fapte luminoase. În fiecare zi, le înmulţeşte pentru ca Stăpânul universului să vieţuiască în pace, în sălaşul său. Neştiutorii îşi închipuie că gândirea e lipsită de substanţă. Şi totuşi, ea se întinde în timp şi spaţiu. Gândurile lui Osiris sunt atât de puternice, încât un întreg popor s-a născut din ele, un popor care nu face parte doar din lumea aceasta. Iată de ce trebuie să ocrotim Abydosul.

☥☥☥

La rădăcina salcâmului stătea aurul din Nubia. Boala dădea înapoi, dar Arborele vieţii era departe de a fi salvat.

Împreună cu Pleşuvul, Sesostris fu de faţă la ritualul mânuirii sistrelor, săvârşit de tânăra Isis. Apoi, regele şi preoteasa se îndreptară spre terasa Marelui Zeu, unde „Ka”-ul slujitorilor lui Osiris lua parte la nemurirea sa.

— Lată-te aproape de Calea de Foc, Isis. Mulţi dintre cei care au urmat-o nu s-au mai întors. Cuprinzi cu mintea întinderea primejdiilor?

— Luminăţia Voastră, fapta mea va ajuta la tămăduirea salcâmului?

— Când ai înţeles lucrul acesta?

— Puţin câte puţin şi în chip nelămurit la început. Nu îndrăzneam să-mi mărturisesc nici mie, temându-mă să nu cad pradă amăgirii şi trufiei. Dar, dacă pot să fiu de folos Abydosului, n-aş trăi oare cel mai fericit destin cu putinţă?

— Fie ca limpezimea gândirii să te călăuzească mereu.

— Ne lipseşte încă aurul verde din Punt. Lucrând în arhive am descoperit ceva, dar nu aşezarea pământului divin, ci calea de a o afla în timpul sărbătorii zeului Min. Dacă omul care stăpâneşte această cheie se va număra printre cei veniţi la sărbătoare, trebuie să-l înduplecăm să vorbească.

— Vrei să iei asupra ta această sarcină?

— Mă voi strădui s-o îndeplinesc, Luminăţia Voastră.

☥☥☥

Aşezat pe pragul unei capele, preotul permanent Bega simţea că-l lasă puterile. Complicele său Gergu avea să îndrăznească să vină până aici, oare? Va izbuti să înşele atenţia străjilor?

În depărtare, se auzeau zgomote de paşi.

Cineva se apropia, purtând pâinile pentru ofrandă.

De necrezut, era chiar Gergu, care le depuse în faţa unei stele funerare ce reprezenta o pereche de iniţiaţi în misterele lui Osiris.

— Nu ţineam cu tot dinadinsul să mă arăt, zise Bega. Ce s-a petrecut în Nubia?

— Nubienii au fost striviţi, iar Prevestitorul a dispărut.

— Suntem... suntem pierduţi!

— Nici asupra mea, nici asupra lui Medes nu s-a abătut vreo bănuială, iar faraonul e mulţumit de munca noastră. Şi nimic nu dovedeşte moartea Prevestitorului. Medes crede că o să apară din nou, dar până la noi ordine o să fim prevăzători. Tu ce-ai mai aflat?

— Faraonul şi preoteasa Isis au stat de vorbă îndelung. Ea va conduce un grup de preoţi care vor lua parte la sărbătoarea lui Min.

— Fleacuri!

— Te înşeli! Isis a scotocit prin arhive şi a găsit ceva însemnat, bănuiesc. Mulţumită aurului din Nubia, salcâmului îi merge mai bine. Oare preoteasa nu trage nădejde să culeagă vreo informaţie hotărâtoare în timpul ceremoniilor de la Coptos?

Coptos, oraşul minerilor, unde se cumpărau şi se vindeau tot felul de minerale aduse din deşert... Gergu nu va întârzia să-l înştiinţeze pe Medes. Nu cumva Isis căuta un anume soi de aur, cu prilejul sărbătorii Zeului?

☥☥☥

Regele aduse la cunoştinţa adunării preoţilor permanenţi şi temporari din Abydos că peste Nubia se aşternuse pacea şi că se afla, de-aici înainte, sub protecţia Egiptului. Totuşi, măsurile care priveau paza ţinutului sacru al lui Osiris nu vor slăbi, căci ameninţarea nu dispăruse cu totul. Soldaţii vor continua să-i verifice cu severitate pe cei care intrau în Abydos, până când primejdia avea să fie înlăturată pe de-a-ntregul.

Din porunca monarhului, Iker rămăsese pe corabie, dar nu-şi putea desprinde ochii de la priveliştea Abydosului, pe care-l vedea pentru prima oară, atât de aproape şi cu neputinţă de atins! Cât de mult i-ar fi plăcut să străbată pământul stăpânului reînvierii, călăuzit de Isis, să cerceteze templele şi să citească

vechile scrieri! Dar trebuia să-i dea ascultare faraonului. Iar Sesostris nu-l socotea încă demn de a păşi dincolo de acest hotar.

Deodată, pe chei se ivi Isis, frumoasă, gingaşă şi zâmbitoare.

Iker coborî în goană scara.

— Doreşti să vizitezi corabia?

— Bineînţeles.

Scribul o luă înainte, întorcând întruna capul ca să se încredinţeze că preoteasa îl urma.

Se opriră la proră, sub o umbrelă.

— Vrei un scaun, ceva să-ţi potoleşti setea sau…

— Nu, Iker, vreau doar să admir fluviul acesta care ne oferă bunăstarea şi care te-a adus teafăr înapoi.

— Te-ai… te-ai gândit la mine?

— În vremea când tu luptai şi eu înfruntam încercări grele. Amintirea ta m-a ajutat, iar curajul tău în faţa primejdiei mi-a slujit drept pildă.

Tânărul nu se încumetă s-o cuprindă în braţe, căci erau în văzul tuturor. Şi, apoi, nu înţelegea el greşit aceste vorbe neaşteptate? Cu siguranţă că ea l-ar fi împins în lături, supărată.

— Faraonul ne-a călăuzit clipă de clipă, rosti într-un târziu Iker. Niciunul dintre noi, nici chiar generalul Nesmontu, n-ar fi dobândit cea mai măruntă dintre biruinţe fără îndrumarea lui. Înainte de a poposi la Abydos, regele mi-a dezvăluit cele patru înfăptuiri ale Creatorului şi am priceput că nici el n-a făcut vreodată altminteri. Prin spirit, nu doar cu forţa, a pus capăt dezordinii şi răzvrătirii din Nubia, preschimbând acest ţinut vitregit într-o ţară fericită. Fortăreţele nu sunt doar nişte simple construcţii, ci un brâu magic menit să stăvilească răul de la miazăzi. Dar, vai! Prevestitorul n-a fost prins. O ştii, Isis, o ştii prea bine: încă de la prima noastră întâlnire, tu mă protejezi. Moartea m-a atins adesea în treacăt, dar tu ai îndepărtat-o, de fiecare dată.

— Îţi închipui că am prea multe puteri.

— Nu, sunt sigur că nu! Trebuia să mă întorc din Nubia ca să-ţi spun cât te iubesc.

— Mai sunt atâtea alte femei, Iker.

— Doar tu, azi, mâine, întotdeauna.

Preoteasa se întoarse ca să-şi ascundă emoţia.

— Arborelui vieţii îi merge mai bine, zise Isis. Lipseşte, însă, al treilea aur tămăduitor.

— Trebuie să ne înapoiem în Nubia?

— Nu, căci e vorba despre aurul verde din Punt.

— Punt… După cum bănuiam, ţara aceasta există. Nu numai în închipuirea poeţilor!

— Arhivele nu ne permit să aflăm unde anume e aşezată, dar, în timpul sărbătorii zeului Min, cineva ar putea să ne dea o informaţie preţioasă.

— „Să ne dea”… Nouă? Mie şi ţie?

— Într-adevăr, regele ne încredinţează această misiune. Dacă omul în care ne-am pus atâtea speranţe va veni la Coptos, o să încercăm să-l convingem să ne dezvăluie această taină.

— Isis… pentru tine nu sunt decât un prieten şi un aliat?

Cu cât ea întârzia să răspundă, cu atât speranţele lui creşteau. Oare purtarea ei avea să se schimbe? În sufletul ei apăruseră noi simţăminte?

— Întâlnirile noastre îmi aduc multă bucurie, recunoscu tânăra femeie. Şi, în timpul lungii tale călătorii, mi-ai lipsit.

Încremenit, Iker crezu că n-a auzit bine. Visul său nebunesc, devenit acum aievea, nu era pe cale să se risipească brusc?

— Am putea diseară să mâncăm împreună şi să mai stăm de vorbă?

— Din păcate, nu, Iker. Îndatoririle mele sunt aspre. De fapt, sărbătoarea lui Min va fi ultimul prilej de a ne revedea.

Fiului regal i se strânse inima.

— De ce, Isis?

— Primejdiile însoţesc iniţierea în misterele lui Osiris, iar aceasta e ţinută în mare taină şi nu-mi este îngăduit să-ţi vorbesc despre ea. Pot totuşi să-ţi mărturisesc că am hotărât să merg până la capătul acestei încercări. Mulţi au pierit pe drumul pe care voi apuca şi eu.

— Chiar e nevoie să-ţi primejduieşti viaţa?

Isis îl privi cu un zâmbet înduioşător.

— Există altă cale? Tu şi cu mine trăim pentru salvarea Arborelui vieţii şi pentru ca Maat să dăinuie. Să încerci să fugi de acest destin ar însemna amăgire şi laşitate.

— Cum să te ajut?

— Fiecare din noi îşi urmează drumul, semănat cu încercări ce se cer înfruntate în singurătate. Dincolo de ele poate ne vom întâlni, iar.

— Dar eu te iubesc aici şi acum, Isis!

— Lumea aceasta nu e, oare, oglindirea nevăzutului? Se cuvine ca noi să desluşim semnele care şterg hotarele şi deschid porţile. Dacă mă iubeşti cu adevărat, vei învăţa să mă uiţi.

— Niciodată! Te implor să renunţi, eu…

— Ar fi o greşeală aducătoare de moarte.

Iker simţi că urăşte Abydosul, pe Osiris, misterele şi apoi deplânse îndată această pornire copilărească. Isis avea dreptate. Nimic nu-l îndreptăţea să creadă că îi fusese sortit un trai simplu şi obişnuit, nimic nu-l îndreptăţea să nădăjduiască spre o fericire liniştită, la adăpost de orice necazuri. O va întâlni iar pe Isis, după ce amândoi vor înfrunta necunoscutul.

Şi degetele lor se împletiră cu tandreţe.

45.

În sfârşit, Memphisul! Curând, Medes avea să-l revadă pe Libanez, cu siguranţă înştiinţat despre soarta Prevestitorului. Oare de ce faraonul ţinuse neapărat să celebreze el însuşi ritualul sărbătorii lui Min de la Coptos, în loc să se întoarcă în capitala care-i pregătise o primire triumfală, demnă de cei mai vestiţi biruitori? Pesemne că hotărârea monarhului avea legătură cu tămăduirea Arborelui vieţii.

Medes se bucura de un avantaj însemnat: Gergu. Împrietenindu-se cu Iker, acesta se oferise să se îngrijească de cele trebuincioase călătoriei la Coptos. Ţinând seama cât de bine se descurcase în Nubia, mai-marii săi se învoiră numaidecât. Acum Gergu putea să iscodească tot ce se petrecea în timpul sărbătorii zeului şi să descopere pricina acestei călătorii.

Vegheat îndeaproape de doctorul Gua, Medes îşi recăpătă vigoarea şi dârzenia. Că pacea din Nubia fusese pentru Prevestitor o înfrângere usturătoare, nimeni nu se îndoia. Dar, cu toate acestea, trebuia să-şi piardă nădejdea? Dacă Sesostris

nu se îmbăta cu această victorie, dacă vorbele sale arătau cumpătare şi prudenţă însemna că se temea ca nu cumva chiar în Egipt să poposească duşmanul!

Prevestitorul pusese la cale mai multe planuri de bătaie. Unele se dovediseră mulţumitoare, altele – înşelătoare. Însă dorinţa sa de a distruge stăpânirea şi de a-şi răspândi credinţa era la fel de încrâncenată în continuare.

☥☥☥

Coptosul petrecea. În taverne, berea tare curgea în valuri, iar negustorii de amulete, sandale, veşminte şi parfumuri nu mai prididea să facă pe plac muşteriilor. Min, zeul fecundităţii, stârnea o mare veselie. Femeile, de obicei grave, ruşinoase, aruncau acum ocheade bărbaţilor. „Barem credinţa noastră nu se pierde în tristeţe şi ruşine prefăcută”, îşi spuse în sinea lui Sekari, schimbând gesturi drăgăstoase cu o femeie uşoară. Sesostris conducea străvechiul ceremonial. Înveşmântat în straie de sărbătoare, ţesute cu aur, străbătu oraşul, îndreptându-se către templu. Înaintea lui păşeau ritualiştii cărând pe scuturi statuetele faraonilor plecaţi spre eternul Răsărit. Alături de rege, stătea efigia lui Min, cu sexul veşnic erect, ce reamintea faptul că dorinţa zămislitoare a puterii divine nu se stingea nicicând. Procesiunea era însoţită de un taur alb, simbol al faraonilor şi, totodată, întruparea zeului care, servind drept sprijin luminii scânteietoare, răspândea forţa.

Iker nu contenea s-o admire pe superba preoteasă, care mergea la stângă regelui.

Pe durata sărbătorii, Isis îi ţinea locul reginei.

Statuia lui Min fu aşezată pe un soclu, iar preoţii dădură drumul unui stol de păsări. Zburând spre cele patru zări, ele vesteau păstrarea armoniei cereşti şi pământene aduse de faptele faraonului.

Mânuind o seceră din aur, Sesostris tăie un mănunchi de grâu şi-l oferi taurului alb, tatălui său Min şi „Ka”ului strămoşilor.

Isis se învârti în jurul faraonului de şapte ori, rostind formulele înnoirii.

Apoi apăru un pitic negru. Cu o voce gravă şi caldă, el cântă un imn dedicat lui Min care îi făcu pe cei de faţă să se înfioare.

Cântăreţul se înclină înaintea taurului venit din pustiuri, cel cu inima fericită, însărcinat să-i aducă regelui smaralde, turcoaze şi lapislazuli. Min nu apărea oare drept Osiris reînviat, cel care împarte bogăţii?

Odată ritualul principal încheiat, începea partea cea mai aşteptată: ridicarea catargului zeului Min, pe care se căţărară cu avânt acrobaţii, căznindu-se să desprindă vasele roşii întrebuinţate la ceremonia de refacere a capelei divine.

O droaie de fete tinere îi urmăreau din ochi, fermecate.

Isis îl trase pe Iker deoparte.

— Omul nostru se află aici.

— Cine e?

— Cântăreţul cu glas minunat. După cum spun vechile scrieri, poartă numele de „Negrul din Punt”. Au trecut nenumăraţi ani de când a dispărut. Doar el ne poate da informaţiile pe care le căutăm.

Gergu ar fi golit bucuros un şir nesfârşit de cupe cu bere tare, însă era nevoit să se ţină după Isis şi Iker.

Negrul se odihnea la umbra unui palmier.

— Eu sunt o preoteasă din Abydos, îi vorbi Isis, iar acesta e Fiul regal, Iker. Vă rugăm să ne ajutaţi.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Aşezarea ţării Punt, răspunse Iker.

Cântăreţul se strâmbă înciudat.

— Drumul e tăiat de multă vreme. Doar un corăbier trecut prin insula lui „Ka” l-ar putea regăsi.

— Eu am fost acolo, îl asigură Iker.

Negrul tresări.

— Urăsc mincinoşii!

— Nu mint.

— Şi ce-ai întâlnit pe insula aceasta?

— Un şarpe imens care n-a reuşit să-şi salveze lumea lui şi mi-a urat ca eu s-o apăr pe a mea.

— Carevasăzică, spui adevărul!

— Vă învoiţi să ne călăuziţi până în Punt?

— Căpitanul corăbiei trebuie să aibă asupra sa piatra venerabilă. Fără ea, naufragiul e cu neputinţă de ocolit.

— Şi unde se găseşte această piatră?

— În carierele de la Ouadi Hammamat, dar toţi cei porniţi

într-acolo au dat greş.

— Eu voi izbuti.

☥☥☥

Primirea la Memphis întrecu aşteptările lui Medes. Sesostris unise Egiptul de Sus cu Cel de Jos, adusese pacea în Syro-Palestina şi Nubia. Renumele său era pe potriva celor mai mari suverani din vremea piramidelor, se alcătuiau poeme întru slava lui şi povestitorii nu conteneau să-i înfrumuseţeze faptele de vitejie.

Însă monarhul se arăta mereu la fel de sever, de parcă nu punea preţ pe izbânzile sale.

Îndată ce nevasta lui Medes se cufundă în somn, liniştită de licorile doctorului Gua, Secretarul Casei Regelui o porni spre Libanez.

Temător, cercetă cu luare-aminte împrejurimile, dar nu observă nimic neobişnuit. Aşa că ajunse cu bine la casa complicelui său.

Gazda sa se îngrăşase peste măsură.

— Suntem în siguranţă? se agită Medes.

— Cu toate micile reuşite ale lui Sobek, nu ne pândeşte nicio primejdie. Din nenorocire însă, lipsa ta îndelungată a fost păgubitoare pentru negoţul nostru.

— Faraonul m-a ţinut ostatic, cum s-ar spune, dar purtarea mea fără cusur a făcut din mine un demnitar de neînlocuit.

— Cu atât mai bine pentru noi! Ce s-a petrecut, de fapt, în Nubia?

— Sesostris a înfrânt triburile, a readus pacea în ţinuturi şi a construit un şir de fortăreţe de netrecut. Pe nubieni nu-i mai bate gândul să năvălească în Egipt.

— Neplăcut! Şi Prevestitorul?

— A dispărut. Nădăjduiam că ţi-a trimis ţie vreo veste.

— Îl crezi mort?

— Nu, căci pe Gergu semnul din palmă l-a ars în clipa în care a început să se îndoiască. Prevestitorul nu va întârzia să ne dea noi porunci.

— Întocmai, rosti o voce blândă şi adâncă.

Medes tresări.

Prevestitorul stătea chiar acolo, în faţa sa, cu turbanul, barba, mantia lungă de lână şi ochii săi roşii.

— Aşadar, viteazul meu prieten, mi-ai rămas credincios.

— Bineînţeles, stăpâne!

— Nicio armată nu mă va opri, nicio putere n-o va întrece pe a mea. Fericit e cel care înţelege lucrul acesta. De ce faraonul a poposit la Abydos şi a ţinut neapărat să conducă sărbătoarea lui Min de la Coptos?

Chipul lui Medes se însenină.

— Mulţumită unui mesaj trimis de Gergu printr-una din corăbiile mele uşoare, pot să vă lămuresc. După ce a făcut o descoperire de mare însemnătate în biblioteca din Abydos, preoteasa Isis a înlocuit-o pe regină în timpul sărbătorilor lui Min. A fost văzută adesea în tovărăşia lui Iker, pe care îl socoteam mort, dar pe care moartea nu pare să-l atingă! Simplă prietenie sau o viitoare căsătorie? Dar asta nu contează. Isis şi Iker au stat de vorbă cu un preot negru care poartă un nume ce dă de gândit: Negrul din Punt. Şi ce rost ar avea toate acestea, dacă nu găsirea aurului ascuns în ţara aceasta? Spre deosebire de unii, eu sunt încredinţat că Punt există cu adevărat.

— Nu te înşeli, Medes. Dar, ia spune-mi, se fac pregătiri de călătorie?

— Da, însă nu pentru Punt! Toţi ştiu că Iker pleacă spre Ouadi Hammamat, ca să aducă de acolo nişte statui şi un sarcofag.

Prevestitorul cugetă puţin.

— Înseamnă că negrul i-a cerut să găsească piatra venerabilă fără de care drumul spre Punt rămâne închis.

Atunci Medes înţelese de ce echipajul *Fulgerului* dăduse greş, chiar oferindu-l pe Iker zeului mării.

— Scribul ăsta blestemat are sorţi de izbândă?

— Mă îndoiesc.

— Cu tot respectul, stăpâne, dar netrebnicul ăsta ne-a făcut deja mult rău!

Prevestitorul zâmbi.

— Iker nu-i decât un om. Iar de data aceasta, îndrăzneala lui nu-i de ajuns. Totuşi, o să ne arătăm prevăzători şi o să luăm măsurile ce se cuvin pentru ca nicio corabie egipteană să nu răzbească până în Punt.

Bina apăru, pe neaşteptate, mai ademenitoare ca oricând.

Sub mantie, trupul îi era înfăşurat în bandaje groase.

— Şi ea a scăpat cu viaţă. Nici nu-şi închipuie Sesostris ce lovituri cumplite îi va da ura ce i-o poartă Bina.

Libanezul înghiţi cu poftă câteva boabe de struguri.

— Sobek ne împiedică orice mişcare, mărturisi el cu necaz. A trebuit să-i povăţuiesc pe oamenii mei să umble cu multă fereală şi să nu mai încerc să-l cumpăr pe neisprăvitul ăsta, mare căpetenie a gărzilor regatului! E cinstit cum nu s-a mai pomenit! Iar oamenii săi s-ar lăsa ucişi pentru el. Nimeni altcineva, în afara voastră, stăpâne, nu va reuşi să ne descotorosească de el!

— Apreciez strădaniile tale, prietene. Şi, pentru că mijloacele obişnuite n-au dat roade, să întrebuinţăm altele.

☥☥☥

Sobek Păzitorul nu pierduse vremea. Trecându-i prin sită pe toţi slujitorii, făcuse din palatul regal şi din marile clădiri ale administraţiei, cu tot cu odăile de lucru ale vizirului, locuri sigure. Îi alungase pe cei care-i stârneau bănuieli şi, doar cei pe care-i cunoştea de mult îşi păstraseră slujbele. Fiecare oaspete era controlat cu străşnicie şi nimeni nu se apropia de rege, purtând vreo armă asupra sa.

Cele câteva cuvinte de laudă ale lui Sesostris, atât de rare, îl mişcară adânc pe Păzitor.

— Cum s-a purtat Iker, Luminăţia Voastră?

— Fără cusur.

— Aşadar, m-am înşelat în privinţa lui.

— Făpturile omeneşti îşi recunosc arar greşelile. Şi mai rar încă, aleg calea cea dreaptă şi o urmează, oricare ar fi piedicile. Fiul regal Iker se numără printre acestea.

— Iertaţi-mă, dar eu nu sunt atât de înzestrat ca să-mi dau seama de astfel de lucruri.

— Nimeni, şi mai ales el, nu-ţi cere aşa ceva.

— Va rămâne în Nubia?

— Nu, am lăsat conducerea ei în grija lui Sehotep care, de îndată ce va găsi oameni demni de încredere să-l înlocuiască, se va întoarce la Memphis. Cât despre Iker, l-am însărcinat cu o altă misiune, dintre cele mai primejdioase.

— Nu-l cruţaţi câtuşi de puţin, Luminăţia Voastră.

— Acum îi iei apărarea?

— Îi admir curajul. Nici Nesmontu n-a înfruntat atâtea pericole!

— Acesta e destinul lui. Chiar dacă eu aş vrea, în afară de el, nimeni n-ar putea împlini anumite fapte. Dar tu ce-ai mai aflat?

— Curtea voastră e alcătuită din uneltitori, îngâmfaţi, pizmaşi, nătărăi, învăţaţi plini de trufie şi câţiva credincioşi. Cercetările mele temeinice au scos la iveală un lucru îmbucurător: printre ei nu se numără niciun aliat al Prevestitorului. Pe de-o parte, se tem prea mult de persoana voastră, pe de altă parte, ţin prea mult la avantajele şi siguranţa lor. Aşa că va trebui să căutăm altundeva. Frizerii slujeau drept mesageri luptătorilor din umbră. Unii dintre ei au dispărut, iar ceilalţi sunt supravegheaţi îndeaproape. De curând s-a dovedit că şi sacagiii sunt amestecaţi în treaba aceasta, dar, având în vedere numărul lor, nu e lesne să-i verificăm pe toţi. Am arestat un vameş necinstit, dar n-am tras mari foloase de pe urma lui, aşa cum nădăjduiam. Dar sper barem că i-am făcut viaţa mai grea duşmanului. Ar fi o greşeală să ne slăbim atenţia. Oraş deschis şi pestriţ, Memphisul rămâne ţinta principală.

Apoi, Sesostris îl privi pe Khnum-Hotep care, controlat zilnic de regină, îşi împlinise îndatoririle în chip desăvârşit. Obosit, bolnav, bătrânul vizir plănuia să-i spună monarhului că-şi părăseşte slujba. Dar, când acesta îl privi, Khnum-Hotep îşi aminti de jurământul ce-l făcuse cândva şi pricepu că doar faraonul se cuvenea să ia o astfel de hotărâre. Şi, oricum, nu i-ar fi plăcut să-şi petreacă zilele trândăvind, prăbuşit într-un jilţ. Un iniţiat al Cercului de Aur din Abydos trebuia să-şi închine viaţa ţării sale, regelui său şi năzuinţelor lui.

Cu spatele înţepenit, cu picioarele grele, Khnum-Hotep se întoarse în odaia sa de lucru. Va continua să îndeplinească o slujbă amară ca fierea, dar folositoare pentru poporul celor Două Regate.

46.

Semeţ şi bun de gură, Khauy se născuse la Coptos şi nu se socotea un neputincios. Ofiţer încercat, condusese mai multe

trupe prin deşert până la Ouadi Hammamat şi se fălea că îşi adusese oamenii înapoi teferi şi nevătămaţi.

Khauy nu se sinchisea de nimeni. Chiar dacă era Fiu regal, Iker ascultă ceea ce trebuia să asculte.

— Carierele sunt cariere! Şi, când e vorba de Ouadi Hammamat, nu-i de joacă. Eu le-am dat oamenilor mei bere şi merinde proaspete pe săturate, ba chiar am prefăcut în ogoare o parte din deşert şi am săpat fântâni. O ceată de nepricepuţi n-o să te poarte până acolo unde doreşti tu. Am nevoie de zece scribi, optzeci de muncitori, tot atâţia tăietori în piatră, douăzeci de vânători, zece meşteri de sandale, zece berari, zece brutari şi o mie de soldaţi. Să nu lipsească niciun burduf, niciun coş, niciun urcior de ulei.

— O să primeşti tot ce vrei, îi răspunse Iker.

Khauy se minună.

— Ca să vezi… Ai braţul lung!

— Îndeplinesc poruncile faraonului.

— Dar nu eşti cumva prea tânăr ca să stai în fruntea unei echipe atât de numeroase?

— De vreme ce o să am parte de sfaturile tale, pentru ce m-aş teme? Pe deasupra, inspectorul principal al hambarelor, Gergu, o să te ajute şi o să-ţi uşureze munca.

Khauy îşi scărpină bărbia.

— Atunci lucrurile ar putea merge lesne. Dar vom urma drumul pe care-l aleg eu.

— Ne-am înţeles.

Khauy nu mai găsi nimic de zis. Nu-i mai rămânea decât să strângă meşterii, făgăduindu-le că vor fi răsplătiţi cu dărnicie.

Înalt de şase sute şaizeci şi cinci de metri, Djebel Hammamat se înfăţişa ca un măreţ zăvor stâncos. Trecând prin mijlocul unui soi de pilon, Ouadi Hammamat şerpuia printr-o vale mai degrabă netedă şi uşor de străbătut. Încă din vremea primei dinastii, din masivii muntoşi se extrăgea piatră de Bekhen, de culori felurite, mergând de la cenuşiu până la negru, asemănătoare cu bazaltul.

În ciuda frumuseţii sale, Muntele pur atrăgea mai puţin privirile decât Isis a cărei prezenţă stârnea curiozitatea tuturor membrilor expediţiei. Câţiva încercară să-i lămurească pe ceilalţi că tânăra femeie era o protejată a regelui şi că avea

puteri magice care îndepărtau demonii deşertului.

Iker trăia clipe minunate. Încă de când preoteasa îl înştiinţase că avea să-l însoţească, cerul devenise mai luminos, iar aerul – înmiresmat. Cât de primitor i se părea deşertul şi căldura de blândă! Lăsând totul în seama lui Khauy şi Gergu, Fiul regal îi povesti pe îndelete lui Isis isprăvile sale, apoi vorbiră despre scrierile vechi şi despre o mie de alte lucruri legate de viaţa lor. Şi aşa observară că aveau aceleaşi gusturi şi le displăceau aceleaşi lucruri. Iker nu îndrăznea s-o întrebe despre Abydos, iar călătoria i se păru dureros de scurtă. Vânt-de-Miazănoapte şi Sângerosul se fereau să-i stânjenească în vreun fel, iar măgarul se mărginea să care apa atât de necesară.

— În curând vom ajunge, zise Khauy şi băieţii mei o să se pună pe treabă.

Sekari privi bănuitor împrejurimile, căci tot ce semăna cu o mină îi trezea amintiri urâte.

— Te îngrijorează ceva? îl întrebă Iker.

— Cum de-ai băgat de seamă? Când eşti atât de îndrăgostit, nu vezi nici dacă-ţi trece o viperă cu corn peste picioare. Fii pe pace, totul merge bine. Deşi e slobod la gură, Khauy mi se pare priceput şi de încredere.

— Sekari, spune-mi adevărul. Crezi că Isis…

— Alcătuiţi o pereche tare frumoasă. Dar acum căutăm piatra venerabilă.

Conducătorii expediţiei începură prin a citi „tăbliţa arhitecţilor” gravată pe un perete stâncos. Primul de care se pomenea era Ka-nefer, „puterea creatoare împlinită”, al doilea, Imhotep, înfăptuitorul primei piramide din piatră. Geniul său trecea din capodoperă în capodoperă şi tradiţia îl socotea drept constructorul tuturor templelor egiptene, de-a lungul veacurilor.

Isis îi oferi lui Min apă, vin, pâine şi flori, şi îl rugă să protejeze munca meşterilor.

Lucrul în mină nu întâmpină greutăţi prea mari. Bine hrăniţi şi adăpostiţi, lucrătorii nu întârziară să scoată la lumină minunate blocuri de piatră cu luciri roşcate şi altele aproape negre.

— Le găseşti pe placul tău? îl întrebă Khauy pe Fiul regal.

— Sunt desăvârşite, dar unde-i piatra venerabilă?

— Simplă poveste! Se spune că, acum mult timp, un miner ar fi descoperit o piatră roşie, în stare să tămăduiască orice boală. Bietul de el! Avea mintea plină de tot soiul de închipuiri. Iar tu, doar n-ai venit să cauţi asta?

— Ba da.

— Mă pricep la statui şi sarcofage, nu la poveşti pentru copii!

— Să cercetăm muntele.

— Ia galeriile una câte una, dacă aşa ţi-e voia.

Iker le străbătu pe rând. Zadarnic.

Isis tocmai celebra ritualul şi aducea ofrande, când apăru o gazelă, cu pântecele atât de îngroşat din pricina viitorului pui, încât nu mai putea să alerge. Toate privirile se îndreptară spre ea.

— Am s-o dobor cu o singură săgeată! se lăudă un vânător.

— Nu trage! îi porunci tânăra femeie. Min ne trimite un semn.

Gazela fătă şi, îndată ce mica făptură fu în stare să se ţină pe picioare, plecară împreună spre deşert.

În urma lor, pe locul naşterii, o piatră roşie arunca sclipiri aurii.

Mânuind un ciocan şi o daltă, Sekari o desprinse din stânca ce o înconjura.

— Ieri, se plânse un muncitor, mi-am zdrelit piciorul. Dacă aceasta e, Într-adevăr, piatra venerabilă, atunci o să-mi vindece tăietura.

Isis lipi piatra de rană şi o ţinu aşa o vreme.

Când o ridică, nu se mai vedea decât o cicatrice firavă.

Meşterii se uitară la preoteasă cu ochi uimiţi. Ea sau piatra avea cea mai mare putere? Până şi Khauy rămăsese cu gura căscată. Fiul regal îi înmână un papirus înfăşurat, purtând sigiliul său.

— Călăuzeşte-i pe oameni înapoi la Coptos şi dă primarului acest document. El are să vă plătească după cum se cuvine. Eu voi merge mai departe, alături de dulgheri şi câţiva soldaţi.

Însă Gergu nu se număra printre cei care urmau să-l însoţească pe Fiul regal. Cum l-ar fi putut oare convinge pe Iker să-l ia cu el? Apucând pe drumul de întoarcere, clocotea de furie.

La primul popas, se trase mai la o parte ca să se uşureze.

Lungit pe nisip, un bărbat îl strigă, tăindu-i orice chef.

— Ia te uită! Ai scăpat cu viaţă! se miră Gergu.

— Precum vezi, răspunse Shab Strâmbu'. Prevestitorul îi ocroteşte pe adevăraţii credincioşi. Iar ei nu se tem de moarte, căci vor ajunge în paradis.

— Şi totuşi, Nubia n-a fost chiar o plăcere!

— Războinicii negri s-au dovedit îndărătnici şi nesupuşi! Mai devreme sau mai târziu, adevărata credinţă a Prevestitorului va cuceri acest ţinut. Dar în carierele de la Ouadi Hammamat ce s-a petrecut?

— Preoteasa Isis a descoperit o piatră tămăduitoare, iar Iker cu un grup de dulgheri şi soldaţi au hotărât să se despartă de ceilalţi. Eu am primit ordin să mă înapoiez la Coptos, apoi să-mi văd de slujba mea de la Memphis.

— Dulgheri, zici… Fiul regal are de gând să construiască o corabie?

— Îmi pare rău, dar nu ştiu nimic despre asta.

— Prevestitorul te urmăreşte, Gergu. Povesteşte-i totul lui Medes, iar el să-i dea de ştire Libanezului. Eu n-am să-l pierd din ochi pe Iker şi am să-i împiedic orice mişcare.

În fruntea unei cete de tâlhari ai nisipurilor, Shab Strâmbu' avea la îndemână o forţă de temut. Însă, înainte de a-i ataca pe Fiul regal şi pe tovarăşii acestuia, voia să le cunoască planurile.

☥☥☥

— Ce aşteptăm? întrebă Sekari.

— Pe Negrul din Punt, răspunse Iker, aşezându-se lângă Isis pe un bloc de bazalt, cu faţa spre deşert.

— Şi dacă nu vine?

— O să vină.

Ţinând seama că hrana era din belşug şi adăposturile – primitoare, nimeni nu crâcni împotriva acestui timp de odihnă, iar prezenţa preotesei alunga temerile tuturor.

La apusul soarelui, Negrul din Punt apăru şi, cu pas liniştit, se îndreptă spre Iker.

— Ai găsit piatra venerabilă?

Isis i-o arătă.

De sub veşmânt, cântăreţul scoase un cuţit.

Îndată, Sekari se repezi înaintea lui.

— Trebuie să mă încredinţez. Fiul regal să întindă braţul stâng.

— Lasă prostiile, altminteri…

— Trebuie să verific.

Iker se supuse. Negrul îl crestă deasupra cotului, apoi puse piatra pe rană.

Când o dădu la o parte, pielea părea neatinsă.

— E bine, murmură el. Cine sunt oamenii aceştia?

— Dulgheri şi soldaţi obişnuiţi să lupte împotriva tâlharilor nisipurilor. Vizirul Khnum-Hotep m-a îndrumat spre un port, Saouou, unde vom găsi lemnul trebuincios pentru construirea corăbiei.

— În ciuda tinereţii tale, pari prevăzător. Saouou este cel mai bun loc de plecare înspre Punt.

☥☥☥

Valea adâncă săpată de Ouadi Gasous dădea într-un golf deschis spre ţărmul Mării Roşii. Acolo, un mic port adăpostea un număr însemnat de bucăţi din cel mai bun lemn, după cum îşi dădură cu părerea dulgherii.

— Construiţi o corabie cu coca lungă, partea de dinapoi ridicată, cu două locuri pentru veghe, primul la proră şi al doilea la pupă, ceru Negrul din Punt. Un singur catarg ajunge. Vâslele şi cârma să fie zdravene, iar pânza mai mult lată decât înaltă.

Sekari nu-şi ascunse neliniştea.

— Locul ăsta e primejdios.

— Dacă hoţii mişună pe aici, se împotrivi Iker, cum de n-au furat tot lemnul?

— Tâlharii nisipurilor sunt fricoşi şi leneşi. Pe de-o parte, le-ar fi fost greu să-l care, pe de alta, n-ar fi ştiut ce să facă apoi cu el. Ceva îmi spune că am fost urmăriţi. Am să-i pun pe soldaţi să stea de pază de jur împrejur.

La viitoarea proră, Isis picta un ochi al lui Horus. În felul acesta, vasul avea să găsească drumul cel bun.

Negrul din Punt supraveghea munca dulgherilor.

— Unde se află ţara ta şi încotro trebuie s-o luăm? îl întrebă Iker.

— Unii vorbesc de Somalia, alţii se Sudan, alţii de Etiopia sau Djibuti, chiar şi de insula Dahlak Kebin, în Marea Roşie. Să-i

lăsăm să îndruge verzi şi uscate. Punt, pământul divin, nu va apărea nicicând pe vreo hartă.

— Atunci, cum o să ajungem până la el?

— Asta depinde numai de împrejurări.

— Crezi că eşti pregătit să le faci faţă?

— Vom vedea. Nu m-am mai întors în Punt de multă, multă vreme.

— Îţi baţi joc de mine şi de soarta Egiptului?

— De ce crezi tu că nicio scriere nu pomeneşte de aşezarea acestui pământ binecuvântat, dacă nu din pricină că ea se schimbă neîncetat ca să scape de lăcomia oamenilor? Altădată ştiam. Astăzi însă, nu mai ştiu. Dar tu ai descoperit Insula lui „Ka”. Iar tânăra preoteasă are piatra venerabilă. Am să vă ajut, după puterile mele. Însă numai tu stăpâneşti taina acestei călătorii.

☥☥☥

Într-un fel, Shab Strâmbu’ se căia că aşteptase atât, căci Sekari rânduise soldaţii în jurul portului, împiedicând un atac prin surprindere. Dar se şi felicita pentru răbdarea sa, deoarece desluşise gândurile lui Iker. Fiul regal încerca să atingă ţara Punt, bizuindu-se pe sprijinul bătrânului negru.

Echipa de dulgheri lucra cu iuţeală. Peste o zi sau două, corabia avea să fie gata de plecare.

Într-un târziu, vestea în care îşi puse atâta nădejdea Strâmbu’ sosi!

— Piraţii se învoiesc, îl înştiinţă mai-marele tâlharilor, dacă împărţim prada pe din două cu ei.

— Aşa să fie.

— Eu vreau încă o plată, pe deasupra. Te pui chezaş pentru ea?

— Prevestitorul se va arăta darnic.

Cu pumnul strâns, beduinul se izbi în piept.

— Niciunul nu va scăpa, crede-mă! În afară de femeie… O s-o prindem vie şi o să-i arătăm ce înseamnă nişte bărbaţi adevăraţi!

Dar lui Shab Strâmbu’ puţin îi păsa de soarta lui Isis.

47.

Cu doar câteva minute înaintea năvalei tâlharilor nisipurilor, Sângerosul prinse a lătra cu înverşunare. Dintr-o săritură, Sekari fu în picioare, împărţind porunci soldaţilor.

Două santinele zăceau fără viaţă, doborâte de silexurile ascuţite azvârlite cu praştia. Credincios obiceiurilor sale, Shab Strâmbu' îşi înfipse cuţitul în ceafa celei de-a treia.

Era limpede că egiptenii nu aveau să reziste multă vreme.

— Să fugim spre corabie, strigă Sekari, şi să ridicăm ancora.

Ceata de beduini se năpustise deja asupra meşterilor.

Iker ar fi vrut să rămână alături de ei, dar trebuia, mai înainte de toate, s-o salveze pe Isis. Şi, de-abia urcă la bord împreună cu ea, bătrânul negru, Sângerosul, Vânt-de-Miazănoapte şi încă vreo zece oameni, că Sekari şi trase scara şi desfăşură pânza.

— Eu cobor să mă bat cu nelegiuiţii ăştia, se împotrivi Fiul regal.

Sekari îl opri.

— Ar fi o nebunie! Misiunea noastră este ţara Punt. Să plecăm neîntârziat, altminteri vom fi măcelăriţi. Priveşte: nimeni nu le mai poate ţine piept.

Când vasul ieşi din port, o corabie grea îi tăie calea.

— Piraţii! strigă Sekari. Ne împiedică trecerea.

Iker se întoarse spre Negrul din Punt.

— Cum scăpăm de ei?

— Apucaţi pe drumurile cerului şi pe căile de sus. Acolo jos, copilul de aur, născut din zeiţa Hathor, şi-a clădit locaşul. Veţi zbura pe aripile şoimului, dacă marea nesătulă îşi primeşte ofranda pe care o cere.

Iker se gândi la cele petrecute pe *Fulgerul.* Oare acum chiar trebuia să piară înecat ca să salveze echipajul?

— De data aceasta, zise bătrânul negru, nu tu vei sluji drept jertfă.

Când negrul se aruncă în apă, Fiului regal i se păru că recunoaşte chipul învăţătorului său, scribul din Medamud, care îi desluşise hieroglifele şi legile lui Maat.

O puternică rafală de vânt îi răsturnă pe cei de pe corabie,

care se culcă pe-o parte şi pluti la întâmplare un timp, înainte de a se ridica iar.

— E careva rănit? se nelinişti Sekari.

Tovarăşii săi se aleseseră doar cu vânătăi şi julituri, şterse iute de piatra venerabilă.

Cât despre piraţi, aceştia se odihneau pe fundul mării, de-acum.

La prora *Ochiului lui Ra,* Isis mânuia sistrele, iar muzica lor se amesteca armonios cu vocea mării. Iker ţinea cârma, iar Sekari potrivea pânza.

Şi corabia se repezi, cu de la sine putere, înspre pământul divin.

☥☥☥

Nebun de furie, Shab Strâmbu' îi ucidea pe răniţi. Din pricina pierderilor însemnate suferite de tâlharii nisipurilor, biruinţa avea un gust amar. Iar vasul piraţilor se făcuse fărâme sub izbitura unui val uriaş!

— Oricum, egiptenii n-o să ajungă departe, prezise un beduin. Corabia lor n-a fost ocolită de stricăciuni şi o să se scufunde în curând.

Strâmbu' împărtăşea aceeaşi părere, dar se temea de rezistenţa lui Iker, care scăpase teafăr din cele mai viclene capcane.

— Să nimicim portul, să ardem tot!

Şi hoţii se dedară la această ticăloşie chiuind.

Apoi se risipiră, sperând să găsească o caravană slab apărată. Din nenorocire pentru ei, gărzile lui Sesostris se dovedeau tot mai atente. Cu vremea, ucigaşii şi hoţii aveau să se mărginească la peninsula arabică.

Strâmbu' trebuia să se întoarcă la Memphis şi să-i povestească Prevestitorului tot, fără a-i ascunde nimic din ceea ce fusese doar pe jumătate o izbândă.

☥☥☥

— Nu cunosc mare lucru despre meşteşugul corăbierilor, se văită Sekari. Tu ştii mai multe?

— Eu mă mulţumesc să ţin cârma, mărturisi Iker. De fapt, ea conduce. Ea şi Isis.

— În faţă, marea, în spate, marea, în dreapta, marea, în stânga, marea... Nici urmă de Punt. Toată apa asta mă

întristează şi nu avem barem un urcior cu vin.

— Uită-te la Sângerosul şi la Vânt-de-Miazănoapte. Îşi petrec vremea dormind, de parcă nu-i ameninţă nimic.

— Să mori de sete sau înecat de viitoarea furtună… Liniştitor, într-adevăr.

Cu ochii aţintiţi spre orizont, Isis nu se dezlipea de proră. Din când în când, îşi îndrepta către zare micul sceptru din fildeş pe care regele i-l dăduse.

În zorii unei zile însorite, măgarul şi dulăul se ridicară şi se aşezară de-o parte şi de alta a tinerei femei.

Iker îl zgâlţâi pe Sekari.

— Trezeşte-te!

— Ca să văd iar apa… Prefer să visez o pivniţă plină cu urcioare din vinul cel mai de soi.

— Dar o insulă acoperită de palmieri nu te ademeneşte?

— O nălucire!

— După cum se poartă Sângerosul şi Vânt-de-Miazănoapte, n-aş crede.

Sekari se învoi să-şi mijească ochii.

Era chiar o insulă cu ţărmul acoperit de nisip alb.

După ce vasul ancoră la mare depărtare, doi corăbieri săriră în apă. Ajunşi la mal, fluturară braţele, semn că nu exista nicio primejdie.

— Mă duc după ei, hotărî Sekari. Tu şi Isis rămâneţi aici, până meşterim o barcă.

Măgarul şi dulăul se bucurară de apa călduţă, apoi începură să se hârjonească printre palmieri.

Locul părea rupt din poveşti. Un vânt plăcut îmblânzea arşiţa soarelui.

În scurtă vreme, Sekari se întoarse după Fiul regal şi tânăra preoteasă.

Din nou laolaltă, echipajul se înfruptă cu încântare din peştii fripţi, pescuiţi cu uşurinţă.

— Să cercetăm împrejurimile, propuse Sekari.

Isis porni în fruntea micului grup.

Preoteasa se opri în faţa unui sfinx din piatră, de mărimea unui leu. Părea cioplit de un sculptor egiptean cu o măiestrie desăvârşită.

O inscripţie hieroglifică împodobea soclul: „Eu sunt stăpânul

din Punt”.

— Am izbutit, exclamă Sekari, suntem în Punt! Iar locuitorii lui au ales unul dintre marile noastre simboluri drept ocrotitor al ţinutului lor.

Având cap de om şi trup de leu, sfinxul îl înfăţişa pe faraon în chip de păzitor al întinderilor sacre. Oare prezenţa lui aici făcea din puntieni slujitori devotaţi ai lui Sesostris?

Iker se strădui să mai potolească această izbucnire de bucurie.

— Poate e o pradă de război.

— Hieroglifele sunt minunate şi neatinse, iar inscripţia – limpede. Iar Negrul din Punt nu s-a vădit a ne fi prieten?

Vorbele lui Sekari îndemnau la încredere. Totuşi, călătorii înaintau cu teamă printre palmieri. Iker îşi aminti de Insula lui „Ka”, numai că aceea era mult mai mare.

După vegetaţia bogată, urmă o zonă stearpă şi muntoasă. Povârnișurile uscate, stâncoase îngreunau mersul şi cu toţii se luară după Vânt-de-Miazănoapte care alegea drumul cel bun. Ici şi colo, creşteau ierburi aromate.

Din vârful unei coline, Sekari zări un sat ciudat, aflat pe malul unui lac înconjurat de arbori de tămâie şi de abanos. Puntienii întrebuinţau scări ca să ajungă la locuinţele lor, nişte colibe ridicate pe stâlpi bătuţi pe fundul apei. Pisici, câini, vaci, boi şi o girafă se mişcau libere de colo-colo.

— Curios lucru, nu e nici ţipenie de om! Or fi fugit când ne-am apropiat noi sau au fost omorâţi?

— Dacă Prevestitorul a răzbit până aici, ne putem aştepta la ce-i mai rău, zise Iker.

— Să coborâm în sat, hotărî Isis. Staţi cu toţii în spatele meu.

Sekari nu aprecie deloc această nesăbuinţă, dar tânăra femeie nu-i lăsă timp să se împotrivească.

Când trecură de intrarea în sat, mărginită de doi palmieri înalţi, mai multe zeci de bărbaţi, femei şi copii ieşiră din case, se năpustiră în jos pe scări şi-i înconjurară. Cu părul lung sau scurt, cu şoldurile acoperite de fâşii de pânză vărgată sau pestriţă, puntienii erau eleganţi şi cu înfăţişare distinsă. Păreau sănătoşi şi bine hrăniţi. Un amănunt îi sări în ochi lui Isis: bărbaţii purtau bărbi asemănătoare cu cea a lui Osiris. Nimeni însă nu îndreptă vreo armă spre oaspeţii nepoftiţi.

Un bărbat de vreo patruzeci de ani se apropie de Isis.

— Cine sunteţi şi de unde veniţi?

— Eu sunt o preoteasă din Abydos, iar acesta este Iker, însoţit de Sekari. Venim din Egipt.

— Faraonul mai domneşte acolo?

— Suntem trimişii lui Sesostris.

Căpetenia puntienilor se învârti în jurul preotesei, privind-o cu admiraţie şi bănuială totodată. Iker şi Sekari stăteau gata să-i sară în ajutor lui Isis, la nevoie.

— Când faraonul apare, rosti căpetenia, nasul său e smirnă, buzele, tămâie, parfumul gurii sale aidoma unei pomezi preţioase, iar mirosul său precum al unui lotus de vară, căci ţara noastră, pământul zeului, îi oferă aceste comori. Dar, vai! Boala ne-a lovit, ţara noastră se usucă. Dacă arborii şi florile nu vor înverzi din nou, Puntul va dispărea. Fenixul nu mai zboară deasupra ţinutului nostru. Doar o femeie, care aduce cu ea piatra venerabilă şi mânuieşte sistrele ar putea să ne salveze.

— Am această piatră. Am venit să v-o dăruiesc şi să răspândesc muzica sistrelor ca să risipesc vraja.

În timp ce căpetenia îi atingea pe puntieni cu mineralul salvator, Isis făcu să răsune instrumentele zeiţei Hathor.

Arborii îşi recăpătară strălucirea văzând cu ochii şi întreaga vegetaţie înflori iar.

Toţi ridicară capetele şi zăriră un bâtlan albastru, cu pene scânteietoare, zburând în cercuri chiar deasupra satului.

— Sufletul lui Ra reapare, grăi căpetenia puntienilor zâmbitor. Parfumurile renasc, iar Arborele vieţii se înalţă în vârful movilei începuturilor. Osiris cârmuieşte tot ce există şi ziua, şi noaptea.

— Ai pomenit de Arborele vieţii? se miră Iker.

— Fenixul se naşte pe ramurile sălciei la Heliopolis, iar misterul său se dezvăluie în salcâmul din Abydos.

Fiul regal era uluit. Cum putea un locuitor al insulei să fie atât de învăţat?

Puntianul se prosternă în faţa lui Isis.

— Miresmele minunate ale ţării Punt răsar din nou datorită soarelui feminin şi mesagerei zeiţei de aur, hrănite cu dansuri şi cântece. Toate fie dăruite „Ka”ului tău, în această clipă fericită când pământul zeului reînverzeşte.

De la cel mai vârstnic la cel mai tânăr, puntienii aveau o mare aplecare pentru sărbători, fiind înzestraţi cu multă voioşie şi răspândind iute înjurai lor voia bună. În sfârșit, uşuraţi, egiptenii luară parte la veselia dezlănţuită şi ascultară cu plăcere cântecele de bun venit.

Pradă farmecelor a două tinere puntiene frumoase foc, ale căror gesturi prevesteau nopţi încântătoare, Sekari nu uita totuşi să-şi arunce privirea, din când în când, spre gazda sa. Dar căpetenia puntienilor părea însufleţită numai de gânduri bune.

Iker nu-şi dezlipea ochii de la Isis, atât de strălucitoare, încât cucerise inimile sătenilor.

Soţia căpeteniei o gătise cu un colier alcătuit din ametist, malahit şi comalină şi, cu o centură de cochilii modelate din aur verde.

Aurul din Punt, fără de care salcâmul nu putea fi tămăduit.

Pe centură stătea gravată o inscripţie care îl lăsă pe Iker cu gura căscată: era chiar numele de încoronare al lui Sesostris!

— Au mai trecut pe aici soli de-ai regelui? îl întrebă el pe mai-marele puntienilor.

— Tu eşti primul.

— Dar obiectul acesta…

— Face parte din comoara noastră. Cunoşti numele tainic al Puntului? Insula lui „Ka”. Puterea creatoare a universului nu ţine seama de hotarele oamenilor. Acum, tu şi tovarăşii tăi respiraţi parfumurile pământului zeului.

Puntienii înşirară nenumărate vase pictate în culori vii şi le deschiseră. Din ele se răspândiră miresme de smirnă şi tămâie de felurite soiuri, care învăluiră întreaga insulă.

— Astfel e îmblânzită Stăpâna magiei, şarpele de foc ce scânteiază pe fruntea faraonului, grăi mai-marele puntienilor. Sub ocrotirea parfumurilor, cei drepţi se pot înfăţişa înaintea stăpânului lumii de dincolo. Zămisliri ale ochiului lui Horus, aceste minunate arome au devenit limfa lui Osiris. Când cel care pregăteşte pomezile arde tămâia din Punt, modelează materia divină, întrebuinţată la îmbălsămarea celui care va reînvia în Templul de Aur.

Iker nu pătrunse înţelesul acestor cuvinte tainice. Însă Isis le preţuia forţa, cu siguranţă. Nu-l călăuzise ea până aici, pentru

ca el să audă aceste dezvăluiri?

— Să-i sărbătorim pe binefăcătorii noştri după cum merită! porunci gazda lor. Să umplem cupele cu vin de rodie.

Fiert până scădea la o treime, sucul din seminţe de rodie coaptă dădea, după părerea lui Sekari, o băutură obişnuită, în ciuda puterii ei de a preveni pântecăraia. Totuşi, nu făcu nazuri. După o călătorie atât de frământată, nu trebuia să-şi împrospăteze puterile?

La ospăţul care urmă în aer liber, toţi mâncară şi băură dincolo de orice cumpătare, în afară de Isis şi de Iker care nu-şi uitaseră misiunea.

— Supravieţuirea Egiptului atârnă de aurul verde din Punt, îi mărturisi Fiul regal mai-marelui puntienilor. Ne îngădui să luăm cu noi câteva bucăţi?

— Bineînţeles, dar nu ştiu unde se află vechea mină.

— Ştie cineva?

— Cel care cojeşte arborii.

48.

Înarmat cu o mică secure şi un coş, bărbatul care se îndeletnicea cu jupuirea copacilor aduna răşină cu o încetineală plină de înţelepciune. Obişnuit să le vorbească arborilor şi să-i asculte, nu aprecia deloc tovărăşia oamenilor. Simţindu-i duşmănia mocnită, Sekari se aşeză la câţiva paşi mai încolo şi rândui pe pământ o pâine proaspătă, un urcior cu vin şi un taler cu carne uscată. Apoi, de parcă ar fi fost singur pe lume, începu să mănânce.

Puntianul se opri din lucru şi se apropie.

Sekari îi întinse o bucată de pâine. După ce se codi îndelung, bărbatul primi.

Devenit mai puţin bănuitor, nu refuză vinul.

— Am gustat altele mai bune, dar şi ăsta alunecă pe gât, recunoscu Sekari. Eşti mulţumit de ziua ta de lucru?

— Putea să fie şi mai rău.

— Roadele muncii tale sunt dintre cele mai alese, aşa că o să primeşti o plată pe măsură. Unguentele au mare căutare în Egipt. Iar pe cele din Punt, numai bogaţii le pot cumpăra. Dar,

vai! Ţara noastră e pe cale să dispară.

Puntianul gustă dintr-o felie de carne uscată.

— Să fie primejdia atât de mare?

— Nici nu-ţi închipui!

— Dar ce s-a întâmplat?

— Un blestem. Iar tu eşti singura noastră speranţă.

Bărbatul se înecă şi Sekari îl bătu pe spate.

— De ce îţi baţi joc de mine?

— Ba deloc. Ţi-am spus adevărul. Preoteasa din Abydos care a venit cu noi aici pe insulă a căutat cu migală în arhive şi a descoperit că doar aurul verde din Punt ne-ar salva. Şi cine poate să ni-l dea? Tu.

Se aşternu liniştea.

Spre mulţumirea lui Sekari, puntianul nu tăgădui. Gânditor, mestecă ultimele merinde.

— La drept vorbind, rosti el într-un târziu, nu eu. Şi trebuie să păstrez tăcerea.

— Nimeni nu-ţi cere să trădezi o taină. Prezintă-mă prietenului tău şi am să-l lămuresc eu.

— El nu vorbeşte niciodată.

— Să fie, oare, nesimţitor la soarta Egiptului?

— N-ai cum să afli.

— Rogu-te, oferă-mi prilejul să-l înduplec.

— Te asigur că e zadarnic. Niciuna dintre pricinile care te-au purtat până pe insula aceasta nu-l va atinge.

— De ce atâta lipsă de îndurare?

— Pentru că stăpânul tribului care domneşte peste pădure e un babuin aprig la mânie, sălbatic şi sângeros. Doar eu izbutesc să lucrez aici, fără să-i stârnesc furia.

— Şi el are, într-adevăr, comoara?

— După datini, această maimuţă uriaşă păzeşte dintotdeauna oraşul de aur.

— Arată-mi locul unde-l întâlneşti de obicei.

— N-o să te întorci viu de acolo!

— Am pielea tare.

☥☥☥

La mare depărtare de sălaşul cumplitei maimuţe, puntianul se opri şi nu mai vru cu niciun chip să înainteze. Însoţiţi de măgar şi de dulău, Sekari, Isis şi Iker străbătură hăţişul. Brusc,

Vânt-de-Miazănoapte se întinse pe pământ, iar Sângerosul făcu la fel cu limba atârnându-i într-o parte şi coada între picioare, în semn de supunere desăvârşită.

Maimuţa care le tăiase drumul, învârtea deasupra capului o măciucă enormă, de care părea că e obişnuită să se slujească. Blana sa verde-cenuşie forma un soi de mantie, iar chipul şi vârful membrelor erau de culoare roşie.

Ştiind că, dacă înfrunţi privirea unui babuin însemna că-l ameninţi, Iker îşi lăsă ochii în pământ.

— Tu eşti un rege, îi spuse el. Eu, fiul unui faraon. Tu, încarnare a lui Thot, zeul scribilor, nu părăsi cele Două Regate! Nu suntem nici hoţi, nici lacomi. Aurul este menit Arborelui vieţii. Numai mulţumită acestui leac, se va tămădui şi va înverzi iar.

Ochii mânioşi ai animalului se fixară pe rând asupra fiecăruia dintre cei care îi tulburaseră tihna. Sekari îl simţi gata să sară. Colţii săi ar fi putut ucide o fiară, iar când o ceată de babuini se apropia, chiar şi un leu flămând îşi părăsea prada.

Până la urmă, maimuţa se căţără într-un copac.

Sekari îşi şterse fruntea, iar măgarul şi câinele se ridicară în picioare.

— Uitaţi-vă, zise Isis, ne călăuzeşte!

Puternicul babuin le arăta drumul cel mai potrivit, ocolind zonele mlăştinoase sau pline de mărăcini. Când vegetaţia se rări, maimuţa se făcu nevăzută.

Sekari descoperi, cu uimire, un drum pietruit. Încordaţi, călătorii apucară pe el şi merseră până dădură de un altar acoperit de ofrande.

— E ceva lume pe aici, socoti Sekari.

Târnăcoape, pietre de tocilă, vase pentru spălat aurul şi felurite alte unelte alungau orice îndoială în privinţa muncii desfăşurate în acest loc. Sekari găsi puţuri şi galerii puţin adânci şi în care se pătrundea lesne. Uneltele nu erau atinse de vreo stricăciune, de parcă meşterii ar fi continuat să le întrebuinţeze.

— Maimuţele nu au obiceiul să se preschimbe în mineri!

— Puterile lui Thot sunt mai presus de înţelegerea noastră, zise Iker.

— Trag nădejde că nu şi-au însuşit tot aurul! Nu văd nici

măcar o bucăţică.

Căutară cu răbdare în toate părţile, dar în zadar.

— Ciudat, observă Iker, nu există nicio capelă, deşi fiecare mină se află sub ocrotirea unei divinităţi.

— Încă şi mai ciudat e că nu zboară nicio gânganie, nu mişună târâtoarele şi nicio pasăre nu cântă în inima acestei păduri, îi întări Sekari spusele.

— Cu alte cuvinte, un blestem s-a abătut şi asupra acestui loc.

— Carevasăzică, Prevestitorul a ajuns până aici, iar noi am căzut în capcană.

— Nu cred, se împotrivi Isis. Regele babuinilor nu ne-a trădat.

— Atunci, din ce pricină se petrec toate acestea? întrebă Sekari.

— Tărâmul acesta se apără singur, aşezându-se în afara lumii obişnuite.

Dar vorbele lui Isis nu-l liniştiră pe Sekari.

— Oricum, nu e nici urmă de aur!

— Nu ştim noi să-l vedem. Poate că lumina zilei alcătuieşte un văl.

— Dacă o să rămânem aici peste noapte, trebuie să aprindem focul.

— N-are rost, hotărî preoteasa, căci niciun animal sălbatic nu ne ameninţă. Iar Sângerosul şi Vânt-de-Miazănoapte ne vor preveni la cea mai mică primejdie.

În timp ce Isis se străduia să simtă prezenţa duhului locului, cei doi bărbaţi scotociră peste tot.

De prisos.

— Nu e nicio colibă de piatră, se văita Sekari pe înserat. O să fac nişte culcuşuri din frunze.

— Să nu ne lăsăm pradă somnului, îi sfătui Isis. În lumina lunii, întruparea cerească a lui Osiris, misterul se va dezvălui. Priviţi, o să fie lună plină. Iar ochiul acesta o să străpungă întunericul.

În ciuda oboselii, Sekari se ţinu tare. Nu era prima oară când o misiune îl forţa să se lipsească de somn.

Iker se aşeză lângă Isis, gustând fiecare clipă a acestei fericiri nesperate, care îi îngăduie să trăiască în preajma ei.

— O să revedem, oare, Egiptul?

— Nu fără aurul verde, răspunse preoteasa. Punt este doar o treaptă pe drumul nostru şi n-avem voie să dăm greş.

— Isis, ai trecut prin încercarea aceea de temut?

— Nu cunosc nici ziua, nici ora şi nu eu hotărăsc clipa când se va petrece.

Scribul îndrăzni să-i cuprindă mâna între palmele sale.

Preoteasa nu şi-o trase înapoi.

Când piciorul său îl atinse cu gingăşie pe cel al tinerei femei, ea nu se împotrivi.

Ţara Punt deveni un paradis. Iker se rugă în sinea lui ca timpul să se oprească, iar ei doi să se preschimbe în statui şi nimic să nu tulbure această fericire de negrăit. Îi era frică să tremure şi să respire, ca să nu risipească minunea aceasta ce le fusese dăruită.

Strălucirea lunii spori până o egală pe cea a soarelui. Nu o lumină argintie, ci una aurie inundă mina.

— Prefacerea se împlineşte în cer, murmură preoteasa.

La trei paşi în faţa lor, pământul se lumină dinăuntru, însufleţit, parcă, de un foc ce izvora din adâncuri.

Atenţi, Sângerosul şi Vânt-de-Miazănoapte rămaseră nemişcaţi. Sekari nu pierdea nicio fărâmă din priveliştea care îl subjugase.

Isis se strânse lângă Iker. Se temea sau îi mărturisea, fără cuvinte, adevăratele ei simţăminte?

Dar scribul nu îi puse nicio întrebare, ca să nu alunge un vis prea frumos.

Aurul lăsa loc argintului, apoi sclipirea lunii se domoli, şi văpaia din pământ la fel.

— Să săpăm! îi îndemnă Sekari.

Apucă două târnăcoape şi-i întinse unul lui Iker.

— Ce-aştepţi? N-am să mă spetesc doar eu!

Fiul regal fu nevoit să se dezlipească de Isis şi această despărţire îl aduse în pragul deznădejdii. Încuviinţând această apropiere, împărtăşind aceste clipe tandre, nerespingând această dragoste, Isis nu-i dădea, oare, de înţeles că aveau un viitor împreună?

Fără să sape prea adânc, cei doi prieteni scoaseră la iveală şapte pungi mari, din piele.

— Seamănă cu cele întrebuinţate de mineri, observă Sekari.

Preoteasa desfăcu una.

Înăuntrul ei, odihnea aurul verde din Punt. Şi toate celelalte pungi cuprindeau comori aidoma.

☥☥☥

În sat, corăbierii egipteni nu se sinchiseau de nimic. Răsfăţaţi, dezmierdaţi, îşi petreceau vremea mâncând, bând şi făcând ochi dulci frumoaselor puntiene, cărora le povesteau tot soiul de isprăvi nemaipomenite, de la îmblânzirea unei mări necunoscute, până la prinderea unor peşti uriaşi. Căzute în admiraţie, femeile se prefăceau a-i crede.

— Sărbătoarea s-a isprăvit, îi vesti Sekari. Ne întoarcem acasă.

La început, această hotărâre nu le stârni o prea mare bucurie. Totuşi, cine s-ar fi plâns că se înapoiază în Egipt? Oricât de încântătoare ar fi fost alte meleaguri, nu-l puteau întrece. Aşa că echipajul se îngriji cu mult avânt de pregătirile pentru plecare.

— Ai găsit ceea ce veniseşi să cauţi? îl întrebă pe Iker mai-marele satului.

— Datorită sprijinului tău, salcâmul lui Osiris va fi salvat. Aş fi vrut să-i mulţumesc şi omului care cojeşte arborii, dar a dispărut.

— N-ai băgat de seamă că în vârful copacilor stă o maimuţă uriaşă? Datina o consideră drept păzitorul aurului verde. Şi, pentru că ţi-a arătat bunăvoinţă, să ne veselim la un ultim ospăţ.

Isis fu regina acestei din urmă sărbători. Fiecare copil ţinu neapărat s-o îmbrăţişeze, ca să fie protejat de vrăjile rele.

Mai rămânea de pus o singură întrebare.

— Poţi să ne spui care-i drumul cel mai bun? întrebă Iker.

— Punt nu va apărea nicicând pe vreo hartă, îi răspunse căpetenia sătenilor, şi e mai bine aşa. Apucaţi-o din nou pe căile cerului.

Se despărţiră voioşi, dar nu fără o anumită părere de rău. Puntul reînverzise, iar prietenia cu Egiptul se întărise.

Odată pânza desfăşurată, corabia se avântă pe marea domoală.

Cum nu se dezmeticiseră, încă, pe de-a-ntregul, corăbierii îşi

puseră toată încrederea în Iker.

— Pe ce drum te-a povăţuit căpetenia puntienilor s-o luăm? întrebă Sekari.

— Trebuie să aşteptăm un semn.

Curând, insula pieri în depărtare. Nu se mai vedea altceva decât zarea fugind mereu şi întinderea nesfârşită de ape, a căror linişte înşelătoare nu-i alungă temerile lui Sekari.

— Iat-o şi pe călăuza noastră, dădu de veste Isis.

Un şoim imens poposi pe vârful catargului. Când vântul se schimbă, pasărea îşi luă zborul, arătându-le calea de urmat.

☥☥☥

— Ţărmul! exclamă Sekari. Ţărmul!

Izbucniră strigăte de bucurie. Chiar şi pentru cei mai încercaţi corăbieri, priveliştea aceasta păstra mereu acelaşi farmec aparte.

— Şoimul ne duce în portul Saouou.

— Ba nu, observă Iker. S-a mărginit doar să se învârtă deasupra lui, iar acum ne îndeamnă spre larg.

Privirea ageră a lui Sekari desluşi oameni care alergau spre ţărm.

Aşadar, fuseseră pândiţi. Poate erau tâlhari ai nisipurilor trimişi de Prevestitor. Siluetele se rânduiră în aşteptarea prăzii, care nu avea cum să le scape.

— Proviziile noastre de apă s-au sfârşit, Iker, şi nu vom putea rămâne multă vreme pe mare. Iar, de îndată ce vom atinge ţărmul, or să ne atace.

— Să ne ţinem atunci după pasărea lui Horus.

Cu bătăi de aripi maiestuoase, şoimul zbură de-a lungul ţărmului. Şi, chiar când se apropie mai bine de uscat, aducând Ochiul lui Ra în bătaia săgeţilor vrăjmaşe, spaima şi dezordinea se răspândi printre beduini. Mai multe trupe alcătuite din lăncieri şi arcaşi îi înconjurară.

— Ai noştri! izbucni Sekari. Suntem scăpaţi!

Din pricina emoţiei, corabia fii adusă la mal cu greutate. Fără să aştepte coborârea scării, generalul Nesmontu, vânjos şi sprinten ca un tânăr, se căţără la bord.

— Faraonul avusese dreptate! Aici trebuia să vă întâmpin. Laşii ăştia nu fac nici cât o ceapă degerată, dar, dacă aţi fi ajuns în Saouou, v-ar fi măcelărit. Însă, de vreme ce şoimul

divin v-a călăuzit, înseamnă că aţi găsit aurul din Punt!

49.

Deşi vajnic din fire, Sobek ştia, la o adică, să se dovedească răbdător şi chibzuit. Niciuna dintre nereuşitele sale, unele chiar usturătoare, nu-l descurajase. Iar prima sa izbândă dădu şi mai multă forţă strădaniilor de a-i descoperi pe luptătorii din umbră, ascunşi în Memphis. După părerea sa, atacul asupra străjilor şi nesăbuita încercare de a-l cumpăra pe el, căpetenia tuturor gărzilor din regat, nu erau decât nişte sforţări jalnice, nedemne de Prevestitor. În lipsa acestuia, unul dintre credincioşii săi slujitori se chinuise să se arate vrednic de stăpânul său, deşi nu avea nici pe departe priceperea Prevestitorului de a ticlui planuri.

Sobek credea că, iscodindu-i pe sacagii, va da de vreo urmă. Locul cel mai ameninţat fiind palatul regal, începu să-i supravegheze în taină pe obişnuiţii locului. Dându-se drept vânzător al preţioasei licori, un om de-al lui Sobek se amestecă printre sacagii.

— S-ar putea să fi găsit ceva demn de atenţie, îl vesti el pe Sobek, la capătul mai multor zile de căutări. Vreo treizeci de sacagii se tot învârt prin preajma palatului, dar unul dintre ei e deosebit de restul. De necrezut cum se strecoară peste tot! Poate că nici nu l-aş fi băgat în seamă dacă o fată frumoasă n-ar fi intrat în vorbă cu el. Au plecat împreună, aruncându-şi priviri drăgăstoase şi ţinându-se de mână.

— Povestea ta mi se pare una obişnuită.

— Nu vă pripiţi, comandante! E vorba de fată, pe care am recunoscut-o îndată, căci… în sfârșit, ştiţi…

— Să trecem peste amănunte. Cine e?

— O slujnică de la palat. Uneori, o mai ajută şi pe camerista Luminăţiei Sale.

Un zâmbet larg însenină faţa Păzitorului.

— Bună treabă, băiete, bună treabă! Ai să fii înaintat. Iar eu am s-o iau la întrebări pe copila asta.

☥☥☥

Memphisul fremăta. Se zvonea că Fiul regal se va întoarce

aducând din Punt o comoară nemaipomenită.

Neîncrezător, sacagiul îl înştiinţase, totuşi, pe Libanez înainte de a pleca iar la vânătoare, ca să afle dacă aceste clevetiri erau adevărate sau nu. Iar cel mai bine ştia iubita lui.

Fata întârzia mereu. După ce-şi isprăvea treburile, îi plăcea să trăncănească şi să asculte bârfele. Mândră de slujba sa şi încântată să repete tot ce auzea, slujnica le oferea sacagiului şi complicilor săi informaţii preţioase.

În cele din urmă, apăru.

Dar unele lucruri treziră neîncrederea bărbatului. Fata mergea încet, încordată şi neliniştită. Atmosfera pieţei se schimbă dintr-odată. Lumea se împuţinase, zgomotele se stinseră, iar câţiva gură-cască se îndreptară spre el.

Greşise.

Singura dată când greşise.

Dar cum să-i dea prin minte că bănuielile lui Sobek se abătuseră asupra acestei slujnice, atât de neînsemnate?

Fata îi surâse, părând să-şi mai vină în fire.

— Mâncăm împreună, frumoasa mea?

— Da, da, bineînţeles!

Pe neaşteptate, sacagiul îşi petrecu braţul peste gâtul slujnicei, strângând-o cu putere.

— Îndepărtaţi-vă, altminteri o ucid! urlă el.

Piaţa se goli. Rămaseră doar gărzile, aşezate în semicerc în preajma celor doi, care se traseră înapoi spre casele cele mai apropiate.

— Nu săvârşi vreo faptă necugetată, îl sfătui Sobek. Dă-te prins şi o să ne purtăm bine cu tine.

Sacagiul scoase un pumnal din veşmântul său şi îşi înţepă prizoniera în spate. Fata scoase un strigăt de groază.

— Daţi-vă la o parte şi lăsaţi-ne să plecăm!

Arcaşii se înşirară pe acoperişuri.

— Să nu tragă nimeni, le ceru Sobek. Îl vreau viu.

Sacagiul o împinse pe slujitoare înăuntrul unei clădiri aflate în construcţie.

— Netoato, le-ai vorbit despre mine! Până aici ţi-a fost.

Nesimţitor la rugăminţile ei, bărbatul o înjunghie cu sălbăticie, apoi se căţără pe o scară. Dacă sărea de pe un acoperiş pe altul, avea şanse să-şi piardă urma în acest cartier,

căruia îi cunoştea toate ungherele.

Tocmai când îşi lua avânt, săgeata unui arcaş, care nu putea să se împace cu gândul că netrebnicul era pe cale să scape, îi atinse tâmpla. Pierzându-şi echilibrul, sacagiul nu izbuti să se mai agaţe de o bârnă, se izbi de perete şi se prăbuşi pe dalele de piatră, zdrobindu-şi ţeasta.

☥☥☥

— E mort, comandante, zise una dintre gărzi.

— Cincisprezece zile de pedeapsă pentru cel care mi-a încălcat ordinul. Scotociţi leşul.

Dar nu găsiră niciun document.

Aşadar, încă o dată, firul se rupsese.

— Sunteţi chemat grabnic la palat, îl înştiinţă un scrib pe Sobek. Soseşte Fiul regal.

☥☥☥

În prezenţa curtenilor muţi de uimire, Sesostris îl îmbrăţişă pe Iker.

— Dăruiesc bucurie inimii tale şi te recunosc drept Prieten unic, grăi faraonul.

Începând din această clipă, Iker făcea parte din Casa Regelui, cercul foarte restrâns al sfătuitorilor monarhului.

Năucit, tânărul nu se gândea decât la noile sale îndatoriri.

Cei dornici să-l felicite şi să-i preamărească meritele, între două cupe cu vin, fură dezamăgiţi. Faraonul şi Fiul regal îi părăsiră pe curteni şi se retraseră în grădina palatului. Aici, se aşezară sub un umbrar, ale cărui coloane în formă de lotus erau împodobite cu chipuri ale lui Sekhmet, zeiţa leoaică. În vârful acoperişului, se zărea un *uraeus* înălţându-se pe fundalul unui soare.

— Să nu te încrezi în apropiaţii şi în slujitorii tăi, îl povăţui regele pe Iker. Să nu dezvălui nimănui gândurile tale, să nu încredinţezi nicio taină vreunui prieten. Când va veni ziua nenorocirii, nimeni nu-ţi va sta alături. Cel căruia i-ai dăruit multe are să te urască şi să te trădeze. Când îţi vei lua un răgaz, inima ta, doar ea, să vegheze asupra ta.

Asprimea acestor vorbe îl surprinse pe Iker.

— Faţă de Isis nu pot să fiu neîncrezător, Luminăţia Voastră, şi nici faţă de Sekari.

— Sekari e Fratele tău, Isis, Sora ta. Împreună, aţi îndurat

multe încercări, iar între voi s-au născut legături aparte.

— Ea s-a întors la Abydos?

— Trebuie să încerce aurul din Punt.

— Aşadar, Arborele vieţii o să fie, în curând, salvat!

— Nu înainte ca Isis să străbată Calea de Foc. Şi nimeni nu ştie dacă va izbuti să ajungă teafără la capătul ei.

— Atâta severitate, Luminăţia Voastră, atâta…

— E în joc soarta neamului nostru, fiule, nu a unui singur om. Cel care s-a născut va pieri, iar cel care n-a venit pe lume nu va cunoaşte moartea. Viaţa ţâşneşte din haos şi creşte în salcâmul lui Osiris. Materia şi spiritul nu sunt despărţite. Mintea stabileşte hotarele dintre pietre, plante, animale şi oameni. Totuşi, fiecare dintre ele are putere creatoare. Din oceanul de energie, se înalţă o flacără pe care Isis va trebui să o domolească. Ea va descoperi în el materia primă, chiar în inima lui Nun, şi va cunoaşte clipa când moartea nu era încă născută.

— Şi va avea Isis forţa necesară? se îngrijoră Iker.

— Va folosi magia, puterea luminii, în stare să abată loviturile sorţii şi să lupte împotriva lui *isefet.* Va avea nevoie să-şi folosească toate simţurile, ca să învingă pustietatea. În sfârşit, Isis va trebui să transmită ceea ce va cuprinde cu mintea, să-şi modeleze vorbele aidoma unui meşter care lucrează piatra şi lemnul. Cuvântul cel drept cuprinde în el adevărata putere. Când ai să fii chemat să te alături sfatului, să rămâi tăcut, să te fereşti să deschizi gura fără rost. Vorbeşte cu folos! Rosteşte cuvântul cel bun, iar pe cel rău ascunde-l în pântece şi hrăneşte-te cu Maat.

— Mulţumită inițierii sale, Isis nu luptă, cu adevărat, împotriva Prevestitorului?

— Ştie câtă însemnătate are misiunea ei. Prevestitorul vrea să răspândească o credinţă cu rânduieli aspre, de la care orice abatere este pedepsită. În felul acesta, oamenii vor fi închişi ca într-o temniţă, fără nicio şansă de a mai ieşi, căci nu vor vedea zăbrelele. Dar creaţia se reînnoieşte în fiecare clipă. În fiecare dimineaţă, renaşte un soare nou, pe care celebrarea ritualurilor îl face să prindă rădăcini în Maat. Să cunoşti divinul, să-l încerci, să-l formulezi, să-l recreezi zilnic, aceasta este învăţătura Egiptului. Iar cheia este Osiris, cel care se reînnoieşte etern.

— N-aş putea s-o ajut pe Isis?

— N-ai făcut-o deja, mergând în Punt?

— Ea a călăuzit corabia şi a ştiut cum să găsim aurul verde, în preajma ei, frica dispare, iar drumul întunecat se luminează.

— Isis nu te-a sfătuit să o uiţi?

— Ba da, Luminăţia Voastră, din pricina cumplitei încercări prin care va trece la Abydos. Acum am priceput că e vorba despre Calea de Foc. Iar Isis ori va pieri, ori va fi primită în Cercul de Aur.

— Nu te înşeli.

— Orice se va întâmpla, am s-o pierd.

— De ce nu o alungi din gândurile tale?

— Peste putinţă, Luminăţia Voastră. De fiecare dată când m-am aflat în primejdie, ea a fost alături de mine. Încă de la prima noastră întâlnire, am iubit-o cu o dragoste mistuitoare, care va ţine toată viaţa. Neîndoielnic, vă închipuiţi că înflăcărarea tinereţii îmi dictează aceste vorbe, dar…

— Dacă îmi închipuiam aşa ceva, te-aş mai fi numit Prieten unic?

— De ce mă ţineţi departe de Abydos, Luminăţia Voastră?

— Pregătirea ta trebuie dusă până la capăt.

— Şi, până la capătul acesta, mai e mult?

— Tu ce crezi?

— Învăţătura pe care o revărsaţi asupra mea, şi nu curiozitatea mă atrage spre Abydos. Acolo se găseşte temelia tuturor lucrurilor. Dacă mă îndepărtez de ea, nu mai sunt fiul vostru.

— Abydos rămâne în mare primejdie. Deşi a dat greş, Prevestitorul poate să pricinuiască, încă, mult rău. Iar Arborele vieţii e adevărata lui ţintă.

— Aurul tămăduitor o să-l alunge pentru totdeauna!

— Fie ca tu să ai dreptate, Iker! Şi te vei număra printre primii care vor afla lucrul acesta, în tovărăşia Pleşuvului şi a lui Isis, dacă ea se va întoarce vie şi nevătămată de pe Calea de Foc.

— Vreţi să spuneţi…?

— Curând, am să-ţi încredinţez o misiune care te va purta pe pământul sacru al lui Osiris. Ca Prieten unic, îmi vei ţine locul la Abydos.

Prea multe bucurii îl zăpăciră pe Iker. Dar, aproape imediat, temerile îl îndemnară să stăruie.

— Înţeleg pricinile hotărârii voastre legate de Isis, Luminăţia Voastră. Totuşi, eu…

— Nu e hotărârea mea, Iker, ci a ei. Şi Pleşuvul a încercat s-o facă să se răzgândească. Dar ea nu se dă niciodată bătută. Încă din copilărie, nu-i plăceau lucrurile făcute pe jumătate. În loc să rămână la Curte şi să ducă o viaţă liniştită, potrivită rangului său, a ales calea spre Abydos, cu primejdiile şi asprimile ei.

Un gând nebunesc îi trecu prin minte lui Iker.

— Luminăţia Voastră, dacă o cunoaşteţi pe Isis din copilărie înseamnă că…

— Eu sunt tatăl ei, ea e fiica mea.

Fiul regal şi Prietenul unic şi-ar fi dorit să dispară sub pământ.

— Vă rog să mă iertaţi pentru necuviinţa mea, Luminăţia Voastră. Eu… eu…

— Nu te recunosc, Iker! Ce a devenit temerarul care nu şovăie să-şi pună viaţa în primejdie, ca să descopere adevărul? S-o iubeşti pe fiica mea nu e o nelegiuire. De-ai fi ţăran, scrib sau înalt demnitar, tot n-ar avea nicio însemnătate. Doar hotărârea lui Isis contează.

— Cum să mai îndrăznesc să-i vorbesc?

— Fie ca divinităţile să-i îngăduie să străbată până la capăt Calea de Foc. Când vei ajunge la Abydos, dacă ea va supravieţui, nimeni nu te va împiedica să-i vorbeşti. Iar atunci, vei şti.

50.

De la dispariţia sacagiului, Libanezul nu mai putea înghiţi nimic. E adevărat că această cumpătare nu-i strica defel, dar ar fi preferat să slăbească în alte împrejurări.

— Îl cunosc bine. A murit fără să sufle o vorbă, îi spuse el Prevestitorului.

— Bineînţeles, altminteri, gărzile ar fi fost deja aici.

— Legăturile noastre sunt tăiate, oamenii noştri au devenit neputincioşi, poruncile mele nu mai au cum să ajungă la ei, căci

mi-a fost retezată mâna dreaptă. Şi nu mai pomenesc de oprirea negoţului pe ascuns, care ne aducea atâtea câştiguri.

— Te îndoieşti că, până la urmă, vom birui, credinciosul meu prieten?

— Mi-ar plăcea foarte mult să vă răspund că nu.

— Îţi apreciez sinceritatea şi îţi înţeleg deznădejdea. Dar totul merge după cum am plănuit eu; neliniştile tale sunt fără temei. Singurele noastre ţinte sunt Abydos şi misterele lui Osiris. De ce mi-aş face griji pentru o adunătură de cananeeni şi de nubieni? Într-o zi sau alta, tot vor trece la adevărata credinţă. Nu contează că Sesostris i-a supus. Astfel, îşi secătuieşte puterile, ca să păstreze ordinea, şi se teme, clipă de clipă, să nu fie atacat fie dinspre miazănoapte, fie dinspre miazăzi. Înşelătoria a ţinut şi i-a ascuns faraonului adevăratul nostru ţel.

— Regele nu are acum la îndemână aurul în stare să salveze salcâmul lui Osiris?

— O ispravă de toată lauda, recunosc. Totuşi, dacă Sesostris nădăjduieşte că Arborele se va tămădui pe de-a-ntregul, o să fie dezamăgit.

Un slujitor îl preveni pe Libanez că sosise un oaspete.

— Să intre, încuviinţă negustorul.

Medes îşi scoase gluga. Deşi scăpat de chinurile călătoriei pe apă, nu arăta mai bine decât Libanezul. Întâlnirea cu Prevestitorul avea să-l ajute să-şi recapete încrederea în sine.

— Am crezut mereu în…

— Ştiu, viteazul meu prieten şi n-o să-ţi pară rău.

— Veştile sunt din cale-afară de proaste. Gărzile scotocesc prin tot oraşul şi pun întrebări. Peste putinţă să ne continuăm negoţul cu Libanul, căci Sobek a pus noi rânduieli la vamă. Iar nenorocirea cea mai cumplită e că Iker a adus aurul verde din Punt! Iată-l acum şi Prieten unic.

— Băiatul ăsta a izbândit pretutindeni, observă Prevestitorul, neclintit.

— Eu îl socotesc peste măsură de primejdios, îşi dădu cu părerea Medes. Potrivit ultimului decret regal, va pleca în curând spre Abydos, ca împuternicit al monarhului. Închipuiţi-vă c-ar descoperi îndeletnicirile lui Bega! Preotul nu va avea curajul să tacă. Va vorbi despre Gergu, iar Gergu despre

mine…

— Tu, însă, vei şti să taci, îl întrerupse Prevestitorul.

— Da… da, de bună seamă, să fiţi sigur!

— Dacă ne amăgim, ajungem la dezastru. Nimeni n-ar putea să reziste întrebărilor lui Sobek. Tu şi cu Gergu, sub conducerea Libanezului, veţi înnoda iar legăturile între credincioşii noştri şi veţi isca tulburări în Memphis. În felul acesta, faraonul va simţi, chiar în sânul capitalei sale, că ne-am păstrat întreaga putere.

— E prea primejdios, stăpâne!

— Aliaţii lui Seth se tem de primejdii? Aminteşte-ţi de semnul încrustat în palma mâinii tale.

Cu spatele lipit de perete, Medes vru să afle mai multe.

— Şi în tot acest răstimp, unde veţi fi?

— La locul luptei de pe urmă, la Abydos.

— De ce nu v-aţi îndreptat de la bun început toată forţa împotriva acestui ţinut?

„Neobrăzarea lui Medes nu avea, oare, să fie aspru pedepsită?” se întrebă în sinea lui Libanezul. Dar Prevestitorul se arătă îngăduitor.

— Îmi trebuia o lovitură aducătoare de moarte, iar victima aleasă nu era gata, încă, s-o primească.

— Despre cine vorbiţi?

— Despre scribul acesta tânăr, azi Fiu regal şi Prieten unic, în stare să scape de lăcomia zeului mării, să ajungă pe Insula lui „Ka” şi să supravieţuiască atâtor încercări! Trimiţându-l la Abydos, Sesostris îi încredinţează o misiune de cea mai mare însemnătate. Nu-mi pasă că faraonul e de neatins. O să-l distrugem prin urmaşul său într-ale spiritului, pe care l-a pregătit cu grijă, ca să-i lase tronul. Regele nu va izbuti să-l înlocuiască. Iker nădăjduieşte să-şi găsească fericirea pe pământul sacru al lui Osiris şi să cunoască misterele. Dar îl aşteaptă moartea şi, odată cu ea, pieirea Egiptului.

☥☥☥

— Oricine se poate înşela, îi zise Sobek lui Iker. Şi, pentru că eu însumi sunt ranchiunos, te-aş înţelege dacă te vei purta cu răceală faţă de mine. Rangul înalt, pe care tocmai l-ai dobândit, n-o să mă forţeze să mă ploconesc înaintea ta, cerându-mi de o mie de ori iertare. Şi dacă erai un biet muncitor, aş fi făcut la

fel. Doar faptele tale m-au îndemnat să-mi recunosc greşeala.

Fiul regal îl îmbrăţişă pe mai-marele gărzilor din întreg regatul.

— Severitatea ta poate sluji drept pildă, Sobek, şi nimeni n-are dreptul să te învinuiască pentru ea. M-aş bucura să-ţi câştig prietenia şi să ştiu că mă preţuieşti.

Neîndurătoarea căpetenie a gărzilor îşi ascunse cu greu emoţia. Prea puţin obişnuit cu asemenea dovezi de frăţie, preferă să aducă vorba despre treburile sale.

— În ciuda morţii sacagiului, nu sunt liniştit. Era un peşte gras, bineînţeles, dar există alţii mult mai mari.

— O să-i arestezi, până la urmă, nu mă îndoiesc.

Un scrib îi ceru părerea lui Iker în privinţa unui dosar, apoi un altul şi tot aşa. Reuşind cu greu să scape de ei, Fiul regal porni spre odaia de lucru a vizirului, ca să primească lămuririle necesare legate de noile sale îndatoriri.

Paşii tânărului se încrucişară cu cei ai lui Medes, care îi zâmbi cu multă căldură.

— Te felicit din toată inima şi să nu crezi că vreau să te linguşesc! După atâtea fapte de vitejie, Iker, această numire e o binemeritată răsplată. Cei veşnic stăpâniţi de pizmă o să clevetească, dar cui îi pasă? Decretul care îţi îngăduie să pătrunzi în ţinutul sacru al lui Osiris e gata. Ziua plecării a fost hotărâtă?

— Nu încă.

— Din fericire, misiunea aceasta are să fie mai puţin primejdioasă decât celelalte. Eu, unul, sper să nu mă mai întorc vreodată în Nubia. Ţării îi lipseşte farmecul, iar corăbiile mă îmbolnăvesc. Nu şovăi să-mi ceri ajutorul la nevoie.

☥☥☥

Înainte de a începe să mănânce, Sekari îi aruncă lui Iker o privire şugubeaţă.

— Curios lucru... Înfăţişarea ta pare una obişnuită. De mirare, pentru un Prieten unic! Îmi îngădui să-ţi vorbesc?

Iker se prinse în joc şi luă un aer trufaş.

— Poate ar trebui să stai cu fruntea la pământ în faţa mea. Am să mai chibzuiesc la asta.

Cei doi prieteni izbucniră în râs.

— Când voi părăsi Memphisul, ţi-i voi încredinţa pe Vânt-de-

Miazănoapte şi pe Sângerosul.

— Nişte ajutoare de nădejde, cărora li s-au adus laude după strălucita campanie din Nubia, îşi reaminti Sekari. De ce te desparţi de ele?

— Trebuie să merg singur la Abydos. Dacă totul se isprăveşte cu bine, o să mi se alăture din nou.

— Abydos… Ai să-l descoperi, în sfârşit.

— Spune-mi adevărul: cunoşti cine e Isis?

— O tânără şi frumoasă preoteasă.

— Nimic mai mult?

— Nu-i de ajuns?

— Chiar nu ştiai că e fiica regelui?

— Ba da, recunosc.

— Şi ai păstrat tăcerea!

— Aşa era voia faraonului.

— Dar alţii au aflat?

— Doar membrii Cercului de Aur, însă, după cum cer rânduielile lor, au respectat taina.

Iker se posomorî.

— Ea n-o să mă iubească niciodată. Oare o fi supravieţuit Căii de Foc? Sunt nerăbdător să plec! Ce călătorie groaznică va fi dacă, din nefericire…

Sekari se strădui să-şi îmbărbăteze prietenul.

— Până acum, Isis n-a trecut peste toate încercările, oricât de grele s-au dovedit? Are armele de trebuinţă: curaj, o minte ascuţită şi o gândire limpede.

— Tu ai străbătut această cale înspăimântătoare?

— Porţile sunt veşnic aceleaşi, diferind, însă, pentru fiecare.

— Fără ea, viaţa n-ar mai avea rost. Dar de ce i-a păsat de mine?

Sekari se prefăcu a cugeta puţin.

— Ca Prieten unic şi Fiu regal, îţi lipseşte experienţa. În schimb, ca scrib, poate că i-ai fi de folos, dar numai dacă nu cumva nu-i plac rangurile înalte. Iar în privinţa aceasta, ai cu ce s-o sperii, nu?

Voioşia lui Sekari îl învioră pe Iker. Iar câteva cupe cu vin aromat îi mai potoliră temerile.

— După părerea ta, Prevestitorul şi credincioşii lui au părăsit Egiptul?

— Un om obişnuit, răspunse Sekari, şi-ar fi recunoscut înfrângerea şi s-ar fi adăpostit în Syro-Palestina sau în Asia. Dar el nu e un simplu tâlhar sau un cuceritor oarecare, el vrea pieirea ţării noastre şi mânuieşte în continuare forţele întunericului.

— Aşadar, te temi de noi tulburări.

— Şi regele, şi Sobek sunt încredinţaţi că vom îndura alte atacuri. De aceea, atenţia noastră nu trebuie să slăbească nicio clipă. Barem tu, la Abydos, vei fi în siguranţă. Ţinând seama de numărul soldaţilor care-l păzesc, nu te paşte niciun necaz.

Rostind aceste vorbe, Sekari încercă un sentiment ciudat.

Dintr-odată, călătoria lui Iker îi apăru ca o ameninţare. Stingherit, neputând să-şi lămurească această prevestire rea, preferă să tacă şi să nu-şi neliniştească prietenul.

☥☥☥

Câtă vreme Prevestitorul stătuse în casa lui, Libanezului nu-i fu îngăduit, nici măcar o singură dată, să-i vorbească Binei.

Când se întorcea după ce-şi îndeplinea misiunile, tânăra femeie se acoperea cu un văl şi se închidea într-o cameră, unde stăpânul său i se alătura uneori.

Mulţumită vânzătorilor ambulanţi, cărora Bina, amestecându-se printre cumpărători, le împărţea porunci, legăturile între diferitele grupuri ale luptătorilor ascunşi în Memphis se înnodaseră iară. Toţi aflaseră că Prevestitorul trăia, era bine, sănătos şi continua să răspândească adevărata credinţă şi să se bată pentru ea.

Medes şi Gergu ticluiseră deja câteva planuri care, odată ce aveau să prindă viaţă, vor semăna groaza în capitală.

— Tu le vei alege pe cele mai bune, îi spuse Prevestitorul Libanezului.

— Stăpâne, eu sunt negustor şi…

— Râvneşti la mai mult de atât şi nu te dojenesc pentru asta, deşi ai săvârşit şi greşeli. Dacă vrei să devii braţul meu drept, omul care va şti totul despre fiecare locuitor al acestei ţări şi-i va alege pe credincioşi de necredincioşi, trebuie să îndrăzneşti. Mâine, viteazul meu prieten, ai să conduci o mulţime de gărzi aflate în slujba noii credinţe şi ai să-i pedepseşti pe cei care-o hulesc.

Preţ de câteva clipe, Libanezul îşi închipui puterea pe care-o

va dobândi. Pe lângă el, Sobek va părea un biet ofiţer.

Această putere, aproape deplină, la care visa de multă vreme, nu era o amăgire şi doar Prevestitorul putea să i-o ofere.

— Bina şi cu mine plecăm la Abydos.

— De câţi oameni aveţi nevoie?

— Preotul permanent Bega ne va fi de ajuns.

— După spusele lui Gergu, locul este supravegheat şi…

— Mi-a dat toate lămuririle. Tu îngrijeşte-te de Memphis, eu am să-l aştept pe Iker. Şi de data aceasta, nimic nu-l va salva. Am să sfâşii, în acelaşi timp, inima Abydosului şi pe cea a lui Sesostris. Plăpânda Maat se va fărâmiţa, şuvoaiele lui *isefet* se vor revărsa, fără ca vreo stavilă să le poată împiedica. Arborele vieţii va deveni Arborele morţii.

51.

Anubis, zeul cu cap de şacal, o duse pe Isis înaintea cercului de flăcări.

— Mai vrei să urmezi Calea de Foc?

— Vreau.

— Dă-mi mâna!

Isis avea încredere în preotul cu voce înăbuşită.

Niciun om cu mintea întreagă n-ar fi îndrăznit să se apropie de flăcările înalte, care împrăştiau o căldură de neîndurat.

Bizuindu-se pe călăuza sa, tânăra femeie nu şovăi nicio clipă şi nu făcu niciun pas îndărăt.

Când rochia îi fu cuprinsă de flăcări, focul se potoli pe neaşteptate.

Isis se găsea acum înăuntrul Templului lui Osiris.

— Din făptura ta lumească, zise Anubis, n-a mai rămas nimic. Iată-te goală şi lipsită de apărare în faţa celor două căi. Pe care o alegi?

La stângă, se vedea un drum de apă, mărginit de capele străjuite de duhuri cu capete de foc. La dreapta, un drum de pământ negru, un soi de dig şerpuind printre întinderi lichide. Un canal de lavă cu neputinţă de trecut despărţea drumurile.

— N-ar trebui străbătute amândouă?

— Cel de apă nimiceşte, cel de pământ înghite. Stărui în hotărârea ta?

— De ce m-aş teme, de vreme ce tu mă conduci acolo unde trebuie să merg?

— În noaptea aceasta, vom apuca pe drumul de apă, iar când se va crăpa de ziuă, pe cel de pământ.

Luna se ivi. Anubis îi înmână preotesei cuţitul lui Thot ca să atingă cu lama lui pe fiecare dintre duhuri, rostindu-i numele. Ritualul ţinu până în zori. Apoi, mulţumită luminii izvorâte din corabia răsăritului, Isis porni pe calea de pământ.

Cele două drumuri se încrucişau uneori, fără să se contopească niciodată. La capătul lor, un canal de lavă le unea în pragul unei galerii uriaşe. De-o parte şi de alta, se înălţau două coloane.

— Iată gura lumii de dincolo, îi arăta Anubis, împreunarea Răsăritului cu Apusul.

Păzitorii aşezaţi pe vine ţineau şerpi deasupra capului.

— Sunt stăpânul sângelui. Eliberaţi-mi intrarea!

Bolta se întredeschise.

În templul lunii, o lumină blândă, albastră învălui trupul lui Isis. Corabia lui Maat ieşi la iveală.

— De vreme ce ţi s-a arătat, să mergem mai departe.

Şapte porţi, patru înşirate una după alta, iar trei pe acelaşi rând, le împiedicau trecerea.

— Patru torţe se potrivesc cu patru răsărituri. Apucă-le strâns şi îndreaptă-le spre porţi!

Preoteasa împlini ritualul.

— Astfel, sufletul cel viu străbate acest drum, astfel, marea flacără ieşită din ocean dă viaţă paşilor tăi.

Porţile se deschiseră, una după alta, iar bezna se risipi.

Isis zări lumina primei dimineţi, ai cărei ochi erau soarele şi luna. Un al doilea cerc de foc făcea de neatins insula lui Osiris, pe care se înălţa o colină de nisip unde odihnea vasul pecetluit, ce conţinea limfa zeului.

— Acesta e ultimul drum, Isis, şi nu pot să te mai ajut. Tu singură trebuie să învingi piedicile.

Tânăra femeie se apropie de jar.

O scânteie îi atinse uşor buzele. Pe pieptul ei se gravă o stea, iar în jurul buricului, un soare.

— Fie ca Isis să devină urmaşa lui Osiris, fie ca inima ei să nu se îndepărteze de el, umbletul său să fie liber zi şi noapte, lumina să poposească în adâncul ochilor ei, iar ea să treacă prin foc.

— Drumul se aşterne pentru Isis, lumina îi călăuzeşte paşii.

O clipă, tânăra femeie rămase nemişcată în mijlocul cercului, prizoniera lui. Apoi, liniştită, fără ca flăcările s-o atingă, puse piciorul pe insula lui Osiris şi îngenunche în faţa vasului pecetluit, izvor al tuturor energiilor.

Când capacul se ridică, preoteasa contemplă obârşia vieţii.

Templul întreg se lumină.

— Parfumul tău se amestecă acum cu cel al Puntului, zise preotul, trupul tău se acoperă cu aur, străluceşti printre stelele care luminează sala misterelor, tu, care te numeri printre cei drepţi.

Anubis o înveşmântă pe tânăra femeie într-o rochie galbenă, lungă, îi prinse în păr o cunună de aur, garnisită cu flori de lotus din comalină şi trandafiraşi din lapislazuli, o găti cu un colier de aur şi turcoaz, cu închizători în formă de gheare de şoim, îi încinse braţele şi gleznele cu brăţări din comalină roşie şi o încălţă cu sandale albe.

Căile de apă, de pământ şi de foc pieriseră fără urmă.

În sanctuarul din templul lui Osiris, apărură faraonul şi Marea Soţie regală.

Vizirul Khnum-Hotep, Sekari, Marele Trezorier Senankh, Pleşuvul, generalul Nesmontu şi Purtătorul Sigiliului regal Sehotep o înconjurară pe Isis.

Pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă a fiicei sale, Sesostris petrecu un inel din faianţă albastră, în a cărui montură ovală era săpat semnul *ankh,* „viaţa”.

— De acum înainte, aparţii Cercului de Aur din Abydos. Pecetluită fie unirea noastră cu Osiris şi cu strămoşii.

Mâinile se împreunară, cercul se formă şi o clipă de înfrăţire lăuntrică alcătui ultima treaptă a acestei iniţieri.

☥☥☥

Isis puse cei şapte saci cu aurul verde din Punt în cele şapte gropi săpate de Pleşuv la rădăcina salcâmului.

Sub privirea regelui, preoteasa aşteptă cu nerăbdare răsăritul zorilor. Şi în dimineaţa aceasta, soarele străpunse

întunericul cu o tărie nemaivăzută.

În scurtă vreme, întreg ţinutul Abydosului fu scăldat într-o lumină vie, de la mormintele primilor faraoni şi până la debarcader.

Abia rosti monarhul străvechea formulă „înalţă-te în pace”, că raze aurii ţâşniră din cei şapte saci şi pătrunseră în trunchiul marelui arbore.

Ramurile şi crengile înverziră.

Până când astrul zilei atinse punctul cel mai înalt de pe bolta cerească, Arborele vieţii, de un verde scânteietor, îşi recăpătase întreaga măreţie.

Şi, pentru prima oară în viaţa sa, Pleşuvului îi dădură lacrimile.

☥☥☥

Neastâmpărul şi încordarea puseseră stăpânire pe Iker. Faraonul şi regina erau plecaţi într-o călătorie, vizirul, cu alte treburi, Senankh să verifice nişte slujbaşi, Sehotep să controleze lucrările la canale, generalul Nesmontu să-şi antreneze soldaţii, iar Fiul regal trebuia să se împartă într-o mie de locuri. Să muncească din răsputeri nu-l supăra defel, dar îl tot chinuia o întrebare: când va primi poruncă să se îndrepte spre Abydos?

Sekari rămânea de negăsit. Neîndoielnic, împlinea vreo altă misiune tainică. Liniştea era, aşadar, doar o părere.

Încrezător de-acum, Sobek Păzitorul stătea în fiecare zi de vorbă cu Iker. Strădaniile oamenilor săi nu dădeau roade. Căpetenia gărzilor din regat tuna şi fulgera fără oprire, convins că netrebnicii care pricinuiseră atâtea suferinţe capitalei îşi refăceau forţele, pregătindu-se să lovească din nou.

În sfârşit, Sesostris se întoarse.

Primul pe care-l chemă la el fu Iker. Numeroşi curteni îl socoteau de pe-acum drept urmaşul faraonului. Monarhul îl pregătea să cârmuiască şi să fie chezaşul statorniciei Celor Două Regate.

Iker se plecă adânc înaintea uriaşului rege.

— Isis a străbătut Calea de Foc, îi dezvălui faraonul, iar Arborele vieţii prinde puteri.

Tânărul îşi stăpâni cu greu bucuria.

— A scăpat neatinsă, Luminăţia Voastră?

— Întocmai.

— Fericirea domneşte iar peste Abydos!

— Nu, căci tămăduirea salcâmului nu înseamnă totul. Boala lui şi stricarea simbolurilor, lipsite de energie vreme atât de îndelungată, au lăsat urme adânci. Misiunea ta va fi să le ştergi.

Iker încremeni.

— Luminăţia Voastră, eu nu cunosc Abydosul!

— Isis are să te îndrume. Tu ai privirea curată.

— Dar ea se va învoi?

— Oricare ar fi simţămintele voastre, oricât de anevoioasă e sarcina aceasta, trebuie să izbuteşti. Prin decret regal, eşti numit prinţ, păzitor al Sigiliului regal şi mai-mare peste Dubla Casă a aurului şi argintului. Sehotep şi Senankh vor munci, de-acum încolo, sub conducerea ta. La Abydos, eşti împuternicitul meu şi meşterii de care ai nevoie se vor supune poruncilor tale. Trebuie modelate o nouă statuie a lui Osiris şi o nouă corabie sacră. În afara puterilor sale tămăduitoare, aurul adus din Nubia va servi la făurirea lor. De când vraja s-a abătut asupra arborelui, ierarhia preoţilor s-a tulburat. Deşi lucrurile par drepte şi desăvârşite, nu-i decât o amăgire. Aşa că biruinţa noastră s-ar putea preschimba într-o biată nălucire. Ai toată puterea să faci cercetări, să-i înlături pe nepricepuţi şi să alegi oamenii care se ridică la înălţimea sarcinilor încredinţate.

— Mă socotiţi în stare de aşa ceva?

— Pe când Isis urca fiecare treaptă a iniţierii ce-a purtat-o spre Calea de Foc, tu ţi-ai urmat propriul drum. El duce la Abydos, inima ţării noastre. E cu putinţă ca Prevestitorul să fi semănat sminteala şi acolo. Chiar şi slujitorii fideli lui Osiris pot fi orbiţi. Tu, în schimb, nu eşti sclavul nici unei obişnuinţe şi mintea ta nu e întunecată de vorbele altora.

— Mă tem că voi da greş!

— Chiar aşa se va întâmpla dacă te mulţumeşti doar să stai de vorbă cu unul şi cu altul. Fă ca meleagul lui Osiris să se închege iar, redă-i limpezimea, întăreşte salcâmul, nu te lăsa pradă slăbiciunii şi nu-ţi păta numele!

Iker presimţise de la bun început că titlul de Prieten unic era însoţit de grele îndatoriri, dar nu chiar până într-atât.

— Luminăţia Voastră, Cercul de Aur din Abydos se va

deschide cândva?

— Du-te, fiule, şi arată-te demn de rangul pe care-l ai!

52.

Medes era mulţumit de el însuşi. Îşi recăpătase toate forţele şi se îngrijea de sarcinile sale cu atâta râvnă, că-i storcea de vlagă pe slujitorii săi, chiar şi pe iscoada lui Sobek. Secretarul Casei Regelui se ferise să-l înlăture. Dându-se drept scrib, omul continua să-l liniştească pe Păzitor, căci Medes se purta întocmai ca un demnitar sârguincios, credincios faraonului.

Mulţumită leacurilor doctorului Gua, soţia sa îl stânjenea mai puţin. Licorile adormitoare puseseră capăt crizelor şi ţipetelor sale.

În toiul unei nopţi fără lună, Medes îl vizită pe Libanez.

— Prevestitorul e în drum spre Abydos, îi destăinui negustorul.

— Iker n-a părăsit încă Memphisul. Nici nu-i trece prin minte că se va arunca drept în ghearele celui mai înverşunat duşman al lui.

— Prevestitorul se află totdeauna cu un pas înaintea vrăjmaşului. Cum gândeşti să răvăşim capitala?

— Să punem foc în câteva locuri şi să-i atacăm pe locuitori, pe lângă furturi din piaţă şi din case. Loviturile iuţi şi neaşteptate vor răspândi groaza şi-l vor face pe Sobek să se teamă de un atac mai mare. Pe deasupra, mi se pare nimerită şi jefuirea câtorva clădiri prost apărate, în care lucrează scribi. Am să te lămuresc unde se află ele.

Libanezul ascultă cu luare-aminte toate informaţiile.

Acum, paznicul său îi servea drept om de legătură. Spre deosebire de sacagiu, paznicul vorbea cu un număr mic de oameni care, la rândul lor, duceau mai departe poruncile Libanezului către ceilalţi luptători din umbră.

După izbânda Prevestitorului de la Abydos şi moartea lui Iker, negustorul gândea că lucrurile se vor desfăşura cu o mai mare repeziciune.

☥☥☥

Datorită tămăduirii Arborelui vieţii, al cărui frunziş sclipea în

soare, ţinutul lui Osiris dăduse uitării aerul apăsător care, altădată, înăbuşea inimile preoţilor.

Cu toate că paza rămăsese la fel de aspră, mai multor preoţi temporari le era acum îngăduit să păşească pe pământul divin, oferindu-le preoţilor permanenţi un ajutor preţios.

Deşi ura îl rodea mereu pe dinăuntru, Bega îi păcălea mai departe cu uşurinţă pe tovarăşii săi care îl socoteau sever, învăţat şi pe de-a-ntregul devotat slujbei sale. Nici vorbele, nici purtările sale nu lăsau să i se ghicească adevăratele simţăminte.

Deşi uneori îl cuprindea descurajarea, dorinţa de răzbunare a lui Bega prindea rădăcini tot mai trainice. Doar prin ele putea să îndure atâtea umilinţe.

Trecând pragul sărăcăcioasei sale locuinţe, unde nimeni nu avea voie să intre, preotul simţi că înăuntru se mai găsea cineva.

— Cine a îndrăznit să…?

— Eu, răspunse un preot înalt, fără barbă, cu ţeasta rasă şi înveşmântat într-o tunică de în alb.

Bega nu-l cunoştea pe acest bărbat, dar vocea lui nu-i era străină. Când ochii cei roşii se învăpăiară, Bega se lipi de perete.

— Nu… nu sunteţi…

— Shab a ucis un preot temporar, îl lămuri Prevestitorul, iar eu i-am luat locul.

— V-a văzut cineva când aţi intrat la mine?

— Linişteşte-te, prietene, clipa ta a sosit. Vreau să ştiu totul despre Abydos, înainte de venirea lui Iker.

— Iker, aici!

— Fiu regal, Prieten unic şi trimis al lui Sesostris se va bucura de puteri nemărginite. Poate va încerca să pună o nouă ordine printre preoţi şi preotese.

Bega păli.

— Va descoperi negoţul pe furiş cu stele funerare şi legăturile mele cu Gergu!

— N-o să aibă timp.

— Cum o să-l împiedicăm?

— Omorându-l.

— În inima pământului lui Osiris?

— Locul cel mai potrivit ca să-i dăm o lovitură de moarte lui Sesostris! Regele l-a menit pe Iker să domnească. Fără să-şi dea seama, tânărul acesta a devenit soclul pe care se construieşte viitorul ţării. Distrugându-l, vom săpa drept la temelia regatului. Chiar şi acest faraon cu statură de uriaş se va prăbuşi.

— Ţinutul e bine păzit, gărzile şi armata…

— Ele pe dinafară, eu pe dinăuntru. Shab şi Bina nu vor întârzia să mi se alăture. Dacă nu ne scapă nimic din ce se petrece aici, biruinţa e de partea noastră. Şi, de data aceasta, nicio minune nu-l va salva pe Iker.

☥☥☥

Despărţirea fusese sfâşietoare. Nici Vânt-de-Miazănoapte, nici Sângerosul nu voiau să-şi părăsească stăpânul, deşi Iker se străduise să-i lămurească în privinţa plecării sale. Şi Sekari încercă să-i liniştească, dar cele două animale arătau o încăpăţânare neobişnuită, de parcă nu ar fi încuviinţat călătoria Fiului regal.

— Mi-a pierit somnul, îi mărturisi acesta lui Sekari. În loc să fie un paradis, poate că Abydosul se va dovedi un infern! Mai întâi, pentru că Isis mă va respinge, apoi, pentru că misiunea aceasta e sortită dezastrului.

Apariţia lui Sobek îl împiedică pe Sekari să-şi îmbărbăteze prietenul.

— În cartierele cele mai ticsite, doi oameni au fost atacaţi şi au izbucnit trei focuri. Atâtea rele dintr-odată nu pot fi roadele întâmplării.

— Credincioşii Prevestitorului trec iar la fapte, îşi dădu cu părerea Sekari.

— O să-şi rupă dinţii, făgădui Sobek. În timp ce oamenii mei îi caută pe faţă pe vinovaţi, tu ai putea să tragi cu urechea pe ici, pe colo?

— Bizuie-te pe mine!

Căpetenia gărzilor îl însoţi pe Fiul regal până în port.

Mulţumit de numărul şi de pregătirea soldaţilor care urmau să vegheze asupra lui Iker, Sobek privi cum corabia piere în zare, înconjurată de vase de război.

☥☥☥

Stând la proră, Fiul regal nu gusta totuşi frumuseţea

priveliştilor. I se părea că pluteşte între două lumi, fără a se putea întoarce în cea din care venea şi fără a cunoaşte nimic despre cea spre care se îndrepta. Toate întâmplările prin care trecuse, începând de la cumplita călătorie a *Fulgerului,* îi năvăliră în minte. Multe taine fuseseră dezlegate, dar marele mister al Cercului de Aur din Abydos rămăsese neatins.

În preajma meleagurilor lui Osiris, arcaşii se repeziră la tribord.

— Ce se petrece?

— O barcă! răspunse căpitanul. Dacă nu se îndepărtează, tragem.

Iker zări un pescar speriat, care nu mai era în stare să vâslească.

— Aşteptaţi, ceru Fiul regal. Nefericitul ăsta nu ne ameninţă!

— Ordinele sunt ordine. Omul s-a apropiat neîngăduit de mult şi viaţa voastră nu trebuie pusă în primejdie cu niciun chip.

Cu barba şi părul în neorânduială, Shab Strâmbu’ îşi strânse năvodul şi se îndepărtă. Voise doar să verifice paza Fiului regal şi să se folosească, la o adică, de vreo neatenţie, gata să-şi jertfească propria viaţă, ca să o ia pe cea a duşmanului. Dar cum paza se dovedise fără cusur, se hotărî să pornească spre locul de întâlnire cu Bega.

☥☥☥

Pe chei se înşiraseră soldaţi, gărzi, preoţi temporari şi preotese purtând ofrande şi tot restul slujitorilor emoţionaţi la gândul că-l vor primi pe trimisul faraonului. Nimeni nu cunoştea cu precizie misiunea noului Prieten unic, căruia îi mersese vestea că e cinstit şi neîndurător. Isprăvile sale din Asia şi Nubia arătau o hotărâre nestrămutată. Cei mai naivi îşi închipuiau că e vorba doar de o simplă vizită, mirându-se de lipsa, oarecum necuviincioasă, a Pleşuvului.

Îndată ce Iker se ivi în capul scării, toţi îl cântăriră din ochi, măsurându-l din cap până în picioare.

De o eleganţă reţinută, nu avea un aer de temut. Dar privirea şi întreaga înfăţişare îndemnau la respect. Dincolo de ele, răzbătea adevărata putere. Înciudaţi, linguşitorii îşi înghiţiră vorbele mieroase şi laudele prefăcute.

Purtând o perucă bogată care îi ascundea în bună parte

chipul, fardată cu măiestrie, Bina era de nerecunoscut. Între tulpinile florilor ce alcătuiau buchetul pe care voia să-l ofere oaspetelui, ascunsese doi spini otrăviţi. Apucând buchetul, Fiul regal avea să se înţepe în ei şi să moară în chinuri groaznice.

Binei nu-i păsa că putea fi arestată. Nu se gândea decât să se răzbune pe acest Iker care o trădase, trecând de partea lui Sesostris şi luptând împotriva adevăratului zeu, cel al Prevestitorului. Şi-ar fi scos peruca şi l-ar fi scuipat în faţă pe Fiul regal, ca el să ştie de la cine venea pedeapsa.

Comandantul trupelor din Abydos îl întâmpină pe trimisul regelui.

— Îngăduiţi-mi, prinţe, să vă urez bun venit. Am să vă conduc la palatul în care locuieşte faraonul când poposeşte aici.

Mai multe tinere îşi fluturau buchetele. Cel al Binei, aflată în primul rând, era superb.

Iker voi să se apropie şi să-l ia, dar comandantul îl opri.

— Îmi pare rău, e împotriva măsurilor de pază.

— Ce rău pot pricinui nişte flori?

— Ordinele mele sunt severe. Vă rog să mă urmaţi.

Ca să nu stârnească o ceartă, Iker se mulţumi să facă un semn cu mâna înspre purtătoarele de buchete.

Bina îşi stăpâni furia cu mare greutate. Să alerge, să-l înşface pe Fiul regal, să-i înfigă spinii în spate… Dar vai! era cu neputinţă să străpungă şirul de soldaţi.

☥☥☥

Abydos… Aşadar, Abydosul se deschidea înaintea lui! Şi totuşi, Iker nu vedea nimic. Până nu-i va vorbi lui Isis, nu-şi va putea găsi liniştea.

În pragul palatului, tânăra preoteasă îl aştepta.

Nici cel mai simţitor şi mai iscusit dintre poeţi n-ar fi izbutit să-i zugrăvească frumuseţea. Ce vorbe ar fi fost pe măsura gingăşiei trăsăturilor, a luminii din priviri, a blândeţii chipului şi a înfăţişării sale regale?

— Fii binevenit, Iker!

— Iertaţi-mă, prinţesă. Faraonul mi-a destăinuit cine sunteţi şi…

— Eşti dezamăgit?

— Nesăbuinţa mea, cutezanţa mea…

— Care cutezanţă?

— Am îndrăznit să vă iubesc, am…

— Vorbeşti la trecut.

— Nu, nu! Dacă aţi şti…

— Şi de ce n-ar trebui să ştiu?

Întrebarea îl lăsă pe Iker fără glas.

— Doreşti să-ţi vezi odăile? Cere-mi tot ce ai nevoie.

Iker se împotrivi.

— Sunteţi fiica faraonului, nu slujitoarea mea!

— Vreau să devin soţia ta, să alcătuiesc împreună cu tine o pereche de nedespărţit şi să ne făurim o viaţă neasemuită, pe care timpul şi încercările să n-o distrugă.

— Isis…

Tânărul o luă în braţe.

Primul sărut, prima apropiere a trupurilor, prima împletire a sufletelor.

Dar şi prima suferinţă pe care o încercă Prevestitorul, ale cărui gheare de şoim îi sfâşiară propria carne. Era de neîndurat să vadă formându-se această pereche. Mânjit de propriul sânge, jură să pună capăt acestei uniri care îi primejduia izbânda cea mare. Şi nu avea să-i lase lui Iker nicio portiţă de scăpare.

CHRISTIAN JACQ

Seria *Misterele lui Osiris*

☥ Arborele Vieţii
☥☥ Uneltirile Răului
☥☥☥ Calea de Foc
☥☥☥☥ Marele Secret

